

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LESLIE WOLFE

**Her husband
killed someone.**

**She's the
only witness.**

A

BEAUTIFUL COUPLE

A PSYCHOLOGICAL THRILLER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Güzel Bir Çift

A N O V E L

Leslie Wolfe

OceanofPDF.com

Telif Hakkı© 2016 Leslie Wolfe

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya aktarılamaz, Elektronik veya mekanik, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere, inceleme ve makalelerde kullanılan kısa *alıntılar* hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan.

Bu tamamen bir kurgu eseridir. Bu kitapta tasvir edilen karakterler, kuruluşlar, ajanslar, şirketler, yerler, uçaklar ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yayıncı, üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve bunlar için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

***II* ITALICS**

İtalik Yayıncılık A.Ş.

Kapak ve iç tasarım Sam Roman'a ait

OceanofPDF.com

İŞLER BY LESLIE WOLFE

BAĞIMSIZ BAŞLIKLAR

[Güzel Çift Cerrah](#)
[Hastanede](#)
[Öldürdüğün Kız](#)
[Eğer Kaybolursam](#)
[Anlatılmamış](#)
[Hikayeler](#)
[Aşk, Yalanlar ve Cinayet](#)

TESS WINNETT SERİSİ

[Şafak Kızı](#)
[Watson Kız](#)
[Ölüme Alan](#)
[Gerçekte Ölü Bir](#)
[Bakış Hayatları](#)
[Olmayan Güllü](#)
[Kız Mile High](#)
[Death](#)
[Kız Avcısını](#)
[KızGötürdükleri](#)

BAXTER & HOLT SERİSİ

[Las Vegas Kızı](#)
[Kumarhane Kızı](#)
[Las Vegas Suçları](#)

DEDEKTİF KAY SHARP SERİSİ

[Sessiz Göl'den Gelen Kız](#)
[Blackwater Nehri'nin Altında](#)
[Angel Creek Kızları](#)
[Orman Yangını Tepesindeki](#)
[Kız Donmuş Şelalelerdeki](#)
[Kayıp Kız](#)

ALEX HOFFMANN SERİSİ

[Yönetici](#)
[Şeytan'ın](#)
[Hamlesi](#)

Yedek Varlık
Hayalet Modeli
Gün Batımı
Operasyonu

Mevcut tüm formatlardaki kitapların tam listesi için şu adresi ziyaret edin: [Amazon.com/LeslieWolfe](https://www.amazon.com/LeslieWolfe)

OceanofPDF.com

TABLE OF KONTENTS

*Leslie Wolfe*Kitapları 'un

Teşekkür AMANDA

DAVIS PAUL DAVIS

PAUL DAVIS

AMANDA DAVIS

DAVIS DAVIS

DAVIS DAVIS

PAUL PAUL

PAUL PAUL

AMANDA

AMANDA

AMANDA

AMANDA

AMANDA

AMANDA DAVIS

DAVIS DAVIS

DAVIS DAVIS

DAVIS DAVIS

AMANDA

DAVISPAUL

PAUL DAVIS

PAUL DAVIS

DAVIS PAUL

DAVIS PAUL

DAVISAMANDA

AL JAZINSKI

AMANDA DAVIS

PAUL DAVIS

AL JAZINSKI

AMANDA

AMANDA

DAVISDAVIS

AMANDA DAVIS

PAUL DAVIS

DAVIS PAUL

AL JAZINSKI

PAUL DAVIS

AMANDA DAVIS

PAUL DAVIS

AMANDA DAVIS

DAVIS

AL JAZINSKI

PAUL DAVIS

PAUL DAVIS

AL JAZINSKI

AMANDA DAVIS

PAUL DAVIS

DAVIS DAVIS

AMANDA

AMANDA

AMANDA DAVIS

AMANDA DAVIS

DAVIS DAVIS

AL AL JAZINSKI

JAZINSKI PAUL

PAUL DAVIS

AMANDA

DAVISPAUL

AL JAZINSKI

AMANDA

AMANDA DAVIS

DAVIS PAUL

DAVIS

AL JAZINSKI

AMANDA DAVIS

PAUL DAVIS

AMANDA DAVIS

AMANDA DAVIS

AL JAZINSKI

PAUL DAVIS

AL JAZINSKI

AMANDA

AMANDA DAVIS

AMANDA

DAVISDAVIS

PAUL DAVIS

Teşekkürler!

Benimle İletişime

Geçin! Yazar

Hakkında

Leslie Wolfe tarafından yazılan kitaplar

OceanofPDF.com

AC K N O W L E D G M E N T

New York'taki hukuk kartalım ve dostum Mark Freyberg'e, yargı sisteminin incelikleri konusunda bana ustalıkla rehberlik ettiği için özel olarak teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

AMANDA DAVIS

Ben bir adam öldürdüm.

Gerçeküstü kelimeler zihnimi dolduruyor, bedenimi zayıflatan titremelerde yankılanıyor. Merdivenlerin dibinde hareketsiz bir yığın halinde yatan cesede gözlerim faltaşı gibi açılmış bir halde bakıyorum; inançsızlık, dağınık düşünceler ve endişeli nefesler halinde bana yapışıyor. Gerçekler ortaya çıkmaya başladığında sessizce nefes alıyorum ve hıçkırığımı bastırmak için ağzımı kapatıyorum.

Bu doğru olamaz. Ölmüş olamaz.

Ama her şeyin çok gerçek olduğunu görebiliyorum. Boynunda, bükülmüş ve imkansız bir duruşla yana doğru eğilmiş. Dik merdivenlerden aşağı zıpladıktan sonra parke zemine düştüğünde duyduğu kırık kemiklerin mide bulandırıcı çatırtısında. Kapının yanındaki lambaderden gelen sarımsı ışığın altında bordo rengi parıldayan, kafasından yavaşça sızan kan birikintisinde.

Dışarıdan gelen bir ses beni ürkütüyor. Biri geliyor. Merdivenlerin başında olduğum yerde donup kalıyorum, ayak sesleri yaklaştıkça parmaklarım tırabzana kenetleniyor. Sonra, oturma odasının penceresinin karanlık çerçevesi içinde bir kadın profili , yanımdan geçerken yüzü loş bir şekilde aydınlanıyor. Başını çevirip içeri bakmadan.

Nefes alıyorum.

Ama aynı zamanda birinin olanları görmüş olabileceğini de fark ettim. Yoldan geçen biri.

Bir komşu. Herhangi biri.

Gergin sinirlerimi yatıştırmak için ciğerlerime biraz hava çekmeye zorluyorum. Destek için tırabzana tutunmaya devam ederek merdivenlerden aşağı iniyorum, kaymamaya dikkat ediyorum, sanki onun düşüşü bir şekilde tekrarlanabilir ve kaderimi intikamcı bir simetri içinde mühürleyebilirmiş gibi, bedenim onunkinin yanında. Yaklaşırken nefesimi tutuyorum, anlamsız bir şekilde hâlâ hayatta olmasını umuyor ama bir yandan da bundan korkuyorum. Tekrar nefes aldığımda, kanın metalik kokusu burun deliklerimi istila ediyor ve beni dehşetle dolduruyor.

Pencereye koşup panjurları kapatıyorum, sonra iki çitanın arasından dışarı bakıyorum. Sokak ürkütücü bir şekilde ıssız ve durgun. Şimdilik.

Yanına çömelip donmuş parmaklarımla nabzını yokluyorum. Tenine dokunmak içimi yakıyor, sanki ölümden dönüp titreyen bileğimi tutacakmış gibi başımın arkası diken diken oluyor.

Nabız yok.

Golf gömleğinin yakası kanla ıslanmış ve belli belirsiz tıraş losyonu kokuyor, ancak yüzünde iki günlük kirli sakal izi var. Kafatası bir basamağın kenarına çarpmış olmalı ki kırılmış; kanayan yaraya rağmen girinti, küt kesilmiş saçlarının arasından açıkça görülebiliyor. İsteksizce parmaklarımı yana kaydırıp boynunu izliyorum, çıkıntılı omuru bulduğumda irkiliyorum; bu, ölümcül bir omurilik yaralanmasıyla sonuçlanan boyun omurgası kırığının bir işareti.

Yere düştüğü anda öldü.

Bu sonuca varmak için fazlasıyla yeterliyim. Yine de nasıl hissettiğimi değiştirmiyor. Kendimden emin değilim. Korkuyorum. Kararsız. Kalbim hızla çarpıyor ve göğsüm sıkışıyor, sanki odanın duvarları gittikçe yaklaşıyor, içimdeki hayatı söküp almak üzerelermiş gibi.

Yaklaşan bir arabanın sesi beni pencereye koşturuyor. Köşeye varıp dönene kadar yavaşlamıyor, küçük banliyö sokağının karanlığını parlak arka lamba kırmızısı tonlarıyla renklendiriyor.

Topuklarımın üzerinde dönüp cesede bakıyorum, ne yapacağımı bilemiyorum.

Gözleri hala açık, sanki hipnotize edici, büyümüş göz bebekleriyle doğrudan bana bakıyor. Damarlarımdaki kanı donduruyor. Çömeliyorum ve göz kapaklarını hızla kapatıyorum, titreyen parmaklarımın ucuyla ona zar zor dokunuyorum - onunla arama biraz mesafe koymaya hevesliyim. Hızla ayağa kalkıp geri çekiliyorum, gözlerimi ondan ayıramıyorum. Bir yanım hâlâ ayağa kalkıp beni yakalamasını, duvara çarpmasını, sonra ellerini boğazıma dolamasını ve dünyam kararına kadar sıkmasını bekliyor. Tıpkı onun şu an olduğu gibi.

Ama hareket etmiyor. Ölmüş.

Onu *ben* öldürdüm.

Yaptığım şeyin büyüklüğü kalbime ağır geliyor. Bunun olmasına nasıl izin verebildim?

Başka seçeneğim yokmuş gibi görünüyor ama gerçek şu ki bir seçeneğim *vardı* ve ben yanlış bir seçim yaptım. Hayatımı değiştiren bu seçim birkaç dakika önce, onu merdivenlerden aşağı ittiğimde gerçekleşmedi.

Hayır.

Daha önce oldu. Çok daha önce.

Ve şimdi, yaptığım şeyin sonuçlarıyla baş etmek zorundayım.

İlk düşüncem koşmak, kanla kaplı yerde yatan cesetle arama mümkün olduğunca mesafe koymak. Ama bundan kaçış yok. Şu anda olmaz. Bir plan olmadan olmaz.

Geriye doğru yürürken topuğum merdivenin en alt basamağına takılıyor ve neredeyse düşüyordum. Kendimi aşağıya bırakıyorum ve bir basamağa oturuyorum. Bir an için dirseklerim titreyen dizlerime dayanıyor ve yüzüm ellerimin arasına düşüyor, korkunç manzaradan saklanıyorum.

Belki de onlar benim için gelmeden önce olayları birkaç gün oyalayabilirim, çünkü geleceklerini biliyorum. Bu umut ışığına tutunarak zihnim çalışmaya başlıyor. Yorgun başımı kaldırıp etrafıma bakıyorum, kendime biraz zaman kazandırmak için kullanabileceğim bir şeyler arıyorum. Pek bir şey yok.

Kesin olan bir şey var: kurtulmalıyım. Yardıma ihtiyacım var.

İri yarı, en az altı-üç boyunda ve yapılı, belki de iki kırk kilo. Onda hoşuma giden şey buydu... güç, çeviklik, belirgin dayanıklılık ve kendine güven. Ancak ben o kadar uzun değilim ve kötü, şişirilmiş bir günde en fazla kırk kiloyum. Gücümü test etmek için bacağına uzanıyorum ama bileğine dokunmadan duruyorum. Denemek bile anlamsız. İş yerinde, onun boyutlarındaki hastayı sedyeden yatağa taşımak için altı kişi gerekiyor.

Telefonumu çıkardım ve açtım. Isırılmış elma siyah ekranda beyaz renkte yanıyor, sonra kayboluyor ve yerini oğlumun fotoğrafına bırakıyor. Tristan dokuz yaşına yeni girdi; bu fotoğrafı geçen yaz Santa Monica İskelesi'nde çekmiştik. Onun büyümlü gülümsemesinin dokunduğu delici mavi gözlerini görmek kendi gözlerime gözyaşı tehdidi getiriyor.

Ya onu kaybedersem? Ya beni hapse atarlarsa ve onu bir daha göremezsem?

Bunu düşünmeye dayanamıyorum. Göğsümde içi boş, yakıcı bir sızı oluşuyor ve her şeyi yutuyor. *Hayır... Oğlumu kaybedemem. Bu olmayacak. Ne pahasına olursa olsun.*

Acımasız düşünceleri bir kenara itiyorum ve telefonumun şifresini girerken derin bir nefes alıyorum. Tristan'ın yüzü ekrandan kayboluyor.

Her şey yoluna girecek. Ama kendime söylediğim sözler beni rahatlatmıyor.

Ekran uygulamalarla dolarken, ihtiyacım olan yardım için arayabileceğim tek bir kişi olduğunu fark ediyorum. Bir daha asla aramak ya da görmek istemediğim tek kişi. Kişiler listesinden ismi bulurken parmaklarım titriyor.

Tereddüt ederek yere düşmüş bedene bir kez daha bakıyorum, umutsuzca başka bir yol olup olmadığını merak ediyorum.

Öyle bir şey yok.

Kendimi makineli tüfek mermileri gibi karşıma çıkacak sorulara hazırlıyorum, acımasız ve soğuk, hızlı ateş sırasına göre içimi parçalıyor.

Sonra, yaptığım şeyi paylaştığım anda geri dönüşü olmayacağını bilerek aramayı yapıyorum. Tüm varlığım başka birinin merhametine kalacak. Güvenemeyeceğimi bildiğim birinin.

Hat kulağımda çınlarken, son birkaç haftayı ve olan biten her şeyi acı acı düşünüyorum.

Bunların hiçbirini istemedim.

Tek istediğim lanet olası bir boşanmaydı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

PAUL DAVIS

İki hafta önce

Vay anasını. Böyle memeler yasadışı olmalı.

Kravatımın düğümüne kısa bir süre dokunuyorum, keşke biraz gevşetebilseydim. Bunun yerine, doğrudan kameranın görüş alanında olduğumu bildiğimde bir refleks olarak kravatımı düzeltiyorum. Ama bana doğrultulmuş bir kamera yok. Henüz yok.

Kameralar balo salonunun dışında toplanmış durumda; konuklar şık arabaları ve kiralık limuzinleriyle başkanlığını yaptığım yıllık *Citizens Against Impaired Driving* bağış gecesine katılmak üzere gelmeye devam ediyor. Öyle olsa bile, masada benimle birlikte oturan insanlara odaklanmam gerekirdi, eşim Amanda da dahil. Ama hayır... Hiçbirine odaklanamıyorum.

Sadece ona, mekâna vardığımız anda ilgimi çeken yabancıya. Kalçalarını sallayarak avluda yürüyor, o kadar ritmik ve yumuşak sanki arka plandaki hafif müzik eşliğinde dans ediyor. Saten elbisesi, diri ve küçük göğüslerinin üzerinde gergin bir şekilde mükemmel şeklini sarıyor. Yüksek bacak yırtmacı, karımın takdir edeceğinden daha fazla tenine bakmamı sağlıyor. İyi ki Amanda şu anda bana bakmıyor. O yanında oturan yaşlı bir kadınla sohbet ederken ben de gözlerimi masum yabancıya dikmiş ziyafet çekiyorum.

Kadın bana doğru bakmıyor ve ben görmezden gelinmeye alışık değilim. Görünmez hissetmeye. Bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum. Neredeyse "Hey, ben buradayım" diye bağırarak istiyorum ama anlamı yok. Kendimi rezil ederim. Açık bara doğru ilerlerken arkasını dönüyor ve elbisesinin sırtı açık bir harika olduğunu görebiliyorum, görünüşe göre sadece omuzlarına yapışıyor... ve o kadar hafif ki, bir parmak dokunuşuyla onu üzerinden düşürebilirim. Bu düşünce beni tedirgin ediyor. Koltuğumda kayıyorum. Ve izlemeye devam ediyorum.

Sırtı da kasıla kasıla yürüdüğü diğer her şey gibi mükemmel. Kırmızının koyu bir tonu olan elbise, loş ışıkların altında parıldıyor, cömertçe örtülmüş ve kışının üzerinde hala sıkı. Kusursuz sırtının alt kısmına doğru cüretkâr bir şekilde iniyor. Gözlerimi ondan alamıyorum.

Bahse girerim o şeyin altına hiçbir şey giymiyordur. Bir an için onun pürüzsüz, parlak tenine dokunmanın nasıl bir his olacağını hayal ediyorum. Onu arkadan kavradığımda o mükemmel biçimli sırtının nasıl kamburlaşacağını. Buruşuk çarşafın üzerinde, dalgalı, kestane rengi saçları yastığıma yayılmış bir şekilde yatarken bana nasıl bakacağını.

Birkaç adam peşine takılıp görüş alanımı kapatırken gözden kayboluyor. Muhtemelen onun dümen suyuna girmişler, ellerinde boş içki bardakları, sinsi sinsi soluyan köpekler gibi onu takip ediyorlar. Tam içkimi yudumlayıp onun gittiği açık barı ziyaret etmek için kendime bir neden vermek üzereydim ki Amanda'nın zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle beni delip geçen gözlerini fark ettiğimde bardağım havada donup kaldı.

Nefesi tenime değene kadar bana doğru eğiliyor. "Gerçekten mi Paul?" diye kulağıma fısıldıyor ve şu anda bize bakıyor olabilecek her kimse ona gülümsüyormuş gibi yapıyor. "Ben buradayken mi? Tüm bu insanlar izlerken mi?"

Bardağımı yere koyarken dişlerim gıcırıyor. Dört yaşındaymışım gibi azarlanmaktan nefret ediyorum. "Ben bir şey yapmadım," diye kısık bir sesle karşılık veriyorum, bunu söylediğim, bahaneler uydurduğum için kendimden nefret ediyorum. Cevap vermiyor. Sadece gülümseyerek oturuyor, her şey yolundaymış gibi davranıyor ama göğsü kabarıyor ve alt dudağı hafifçe titriyor.

Ama hala kızgınım.

Kolayca sinirlenebildiğimi kabul ediyorum.

Duygularımı gizlemek için burbonumdan bir yudum alıyorum ve on kişilik masanın karşısındaki aşırı mücevherli, orta yaşlı kadının bana söylediklerine biraz dikkat ediyormuş gibi yapıyorum. Ama bu anlamsız; umursamayacak kadar sinirliyim. Ölen bir yeğeninden bahsedip duruyor ve ben de burada oturup başımı sallayarak dinlemek zorunda kalıyorum. Bana tatlı tatlı bakıyor ve birazdan ağzıma kusacağımdan korkuyorum. Ağzımdaki kötü tadı biraz daha burbonla siliyorum, sonra gülümsemeye ve o bitmek bilmeyen hikâyesini anlatırken arada bir başımı sallamaya devam ediyorum. Yakında bana bir çek yazacak.

İşte bu yüzden buradayım, üniversitenin avlusunda zarif bir şekilde düzenlenen *Engelli Araç Kullanımına Karşı Vatandaşlar* yıllık bağış etkinliği için. Geniş oda, ince beyaz masa örtülerinin ortasına yerleştirilmiş her on kişilik masaya yerleştirilmiş basamaklı beyaz çiçeklerle cömertçe dekore edilmiştir. Oturduğumuz yer

Saten kurdelelerle bağlanmış süslü sandalyeler. Üzerimizdeki sayısız ışık, gökkuşağı titreşimleriyle parıldayan kristal berraklığında prizmalardan oluşan karmaşık katmanlara sahip avize benzeri modern LED armatürlerden loş bir şekilde parlıyor. Bunlar önceki ziyaretlerimden hatırladığım sıkıcı, floresan üniversite atriyum ışıkları değil. Bu gece için değiştirmiş olmalılar. Bu sefer gerçekten çok abartmışlar. Etkilendim.

Karımın kahkaha sesi dikkatimi çekiyor. Bu gece çok güzel görünüyor, uzun sarı saçları mükemmel bir şekilde yapılmış ve en az iki erkeğin tüm dikkatini üzerine çekmiş. Ve benim bunu sorun etmemem gerekiyor. Sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi, eli ön koluma geliyor. İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum, karımın eklentisi olarak görülme düşüncesi beni derin bir seviyede rahatsız ediyor.

Havada şatafatsız sohbetler ve ara sıra patlayan sarhoş kahkahaları var. Çünkü, elbette, bir ayıklık organizasyonu etkinliği için açık bir bardan daha uygun ne olabilir?

Etkinlik, çalıştığım televizyon kanalı Golden State Broadcasting tarafından cömertçe destekleniyor ve ücretsiz olarak duyuruluyor. Davet edilen tüm katılımcıların dört çeşit gurme yemek ve açık bar için en az birkaç bin doları gözden çıkarabileceklerinden emin oluyorlar. Ayrıca televizyon çalışanları ve birkaç Hollywood yıldızıyla kaynaşma ve belki de ünlü biriyle selfie çekirme ayrıcalığına da sahip oluyorlar.

Ve son birkaç yıldır *Engelli Araç Kullanımına Karşı Vatandaşlar*'ın başkanı olarak, tüm bunların merkezindeyim ve konuklar tatlılarını bitirir bitirmez gecenin son konuşması için sahneye çıkacağım.

Yine de sinirliyim.

Golden State Broadcasting'in başkanı ve CEO'su olan patronum Raymond Cook, saçları dökülmüş bir ego yumağıdır. Bu yıl, en sevdiği etkinliğin acı dolu tarihinde dördüncü kez, kanaldaki en önde gelen kişilerin rastgele bağışçılarla oturmasına karar verdi, böylece onları sohbete dahil edecek ve çekleri imzaladıklarında içki içip yıldızlara hayran kalmalarını sağlayacaktı. Ne olursa olsun, adil davrandı; o da bağışçılarla birlikte oturdu. Ama karısı yanında otururken, ağzının suyu akan sevişilmez kadınlara sahip değil. Bunun nedeni evli olmaması değil. Çünkü kimse Raymond Cook'un kim olduğunu bilmiyor. Ve kimsenin umurunda değil.

Ama Paul Davis? O farklı bir hikaye.

OceanofPDF.com

PAUL DAVIS

Ben akşam haberlerinin yüzü ve arkasındaki beyinim. Ben baş sunucuyum ve bunun bir nedeni var. Benim çalıştığım akşamlarda Nielsen reytingleri yükseliyor, reklam gelirleri en az yüzde on artıyor, izleyici sayısı ve etkileşim artıyor. Evet, bu artışın çoğunlukla kadınları yansıttığını kabul ediyorum ve bundan gizliden gizliye memnunum.

Bu kadar reyting alınca iki yıl önce kendi programımı yaptım. Haber programının sonuna eklenen on beş dakikalık bir röportaj, adı da *Son Soru*. sunucu yok; sadece ben ve seçtiğim kişi.

-O akşamı şişlemek ya da övmek için, bayinin seçimi. Program oldukça başarılı oldu, kanalın reytinglerini daha da artırdı. Bu yüzden Raymond Cook doğrudan ona rapor vermem gerektiğine karar verdi. Bu gerçek bir terfiydi ve daha fazla para getiriyordu, çok daha fazla para. Ne yazık ki, Raymond ve benim aramda daha yakın bir çalışma ilişkisini de beraberinde getirdi.

O kısımdan pek memnun değilim.

Ondan nefret ediyorum ve eminim o da benim popülaritemi kıskanıyordur, her ne kadar kar hanesi buna bayılsa da. Bu konuda ne hissedersen hissedeyim, yine de patron o. Kararları o veriyor. Hem de . Ve bunu unutmama asla izin vermez.

Ama burbonumdaki tek sinek bu değil.

Eski yardımcı sunucum Carly Crown sağımda oturuyor. Safir mavisi elbisesinin içinde göz kamaştırıcı bir zarafete sahip ve daldırma yakasıyla odadaki tüm erkeklerin dikkatini çekiyor. Bazı kadınların da. Sarı saçları gevşek dalgalarla şekillendirilmiş ve bu gece rahatsız edici bir şekilde karıminkine benziyor. Belki de böyle bir niyeti yoktu, ama bunu ona hiç yakıştıramadım. Arada bir dizi kalçama sürtünüyor.

Görünüşte sıradan etkileşimlerden, pek de tesadüfi olmayan dokunuşlardan, iş yerindeki sohbetlerimizi renklendiren imalardan genellikle hoşlanırım. Ama bu gece değil. Sol tarafımda sinirli bir Amanda otururken olmaz. Ev cephesinde sorun istemiyorum.

Geri çekilerek Carly'ye uyarıcı bir bakış attım. Gözlerini boş sahneye çeviriyor ama dudaklarındaki gerginlik bana çok yakında mesafem hakkında bir şeyler duyacağımı söylüyor. Ve bu hiç hoşuma gitmeyecek. Carly, Pierre Cardin giymiş bir ölüm tehlikesi.

Masanın karşısındaki kadın, avludaki ışıklar daha da parlaklaşırken konuşmasını yarıda keser. Raymond sahneye tırmanır ve mikrofonu kapar. Arka plandaki hafif müzik kaybolur. Sesini temizler ve mikrofon canlı yayına geçmeden önce şükür ki yumruğunun içine öksürür.

"Bu gece güzel Malibu'da bizimle birlikte olduğunuz için hepinize teşekkür ederim. Böylesine asil bir amaç için ne harika bir ortam! Umarım siz de bu lezzetli yemekten benim kadar keyif almışsınızdır; ancak itiraf etmeliyim ki tatlı biraz fazla iyi olmuş olabilir. Eğer yarın smokinime sığamazsam, kimi suçlayacağımı biliyorum!"

Salon kahkahalarla inliyor. Açık barın bu yıl bir fark yarattığını söyleyebilirim.

"Ama gece sona ermeden önce, hepinizin beklediği bir an var." Bir an duraklar ve seyirciler hareketsiz kalır.

Tam zamanında.

Bunu dört yıldır yapıyoruz ve ilk kez benim konuşmama izin veriyor. Kravatımın düğümünü bir kez daha düzeltiyorum ama ellerimle saçımı düzeltmekten kaçınıyorum. Ben hazırım.

Hayır, içmiyorum. Burbondan bir yudum daha alıyorum. *Artık .*

Raymond, Amanda'yı işaret ederek ve ona doğru bakarak, "Hayat kurtarıyor," diyor. İlgi odağı onu takip ediyor ve bizi buluyor. Eşim utangaç bir şekilde gülümsüyor ve başını eğiyor. "Bozuk araç kullanımının bitmek bilmeyen savaş alanlarında çalışan bir yoğun bakım hemşiresi olarak, katliamı ilk gören kişi o. Sunset Valley Tıp Merkezi'nin Travma Ünitesi ülkenin en iyilerinden biri olsa bile herkesin bunu başaramadığını söyleyecektir. Bir anlık kötü bir kararın aileler üzerinde yaratabileceği kalp kırıklığına defalarca tanık oldu."

Bir an duraksıyor, sonra odağını bana çeviriyor. "Toplumumuzda güvenilir bir sestir, bize haberleri dürüstlük ve adanmışlıkla getirir. Onu iyi tanıyorsunuz; akşam yemeklerinde evlerinizde ağırlıyorsunuz. Ve

Los Angeles sokaklarını kana bulayan bir başka trajediyi duymak için haberleri açmadan önce, ilk o duyuyor. Araştırıyor, gerçeği ortaya çıkarıyor ve tüm şok edici detaylarıyla birlikte size ulaştırıyor." Gülümseme ve başımı sallayarak onaylama sırası bende. "Birlikte, organizasyonumuzun başarısında önemli bir rol oynayacak ve sizin de yardımınızla mevzuatta kritik bir değişim yaratacak güzel bir çift. Lütfen Amanda ve Paul Davis'e hoş geldiniz deyin, bayanlar ve baylar!"

Seyirciler alkışlamaya başladığında eşim ve ben ayağa kalktık. Işıl ışıl parlayan Carly o anı seçerek ilgi odağı haline geliyor ve sanki Oscar törenindeymişiz gibi bana sarılıyor. Sarılmayı sürdürüyor, burun deliklerimi kokusuyla dolduruyor, kalçasını bana sürtüyor. Tüm kameraların üzerimizde olduğunu bildiğim için ihtiyatlı bir şekilde geri çekiliyorum. Sonra Amanda'ya kolumu uzatıyorum, o da hemen koluma giriyor ve derme çatma sahneye doğru yürüyoruz.

Ben mikrofonu aldığım anda kürsüde yanımda duruyor. Kalabalık bana bakarak sessizleşiyor ve bu hoşuma gidiyor. "Bu gece burada olduğunuz için hepinize teşekkür ederim. Ciddi konulara girmeden önce, geçenlerde duyduğum küçük bir fıkrayı paylaşmak istiyorum: Muhabir neden teleprompter'ın üzerine oturdu?" Etki için bir duraklama. "Çünkü haberleri takip etmek istiyorlardı!"

Seyirciler içtenlikle gülüyor ve ben de bunun tadını çıkarıyorum. Sonra, tepkiler azalınca devam ediyorum. "Pekala, şimdi güldüğümüze göre, size bir hikaye anlatayım." Karıma bakıyorum ve o da neredeyse belli belirsiz başını sallıyor. "*Engelli Sürüşe Karşı Vatandaşlar*'ı nasıl kurduğumuz ve en önemlisi de neden kurduğumuz hakkında. İkimiz de işlerimizin içinde çok fazla ölüm olduğunu fark ettiğimizde oldu. Amanda için bu, Sunset Valley'deki muhteşem ekibin kurtaramadığı hayatları. Önlenebilecek anlamsız ölümler. Benim içinse, her gece verdiğim haberler aracılığıyla size aktarmak zorunda kaldığım olayların sıralamasıydı. Ne bizim ne de sizin hayatınızda bir gün bile rahat yok; burada, Los Angeles'ta meydana gelen bir başka korkunç 'kaza' hakkında konuşmak zorunda kalmadığımız bir gün bile yok." Mesajımın iyice anlaşılabilmesi için bir süre sessizliğin geçmesine izin veriyorum. "Bunun sona ermesi gerekiyor. Ve siz bunu gerçekleştirebilirsiniz. Bunu başarabiliriz. Birlikte."

Sonuncusu coşkulu alkışlarla bastırılan bu sözleri söylerken, boğazım bir şeyler içmek için yanıyor. Podyuma yakın bir masada, sırtı açık kırmızı elbiseli güzel bana gülümsüyor.

Göz teması kuruyorum ve bir süre öyle kalıyorum. Gülümsemesi çiçek açıyor, bana yüklü bir bakış fırlatırken başı hafifçe eğiliyor.

Bir anlığına Amanda'yı unutuyorum.

Şimdi.

Akşamın ne getireceğini kim bilebilir? İyi görünüyor

OceanofPDF.com

AMANDA DAVIS

Ayaklarım beni öldürüyor. Yüksek topuklu ayakkabılarla aram iyi değil, hele de acil serviste tam bir vardiyadan ve uzayıp giden bir etkinlikten sonra. Şimdi, nihayet bitti ve kaldırım kenarındayız, park görevlisi olarak çalışan sıska öğrencinin Paul'ün Cadillac'ını getirmesini bekliyoruz. Keşke beton basamaklara oturup ayakkabılarımı çıkarabilseydim.

Son ayrılanlar arasındayız ve kendimi gergin, endişeli hissediyorum. Her şeyin bitmesini isteyen gergin bir enkaz gibiyim. Malibu'nun ışıkları uzakta titriyor ve karanlık, uğursuz okyanus bulutların arasından gelen şimşekleri yansıtıyor. Dakikalar sonra gök gürültüsü yuvarlanıyor, sesi hâlâ uzaktan geliyor. Ve valenin arabayı getirmesi çok uzun sürüyor. Umarım beklerken sırlıklam olmayız.

Paul ve benim arabada yalnız kalacağımız andan korkuyorum. Yine birbirimize gireceğiz, onun davranışlarına olan kızgınlığımı ortaya çıkarmak için can atıyor. Evet, kırılgan ve şirret olduğumu biliyorum; hayal kırıklığına uğramış kadınların çoğu öyledir. Kalbinin kırılmasının bir yan etkisi bu.

Şimdilik, benden beklendiği gibi hâlâ onun kolundayım, gülümsüyor, başımı sallıyor ve henüz ayrılmamış olan birkaç kişiye el sallıyorum. Çoğunluğu Paul'ün iş arkadaşları. Eski yardımcı spikeri iyi geceler dilemek için duruyor ve kocama rimelli göz kapaklarını kırıştırırken neyin peşinde olduğunu görmemiş gibi yapıyorum. Zamanını boşa harcıyor gibi görünüyor ve kendimi gülünç bir şekilde rahatlamış hissediyorum. Paul'ün aklı başka yerde gibi görünüyor. Muhtemelen Carly'den daha genç birinde. Benden de genç.

Sonunda mesajı aldığı anda, başı dik, mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş bukleleri her adımda zıplayarak birkaç metre ötede kapısı açık bir şekilde rölantide duran üstü açık kırmızı Beemer'ına doğru yola çıkar.

Yeni yardımcı sunucusu Latesha Jones -kendisinin küçümsediğini söylediği bir kadın- yanımdan geçerken elimi sıkıyor, ardından Paul'ün tam önünde duruyor.

"Acaba bu bağışçılarla iletişim kurmanın daha iyi bir yolu var mı?" diyor dolgun dudaklarında minik, kurnaz bir gülümsemeyle. Onca saatten sonra makyajının ne kadar bozulmamış görüldüğünü fark etmekten kendimi alamıyorum. Benim kullandığım büyük mağazalardan değil de profesyonellerden olmalı.

"Gerçekten mi?" Paul cevap verir. Kaşları kısa bir süre için çatılır.

"Birkaç ipucu düşüneceğim. Bunun gibi izleyicilerin yeni bir şeye ihtiyacı var. Taze bir şeyler. Belki gelecek yıl farklı konuşmacılar?"

Kocamın kolunun sertleştiğini hissediyorum ama bir şey söylemiyor. Sadece başını sallıyor. Hiçbir şey söylemedi.

"Eğer beni dinleyecek kadar ilgilenmiyorsanız, önerilerimi Raymond'a götüreceğim."

Paul dişlerini sıkarak, "Sen öyle yap," diye cevap verir. "Dikkatli sür, Latesha, ya da en iyisi bir taksi çağır. Birkaç tane içtin."

Arabası çoktan kaldırıma çıkmıştır, üstü açık beyaz bir Benz. Paul'ün yorumuna gülüp geçiyor ve direksiyona geçiyor. Yine de hemen yola çıkmıyor. Koltuğunda kıpırdanışına direksiyonun altına bakılırsa, dört inçlik Manolos'unu çıkarıp daha rahat bir şeyler giydiğini tahmin ediyorum.

Ve ben de tam olarak bunu yapmak için sabırsızlanıyorum. Cumartesi günü süpermarket gazetelerinin gelecekteki şüpheli "yıldızlarını" avlayan tüm o kameralar için endişelenmeseydim, masada otururken siyah ayakkabılarımı çıkarırdım. Korkunç başlıkları zihnimde canlandırabiliyorum. *Moda gafı mı yoksa akıllıca bir hareket mi? Amanda Davis'ten başkası dün geceki gösterişli bağış gecesinde ayakkabılarını masanın altında tekmelemedi. Ya da büyük korkum: Bağış gecesinde drama! Tüm gözler gece boyunca başka kadınlara gizlice bakarken kameralara yakalanan Paul Davis'in üzerindeydi, hatta büyüleyici eşi hemen yanında otururken bile. Güzel çiftin cephesinde bir çatlak mı var?*

Paul'ün Cadillac XT6'sının tanınabilir farları içimdeki ıstırapı bölerek köşeyi dönüyor ve endişe verici bir yavaşlıkla atriyum merdivenlerine yaklaşıyor.

Paul de bunu görür ve hızlı bir iç çekiş yapar. "Nihayet," diye mırıldanıyor, biraz da geveleyerek. Nefesinde güçlü bir burbon kokusu vardı.

"Bırak ben kullanayım Paul. Bu gece sadece soda içtim."

Bana yandan bir bakış fırlattı. "Gerek yok. Ben iyiyim. Hadi gidelim."

Süslü arabasını kullanmamdan hiç hoşlanmadı ama bunu söylemedi. Birkaç magazin kamerası hala kayıta olduğu için, Paul

Kapıyı benim için açıyor, ben de kısaca eline dokunuyorum. "Bir Uber çağırabiliriz. Lütfen. Bu konuda içimde kötü bir his var."

"Bu ne, Amanda?" Yerinde adım atıyor, gitmeye hevesli ve bana karşı gözle görülür bir şekilde sinirli. Sesi daha da yükseliyor. "Ha? Ne zaman güvenli bir sürücü olmadım ki?"

Bu bir cevap gerektirmez. Pes ediyorum. Anlamsızca tartışmak yerine arabaya biniyorum ve o kapıyı kapattıktan hemen sonra ayakkabılarımı çıkarıyorum.

Ama Cadillac harekete geçtiği anda kendimi tutamıyorum. "Bütün bunlar, CAID, bağış kampanyası, hepsi senin için bir aldatmaca, değil mi? Eminim bunu reyting için yapıyorsundur. Buna inanmıyorsun... Sadece onu ve beni kullanıyorsun.

-Kariyerinizi desteklemek ve etkili insanlarla yüz yüze gelmek için."

"Kahretsin Amanda," diyor elini direksiyona vurarak. "Bu gece neyin var senin? Sırtımdan çekil!"

"Gerçek bir savunuculuk yok. Hiçbir faydası yok. Bu işe başladığımızdan bu yana geçen dört yılda değiştirilen hiçbir mevzuat yok. Dürüst olmak gerekirse, tüm bu paranın nereye gittiğini bilmiyorum."

"Şimdi de denetim mi istiyorsun?" Malibu Kanyonu'na doğru sola dönüp hızlanırken tekerlekler itiraz edencesine gıcırıyor. "İstiyorsan bana söyle, biz de defterleri senin için hazırlayalım. Çünkü burada patron sensin, değil mi?"

Aracın karanlığında gözlerimi deviriyorum. Onun için her şey güç ve kontrole ilgili. Tek önemseydiği bu. Ve insanların onun hakkındaki algıları.

Sadece iki dakika içinde ikinci kez pes ederek zihnimin amaçsızca dolaşmasına izin verdim ve damarlarımda dolaşan endişeyi bastırmaya çalıştım. Çılgılık atan düşüncelerimi susturmaya ve doğru kararı vermeye çalıştım.

Gökyüzü başımızın üzerinde çakan şimşeklerle parlıyor ve gök gürültüsü beni ürkütüyor. Tehditkâr ve önsezili bir ses. Paul ıssız, virajlı yolda gittikçe hızlanırken, bir süre camdan dışarı, arabanın güçlü farlarının altında hızla akıp giden kanyon duvarlarına bakıyorum.

Fazla uzun sürmez.

"Bu gece çok gülünçtün," diyor bana öfkeli bir bakış atarak. "Şüphelerin, tavrın, her şey."

Başımı sallıyorum ve kendimi savunmak için tek kelime etmeyi reddediyorum. Anlamsız; onunla denediğim her şey yenilgiyle sonuçlanıyor. Telefonumu cebimden çıkarıp

anta, ardından hızlı bir mesaj yazın.

"Bu saatte kime mesaj atıyorsun? Neredeyse gece yarısı oldu." Benden şüphelenmesi bu kadar incitici olmasa çok komik olurdu. Aklı başka kadınlardaysa, benim de öyle olduğumu dőřünüyor. Beni hiç tanımlıyor.

"Bayan Higgins'e gideceğimizi söylemeyi unuttum," diyorum ona. "Kime?"

"Masamızdaki yaşlı kadın. şampanya içmek için onunla barda buluşacağıma söz vermiştim ama tamamen unutmuşum."

Paul bana şüphle bakıyor. Yazmaya devam ediyorum. "Az önce çıktım. Çok zgünüm..." Buna yanıt verilmez; yalnızca alıcı tarafından okunduğuna dair bir bildirim gönderilir.

Sonra telefonun ekranını Paul'e doğru tutuyorum. "İşte, kendin görmek ister misin?" Gözlerini yoldan ayırmlıyor.

Telefonu çantama geri koyarken Paul, "Her neyse," diye mırıldanıyor.

"Peki, o kadınla görüştün mü?" Ağzımı tutamayarak soruyorum Kapa eneni. Bu yarayı kaşınan bir kabuk gibi kaşıyorum, bunu yaptıkça daha çok acıyacağını gayet iyi biliyorum.

"Tanrım, Amanda... Hangi kadın o?"

"Bütün gece gözünü dikip baktığın kırmızı elbiseli kız. Numarasını aldın mı?"

"Tanrı aşkına, Amanda! Sana defalarca söyledim! Televizyonu, filmleri, bağış kampanyalarını sattıran şey bu. Gerçekten her şeyi!" Parmakları direksiyon simidine kenetlenmişti. Tekerlekler şeritleri ayıran çift çizgiyi ısırđığında arabanın sistemlerinden birkaç uyarı bip sesi geliyor.

"Ne? İyi gazetecilik mi?"

"Seks!" diye bağırıyor, önündeki yola bakarak. Hızla giden aracın kapalı alanındaki yüksek ses, o bağırmaya devam ederken beni sessiz kalmaya zorluyor. "Görmek istedikleri şey bu! Yüzümden başka hiçbir şey değil. Eğer gerçekten bilmek istiyorsan, benim için iyi olan şey bu! Gazetecilik diplomamdan ve yaptığım tüm araştırmacı haberlerden daha değerli!"

Hiç bu şekilde düşünmemiştim. İlgi odağı olduğu ve istediğini elde ettiği sürece umursayacağını hiç düşünmemiştim.

"Ama buna göre hareket etmek zorunda mısınız?"

Araba bip sesi çıkarır ve Paul dar bir viraja çok hızlı yaklaştığı için direksiyonu diğer şeride kırar. "Orospu çocuğu," diye mırıldanıyor, sağ şeride tekrar girdikten sonra Santa Monica dağları boyunca yüksek hızda sürüşüne devam ediyor.

"Ne yapmamı istiyorsunuz? Latesha Jones ya da Carly Crown gibilerin ögle yemeğimizi yemesine izin mi vereyim? Onların yapımcısı olup ayak işlerini mi yapayım?"

Öfke içimi kemiriyor. İçimden atamıyorum. "Bana biraz saygı göstermeni istiyorum! En azından orada seninleyken ve herkes bakarken. Sana hayranlar ve şehvet duyuyorlar. Ama bana acıyarak ya da küçümseyerek bakıyorlar. Sanki ben bir çeşit-"

Birdenbire bir kadın silueti beliriyor, titreyen şimşeklere karşı karanlık bir şekil. Araba ince bedene çarpmadan bir saniye önce çılgılık atıyorum. Yaya ön cama doğru savruldu ve camı çatlattı. Sonra arabanın üzerinden sekerek arkamızdaki yola düştü. Araç öfkeyle fren yapıyor, her türlü uyarıyı veriyor, lastikleri gıcırıyor ve asfaltta gıcırıyor.

Araba artık tamamen durmuştur ama Paul direksiyonu bırakmaz. "Az önce ne oldu öyle?"

OceanofPDF.com

PAUL DAVIS

"Bu da neydi böyle?"

Sesim boğuk bir fısıltıya dönüştü. Kapıyı açıp arabadan iniyorum ama denge için kapı çerçevesine tutunmak zorunda kalıyorum. Dizlerimin bağı çözüldü, titriyorum ve o tek namluyu kusmak üzereyim.

Çıplak ayaklı ve uzun eteğini bir elinde tutan Amanda, yere düşmüş yayaya doğru koşuyor. Gümüş rengi elbisesi rüzgarda dalgalanıyor ve onu bir hayalete benzetiyor. Tüylerim diken diken oluyor. Yayaya ulaşır ulaşmaz yanına çömeliyor ve işini yapmaya başlıyor, muhtemelen neyin kırık olduğunu kontrol ediyor. Eliyle nabız yokluyor, sonra kulağını kadının yüzüne yaklaştırıp muhtemelen nefes alıp almadığını dinliyor.

Siyah giyindiğini fark ettiğimde içimde bir öfke titreşimi alevleniyor. Karanlıkta onu nasıl görebilirdim ki?

Amanda yayanın yanına çömelmiş, telefonundan gelen zayıf ışıktaki işini yaparken zaman durma noktasına geliyor. Işığı yere düşmüş cesedin üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. İçimde bir düğüm sıkışıyor, korku zehir gibi yayılıyor. Hareket yok, kişiden gelen acı dolu bir inilti yok. Hiçbir şey yok. Sadece sessizlik, arada bir uğursuz gök gürültüsüyle kesiliyor.

Ne yapacağım ben?

Çatlamış ön cama bakıyorum. Kanla lekelenmiş. Elim içgüdüsel olarak açık ağzıma gidiyor. *Ya onu öldürdüysem? Oh, Tanrım, hayır.*

Amanda başını kaldırıp bana bakıyor ve yanına gitmem için ısrar ediyor. Oraya doğru yürüyorum, boynumdaki kravatu gevşetirken ellerim fena halde titriyor. Ama yere düşmüş yayadan birkaç adım ötede duruyorum. Bir adım daha atamıyorum.

Amanda klinik bir ifadeyle "Çarpma anında öldü," diyor ama sonra gözünü siliyor. "Polisleri aramalısın." Ayağa kalkıp bana bakıyor, bakışları yoğun ve affetmiyor. "Şimdi, Paul."

Bir saniye içinde geleceği ve bunun bana ne yapacağını görebiliyorum. Hepimize.

"Hayır!" Kararlı bir şekilde cevap veriyorum. Parmaklarım saçlarımın arasında dolaşüyor, saç tellerime dolanıyor ve sanki onları kafa derimden koparacakmışım gibi sertçe çekiyor. "Bunu yapamam! Dalga mı geçiyorsun benimle? Yapamam."

Kıpırdamadan duruyor, gözleri bir süre kurbana sabitlendikten sonra tekrar benimkilere dikiliyor. "Paul, onları aramadan edemezsin. Bu yolda geçirdiğimiz her an, birinin saatte 60 mil hızla bize çarpma riskiyle karşı karşıyayız. Bu aramayı yapmalısın."

Düzensiz bir şekilde volta atıyorum, arabaya doğru birkaç adım atıyorum, sonra geri dönüyorum, ona daha fazla yaklaşmıyorum. İçimde bir içgüdü savaşı yaşanıyor. Vücudumdaki her lifle buradan kaçmak ve her şeyi geride bırakmak için can atıyorum ama yapamıyorum. Bu şekilde olmaz.

"Amanda, bu bir kazaydı. Evsiz bir kadın gibi görünüyor. Ne kadar zayıf olduğuna baksana. Ve bu havada ceket giyiyor... Gecenin bu saatinde burada ne işi vardı?" Ellerimi sıkıca kalçalarımın koyarak etrafıma bakıyorum. "Malibu Kanyon Yolu'nun ortasında mı?" Amanda şaşkınlıkla bana bakıyor. "Hayır, sana söylüyorum, bunun olmaması gerekiyordu. Bu bir kazaydı."

"Katılıyorum," diyor sakince. Bazen onun soğukkanlılığını kıskanıyorum. Muhtemelen hastanede uğraştığı onca acil durumdan sonra bu ona doğal geliyor. "Bir avukat tutacaksın - iyi bir avukat, kim olduğunu ve herkesin senin şovunda yer almayı ne kadar çok istediğini düşünersek, muhtemelen o kadar para ödemen bile gerekmeyecek. Tüm bunları polise açıklayacaklar ve suçlanmayacaksınız."

"Peki ya kanımdaki alkol oranı? Test edecekleri ilk şeyin bu olduğunu biliyorsun." Bunun ironisi, her şeyin nasıl ve ne zaman olduğu, benden kaçmıyor.

Dudaklarının ince çizgisinde bir "sana söylüyorum" eğimi var. "Bu avukatın işi. Bunu ortadan kaldıracaktır. Eğer her şeyin önüne geçersen, işleri gizli tutabileceklerini biliyorsun." Sinirli bir şekilde dudağını ısırtıyor, sürekli omzunun üzerinden bakarak trafiği kontrol ediyor. "Öylece çekip gidemezsin. Seni yakalarlarsa ciddi bir ceza alırsın. Bu ağır bir suçtur."

"Ve sana söylüyorum, lanet olası polisleri arayamayız!" Acı dolu haykırımlarım kanyonun duvarlarına çarpıyor ve gecenin içinde garip bir şekilde yankılanıyor. Onun mantığından, yalvarmalarından ve tüm mantıklı argümanlarından bıktım.

üzerime çöküyor. Sanki bu bir şekilde beni hayatımı bir kenara atmaya ikna edebilmiş gibi.

"Sesini alçaltmalısın. Dikkatleri üzerine çekiyorsun."

Kadın beni delirtiyor. Bunu anlamama izin verecek kadar uzun süre susmayacak. Issız bir yoldayız, en yakın evden bir milden fazla uzaktayız. Sinirlenerek ayağımı yere vuruyorum, sonra açık kollarımla kanyon duvarlarını işaret ediyorum. "Kimin dikkatini çekiyor? Burada kimse yok!"

"Ona vurmadan önce de böyle düşünüyordun."

Sözlerinin aklımda yer etmesi biraz zaman alıyor. Etkilediğinde ise ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Etrafıma bakıyorum, arka lambaların kırmızıya boyadığı derin karanlıkta görmeye çalışıyorum. Ya biri bizi gördüyse? Bugünlerde herkesin telefonunda bir kamera var; tüm bu karmaşanın fotoğrafını çekmiş olabilirler. Etiketlerimin. Yüzümün. *Oh, Tanrım.*

Bir şeyler yapmak zorundayım. Adımlarımın ortasında duruyorum, etrafıma bakarken göğsüm sıkışıyor, ellerim yumruk oluyor. Bir panik dalgası üzerime çökerken nefesim kesiliyor, sık ve dengesiz.

Ay yok, sadece alçak ve yoğun bir bulut örtüsü arasında zikzaklar çizen şimşekler var. Telefonumdaki el fenerini açıp etrafa biraz daha bakıyorum. El feneri ışını uzağa ulaşamayacak kadar zayıf. Yolun sol tarafında dik, çorak bir kaya kanyon duvarı, diğer tarafında ise derin bir uçurum görüyorum. Sağ taraftaki korkuluklara yaklaşp aşağı bakıyorum. Aşağıdaki zemin ve vadi sık, karışık çalılarla kaplı. Tüm bu yeşilliğin altında vadinin gerçekte ne kadar derin olduğunu söylemek mümkün değil.

Sanırım ne yapacağımı biliyorum.

Yolun kenarından bir taş alıp fırlatıyorum, el fenerimi mümkün olduğunca üzerine tutuyorum. Doğruca çalılıkların arasına düşüyor ve yerleşmeden önce bir an daha hışırıyor. Vadi yeterince derin. İşe yarayacaktır.

Ama ondan önce başka bir şey deniyorum - yasaların doğru tarafında kalmak için bir Hail Mary pası. "Bu bir kazaydı, Amanda. Öyle olduğunu biliyorsun."

Başını sallıyor, merakla bana bakıyor. "Evet. ."

"Daha önce, sen sürmeyi teklif etmiştin." Kaşları havaya kalkıyor ve gözleri inanmazlıkla renklenmiş bir şekilde benimkileri deliyor. "Senin başına da gelebilirdi, değil mi?"

"Ne istiyorsun?" Sesi buz gibi. Tehditkâr.

Bu konuyu açarak hata yaptım. "Boş ver. Sadece düşünüyordum da, belki sen-"

"Senin için suçu üstlenmek mi?" Acı acı kıkırdıyor. Sesi küçümsemeyle doludur. "Sanırım, evet, bunu beklerdin, değil mi?"

Sertçe yutkunuyorum, boğazım acımasızca daralıyor. "Yapacak mısın?"

"Hayır Paul, yapmayacağım." Gözlerimin içine baktı. "Sana vereceğim Doğru şeyi yapmak için bir dakika daha. Sonra polisleri kendim arayacağım."

Ona inanıyorum. Muhtemelen hızlı aramada birkaç polisi vardır. İşten arkadaşları.

Ama bana yardım etmeyeceğine inanamıyorum. İşinde çok faydalı arkadaşlar edindi. Ben sadece düşman edindim. Ve hala beni, bize ne olacağını umursamıyor. Sadece lanet değerleri.

"Dinle, eğer yapmazsan polisleri arayamayız-" Bana nasıl baktığını görünce konuşmayı kesiyorum. "Tüm kasabanın alay konusu oluruz. Her şey mahvolur. Kariyerim... Bir daha asla çalışmam, televizyonda değil. Hapse gireceğim! Sınırı aştığımı biliyorsun." Sanki söylediklerimin tek kelimesini bile duymuyormuş gibi irkilmiyor. "Sabıka kaydım ile inşaatta çalışmama izin verirlerse mutlu olacağım. Peki ya CAID? Bunun organizasyona ne yapacağını hayal edebiliyor musunuz? Bunu biz *inşa ettik*! Sen ve ben, birlikte! Öylece yanmasına izin veremeyiz. Ne için? Arabamın önüne çıkan evsiz bir kadın yüzünden mi? ama Mands, mantıklı ol." Elini uzattım ama öfkeyle geri çekti.

"Sakın bana dokunayım deme!" diye tıslıyor. "Şu anda kim olduğunu bilmiyorum."

Elimi hızla geri çekerek önce ona, sonra cesede bakıp karar vermeye . Başka bir aracın geçmesi an meselesi. Anlamsız bir şekilde, kanyonun öbür tarafında olaydan geriye kalan biri olup olmadığını hatırlamaya çalışıyorum. Bunun bir önemi yok. Er ya da geç biri gelecek.

Burada gerçek bir seçenek olmadığı çok açık.

Geri dönüp kadının yanına çömeliyorum ve kanla kaplı zayıf yüzüne bakıyorum. Sadece kısa bir süreliğine, sonra başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum. Kadının zayıf bedenini kaldırıp yan korkuluklara taşımayı düşünüyorum ama bu smokinimi mahveder. Sonra da arabanın koltuğunu, direksiyonu... her şeyi kana bulayabilirdim. Bunun sonu gelmezdi. En azından adli olarak sağlam bir son olmazdı.

Ayak bileklerinden tutarak cesedi yolun kenarına doğru sürüklemeye başladım, arkamda düzensiz ve bulaşmış koyu kırmızı kan izleri bıraktım. "Oğlum

Orospu çocuğu," diye mırıldanıyorum, bunu temizlememin hiçbir yolu olmadığını bilerek. Belki güneş doğana kadar kurumuş ve fark edilmeyecek hale gelmiş olur. Ya da belki yağmur yağar. Bu gece üzerimize on beş santim yağması beklenen atmosferik bir nehir geliyor. Bunun şimdiden gerçekleşmeye başlamasını istiyorum.

Amanda yoluma çıkıyor, gözleri kocaman, acımasız. "Hayır," diyor sertçe, beni durdurmak için elini kaldırıyor. "Bu kadını bir çöpmüş gibi hendeğe atmana izin vermeyeceğim! Biz böyle değiliz."

Aramızdaki gerilim statik elektrik gibi çatırdıyor. Gözlerimiz sessiz bir irade savaşında kilitleniyor.

Doğruculuğuyla hayatımı mahvetmesine izin vereceksem ne olayım.

Onu kenara itiyorum. "Beni durdurmaya çalış."

OceanofPDF.com

AMANDA DAVIS

Daha önce hiç hayatım için korkmamıştım. Bu şekilde değil. Belki de Paul'ün bir cesedi sürüklediği gerçeğidir. İçime donmuş bir korku sızıyor ve bir adım geri çekilmemi sağlıyor. Ya da belki çelikleşmiş gözlerindeki bakış... soğuk, acımasız, delilikle karışık. Köşeye sıkışmış bir katilin bakışı.

Ama tam olarak ne gördüm? Tüm bu olanlardan sonra burada, karanlıkta kendime ne kadar güvenebilirim?

Yakın geçmişte diğer çiftler gibi bizim de sorunlarımız oldu ama kocamın kim olduğunu bildiğimi sanıyordum. Neler yapabileceğini. Artık bunun doğru olduğuna inanmıyorum. Yine de onun için bahaneler bulmaya çalışıyorum. Yapmak üzere olduğu şey için bir tür gerekçe. Sınırlarını zorluyor; bunu anlıyorum. Bu gece kırılma noktasına ulaştı.

Ve şimdi, bunu yapmasına izin veriyorum. Nasıl olduğunu anlayamıyorum. Gerçekten ona izin veriyor muyum? Şokta olmalıyım. *Tanrım, ona öylece izin veremem... Veremem.* Yine de hareket etmiyorum. Az önce beni acımasızca, neredeyse ayaklarımı yerden kesecek şekilde kenara itmesi hâlâ tüm vücudumda yankılanıyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturmuş, gecenin soğğunun iliklerime kadar işlediğini hissediyorum. Ayaklarım dondu. Yalınayak, onları sıcak tutmak için soğuk asfaltın üzerinde adım atıyorum. Rüzgâr sert ve sert esiyor, yol kenarındaki tozları ve ölü yaprakları kaldırıp havada döndürüyor. Gök gürültüsü şimdi daha yakın, daha yüksek ve şimşek Paul'ün dış hatlarını yolun kenarına çiziyor, sonsuza dek aklımdan çıkmayacak uğursuz bir resim çiziyor. Kadının cesedini uçurumun kenarına sürükledi. Şimdi onu korkuluğun altına itiyor, sonra biraz daha aşağı yuvarlıyor, kenara gittikçe yaklaşıyor, korkuluğun üzerinden öne doğru eğiliyor, çabayla homurdanıyor.

Arabanın yanında durarak mesafemi koruyorum. Yaptığı şeyin bir parçası olamam. Karnım ağrıyor ve derin nefesler almaya zorluyorum.

akciğerlerimin sallanmasını engellemek için. akşam yemeğimi ve sınırlarımı boşaltacağım, DNA'mı vurulup kaçılacak bir olay yerinde bırakacağım bir yer değil.

Ceset düşerken çalı dalları gürültüyle çatırdayıp kırılır. Paul gürültülü bir inilti çıkarıyor ve sırtını dikleştiriyor, hâlâ vadiye bakıyor. Sırtı bana dönük ama ellerini birbirine sürttüğünü söyleyebilirim, muhtemelen aldığı kir ve pislikleri temizlemek için. Sonra telefonun fenerini açıyor ve saatlerce vadiye bakıyor.

Ama daha bir dakika bile olmadı.

Sonunda arabaya yaklaştığında, gözlerimden kaçıyor. Sendeleyerek yürümesinden, gergin omuzlarının çizgisinden ve başını eğmesinden ne kadar perişan olduğunu anlayabiliyorum. Yere bakıyor, muhtemelen yaptıklarından utanıyor. "Gidelim," diyor. Sesindeki tehditkâr ürperti gitmiş, yerine korku gelmiş.

Asfalta bulaşmış kanın etrafından dolanırken eteğimi elimle kaldırarak yaklaşıyorum. Yanından geçerken gözlerimi ondan alamıyorum. Görüntüsü göğsümü bir bıçak gibi yırtıyor ve elimle ağzımı kapatarak bastırılmış bir hıçkırık çıkarıyorum.

Yolcu koltuğuna yönelip hasarı incelemek için Cadillac'ın önüne doğru yürüyorum. Ön cam çatlamış, kanla kaplanmış ve kısmen . Ön ızgara çatlamış ve kim bilir nereye düşmüş parçalar kopmuş. Polisler onları bulursa, arabamızın marka ve modeliyle eşleştirecekler. Ve bundan sonra bizi bulmak kolay olacak.

"Bu şekilde eve nasıl gideceğiz?" Kısık bir sesle sordum.

Direksiyonun arkasına tırmanır ve iki eliyle direksiyonu kavrar. "Bilmiyorum, tamam mı? Hadi, gidelim."

Tereddüt ediyorum ama sonra başka seçeneğim olmadığını fark ediyorum. Ne yapmam gerekiyordu? Santa Monica Dağları'nı aşıp eve kadar yürüyeyim mi? Yolun ortasında onunla tartışayım mı? Hayır... Artık bu işte beraberiz.

Tam kararımı verdiğim sırada yüzüme ağır bir yağmur damlası sıçırıyor. Yolcu koltuğuna tırmanıyorum ve titreyerek kapıyı kapatıyorum. Isınmak için kollarımı ovuştururken, motoru çalıştırıyor ve vitesine takıyor.

"Dönüş yolunda bir polise rastlarsak, işimiz biter," diyorum, nefret ettiğini bildiğim bariz bir şeyi ifade ederek. "Biri görür görmez-"

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Artık hız sınırını aşmadan temkinli bir şekilde yoluna devam eder. Birkaç dakika içinde yağmur şiddetlenir. Arabayı çalıştırır.

ama sonra küfredip silecekleri kapatıyor. "Cam bunu kaldırmaz. Çökebilir."

Yayanın ön cama çarptığı yere bakıyorum. Tıpkı bir örümcek ağı gibi, çatlaklar merkezi bir noktadan lamine güvenlik camının her tarafına yayılıyor. Şiddetli yağmur altında kan akmaya başlıyor. Bir kısmı arabanın içindeki çatlaklardan damlıyor, yağmur suyuyla karışıyor.

"Oh, kahretsin," diye mırıldandı Paul. "Altına bir şey koy. Ön panelin her tarafına yayılmasın ya da havalandırma deliklerine girmesin. Asla çıkaramayız."

Torpedo gözünü açtım ve içindekileri karıştırdım. Ruhsat, küçük bir el feneri, bir araba spreyi, bir çift deri eldiven... "Burada kullanabileceğim hiçbir şey yok."

"Kapı cebini dene. Orada bir parça havlu kumaş olmalı." Sesi panikle karışık. Gözleri yoldan dikiz aynasına gidip geliyor. Yol arkamızda karanlıkta kalıyor ve yağmur şiddetleniyor. Şehirden dağa doğru kimse gelmiyor.

Söylediği yerde havlu bezi buluyorum ve çatlağın ortasına yerleştiriyorum ama bu uzun sürmeyecek. Çok fazla su geliyor.

Elimden aldı ve ön cama doğru itti. "İşte, böyle tut. Çok fazla itme, sadece çökmesini engellemeye çalış."

İstedini yapmak için kendimi koltuğun kenarına çekmem gerekiyor. Emniyet kemerimi çözerek sağ dizimi arabanın zeminine koyup uzanıyorum. Ellerim titriyor ve içim korkudan düğümleniyor ama kendimi sabit tutuyorum. Çok uzun sürmeyecek.

Malibu Canyon Road'dan Calabasas'a çıkar çıkmaz ikimiz de sağa sola bakıyoruz. Eve doğru ilerlerken sokaklar sarımsı ışıklarla iyice aydınlatılmış. Her yer ıssız, ki Los Angeles'ta böyle bir şey neredeyse hiç olmaz. Muhtemelen yağmurdan. Ve saat geç, neredeyse sabahın bir buçuğu.

Ama yeterince iyi olmayacak.

"Işıklarda ve ATM'de kameralar var-"

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye tersliyor. Canının istediği zaman bana bağırmasının bu kadar kolay olması çok komik. Son birkaç yıldır, onun rahatlama vanası, sözlü kum torbası haline geldim. Bu etki, sesinin yüksek, tehditkâr sesinin benimle birlikte burada tutsak olduğu bu kapalı alanda özellikle kötü.

"Buradan sonra arka yollardan gideceğim," diye ekliyor.

Kırmızı ışığın yanması için sonsuz gibi görünen bir süre bekledikten sonra sola dönüyor, tam da arabamıza çevrilmiş bir trafik kamerasının altında. Sonra da bizi Deerhill Park'taki evimize götürecek olan karmaşık yolculuğa başlıyor, trafik ışık kameralarının çok sık olmadığı arka sokakları kullanarak. Bu şehirdeki herkesin video gözetimli bir tür güvenlik sistemine sahip olduğu düşünüldüğünde bunun pek de önemi yok - en azından bir Ring kamerası, hatta daha fazlası. Komşularımızın hepsinde olduğundan eminim.

Eve dönüş yolumuzun yarısına gelmiştik ki aniden rotayı değiştirdi. Issız, dört şeritli Kanan Yolu'nda 180'lik bir dönüş yapıyor ve otoyola doğru sürmeye başlıyor. "Bunu yapmak için daha iyi bir zaman olamazdı," diye mırıldandı.

"Nereye gidiyoruz?" Kalbim hızla çarpıyor ve yeterince hava alamıyorum. Bitmesi için hazırım.

"Araba yıkama. Nakit para alan otomatik bir tane var, 7/24 açık. Orayı iyi bilirim." Trafik ışıklarında durdu. Sinyal sesi, yağın şiddetli yağmurun kısık sesine karşı alışılmadık derecede güçlü. "Güvenlik kameralarının nerede olduğunu biliyorum," diye ekliyor, sesi ikna olmamış gibi çıkıyor.

Bu gerçekten kötü bir fikir.

Ama tam endişemi dile getirsem mi diye düşünürken, bir LAPD devriye arabası sağ şeritte, yanımızda durdu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

PAUL DAVIS

"Siktir," diye fısıldıyorum, başımı çevirip polise bakmamaya çalışıyorum. Belki yanlış bir şey fark etmez. Belki de bize hiç bakmayacak. Eğer bakarsa, Amanda'nın koltuğunun kenarında oturduğunu, emniyet kemerini takmadığını ve bezi yerinde tutmak için uzandığını fark edecektir.

"Ne yapacağım ben?" Amanda nefes nefese soruyor. Solgun ve titrek, ama bu sürpriz değil. Beni nefessiz bırakacak kadar derin bir korkuya kapılmış durumdayım.

Onun yerine havlu bezi ön cama doğru tutmak için uzanıyorum. "Bunu bana bırak ve yavaşça koltuğuna geri kaymaya çalış. Ani hareketler yapma."

Havlu bezi ondan alırken, manşetimde bir kan lekesi olduğunu fark ediyorum. Bezi tutuş şeklimi değiştiriyorum, böylece ceketin kolu lekenin üzerinden kayıyor. Sakin ve soğukkanlı görünmeye çalışıyorum ama zihnim yarışıyor. Işık yeşile döndüğünde ne yapacağım? Ne kadar hızlı gideceğim? Polis bize mi bakıyor?

"Paul?" diye soruyor karım sıkılmış dişlerinin arasından. Ona bakmak için döndüğümde polisin camını indirdiğini ve uzun el fenerinin ucuyla Amanda'nın camına vurmak üzere olduğunu görüyorum.

Oh, lanet olsun. Camı onun tarafına indirip selamlama işareti yapıyorum. "Merhaba, memur bey."

Keskin, boncuk gözleriyle bizi incelerken başını sallıyor. Elli yaşlarında, kırışmaya yüz tutmuş küt kesimli saçlarıyla derin bir şekilde gerilemiş saç çizgisini daha az dikkat çekici hale getirmeye çalışıyor. Boynu kaslarla dolu; muhtemelen spor salonunda steroid alarak çok zaman geçiriyor. Bana elini sürmesini istemezdim.

"Orada ne oldu?" diye soruyor, arabanın içindeki el fenerinin güçlü ışınını ön cama yansıtarak. İkimize de bakıyor, sonra

dikkatini ön cama ve ona doğru tuttuğum havluya odaklıyor. "Kaza mı?"

Neredeyse boğuluyordum. "Um, hayır, sadece otoyolda bir taş. On sekiz tekerlekli bir araç tarafından atılmış. Ortalığı fena karıştırdı."

Işını tekrar yüzüme tutuyor. Kanım buza dönüyor ama tamamen sakın kalmaya çalışıyorum. "Söyleyeceğim," diye homurdanıyor, bana bakmaya devam ederken dudaklarını sıkıca bastırıyor. "Sen şu haberci Paul falan değil misin?"

Harika. Beni tanıdı. Çok fena sikildim.

"Paul Davis, evet." Onun önünde adımlı söylemek bir şekilde sahne ayaklarımı, kamusal kişiliğimi bulmamı sağlıyor. Bir anlığına her şey unutuluyor ve bu kez ışık bir polisin Maglite'ından geliyor olsa da yine ilgi odağı oluyorum. "Bu benim." Gülümsüyorum, cana yakınım ve görünüşe göre rahatım. "Şu pencereyi biraz kaldırmamın sakıncası var mı? Burayı su basıyor."

"Hayır," diyor, o korkunç Maglite'ı kapatarak. Rahat karanlık yeniden etrafımızı sarıyor, sokak lambalarından gelen sarı ve trafik ışıklarından gelen yeşil parıltılar çatlak ön cama düşen her yağmur damlasında yansıyor. "Devam et. Ama gitmeden önce bir şey daha var." Kalbim duracak gibi olurken bir an duraksıyor. "Hanımefendi, lütfen doğru şekilde yerinize oturun ve emniyet kemerinizi bağlayın."

Amanda başını sallar. "Evet, memur bey. Ben sadece deniyordum-"

"Düşük hızlı bir kazada bile hava yastıklarınız açılırsa ve emniyet kemerinizi takmazsanız ölebilirsiniz." Bir çarşaf kadar solgun olan Amanda başını sallıyor. "Pekâlâ," diyor, iki parmağını alnına götürerek bir tür kısaltılmış asker selamı veriyor. "Dikkatli sürün. Ve kendinize iyi geceler dilerim."

Bununla birlikte, camını açıyor ve arabasını .

Nefes alıyorum.

Amanda emniyet kemerini takarken hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlar. Berbat durumda. Yağmur saçlarını topak topak yüzüne yapıştırmış. Sırılsıklam, keçeleşmiş elbisesi tenine yapışmış, açık pencereden sızan soğuk her titremeyi ortaya çıkarıyor.

Camı sonuna kadar açıyorum ama yine de soğuk geliyor.

Yola çıkmaya hazır olduğumda ışık yine kırmızı yanıyor. "Sorun yok," diyorum sessizce, etrafımda trafik var mı diye bakarak. Ortadan kaybolmaya hevesliyim, söylediğim tek kelimeye bile inanmıyorum ama yine de ikimiz için de tekrarlıyorum. "Her şey yoluna girecek."

"Hayır, değil" diye yanıtlıyor. Sesi gözyaşları ve kesik kesik nefeslerle kesiliyor. "Az önce bir polise yalan söyledin ve o senin kim olduğunu biliyor. Seni tanıdı."

"Ama resmi bir trafik durdurması yapmadı. Herhangi bir raporda yer almayacağım." Bana aptalmışım gibi bakıyor. Bunu yapmasından nefret ediyorum. "Evet, biliyorum, küçük su soğutucusu partilerinin en önemli olayı olacağım. Karakoldaki herkese benimle tanıştığını söyleyecek."

"Ve ön camınız çatlamış," diye ekliyor, tüm gerçekleri sıralarken her zaman yaptığı gibi beni rahatsız ediyor. Birkaç kez ondan bunu yapmayı bırakmasını istedim. Görünüşe göre acil durum ekiplerinin ne yapmaları gerektiğini anlamaları için semptomları hızlı ve kesin bir şekilde listelemeleri gereken işiyle ilgili bir şey. Siktir et onu. Şu anda ihtiyacım yok. Ya da hiçbir zaman.

"Araba yıkamaya gittiğimizde-"

"Sence bu ön cam araba yıkamadaki su basıncına dayanabilir mi?" Sesi ölçülü, hatta temkinli, sanki beni kızdırdığını biliyormuş gibi. Ama yine de merakını anlatmak zorunda. "Eve gideceğimizi sanıyordum. O polisle karşılaştıktan sonra. Eve gitmemiz gerek Paul. *Lütfen.*"

Yorumları içimde bir hayal kırıklığı kıvılcımını ateşledi. "Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum. Yağmur ön camdaki ve kaputtaki kanın bir kısmını temizledi ama ızgara ve ön tampon garajın zeminine damlayacak. Eğer orada kan varsa... Bununla nasıl başa çıkmamı istersiniz? Hasarlı kanı bahçe hortumuyla garaj yolunda yıkayamam ki."

Sakin kalmaya çalışıyorum ama kendimi kaybetmek üzereyim. Bunun başıma nasıl geldiğini anlamıyorum. Özellikle de bu gece. Bektan, berbat bir şans... Olan buydu.

Ama bunu düşünemem. Şimdi olmaz.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

PAUL DAVIS

Beklediğim gibi, araba yıkama yerini açık ve terk edilmiş buldum. Bir sokak lambasıyla loş bir şekilde aydınlatılmış, sahibi muhtemelen ek aydınlatma için ödeme yapmayacak kadar cimri. Yaşasın. Binanın yanında, kamera görüş alanının dışında duruyorum, gösterge panelindeki kutudan eldivenleri alıyorum ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda arabadan iniyorum.

"Paul?" Amanda sesleniyor, tam kapıyı çarparak kapatmak üzereyken. "Nereye gidiyorsun?"

Hayal kırıklığıyla inliyorum. Nereye gittiğimi *sanıyor*? Ona anlatmaya çalışırken sözümü kesmeseydi, bilirdi. "Sadece bekle, tamam mı?" Kapıyı çarparak kapattım ve hayal kırıklığımı ona yansıttım.

Tek kamerayı duvara bakacak şekilde çevirmek hızlı bir iş. Başkaları da var mı diye kısa bir süre etrafıma bakıyorum ama göremiyorum. Bu yağmurda zaten pek bir şey göremiyorum, ama bu iki şekilde de işe yarıyor. Başka bir kamera olsa ve bizi yakalasa bile, kayıt tamamen kullanılamaz hale gelebilir.

Aceleyle arabaya dönüyorum, yolda birkaç su birikintisine basıyorum ama artık umurumda değil. Sırılsıklamım, yorgunum, korkuyorum ve her şeyden bıkmış durumdayım. Ödeme istasyonuna gidip kurulamadan köpürtmeyi seçiyorum, sonra eldivenli elimle yirmilik atıyorum ve makine para üstü olarak bana bir onluk veriyor.

Amanda havluyu alıp ön camın çatlağına dayıyor ve sanki arabanın üzerine su değil de kayalar düşecekmiş gibi kendini destekliyor. Otomatik temassız istasyona girdikten sonra otoparkı ayarlıyorum ve makinenin işi devralmasına izin veriyorum.

Üç sakız renginde köpük damlacıkları aracın üzerine düşüyor. Bir düğmeye basarak yan aynaları katlıyorum ve koltuğuma yaslanıyorum, sırtımdaki ıslak giysilerin verdiği histen nefret ediyorum.

Yepyeni Cadillac'ımın delikli deri koltukları. Bağırsaklarımı dayanılmaz bir düğüm haline getiren acı verici korku yerine bunu düşünmeyi tercih ederim.

Elektrikli yıkama başladığında, ön cam çatlaklarından daha hızlı su damlamaya başlıyor. Smokinim zaten sıırıslıklam; bari onu kullanayım. Ceketini çıkarırken gömleğime yapışıyor. Sonra, havalandırma deliklerini kapatacak şekilde gösterge panelinin üzerine seriyorum. Suyun bir kısmını geri tutacaktır.

"Bundan hâlâ nasıl kurtulabileceğini hayal ediyorsun bilmiyorum Paul." Amanda bana hızlı ve hayal kırıklığına uğramış bir bakış attı. "Trafik polislerini tanırım. Olay yerinden kaçan insanlara ne kadar sert davrandıklarını gördüm. Bazıları acil servise düşüyor, biliyorsun. Ve trafikteki adamlar onlara hiç merhamet göstermiyor."

"Yayaları öldüren sarhoş sürücülere karşı da sertler." Kendi kelimelerimi işlerken ellerim direksiyonda sıkılaşıyor, parmak eklemlerim beyazlaşıyor. Muhtemelen bunu söylememi beklemiyordu.

ve duyduğunda nefesi kesiliyor. Kendi lanetleyici sözlerime bu kadar derin bir tepki vermeyi ben de beklemiyordum. Sanki içimdeki umutsuzluk ve korku dayanılmaz seviyelere ulaştı.

Araba yıkamanın yeşil ışığı yanıyor ve ben de binanın etrafında bir tur daha atarak uzaklaşıyorum.

"Yine mi?" Başını sallıyor, sonra titreyen parmaklarıyla alnına masaj yapıyor. "Bunu daha kaç kez yapmak istiyorsun?"

"İki, üç kez, bence yeterli. Bu arabada tek bir kan damlası bile olamaz. Bulacaklarını biliyorsun."

"Mantıklı davranmıyorsun Paul. Kendini köşeye sıkıştırıyorsun. Hala kanıtlayacaklarının farkında değil misin-"

"Başka seçeneğim yoktu!" Sesim arabada yankılanıyor ve onun irkilmesine neden oluyor. Sanki ona vuracakmışım gibi geri çekiliyor. Ki bu çok saçma. Ona elimi bile sürmedim. "Yıllardır sarhoş sürücülere karşı savunuculuk yapıyorum, şimdi de bu mu? Canlı canlı derimi yüzerler!" Eğik başımı acı acı sallıyorum. "Beni bir ibret vesikası yaparlar."

"Peki bu nasıl daha iyi oluyor? Tristan'ı düşündün mü? Hapse girdiğinde bu ona ne yapacak?"

"Bu belden aşağı vurmaktır ve bunu sen de biliyorsun." Anlık öfkemi hızlı nefes alıp vererek boşaltıyorum. "Oğlumu bu şekilde kullanma."

"Oğlumuz Paul. Bunu sakın unutma." Torna tezgahıyla kaplı arabamın ses geçirmez karanlığında gözleri öfkeyle parlıyor. "Arabayı sürerken onu düşünmeliydin. O zavallı kadının cesedini uçuruma iterken. Bunu nasıl açıklayacaksın?"

Bana yaptıklarından nefret ediyorum, hala sahip olduğum her bir özgüveni kırıp döküyor. Beni içten dışa yok ediyor. Yıkama bitene kadar yüklü bir sessizlik içinde oturuyoruz ve sonra motoru çalıştırıyorum, etrafta dolaşıyorum ve tekrar araba yıkamaya giriyorum.

Kaza olduğundan beri ilk kez, kaçarken doğru kararı verdiğimden şüphe etmeye başladım.

"Belki de buna gerek kalmayacak," diye mırıldandım. "Onu o vadide kim bulacak, ha? Beni ihbar etmezsen beni yakalayamazlar ve yemin ederim _."

"Bunu asla yapmam," diyor sakince. Soğuk bir şekilde. Ama ben ona inanıyorum. "Korkak ya da değil, sen hâlâ Tristan'ın babasısın. Senin aksine ben karar vermeden önce onu düşünüyorum."

Yeni bir üç renkli köpük tabakası kar taneleri gibi arabanın üzerine yerleşiyor. Sözleri beni bir an için suskun bıraktı. Beni küçümsemekte o kadar kararlı, o kadar kesin ve yargılayıcı görünüyor ki, sanki sadece onun kararı önemliymiş ve temyizi yokmuş gibi.

"Anlamıyor musunuz? Yarın beni yakalasalar bile, sınırı aştığımı kanıtlayamayacaklar. Birini öldürdüğümü değil, sadece kaza yaptığımı ve bir anlık panikle kaçtığımı söyleyecekler. Bununla başa çıkabilirim. Ama değil..." Utancımın ağırlığı altında sesim kesiliyor. Yakalandığımda ortaya çıkacak toplum önündeki aşağılanmaya dayanamazdım.

Tek kelime etmeden bana bakıyor ama tekerlerinin döndüğünü görebiliyorum. Benim yanımda olmasına ihtiyacım var, bana karşı değil, benimle birlikte çalışmasına. Bana eskiden olduğu gibi inanmasına, beni eskisi kadar sevmesine ihtiyacım var.

"Demek her şeyi çözdün, öyle mi?" Sesindeki küçümseme yakıcı. "Nasıl kaçak gibi yaşayacağımızı, göz önünde saklanacağımızı, ne zaman bir polis sireni duysak korkacağımızı. Her an bizi vurup hayatlarımızı nasıl paramparça edebileceğini mi?" Yüzüne dökülmüş bir tutam saçı çekip kararsız parmaklarıyla kulağının arkasına götürüyor. "Öyle değil mi?"

"Amanda, ben-"

"Onları aramayacağım ama gelecekler. Ve bu konuda senin tarafını tutmamı, polislere her konuda yalan söylememi bekliyorsun, hem de ne için?"

Uzun bir an boyunca aramızda ağır ve yüklü bir sessizlik var. Yıkamanın sonunda ışık yeşile dönüyor ama motoru çalıştırmıyorum. Ellerime , direksiyonu kavradıkları yerde solgun ve donmuşlar.

Amanda'yı geri kazanmak için çalışmam ve zamanım yok. "Tristan için," diyorum sonunda. Kelimelerim ancak fısıltı halinde.

"Lanet olsun sana, Paul. Cehenneme kadar yolun var."

OceanofPDF.com

AMANDA DAVIS

Bu adamdaki sinir.

Oğlumuzu bu şekilde kullandığına inanamıyorum. Ama neden şaşırdım ki? Küçük oğlum için her şeyi yapacağımı bir süre önce anladım. Tristan'ı bu şekilde başımın üstünde tuttuğuna göre gerçekten çaresiz olmalı. Tıpkı boşanmak istediğim gün olduğu gibi.

Bir ürperti bedenimi sarsıyor ve donmuş ellerimi birbirine sürtüyorum. Kolsuz elbisem ıslak, bacaklarıma nahoş bir şekilde yapışıyor. Midemdeki bulantı ve acı dolu çukurdan kurtulamıyorum. Olay olduğundan beri midem bulanıyor. Sinir bozucu. Bu gece olanlardan sonra anlaşılabilir. Ama içimi öfke, korku ve kalp kırıklığıyla düğümleyen şey o günün anısı.

Ben evliliğimizin en kötü gününü düşünürken Paul araba yıkamadan yavaşça çıkıyor ve arka yollardan eve dönüyor.

Neredeyse bir yıl önce oldu.

***

Paul'le evlendiğimde neye bulaştığımı gayet iyi biliyordum. Yakışıklı, son derece karizmatik bir adama umutsuzca aşık olmuştum. Alışveriş merkezinde, markette ve gittiği her yerde sürekli baş döndüren biriydi. Garsonlardan komşulara ve hatta kendilerine arkadaşım diyenlere kadar kadınlar utanmadan ona yaltaklanıyordu. Bunu umursuyor gibi görünmüyordu ve ben de gördüğü ilgi karşısında kendimi tehdit altında hissetmiyordum. Bunların bir kısmının onun televizyonda bir yüz olmasının getirdiği şeyler olduğunu biliyordum. Bunu görmezden gelmeyi seçiyor ve bana sadık kalacağına güveniyordum.

Yıllarca, onun günlerinin nasıl geçtiğini, onun için karşı konulmaz olabilecek özel iş arkadaşları, arkadaşları ya da tanıdıkları olup olmadığını hayal etmek istemedim. Hayır... Benim kendi hayatım vardı, dolu ve tatmin edici bir hayat,

Tristan'ı büyütüyor ve Sunset Valley'de acil çalışıyordu. Paul'ün de haber yayıncılığında hızla yükselen kariyeri ve oğlumuzu büyütürken birlikte yaşadığımız hayat arasında aynı memnuniyeti yaşadığından emindim.

O gün ne kadar yanıldığımı kanıtladı. Her konuda.

Her şey akşam vardiyamın yarısından fazlasında aşırı dozda uyuşturucu almış bir hastanın tıp merkezine getirilmesiyle başladı. Oldukça iri yarı bir kamyon şoförü olan bu adama acil yardım ekipleri tarafından bir doz Narcan verilmişti, ancak hayati değerlerini kontrol ettikten sonra acil servisin o günkü doktoru olan Dr. Grant bir doz daha vermeye karar verdi. Ben takmak için damarını açmaya çalışırken hasta doğrudan ajitasyon halinde uyandı.

Beklenmedik çırpınışları beni hazırlıksız yakaladı.

Yeterince hızlı geri çekilmedim ve yumruğu gözüme çarptı. Dengemi kaybettim ve düştüm. Aşağı inerken kafamı ultrason arabasına çarptım.

Önemli bir şey değildi ama Sunset Valley'de prosedürler çok önemlidir. Dr. Grant hızlı bir muayene yaptıktan sonra beni eve gönderdi, ancak başımdaki yırtık dikiş gerektirmiyordu. O akşam kendimi eve bıraktım, gözümün altında oluşmaya başlayan şişlik dışında kendimi gayet iyi hissediyordum. Buz torbasının düzeltemeyeceği bir şey değildi.

Akşam vardiyasında çalışırken her zamanki gibi sabah bir ya da bir buçukta değil, yaklaşık on birde eve geldim. Garaja girdiğimde gülümsüyordum, Tristan'ı hala uyanık yakalayabileceğimi ve onu yatırabileceğimi düşünüyordum. Babası eve gelmeden yatmayı reddediyor ve Paul'un arabası garajdaydı.

Eve girdiğimde ilk fark ettiğim şey kokuydu. Çok güçlü ya da ayırt edici değildi ama yabancıydı, tanımadığım bir şeyin kokusuydu. Anahtarlarımı duvar askısına asmak için kısa bir süreliğine durduğum çamaşır odasında bile mevcuttu.

Sonra, sesler. Sessiz fısıltılar, çılgınca koşuşturmalar, giysi hışırtıları. Oturma odasının kapısını açtığımda donup kaldım, kalbimdeki kan çekildi ve onu çorak bıraktı.

Bir çift yüksek topuklu, kırmızı tabanlı ayakkabı halının üzerine atılmıştı, biri benim durduğum çamaşır odasının kapısına yakındı, diğeri de kanepenin yanında. Paul üç kişilik beyaz deri koltuğun bir ucunda, tanımadığım bir kadın da diğer ucunda oturuyordu. Rujunun kalitesi iyiydi ama dolgun dudaklarına bulaşmıştı. Onun

Kusursuz cildinin ağız çevresi kızarmıştı. Kocamın saat on bir gölgesi bir kadına bunu yapabilir; bunu ilk elden biliyorum.

"Hey, eve erken gelmişsin," diye ağzından kaçırdı Paul. Telaşlı görünüyordu, yanakları alev alev yanıyordu, okul binasının arkasında öpüşürken yakalanmış bir genç gibi.

Hâlâ olduğum yerde donup kalmış bir halde, söyledikleriyle alay ettim.

Gergin bir şekilde boğazını temizledi. "Bu Emily Parker, araştırma asistanım. Biz-"

"Kendine sakla," dedim soğuk bir ifadeyle, kadının ayaklarına ve yalınayak olduğu gerçeğini nasıl gizlemeye çalıştığına, mükemmel pedikürlü bir ayağını diğeriyle nasıl örttüğüne ve parmaklarını nasıl kıvırdığına bakarak. Kadının geri kalanı da aynı derecede rahatsız görünüyordu. Gözleri sanki ortadan kaybolmak için bir yol arıyormuş gibi odanın içinde gezindi. Uzun bir süre sonra sakinleşti. Derin bir nefes aldığında göğsünün kabardığını gördüm. İçinde bulunduğu durumdan kaçmaya çalışmaktan vazgeçmişti; kendini destekliyordu.

Rahatsız edici derecede güzel olan Emily, mükemmel şekillendirilmiş sarı saçları, ela gözleri ve uğruna ölünecek vücuduyla klasik bir afetti. Ve benden daha genç görünüyordu, dinlenmiş ve romantizme, maceraya hazır. Acil servisteki vardiyasından sonra eve dönerken bir kokainman tarafından yumruklanmamıştı. Tabii ki daha gençti. Kocam hiçbir şeyden ödün vermezdi. Neden versin ki?

Paul koltuktan fırladı ve bana doğru yürüdü. Elimi havaya kaldırdım ve durdu. "Çalışıyoruz," dedi, sesi acınası geliyordu. Bu beni hasta etti; kocamı ilk kez bir korkak olarak görüyordum. O gün, onu yükselttiğim kaideden birden fazla şekilde düştü. "Gösteri konuklarının listesini bitirmeliyiz-"

Bahane üreten tiradını küçümseyici bir hareketle durdurdum. İçimi dehşetle dolduran muazzam bir yorgunluk dalgası üzerime çöktü. O ana kadar bildiğim hayatım sona ermişti ve yeni bir dönem başlamak üzereydi. Kalp kırıklığı ve kızgınlıkla dolu bir dönem. Bundan kaçınılamazdı.

Ama bunu düşünecek zaman yoktu. Güçlü kalmam gerekiyordu. "Emily Parker, değil mi?" Solgunlaşarak başını salladı. "Lütfen eşyalarını toplayıp evimden defolup gitme nezaketini göster."

Aynen kendisine söyleneni yaptı; önce bir ayakkabıyı, sonra diğerini almak için aceleyle, parmak uçlarında koştu ve ön girişi bulup yönelmeden önce bir an tereddüt etti. Paul'un arabasıyla gelmiş olmalıydı.

ve garajdan girmiş. Bu, çamaşır odasında bıraktığı kokulu uyanışı açıklıyor.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde gitmişti, çıkarken kapattığı kapı bir süre aramızdaki tek ses oldu.

O uzun sessizlik anında ne olduğunu bilmiyorum. Bazı insanlar ölmekte olan bir evlilikten vazgeçmeden önce yıllarca mücadele eder. Belki de ED deneyimim devreye girdi. İş yerinde, durumları hızlı ve doğru bir şekilde değerlendirmek, mümkün olan en iyi hasta sonuçlarını sağlamak için en etkili hareket tarzını belirlemek üzere eğitiliriz. Birkaç saniye içinde neyin işe yarayıp neyin yaramayacağını bilmek için.

"Boşanmak istiyorum." Sesim sakın ve gerçekçiydi. Hiçbir duygu kalmamıştı, yaralı kalbimden sızan hiçbir acı yoktu. Kaybettiklerimin yasını tutacak bir zaman olacaktı. O zaman gelecekti; bunu biliyordum.

Paul birkaç metre önümde durdu, kül rengi olmuştu. Hasta görünüyordu, dağılmak üzereydi ama bu sadece bir an sürdü. Sonra içinde biriken öfkeyle yüzünü ve boynunu kırmızı lekeler kaplamaya başladı. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

"Bunun üzerinde mi?" Boş kanepeyi işaret etti. "Çalışıyorduk, Tanrı aşkına! Saçmalıyorsun."

"Tristan nerede?" Sesim ancak fısıltı kadar çıkarken sordum.

"Yukarıda, uyuyor." Paul yüzünü kısa bir süreliğine başka tarafa çevirdi.

Bana yalan söylediğinde hep böyle yapar. Onu bir soruyla şaşırttığımda ve yalanı pişirecek, dikkatlice düşünecek zamanı olmadığında.

"Seni orospu çocuğu," diye fısıldadım. Tristan'ın en iyi arkadaşıyla yatıya kalmasını ayarladığını ya da babamın yolculuktan erken dönüp onu dışarı çıkardığını umuyordum. "Ya seni gördüyse?"

Paul başını çevirip omzunun üzerinden baktı ama Tristan merdivenlerde oturmuyor, başını tırabzanların arasından uzatıyordu. "O uyuyor, Amanda. Görecek bir şey de yoktu. Çalışıyorduk."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Ruh eşim olduğunu düşündüğüm adam gerçek yüzünü gösteriyordu. Bir yalancı, bir dolandırıcı ve bir korkak. "Evet, tabii. Kadınlar çalışırken rujları hep bulaşır. Her zaman ayakkabılarını tekmelerler ve buruşuk ipek bluzlarını pantolonlarından çıkarırlar. Düğmeler de çözülür. Olur böyle şeyler."

Paul içgüdüsel olarak gömleğinin düğmelerine baktı. Güldüm, alaycılık ve mizah benim derinlerimi kesen acıya karşı tek zırhımdı.

Kalp.

"Bebeğim, izin ver açıklayayım." Öne doğru bir adım attı ve ellerini omuzlarıma koyacakmış gibi kaldırdı. Bundan nefret ederdim. Erkek egemenliği en iyi haliyle, şefkat ve sıcaklık kılıfına bürünmüştü.

"Sakın bana dokunayım deme," dedim. Kollarını indirdi, hareketsiz kaldı. "Bu gece gidiyorsun, neye ihtiyacın varsa topla ve kaybol. Yarın bir avukat bulup seninle temasa geçeceğim."

Yüzündeki solgunluk geri gelmişti ama yumruklarını sıkarken eklemlerindeki çatırtılar dikkatimi çekti. İçgüdüsel olarak bir adım geri attım ve gözlerimi onunkilere kilitledim. Mavi irislerinde parlayan öfke kanımı dondurdu. Artık onu tanıyamıyordum.

"Tristan'ın velayetini almayacağından emin olacağım. Her hafta sonu senin için nasıl olacak?" Fısıltılı sesine meydan okuyan bir gülümseme eşlik ediyordu.

Tehdidin büyüklüğü beni yıktı. Bir anda, aynen böyle.

Bunu yapabilir mi? Kesinlikle, şehirdeki en iyi avukatı tutmuş olsam bile. Çünkü Los Angeles'taki herkes gizliden gizliye onun programına davet edilmeyi hayal eder. Ve bu listede yargıçlar, avukatlar ve hatta polisler bile var.

Ayaklarımın altında bir uçurumun açıldığını ve beni yutmakla tehdit ettiğini hissettim. "İki yıl öncesini hatırlıyor musun? İstasyondaki Noel partisini?"

diye sordu, bana yaklaşırken sesi hala fısıltıyla tehdit ediyordu. "İçkiyi biraz fazla kaçırdığın zaman mı? Elimde bunun videosu var. Herhangi bir gözaltı duruşmasına renk katabilir, öyle değil mi?"

O gece otoparkta Paul'ün arabasının ön tekerleğine tutunarak ve utançtan yerin dibine girerek nasıl kustuğumu hatırlayarak nefes nefese kaldım. Gözyaşlarımdan tehdidi gözlerimin kenarlarını yaktı. Başka seçeneğim, çıkış yolum yoktu. Bunu açıkça görebiliyordum ve bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Geri adım attım.

Bu beni öldürse bile, onu affetmeye hazırmışım gibi davranmalıydım. Böylece hâlâ oğlumla birlikte olabilirdim. Çılgılık atmak, bağırarak ve gözlerini oymak isterken numara yapmak için her şeyimi verdim.

"Kalbimi kırıyorsun Paul. Sana hala aşığım, ama eve geldiğimde seni bununla öpüşürken görüyorum."

Bana meraklı bir bakış attı ve sonra nefes aldı, gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. Cildindeki kırmızı lekeler solmaya başladı. Ellerini omuzlarıma koydu ve tüylerim diken diken olsa da ona izin verdim. "Bebeğim, son kez

alışıyorduk. Yemin ederim hepsi buydu." Parmaklarıyla çenemi kaldırdı ve dudaklarımı öptü.

Ağızındaki ilekli rujun tadını alabiliyordum. Midemi bulandırdı.

Daha sonra, beni arşıafların altında bulduğunda, tırnaklarımı etime geçirerek bedenimin onunkini karşılamasını sağladım, bu şekilde benimle işinin daha çabuk biteceğini biliyordum.

Benimle işi bittikten sonra, Los Angeles televizyonunun en arzulanan adamı kollarını bana doladı ve fısıldadı: "Kimse oğlumu benden alamaz, tatlım. Bunu kafana sok."

OceanofPDF.com

PAUL DAVIS

Eve dönerken Amanda bana sessiz davranıyordu. Sürekli camdan dışarı bakıyor, kafasını benden başka yöne çevirmiş, dudaklarını sıkı, affetmeyen bir çizgide birbirine bastırmış. Korkudan hasta oluyorum ve keşke benimle konuşsa, biraz destek, biraz empati gösterse diyorum. Bunca yıldan sonra bunu hak ediyorum. Bu aptal kaza herkesin başına gelebilirdi, o da dahil.

Sözleri aklımdan çıkmıyor.

Bunu düşündükçe, dışarıda o kadınla birlikte olan başka biri daha olması gerektiğini fark ediyorum. Yaptıklarımın hepsini gören ve muhtemelen telefonuna kaydeden biri. O yaya orada tek başına yürüyor olamazdı. Onu yolun kenarına sürüklemek için ayak bileklerinden tuttuğumda o kadar ince ve çelimsiz görünüyorlardı ki ellerimde kopup düşeceklerinden korktuğumu çok net hatırlıyorum.

Bu düşünce beni ürpertiyor. Yorgun zihnimde, kendimi onun bedenini uçurumun kenarından iterken, çabayla homurdanırken, sonra ellerimi birbirine sürtüp rahatlamış bir şekilde derin nefes alırken görüyorum. Detayları yeniden yaşarken korku dalgalar halinde beni vuruyor.

Ne yaptım ben?

Biri beni gördü mü? Eğer gördülerse, polisi aradılar mı?

Bu sefer Amanda'nın yanımda olmasına ihtiyacım var. Bir sonraki düşünce zihnimde şekillenirken inliyorum. Oğlu için her şeyi yapar, *bunu* biliyorum, ama *bunu* yapacak mı? Polislere benim için yalan söyleyecek mi? Benim yaptığım bir şey yüzünden kendi özgürlüğünü riske mi atacak? Zaman içinde aramızdaki şeyler değişti; o artık eskisi gibi değil.

İnsanlara ihtiyaç duymak... Bu bir kaltak değil mi?

Sokağımıza dönüyorum ve bebek bakıcısının kırmızı Civic'inin hâlâ kaldırıma park ettiğini fark ediyorum. *Hay sikeyim.* Onu tamamen unutmuşum. Eyaleti görecek

ve sorular sorarız. Ve her şeyi hatırla. Alışveriş merkezindeki kız arkadaşlarıyla dedikodusunu yap.

Saate bakıyorum. Saat sabahın üç buçuğunu biraz geçiyordu.

Umarım şu anda televizyonun karşısında uyuyordur, kucağında yarısı dökülmüş patlamış mısır kasesi, taneleri İran halısını kirletiyordur. Eğer Amanda bir kez olsun onu süpürmemeye izin verseydi, uyuklamak istediğinde o kaseyle ne yapacağını hatırlardı. Ama sanırım her şey şu anda oturma odasının penceresinden dışarı bakıp bizim hasarlı bir arabayla eve döndüğümüzü görmesinden daha iyidir.

Araba yoluna çıktıktan sonra, arabayı sağdaki garajla aynı hizaya getiriyorum. Evimizde biri tek kapılı, diğer ikisi daha büyük bir kapıyı paylaşan üç garaj alanı var. Amanda'nın Subaru'su garajın ortasındaki yeri alır, ben de genellikle en sağdaki yeri alırım. Diğer yer Beemer'ı sattığımdan beri boş.

Elim garaj kapısını açmak için uzandığı anda Amanda beni durduruyor. "Soldakini al," diyor. "Küçük kapı daha sessizdir."

Tabii ki öyle. Geri çekiliyorum, sonra garajla aynı hizaya geliyorum.

Kapı açıldığında sanki tüm mahalleyi ayağa kaldıracakmış gibi bir ses çıkıyor ama bu sadece benim gergin sinirlerim için yüksek bir ses. Sokağımızda hiçbir şey hareket etmiyor, hiçbir köpek havlamıyor ve çıkardığımız gürültüyü kontrol etmek için hiçbir yatak odasının ışığı yanmıyor. Neyse ki sokağımızdaki evlerin makul büyüklükte bahçeleri var.

Arabadan inmeden önce kapının arkamızdan kapanmasını bekliyorum ve eşim de öyle yapıyor.

Amanda, Cadillac ile Subaru'sunun arasına gizlice giriyor ve evin kapısının yanındaki duvarda ışık düğmesini buluyor. Güçlü ışıklar açıldığında gözlerimi kısıyorum, kör oluyorum ve hasarı incelerken ellerimle gözlerimi koruyorum.

Kahretsin, bu kötü.

Petek örgü ızgara birkaç yerden kırılmış ve parçaları kayıp. Muhtemelen kazanın olduğu Malibu Kanyon Yolu'na dağılmışlardır. Eğer polisler olay yerinde kanıt aramaya giderlerse, bir şeyler bulacaklardır. Rozet gevşek duruyor, düşmek üzere. Sol far çerçevesi kırılmış. Tampon çatlamış ve sol çamurluktan ayrılmış, yana doğru eğri bir şekilde sarkıyor. Kaputta büyük, düzensiz bir göçük var.

Ama hiçbir yerde bir damla kan görünmüyor. Yağmur suyu hâlâ arabadan garajın zeminine damlıyor ama temiz görünüyor.

Kafamı kaldırdığımda Amanda'nın onaylamayan bir heykel gibi orada durduğunu görüyorum.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye soruyor. Sesi yorgun geliyor. Parlak ışıklar altında, çekilmiş, solgun ve rimelinin biraz lekeli olduğunu görebiliyorum. "Bunu bir şekilde düzeltmeliyiz."

Kaşlarımı kaldırarak ona şüpheyle bakıyorum. Gerçekten bana yardım etmeye mi çalışıyor? Yoksa beni içeri tıkmak için doğru fırsatı mı bekliyor? Bakışlarımın altında, çarpık bir gülümseme dudaklarına dokunuyor. Sanki aklımı okumuş gibi.

"Olan oldu Paul. Bunu geri alamayız ve oğlumuzun iyiliği için bu işte birlikteyiz. Bir şeyleri çözmeye başlamanı öneririm."

Sözleri içimde kalan mücadeleyi siliyor. Gözlerimi indiriyorum, arabaya doğru sarkıyorum. Dayanılmaz derecede korkuyorum... hayatım için, geleceğim için, bu yeni günün her anı için. "Teşekkür ederim," demeyi başarıyorum, şu anda kendimi bu kadar küçük, zayıf ve güçsüz hissettirdiği için ondan nefret ediyorum. Ama eskiden bana duyduğu sevginin bir kısmının hâlâ var olduğu umuduna . "Böyle görmene sevindim. Hepimiz için en iyi yol bu."

Cevap vermiyor. Sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi, merak ve başka bir şeyin karışımıyla -içgüdüsel olarak iyi olmadığını bildiğim bir şeyle-bana bakıyor. Ama şimdi bunu araştırmak için çok yorgunum; belki de hiç gerekmeyecek. Belki de hayal görüyorum, paranoya bir virüs gibi zihnime bulaşıyor. O benim karım ve oğlumun annesi olabilir, onu hâlâ seviyor olabilirim ama o aynı zamanda bu gece olanlara tanıklık ediyor. Bir gün bana karşı dönmeye karar verebilecek bir tanık. Bunu unutmayı göze alamam.

"Uyumamız gerek," diyorum, neden hâlâ orada durduğundan emin değilim. "Ben alt katta duş alacağım; sen de ana banyoyu kullan. Sonra da doğruca yatağa gideceğim. Ray'e sesli mesaj bırakıp bugün geç geleceğimi söyleyeceğim. Şaşırmayacaktır."

Bana gözlerini deviriyor, bunu saklamaya bile çalışmıyor. "Bunu yapamazsın Paul. Bilinen rutinlerinde herhangi bir değişiklik yapmayı göze alamazsın. Bu bağış toplama etkinliklerinin ertesi günü teşekkür telefonları etmek ve haberlere çıkmaya hazırlanmak için hep erkenden gelirsın. Toplanan toplam miktarı açıklar ve orada bulunan tüm serserilere geçit töreni yaparsın, hatırladın mı?"

Söyledikleri belli belirsiz tanıdık geliyor, sanki başka bir hayatta yaptığım bir şeymiş gibi. Belki de öyledir. Tutuklanıp hapse atılmaktan korkmadığım bir hayatta.

"Evet, haklısın." Bacaklarım beni taşıyamayacak kadar güçsüz hissediyor ve Cadillac'ın çamurluğuna yaslanıyorum. Birkaç saat uyuyabilirsem şanslıyım. İş günlerim genellikle öğleden sonra üçe kadar başlamaz, ama bu sefer öğle yemeğinden çok önce orada olmam gerekecek.

"Ben de gidiyorum," diyor Amanda acı bir iç çekişle. "Vardiyayı ben alacağım." Bunu planlamadığını biliyorum; etkinlik için ayarlamaları yaptığımızda bana bu kadarını söylemişti. Kısa bir süre için göğsüne dokunuyor, avucunu hızla atan bir kalbin ritmini sabitlemek için oraya koyuyor. "İşe tam zamanında, yüzümde bir gülümsemeyle geleceğim, sen de öyle."

Başımı sallıyorum, bir şey söyleyecek gücü kendimde bulamıyorum. Paramparça oldum; aklıma gelen tek kelime bu. Tüm hayatım parçalanıyor, tanımadığım bir şeye dönüşüyor. Gerçeküstü bir şeye.

Arabamın çamurluğunun desteğinden ayrılıp ayağa kalkmak çaba gerektiriyor ama beni feci şekilde perişan eden ıslak kıyafetlerden kurtulmak için sabırsızlanıyorum. Ben kapıya doğru yürürken Amanda bana arkasını dönüyor ve "Fermuarımı aç" diyor. Uzun saçlarını önümden çekiyor ve bekliyor.

Fermuarını indiriyorum, kaşlarım hafifçe çatılıyor. Hızlı bir hareketle elbisenin omuzlarından düşmesine izin veriyor. Parıldayan gümüş bir yığın halinde ayaklarının dibine düşüyor. Artık neredeyse çıplak, üzerinde sadece siyah bir tanga var ve bir an için ellerini vücuduna sarıp titriyor. Onu böyle görmek beni heyecanlandırıyor - böyle bir çileden sonra beklenmedik bir şey. Alkolden olmalı.

Bu gece tanga giyeceğini ya da o elbisenin altında sütyensiz olacağını hiç düşünmemiş olmam çok garipti. Ona doğru pek bakmadım bile. Sadece olması gerektiği gibi orada olduğunu biliyordum. Acımasız mizacıma rağmen onun güzelliği beni gururlandırıyor. O muhteşem, seksi ve akıllı ve tamamen benim. İyi seçim yapmışım.

Yere düşen elbisenin üzerinden geçip çamaşır sepetine doğru yürüyor. Burnunu hafifçe kırıştırarak çarşafı karıştırıyor ve büyük bir banyo havlusu çıkarıp hızla vücuduna sarıyor. Sonra bir tane daha bulup başını öne eğdikten sonra saçlarına doluyor ve uçlarını kıvrarak sıkı bir türban oluşturuyor.

"Ne yapıyorsun?" Sonunda sordum.

Parmağını dudaklarına götürür. "Ben seni almaya gelene kadar olduğun yerde kal."

AMANDA DAVIS

O çocuk uyuyor olsa iyi olur.

Bu dilekle amaşırrhanenin kapısını ne kadar kötü gıcırdadığını bilerek acı verici bir şekilde yavaşça açıyorum. Menteşelere biraz WD40 sıkmak istiyordum ama bir türlü fırsatım olmamıştı. Şimdiye kadar, bitmek bilmeyen işler listemde oldukça alt sıralarda yer alıyordu.

Çamaşır odasına girdikten sonra garaj kapısını yumuşak bir tıkırtıyla kapatıyorum, sonra durup dinliyorum. Evin içinde hiçbir şey hareket etmiyor. Arka planda ne bir televizyon sesi ne de kapının altından gelen bir ışık huzmesi. Birkaç adım daha atıyorum ve mutfğa açılan bir sonraki kapıyı açıyorum.

Hâlâ bir şey yok. Islak bir köpeğin kokusu gibi üzerime yapışan kirli çamaşır kokusu dışında. Çamaşırların kapısını yavaşça kapatırken, *o da üşütmüş olsa iyi olur, diye geçiriyorum* içimden. Bu düşünce aklımdan geçtiği anda Mona'nın burnundaki halkayı hatırlıyorum. İnsanlar bunu kendilerine neden yaparlar? Asla anlayamayacağım.

Bakıcımız, yolun aşğısındaki dedikoducu ve her zaman meraklı bir komşunun on altı buçuk yaşındaki kızı. İyi bir ocuk, zeki, çoğu genç gibi biraz pasaklı olsa da nazik ve Tristan'a karşı ne kadar iyi gördüm. Ev ödevlerinde ona yardım etmeyi seviyor ve sanırım dokuz yaşındaki oğlum ondan biraz etkilenmiş. Ona gözlerini devirdiğinde, ki bunu o kadar sık yapıyor ki rekor kırmasından korkuyorum, oğlum sessizleşiyor. Bu son zamanlarda bana pek olmuyor.

Kapıyı arkamdan kapatıp mutfğa girdiğimde, tezgahın yanında durup nefes alıyorum ve evi saran sessizlikteki en küçük sesi dikkatle dinliyorum. Hiçbir şey yok. Soluk gümüş ışık oturma odasının duvarlarında titriyor. Televizyon muhtemelen açık ama sesi kapalı. Nefesimi tutarak sessizce oturma odasına girdiğimde Mona'yı kanepede uyurken buluyorum, başını minderlere dayamış. Televizyonun uzaktan kumandası hâlâ

kanepeden düşmek üzere. Tristan'la bu akşam dondurma yedikleri belli. Kirli kâseler hâlâ sehpanın üzerinde duruyor, çünkü neden onları lavaboya götürme zahmetine girsinler ki? Umarım dondurma, onlar için fırına bıraktığım akşam yemeği yerine tüketilmemiştir.

Mutfığa döndüğümde derin nefes alıyorum. Kimse geldiğimi duymadı. Parmaklarım hafifçe titreyerek ışık düğmesinin üzerinde geziniyor. Bir an duruyorum, içimde dönen tüm duygulardan bunalıyorum.

Paul ve ben buraya nasıl geldik? Eskiden çok iyiydik... çok aşıktık. Acıyan kalbim hala o zamanları hatırlıyor. Gençken attığımız kahkahalar, Santa Monica İskelesi'nde el ele yürürken okyanus esintisinin saçlarımızı okşaması, batan güneşin gülümseyen yüzlerimizi ısıtması. Birlikte olduğumuzda nasıl hissettiğimizi - aynı anda hem bunaltıcı hem de bağımlılık yapıcı, heyecan verici duygulardan oluşan bir rollercoaster yolculuğu. Peki ya şimdi? Bu gece elbisemin fermuarını açmak için bana dokunduğunda, anlamlandıramadığım özlemlerin çıldırtıcı ve anlamsız bir karışımı içinde hem arzu hem de nefretle irkildim.

Yine de şimdi bunun üzerinde durmanın zamanı değil. Vücuduma sardığım havluyu düzeltiyorum ve her sabah yaptığım gibi ışığı açıyorum, sadece yaklaşık iki saat erken. Sonra kahve makinesine su dolduruyorum, yeni bir filtre ve en sevdiğim öğütücüden birkaç kaşık ekliyorum ve çalıştırıyorum. Her zamanki gibi yüksek sesle bipliyor. Memnun bir şekilde başımı sallıyorum ve kendi kendime "Hı-hı" diye fısıldıyorum. Bu işimi görür.

Elbette, gürültü Mona'yı uyandırdı. Televizyon kumandası sessiz bir gümbürtüyle yere çarptığında uyandığını anlıyorum. Ayaklarını sürüyerek mutfığa giriyor, gözlerini kısıyor ve ovuşturuyor. "Bayan Davis?" Sesi biraz hırıltılı ve sorusu içten bir esnemeyle sona eriyor. Sonra ağzına bir sakız atıyor ve tembelce çiğnemeye başlıyor. Nane kokusu havayı dolduruyor.

Kocaman gülümsüyorum. Buzdolabına doğru giderken parmaklarımın ucuyla yanağını . Tıpkı her zaman yaptığım gibi. "Günaydın, günışığım."

Kaşlarını çatarak önce bana, sonra da mikrodalganın üzerindeki dijital saate bakıyor. "Saat dört," diyor, gözle görülür bir şaşkınlık ve biraz da sitemle. Tıpkı bir çocuk gibi gözlerini ovuşturuyor. Hâlâ öyle.

"Bu sabah erken kalkacağım. İşe normalden iki saat önce gitmem gerekiyor. Hastane personeliyle ilgili bir sorun varmış. Uyandırdığım için özür dilerim. Dün gece her şey nasıldı?"

Bana sanki yeni inmiş bir uzaylıymışım gibi bakıyor. Bir bakıma öyleyim. "Ne zaman döndün? İstemedim."

"Hayır, iyisin," diye cevap veriyorum, kaşlarımı çatıyorum ve elimi sallayarak endişelerini geçiştiriyorum. Soru sormasından hoşlanmıyorum ama zeki insanlar genellikle böyle yapar. "Buraya saat bir gibi geldik. Sen uyuyordun. Seni uyandırmaya cesaret edemedim. Tristan'a bir öpücük verdim ve yattım. İstersen biraz daha uyuyabilirsin."

"Hayır, Bayan Davis, zorlamak istemiyorum." Parmaklarını karmakarışık saçlarında gezdiriyor ve pembe sweatshirt'ünü düzeltmeye çalışıyor. "Sadece gideceğim." Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırarak bekliyor. "İçeri girdiğini nasıl duymadım bilmiyorum. Genelde duyarım. Dikkat ederim, yemin ederim."

Gerginlik göğsüme geri dönüyor, nefesimi ciğerlerime hapsediyor. Geç saate kadar uyanık mıydı? Yalan söylediğimi biliyor mu? "Sorun değil Mona, endişelenme. Sessiz kalmaya çalıştık." Nakit para sakladığımız çekmeceyi açıp yüz elli dolar çıkarıyorum.

Gözleri büyüdü. "Bu çok fazla Bayan Davis. Yapamam." Geçici bir adım geri atıyor.

"Hayır, öyle değil. Paul ve ben seni çok takdir ediyoruz. Sen Tristan'a göz kulak olurken içimiz rahat ediyor ve bu benim için çok değerli. Bizim için de." Ve umarım eve gider ve annesine sabahın birinde döndüğümüzü söyler.

Parayı tereddütlü bir elle alıyor ve hızla kot pantolonunun cebine sokuyor. "Teşekkürler," diyor neşeyle. Gülümsediğinde burun halkası hareket ediyor. Gözlerimi başka yöne çevirip kahve makinesini incelemeye karar veriyorum. Neredeyse demleniyor. Hayatım boyunca bir fincana hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı.

"Bu saatte araba sürebilir misin? Hava hala karanlık. Seni bırakabilirim," diyorum ve gitmesi için onu biraz dürtüyorum.

İpucunu aldı. "Oh, hayır, Bayan Davis, ben iyiyim. Sokağın hemen aşağısında." Kapıya doğru yürüdü, sonra durdu ve bana döndü. "Bana ne zaman ihtiyacın olursa ara. Senin için zaman ayıracağım."

Başımı sallıyorum, hâlâ gülümsüyorum ve ona rahatlamış görüldüğümü, Jenga'ya çarpmaktan bir adım uzaktaymışım gibi yüzümü umuyorum. "Hoşça kal, tatlım." Ön kapıyı kapatıyor ve ben uzun, acı dolu bir iç çekiyorum.

Birkaç dakikalığına mutfağın ortasında durdum ve kendime Paul'u içeri davet etmeden önce yönümü bulmak için biraz zamanım var.

AMANDA DAVIS

Garaja döndüğümde Paul'ü kapıya yakın bir yerde, kollarını göğsünde kavuşturmuş, somurtkan bir halde buluyorum. Bana bakarken kaşları çatılmıştı.

"Yeterince uzun sürdü," diye mırıldanarak yanımdan geçti. Sırılsıklam olmuş ayakkabılarını çamaşır odasının zeminine bırakıp mutfığa gitmek için hamle yaptı ama elimi kaldırıp hızlıca hayır diyerek onu durdurdum.

"Üzerinizdeki her şey doğrudan çamaşır makinesine girecek, ama henüz çalıştırmayın. Kendi eşyalarımı ve kalan kan lekelerini yakmak için biraz peroksit ekleyeceğim." İtiraz etmedi. Sanki ona neden yardım ettiğimi merak ediyormuş gibi bir süre bana baktı.

Gerçekten bilmiyorum.

Kazadan beri bu soruyu kendime takıntılı bir şekilde soruyorum. Evet, bunu Tristan için yapıyorum ama gerçekten sadece 'ı mı düşünüyorum? Yoksa Paul hapse atılırken kendimi huzur içinde yürüyüp giderken hayal edemediğim için mi?

Sırılsıklam giysiler teker teker çamaşır makinesine giriyor. Üzerinde hâlâ iç çamaşırı var ama işaret parmağımla onu da istiyorum. "Her şeyi." Gözleri karanlık bir şeyle parlıyor ve yine de çok iyi hatırladığım eski şehvetli oyunculuğun bir ipucu var. Ya da belki de bu bir meydan okumadır ve ben sinyallerimi karıştırıyorumdur. Her neyse, artık hoş karşılamıyorum. "Kan transferi olursa diye."

Bu sözlerin tüyler ürpertici bir etkisi var. Bana ters ters bakarak şortunu öfkeyle çamaşır makinesine attı. Sonra ellerini kalçalarına koyup çıplaklığını sergiliyor. "İşte. Mutlu musun?"

Çamaşırhanenin loş ışığında gözlerimiz kılıç gibi kilitlendi. "Çok heyecanlıyım Paul. Her eşin hayalini yaşıyorum." Dudağımı ısıyorum ve kendimi durmaya zorluyorum, bunun bir bağırma yarışına dönüşmesine izin vermeyi reddediyorum.

hiçbir yere götürmez. Göz temasını ilk kesen ben oldum ve öfkemi içime attım. "Neden gidip bir duş almıyorsun? Orada acele etme. Ben burada işimi bitirip yukarı çıkacağım."

"Tamam," diyor paramparça bir nefesle. Sesi işkence görmüş ve aniden enerjisi tükenmiş gibi geliyor. Günün olayları onu yakalıyor, ama üst katta, bir yük treni gibi çarpmak üzereler. Duş almanın insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardır; bedeni olduğu kadar zihni de temizler. Bilgelik, bakış açısı ve biraz da basiret getirir. Göz açıcıdır.

Güzel. Bilmese bile buna ihtiyacı var.

"İçerideyken Cadillac'ı bugün işe nasıl götüreceğinizi bulmaya çalışın. Tamamen sağlam." Büyümüş gözbebeklerine bakıyorum ve bıçağı acımasızca çeviriyorum. "Yaklaşık beş saat içinde."

Sersemlemiş bir halde bir an bana bakıyor, kollarını kaldırıyor ve sonra bir şaşkınlık hareketiyle bırakıyor. Onu daha önce bu kadar savunmasız, bu kadar kaybolmuş gördüğümü sanmıyorum. Bu beni tetikliyor ve kendimi onun için üzüldüğümde buluyorum. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, akıl sağlığımdan bir kez daha şüphe ediyorum... ve yaptığım tüm seçimlerin yanlış olduğunu gayet iyi biliyorum.

"Ben hallederim," diyorum sonunda, kelimelerim uzun bir nefesle taşıyor.

"Beni götüreceksin?"

Çamaşır odasının ortasında çıplak ve çaresiz bir şekilde duruyor, soğuk bakışlarımın altında eziliyor. Kendimi ondan kurtarmak için bunu nasıl kullanacağımı düşünmüyorum. Umduğum şey bu olsa da, Tristan'ın velayetini elimde tutarken boşanmak için bir fırsat. Kolunu büküp bugün her şeyi imzalatabilirim.

Yine de sadece onu, yaşıyor olabileceği cehennemi ve korkusunu düşünüyorum. Ve aynı zamanda, onun daha önce hiç görmediğim karanlık, tehlikeli yanları olduğunu fark ediyorum ve bu beni korkutuyor. Bir kadın cesedini yolun karşısına sürüklediğine ve hiç tereddüt etmeden uçuruma ittiğine tanık olduğum için sarsılıyorum. Elinin beni bir hiçmişim gibi kenara ittiğini hissetmekten. Onu durdurmaya çalıştığımda beni tehdit ettiğinden beri taş kesilmiş durumdayım. Onun cansız bedenini gözden uzaklaştırdığı gibi beni de kolayca o uçuruma itebileceğini düşündüm.

Hayatım boyunca, neden şu anda tepelere doğru koşmadığımı anlayamadım. Onun yerine, Tristan'a yaptığım gibi, "Duşunu al. Sonra konuşuruz."

OceanofPDF.com

AMANDA DAVIS

Yemek masasında oturuyor ve bir sonraki adımlarımı düşünerek boşluğa bakıyorum. Acil serviste uzun gece vardiyalarına alışkın olsam da yorgunluk beni çok etkiledi. Bu tamamen farklı bir durum.

Olanlardan sonra, aşırı tetikteyim. Bırakmaya isteksiz zihnim Paul'ün her adımını çıkardığı seslerle takip ediyor. Banyo kapısının kapanması. Tuvaletin sifonunun çekilmesi. Duşta durmadan akan su. Onu orada, ellerini fayanslara bastırılmış, başını sıcak suyun altına eğmiş, kıpırdamadan dururken, fiskiyelerin bu korkunç gecenin anısını temizlemesini umarken hayal edebiliyorum.

Onu görmezden gelmek ve elimdeki işe odaklanmak çok çaba gerektiriyor. Çantamdan telefonumu çıkarıp yakınlardaki araba kiralama şirketlerini aramaya başlıyorum. Çoğunlukla Hollywood Burbank Havaalanı çevresinde kümelenmiş birkaç tane var. Aradığım araç türü olarak lüksü seçtikten sonra mevcut envanterlerine göz atıyorum. Şanslı olabiliriz; havaalanında Cadillac'ların olduğu bir yer var. Siyah olanlar.

Bir an için alnımı ovuşturarak, zihnimde dönüp duran takıntılı sorulara kapılmamaya karar veriyorum. Mesela, bunu neden yapıyorum? Nedenini çok iyi biliyorum; bu benim verdiğim bir karar. Umarım iyi bir karardır.

Duvardaki saate hızlıca bir göz attıktan sonra, kiralama şirketinin altında listelenen numaraya dokunup arama yapıyorum. Saat sabah altıyı biraz geçiyor; açık olmalılar.

"Havaalanı Araç Kiralama," diye güler yüzlü bir kadın sesi karşılıyor beni telefonda. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Boğazım kurudu ve sıkıştı. "Merhaba, bir sorunum var. Bir şeyi berbat ettim," diyorum, taklit ettiğim karaktere uyması için her zamanki iddialı tonumu yumuşatarak. "Siyah bir Cadillac XT6'ya ihtiyacım var. Elinizde var mı?"

Bir mi? Patronum beni öldürecek; yanlış rezervasyon yaptım ve şimdi _."

"Evet, bir tane var. Eğer bugün alacaksanız sizin için tutabilirim."

"Hayatımı kurtardın!" Neşeyle cevap veriyorum. "Bir saat içinde alırım."

Paul duştan çıktığında, konuşma birkaç dakika önce bitmiş olmasına rağmen beni hâlâ telefonu tutarken buluyor. Zihnim kolayca dağılıyor. Keşke babamı arayabilseydim. Onun gücünü, tavizsiz mantığını özlüyorum. O denizde, çalışıyor ve ben kendimi biraz daha iyi hissetmek için sıkıntılarımla ona yükleyemem. Ayrıca, bana ne yapmamı söyleyeceğini biliyorum... Polisi aramamı. *"Hemen şimdi," derdi. "Daha fazla zaman kaybetme, Mandy. Bitir şu işi."*

Ama yapamam.

"Kimi aradın?" Paul kaşlarını çatarak soruyor. Saçları hâlâ ıslak, gevşek tutamlar alnından aşağı su damlatıyor. Kalçalarına bir havlu sarmış ve kurulamak için hiç vakit kaybetmemiş, parke zeminde bıraktığı ıslak ayak izlerini umursamıyormuş gibi görünüyor.

"Bir araba kiralama yeri buldum ve sizinkiyle aynı modeli ayırttım. Aynı renk."

Kollarını sinirli bir şekilde havaya kaldırıyor. "Bunu neden yaptın?"

Neden bir parça minnettarlık bekliyordum ki?

Kendimi hayal kırıklığına uğrattım. Hayalperest olmaktan çok yoruldum.

Hayal kırıklığımı dizginleyerek yavaşça nefes veriyorum. "Çünkü bugün hiçbir şey olmamış gibi siyah XT6'nızla işe gelmeniz gerekiyor." Bana bakıyor, ağzı hafifçe açık ve kaşları derinleşiyor, sanki gibi. Bunu garip buluyorum ama açıklıyorum. "Polisler bir noktada soruşturma başlatacak Paul. Hiçbir şey olmamış gibi davranmalıyız."

"Kiralık bir evde çalışmak bunu mu sağlıyor?"

Bir an için göz kapaklarımı kapatıp göz kırpmamı gizliyorum. Muhtemelen doğru düşünemeyecek kadar yorgundur. O bundan daha zeki.

"Kim bilecek? Etiketleri değiştireceksin."

"Ah," diye yanıtlıyor, zar zor fısıltıyla. "Anlıyorum." Yerde yavaş adımlarla yürüyor, gözleri bana hançer gibi saplanıyor. "İnsanları aramaya başlamadan önce beni uyarmanı isterdim. Kağıt üzerinde iz bırakmadan önce. Çünkü bilirsin, *polisler bir noktada soruşturma açacaktır.*"

ısırıyorum, duşa onu parçalamaktan daha çok ihtiyacım olduğuna karar veriyorum.

parçalıyor. "Rica ederim," diyorum soğuk bir şekilde. "Kendini topla ve iş için giyin. Unutma, dün gece başarılıydın, partinin hayat kaynağıydın. Bütün gün öyle davranmaya hazır ol."

"İnanılmazsın," diye mırıldanıyor ama alt kattaki banyoya girip kapıyı arkamdan kapatırken fark etmemiş gibi yapıyorum. Sonra, evlendiğimizden beri ilk kez kilidi çeviriyorum.

Nefes aldığımda, ciğerlerimden çıkan hava Paul'ün hatırı için yüzümde tuttuğum gergin maskeyi yıkıyor. Aynadaki solgun, çizilmiş yüzü tanıyamıyorum. İri gözlerim hâlâ geceki olayların şokunu yansıtıyor. Dudaklarım hafifçe titriyor, sanki konuşsam mı, ağlasam mı, yoksa sırlar sonsuza dek içime gömülmeden sessiz mi kalsam emin değilim. Tüylerim diken diken olmasına ve donmama rağmen alnımda bir ter pırıltısı parlıyor. Yüz ifademde inançsızlık ve korku var, sanki olanların ağırlığı henüz tam olarak üzerime çökmemiş gibi.

Mekanik bir şekilde hareket ederek duşun suyunu açıyorum ve beni saran buharı memnuniyetle karşılıyorum. Vücudumu saran havlunun yere düşmesine izin veriyorum ve külotumu çıkarıyorum. Sıcak fiskiyelemin altına girerek, hıçkırıklarımı göğsümde kilitli tutmak için titreyen dudaklarımı ısıtıyorum.

Acı dolu anılar zihnime hücum edip beni sessizce, duyulmadan soluk soluğa bırakırken, tamamen hareketsiz durup suyun üzerimden akmasına izin vererek zaman geçirme sırası bende. Yine de kazayı düşünmüyorum. Hayır, acil bakım uygulamaları üzerine iki haftalık bir konferansa ve eğitim seminerlerine katılmak üzere Palma de Mallorca'ya yaptığım bir iş seyahatini hatırlıyorum.

Dr. Grant'ten beni de listeye eklemesini istediğimde ne kadar heyecanlandığını hatırlıyorum. Kendisi benim gayri resmi patronum, bölümün uzman doktorlarından biri ve bana biraz ilgi duyduğundan şüphelendiğim -ve hala duyan- yakışıklı bir adam.

Ona gitmek istememin gerçek nedenini .

Konferans fırsatı Paul'den boşanmak istememden birkaç hafta sonra ortaya çıkmıştı ve tehditleri hala zihnimde yankılanıyordu. "Her hafta sonu senin için nasıl olur?" Paul oğluma erişim hakkında konuşurken sormuştu. Palma'ya bu yüzden gitmek istemiştim. Tristan'ı görmeden iki hafta geçirmeye dayanma gücümü test etmek için. kalıp kalamayacağımı görmek için.

Ve korkunçtu.

Paul'den boşanmak istediğim günün beni kırdığı gün olduğunu sanıyordum. Ama aslında asıl sorun Palma'da kaldığım süreydi. Huzursuzdum, insanları tersliyordum, her gece kendimi odama kilitliyor ve ağlayarak uyuyordum.

gerçeklik kristal berraklığında ortaya çıktı.

Tristan'sız bir hayat bir seçenek değildi. Bunu artık biliyorum. Ama Paul *ile yaşamak* da bir seçenek değil.

Uzun saçlarımı yavaşça köpürterek, hayatla bir kez daha savaşmak için banyonun sınırlarından çıkmak istemeyerek, Paul'e boşanma kâğıtlarını imzalattmak için şu andan daha iyi bir zaman olmadığını fark ediyorum. Savunmasızken ve bana ihtiyacı varken.

Gözlerim kapalı saçlarımı durularken, onu zihnimde görüyorum, onu durdurmaya çalıştığımda yüzündeki o ifadeyle, vadinin yanındaki yolun kenarında. Hayalimde, gözlerindeki tehditkâr parıltı, alçak ve gergin bir sesle, ancak fısıltının üzerinde konuştuğu kelimelere dönüşüyor.

Bugün zaten bir kadın öldürdüm. Bunu kolayca ikiye çıkarabilirim. Kaybedecek bir şeyim kalmadı.

Gözlerim açıldı ve dehşete kapılarak ürperdim. Beni gerçekten öldürecek miydi? Düne kadar bunun imkânsız olduğuna yemin edebilirdim; Paul asla böyle bir şey yapmazdı. O vahşi bir adam değil.

O bir katil değil.

PAUL DAVIS

Banyo kapısı açılıyor ve ses beni sarsıyor. Sanki kendi lanet evimde değilmişim gibi. Amanda'yı İran halısının üzerinde yürürken izliyorum, vücuduna büyük, beyaz bir banyo havlusu sarılmış, saçları mükemmel bir havlu türbanıyla sarılmış. Onunla ilgili her şey o kadar düzgün ki, içimden bir şeyleri kırıp dökmek geliyor.

Bana doğru bir bakış bile atmadan yanımdan geçip gidiyor. Sanki orada değilmişim gibi. Kahve makinesinin önünde durup kendine bir fincan dolduruyor, sonra iki eliyle tutup gözleri kapalı bir şekilde kokuyu içine çekiyor.

Her zaman yaptığı gibi.

Sanki bugün sıradan bir günmüş gibi. Bu beni deli ediyor.

O aptal kadına çarptıktan sonra arabayı elektrik direğine ya da başka bir şeye çarpmalıydım. Şu anda bu durumda olmazdım. Onun yardımına ihtiyacım olmazdı. Korkuyor olurum. *Bundan nefret ediyorum*. En son ne zaman bir şeyden korktuğumu hatırlamıyorum. İşler genelde benim istediğim gibi gider, çünkü ben onları istediğim gibi yönlendiririm.

Amanda sıcak kahvesini höpürdeterek içiyor ve tatmin olmuş bir şekilde iç çekiyor.

Dün gece onun sürmesine izin vermeliydim. Tam bir klişeyim... Karısını dinlemesi gereken adam. *Hay sikeyim*. Bu artık onun sorunu olurdu, benim değil. Beş dakikalığına manevi desteğimi sunacaktım ve sonra polisleri arayıp kazanın suçunu üstlenecekti, çünkü o böyle biri. kadar dürüst. Titiz. Delicesine katı. Bahse girerim bir sürü polis onu kurtarmaya koşardı, sadece gülümsediğini düşündükleri için çoktan sertleşmiş ve morarmışlardı. Ve her şey sabahın altısında ya da yedisinde unutulurdu.

Ve sabahı biraz uyuyarak geçirebilirdim.

Kahveden son bir yudum alıyorum, sonra boş bardağı lavaboya bırakıyorum. Gürültüyle şangırdıyor ama kırılmıyor. Amanda bana doğru bakmıyor bile. Yanına gidip masanın yanında duruyorum, bacak bacak üstüne atmış oturuyor, havlusu kalçalarından santim santim kayıyor. Acaba bunu bilerek mi yapıyor, ben düşmüşken, dağılmak üzereyken benimle alay mı ediyor?

"Bu araba kiralama fikrinden pek hoşnut değilim," diyorum elimden geldiğince sakın bir şekilde. "İtiraf etmeliyim ki bazı avantajları var, ama-"

Bana soğuk, klinik gözlerle bakıyor. "Ama?"

"Soran olursa Cadillac'ın tamirde olduğunu söyleyebilirim."

"Bugün kimse sormayacak," diye yanıtlıyor ve sinir bozucu bir yavaşlıkla kahvesinden bir yudum daha alıyor. Titiz, sanki beni sınıyor. "Sonunda sorduklarında, bir vur-kaç olayından hemen sonra arabanızı dükkâna koymanız -bu arada makbuzlarla veya kanıtlarla doğrulayamayacağınız- çok şüpheli görünecek."

"Polisler ve ne yapacakları hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun? Birini mi beceriyorsun?" Erkeklerin ona nasıl baktığını fark ettiğim için sormadan edemiyorum. Eskiden beni bu kadar rahatsız etmezdi, hâlâ bana aşık olduğuna inandığım zamanlarda. *Boşanma* kelimesinin tüm romantizmin üzerine bir buz kovanı fırlatması komik. Başka bir yerden alıyor olmalı, çünkü artık beni istemediği kesin.

Pek çok kez gördüğüm o sessiz onaylamama hareketiyle dudaklarını birbirine bastırıyor. "Bütün gün acil serviste mağdurlarla, personelle görüşüyorlar, ifade alıyorlar ve diğer yaralı polislerle konuşuyorlar. Ben dinliyorum."

"Peki ya kiralık?" Ellerimi kalçalarımdaya dayayarak soruyorum. "Bunu nasıl açıklayacaksın?"

"Sormak akıllarına bile gelmez," diye cevap veriyor, eleştirel bir gözle tırnaklarına bakarak. Sonra gözlerini bir anlığına bana çeviriyor. "Tipik bir sarhoş sürücü çok zeki değildir. Hasarını gizlemek için arabayı tekrar bir ağaca çarpar, sonra da işe karısının Subaru'suyla gelir ve hiçbir makul açıklama yapmaz."

Onun küçümseyici ifadesini duyunca boğuluyorum. Hiçbir şey hissetmiyor ya da nasıl hissettiğimi umursamıyor. Empati kurabildiğini sanıyordum... Aslında kendi iyiliği için çok fazla. İşteki kötü bir olaydan sonra eve paramparça geldiğini gördüm. Ama benim için o yufka yüreklilikten eser yok. Şimdi bana yardım etmek istediğini söylüyor ama işe gidip en sevdiği polisle karşılaştığında ne olacak? Ona söyleyecek mi? Ondan yardım isteyecek mi? Dişlerimi öyle bir sıkıyorum ki acımaya başlıyorlar.

Orospu çocuğu.

"Araba kiralama işini bana bırakın," diye ekliyor kahvesini bitirdikten sonra ayağa kalkarken. "Benim adıma olacak, benim kartımdan çekilecek." Tam önümde duruyor ve işaret parmağıyla bana dokunmadan göğsümü işaret ediyor. "Sen arabayı nasıl tamir edeceğini bul. Ya da onunla ne yapacağını."

Sonra kalçalarını sallayarak merdivenleri yavaşça çıkıyor. Gözlerim havlunun poposunu zar zor örttüğü yere takılı kalıyor. Sinir bozucu bir an için, o yatak odamıza girdikten çok sonra, kendimi merdivenleri üçer üçer çıkarken ve onu tam orada, sahanlıkta indirirken görüyorum. Bana karşı koyacak, tırmalayacak, pençeleyecek, adıma küfredecek ama ben yapmayacağım.

-

"Günaydın baba!" Tristan ciyaklayarak aşağıya koşuyor.

Tezgâhın arkasına geçiyorum, işlerin görünmeden yoluna girmesi için bir an veriyorum ve bir yemin yutuyorum.

"Günaydın şampiyon," diyorum, saçlarını şefkatle karıştırıyorum, bir yandan da bugün her şeyin ne kadar farklı olduğunu fark etmemesini umuyorum. Kıyafetim. Hafifçe titreyen ellerim. Sesimin cızırtılı, gıcırtilı tınısı.

Yapmıyor. Kendini bir sandalyeye iterken gözlerini ovuşturuyor, dirseklerini masaya dayıyor ve ayaklarını zıplatıyor. Bu sefer dişlerini fırçalayıp fırçalamadığını sormayacağım. Bir tanesini es geçmek sorun değil.

Her sabah yaptığı gibi, Tristan mutfakta izliyor. Rutin devam ediyor ve ben ne yapmam gerektiğini biliyor gibiyim.

"Mısır gevreği mi yumurta mı?" Ben soruyorum. "Seçim senin."

AMANDA DAVIS

Havaalanına ulaştığımda trafik iyice sıkışmaya başlıyor, Subaru'mu radyom açık bir şekilde sürüyorum. Sesi açıyorum, müziği karanlık ruhuma biraz neşe saçmaya zorluyorum. Orada yuvalanmış, kararsız vicdanımı istila etmekle tehdit eden gölgeleri dağıtmak için. Ama işe yaramıyor.

Tanrım... Ne yaptım ben? Ne yapıyorum ben?

Araç kiralama ofisinin önündeki park yerlerinden birine çekiyorum, sonra yan girişi kullanarak hızlı adımlarla binaya giriyorum. Saat çoktan geç oldu, neredeyse dokuz. İşler yoğunlaştıkça, ihtiyacım olmayan bir arabayı kiralarken görülme riskim de artıyor.

Fazla beklemiyorum; önümdeki adam anahtarlarını alıyor. Bir Ford Escape'in kaldırırma çekildiği binanın önüne doğru yürüyor.

"Merhaba, daha önce Cadillac XT6 için aramıştım," diyorum görevli yüzünde profesyonel bir gülümsemeyle beni çağırdığında. Genç ve uzun boylu, uzun örgülü saçları pembeye boyanmış.

"Ah, evet, hatırlıyorum," dedi. "Sizin için hazırladık. Ehliyetinize ve kredi kartınıza ihtiyacım var, sonra sizi yolunuza göndereceğiz."

Kaldırırma yanaşmış diğer araçlara bakarak istediği iki şeyi ona veriyorum. Hiçbiri siyah değil ama bir tanesi Cadillac.

Beyaz. Parlayan su damlacıklarıyla kaplı.

Midemde bir çukurun açıldığını hissediyorum.

"Siyah olmalı ve bir XT6 olmalı," diyorum, bu alışılmadık istekle dikkatleri üzerime çektiğimin acı bir şekilde .

"Oh?" Sanki bunu telefonda söylememişim gibi bana şaşkınlıkla bakıyor. "Bu daha yeni detaylandırıldı. Harika bir araç; çok seveceksiniz."

Bir an için dudağımı ısırıyorum, hangi yalanın en çok işe yarayacağından emin değilim. "Bana göre değil, üzgünüm. Zor olmak istemiyorum. Bu Fransız aktris için.

çok özel ve yetkili ve" sesimi alçaltıyorum, "inanılmaz derecede şımarık bir kaltak. Eğer ona bir daha bağırırsa patronum beni öldürür."

Gözlerinde bir ilgi kıvılcımıyla bakışlarını bilgisayar ekranından kaldırıyor. "Stüdyolardan mısınız?"

Kuvvetle başımı salladım. "MGM, evet. Lütfen, bunu gerçekleştirebilir miyiz?"

Ekranı bakıyor, tuşlara vuran uzun akrilik tırnaklarıyla yavaşça bir şeyler yazıyor. "Bir bakalım. Elimizde siyah bir tane var ama henüz detaylandırılmadı. Birkaç saat sürecek-"

"Hayır, lütfen," diyorum hemen, ellerimi yalvaran bir hareketle birleştirerek. "Olduğu gibi kabul edeceğim. Birine yıkatırım falan ama geç kalamam."

"Ne kadar süre için ihtiyacınız var?"

Bir şey bulamadım. Bunu düşünmeliydim. "En az bir hafta mı? Belki iki."

"Pekâlâ." Ne yapacağını anlamaya çalışıyormuş gibi uzun bir süre bana bakıyor. Sonunda kabul etti ve siyah Cadillac'ı getirmesi için bir jokey çağırdı.

Uzun bir rahatlama nefesi çekiyorum. "Sen en iyisisin. Teşekkür . Oh, eğer olmazsa arabamı burada bırakacağım, daha sonra gelip kadar." Birkaç dakika sonra Paul'ünkine siyah bir Cadillac'la yola çıktım. Farklı kokuyor ve onu kullanıyor olmak bana garip geliyor. Benim kocam değerli arabasını kullanmama asla izin vermez.

Eve döndüğümde Paul'ü Tristan'la birlikte kahvaltı masasında otururken buluyorum. Giyinmiş, tıraş olmuş, gülümsüyor, her zamanki neşeli ve çekici halini takınıyor. Bir an duruyorum, ikisinin rahatça etkileşimine bakıyorum - oğlumun beni gördüğünde gülümseyen derin, mavi gözlerine ve kocamın gecenin çilesini mükemmel bir şekilde gizleyen yüzüne. Zahmetsizce.

Sanki hiç olmamış gibi. O kadını öldürdü, cesedini bir vadiye yuvarladı ve şimdi gayet iyi görünüyor.

Kim bu adam?

Bildiğimi sanıyordum.

"Anne, dönmüşsün." diyor Tristan. "Bugün çalışmıyor musun?"

Şaşkınlığımı atıp hızla ona doğru yürüyorum ve küçük oğlumun alnına bir öpücük konduruyorum. "Evet, çalışıyorum, sen de öyle." Bir öpücük daha, çünkü kendime engel olamıyorum. "Otobüsün on dakika içinde kalkıyor."

Gözlerimi kaldırdığımda Paul'ün bana ve Travis'e sanki bir şeyden korkuyormuş gibi dikkatle baktığını görüyorum.

Benden.

Bu düşünce beni donduruyor. Muhtemelen nerede olduğumu ve polisleri arayıp aramadığımı merak ediyordur. Ona ihanet edip etmediğimi.

Cadillac'ın anahtarlığını masanın üzerine bırakıyorum.

". " Anahtarlığa uzun uzun bakıyor. "Herhangi bir sorun var mı?"

Tristan'ın öğle yemeğini hazırlamak için acele ediyorum. "Hayır." Daha fazla açıklamaya gerek yok. Mutlu olmalı ve yardımım için bana teşekkür etmeli. Bunun gelmesini bekleyip duruyorum ama gelmiyor.

Birkaç dakika sonra Tristan ayakkabı bağcıklarını bağlamayı bitirdi. Elinde okul çantası, zaten geç kaldığı otobüse yetişmek için aceleyle kapıdan çıkıyor. Garaj yolundan onun otobüse binişini izliyorum, sonra kapı bir tıslamayla kapanıyor ve otobüs hareket ediyor.

Tristan'ın yokluğunda ev ürkütücü bir sessizliğe büründü. Kapıyı arkamdan kilitliyorum. Paul kahvaltı masasının yanında duruyor, gözlerinin rengini ortaya çıkaran kolalı mavi bir gömlek ve gümüş renkli eğik çizgili lacivert bir kravat giymiş.

Anahtarlığı kaptığı gibi gergin bir yüz ifadesiyle bana bakıyor. "Bakalım neyimiz varmış."

Kapıyı açıp ışıkları yaktığım garaja doğru ilerledim. Cadillac'ı en sağdaki yere park ettim ve Subaru'mun yerini ortada boş bıraktım. Paul onu almak için beni Burbank'a götürmek zorunda kalacak.

Paul öfkeyle çenesini ovuşturarak, "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Bu işe yaramayacak."

"Neden?"

"Aynı donanım değil. Bu farklı bir XT6. Bu daha ucuz model."

Göğsümdeki kanın çekildiğini, beni güçsüz ve boş bıraktığını hissediyorum. "Nasıl anlayabiliyorsun?"

"Tekerleklerle bakın. Jantlar farklı. Lastikler de öyle."

Zihnim dönüyor, umutsuzca bir çözüm arıyorum. "Başka ne farkı var?"

Paul kiraladığı arabanın etrafında dikkatle dolaşıyor, bazen kendi arabasına bakıyor. "Şanzıman, özellikler, eğlence merkezi, bir sürü şey." Cadillac'ın arkası ile kapalı garaj kapısının arasından gizlice geçiyor. "Bu iyi. Rozet aynı."

"Ne rozeti?"

Parmağıyla bir şeye dokunuyor. "Bu krom 400 burada, bagaj kapağında."

"Tamam. Bu farklı süslemelerden herhangi biri dışarıdan görünüyor mu?" "Sadece tekerlekler."

Omuz silkmekten kendimi alamıyorum. Bu bir şey değil. "Öyleyse, değiştir onları."

Bir an bana bakıyor ama ben bakışlarını sabit tutuyorum. Muhtemelen hayatı boyunca hiç lastik değiştirmemiştir ama bugün nasıl yapılacağını öğrenecek. Daha fazla yardım teklif etmeyeceğim.

Yaklaşık bir saat boyunca tekerlekleri değiştirmekle uğraşıyor, zaman zaman homurdanıyor, küfrediyor ve güneşle birlikte sıcaklık ve ben mutfakta meşgulken bolca terliyor. Tekerleklerle işi bittiğinde, kişisel eşyalarını bir araçtan diğerine geçiriyor. Sonra etiketler değiştiriliyor. Sırada aktarıcı var.

İşi bitince ellerini yıkamak için mutfığa geliyor. Lavabodan kenara çekilip ona yer açıyorum. Bana bu kadar yakın olması dayanılmaz.

Çenesi gerilmiş, elleri biraz titriyor. Ona bakıyorum, neden kahve isteyip istemediğini sormama izin vermediğimi merak ediyorum. Ama yapamıyorum.

"Bitti," diyor bana hızlı bir bakış atarak. "Ama park etiketi çıkmıyor. Bir arabadan diğerine taşınmak için tasarlanmamış. Başka bir tane almam gerekecek."

Ön camının sağ alt köşesine yapıştırılan küçük, kare şeklindeki etiket bir güvenlik videosunda açıkça görülebilir. Polisler park videolarına bakmaya başlarlarsa, gittiğini fark edeceklerdir. Çekmecelerden birini karıştırdım ve bir rulo diş ipi buldum. "Bunu kullan."

Çamaşır odasının kapısından arabasındaki park etiketini çıkarmayı başarışını izliyorum, ama etiket kötü bir şekilde sarılıyor ve kiralık arabanın ön camına yapışmıyor.

Sonunda, ambalaj bandıyla ön cama yapıştırdı. Biraz , çünkü inatçı aptal düz yapıştırmak için benden yardım istemedi.

Oh iyi.

Burbank'e Uber'le gideceğim. Elimden gelse Paul ile aynı arabada olmak istemem.

Sonra işe gideceğim ve polis o zavallı kadının cesedini bulduğunda başımıza neler geleceğini düşünmemeye çalışacağım.

AMANDA DAVIS

Biz buna ambulans sesi diyoruz, ambulansın geldiğini bildiren alarm benzeri yüksek sesli bir korna ve beni gerçekliğe geri döndürüyor. Bunun için minnettarım. Dün geceki olayları düşünerek kısa bir süreliğine kendimden uzaklaştım. Polis el fenerini önce benim, sonra Paul'ün yüzüne tuttuğu o korkunç an. Öleceğimi sandım.

Bir çift yeni nitril eldiven kaparak gelen ambulansa doğru koşuyorum ve kendimi Dr. Grant ile aynı hızda koşarken buluyorum. Acil servisin ana kapıları kayarak açılıyor ve acil yardım ekibi bir sedyeyi içeri itiyor.

"Christina Farren, 27 yaşında, tepkisiz, GCS 6, aşırı kanaması var," diye anons ediyor acil yardım görevlilerinden biri, sesi biraz kararsız. "Kan basıncı 90'a 50, nabız 120, oksijen saturasyonu 90. Laktatlı Ringer verildi, bir litre devam ediyor."

Sedyeyi elimden geldiğince iterek gerisini bekliyorum ama kanamanın kaynağı hakkında hiçbir şey söylemiyor.

"Üçüncü İstasyon!" Başhemşirenin sesi gürültüyü bastırarak yerimizi belirliyor. Sedyenin kenarından tutup sağ tarafa doğru itiyorum, açık olan en yakın istasyon travma istasyonu üç.

"kanıyor?" Dr. Grant sabırsızlıkla soruyor.

Boş travma istasyonuna ulaştığımızda sedyeyi bırakan acil yardım görevlisi "Bilmiyorum," diye cevap veriyor. "Onu kumsalda, kana bulanmış bir havlunun üzerinde sırt üstü yatarken tepkisiz halde bulduk."

," diye mırıldandı Dr. Grant.

Sedyenin ve travma yatağının etrafına yerleşiyor, kaydırma tahtasının kenarlarından tutuyor ve Dr. Grant'ı bekliyoruz.

"Ben sayınca," diyor, kaydırma tahtasını yandan tutarak. "Bir, iki, üç."

Hastanın kilolu bedeni travma yatağının üzerine düşer ve sedye dışarı çıkarılır. Kadının giysileri kanla kayganlaşmış ve ıslak giysilerinin yere değdiği yerler kumla kaplanmıştır.

Ringer'ın çantasını asıyorum ve bir makas alıp bir pantolonun paçasından başlıyorum.

Dr. Grant, "Kan sayımı, ABG, kan grubu, kan pıhtılaşması," diyor. "Ve şu kanamayı bulalım." Ben kot pantolonuna odaklanırken o başka bir makas alıp bluzunu kesmeye başlıyor. Pantolon o kadar dar ki, fermuarı sonuna kadar açık olsa bile çıkarmak imkânsız. Kanla kaplanmışlar ve kum bir kabuk gibi üzerlerine yapışmış. Makasın bıçakları kumu öğütüyor, bu da kesmeyi zor bir iş haline getiriyor.

San Francisco'dan yeni transfer edilmiş genç, minyon bir kritik hemşire olan Sunny, şişeleri gereken en az miktarla doldurarak hızla kan alıyor.

Dr. Grant kadının giysilerini kesmeye çalışmaktan vazgeçer ve gömleğini yırtıp açar. Göğsünde görünür bir yara yok. "Onu çevirmeme yardım et" diyor. Sunny ve ben hastanın vücudunu yan çevirmeye yardım ediyoruz. O kadar kanı açıklayacak görünür bir yırtık yok. Gömleğindeki lekeden, bir kan gölünün içinde yattığını anlayabiliyordum ama kan başka bir yerden geliyor olmalıydı.

"Kan basıncı düşüyor!" Sunny, monitör öfkeyle biplemeye başladığında aynı anda sesleniyor.

Dr. Grant sert bir sesle, "Onu bu kıyafetlerden kurtarın," dedi.

Makası bırakıp kumaşı etek ucundan tutuyorum ve yırtmaya çalışıyorum ama kumaş kaygan ve eldivenli ellerimden kayıyor. Sonra bir şey fark ediyorum. Bir pantolon paçası, kesmeye çalıştığım, diğerinden daha kaygan görünüyor, sanki orada daha fazla kan varmış gibi.

Ellerimi bacağında gezdiriyorum, uyluğunun altını dikkatlice yokluyorum, sonra yan tarafını, ta ki bulana kadar. Pantolonunun iç tarafında küçük bir delik. Elimi ıslanmış kumaşın altına sokarak parmak uçlarımla yaranın etrafını yokluyorum.

"Silahla vurulmuş. Muhtemelen uyluk kemiğini sıyırmış," diyorum sakince. "Vurulduğunda yatıyor olmalıydı."

Dr. Grant'in gözleri maskesinin üzerinden gülümsüyor. "İyi iş çıkardın. Bacağına turnike uygulayın. Bana hemen bir travma cerrahı bulun."

Ben turnikeyi sıkarken Sunny duvar telefonunu açıp dahili numarayı çeviriyor. Ahizeye doğru hızlıca konuşuyor, sonra bize dönüyor. "VEYA

İki kişi müsait. Bekliyorlar."

Travma sedyesini ameliyathane 2'ye itmek kısa bir yolculuk ama ulaştığımda nefesim daralıyor ve başım dönüyor. Eğiliyorum ve derin nefes almak için kendimi zorluyorum. Saç diplerimden, boynumdan ve sırtımdan terler boşanıyor.

"İyi misin?" Dr. Grant soruyor. "Biraz solgun görünüyorsun."

Gülümsemeyi başarıyorum. "Dün uzun bir gündü. Pek uyuyamadım." "Bugün için izinli değil miydin?"

"Geçici olarak." Omuz silkiyorum ve bölümümüze doğru yürümeye başlıyorum. İnsanların beni bugün burada, çalışırken, hiçbir sorun yokmuş gibi normal halimle fark etmelerini istiyorum. "Ya bunu yapacaktım ya da evi temizleyecektim."

"Mükemmel seçim," diye gülüyor ve dinlenme odasının kapısını benim için açık tutuyor. "Kahve ister misin?"

Başımı sallıyorum, gerçi artık sallamamam gerekiyor. Sabahın dördünden beri kafein alıyorum ve etkilerini parmaklarımdaki hafif, ateşli titremede hissedebiliyorum. Bir fincan dolduruyorum ve sanki hayatım buna bağılıymış gibi sıkıca tutuyorum.

"Seni televizyonda gördüm," diyor Sunny, bize yetişirken.

Sıradan yorumu beni ürkütüyor. Donup kaldım, kahve fincanım havadaydı. Ne demek istiyor?

"Ne zaman?" Sesimin boğuk ve titrek çıktığını acı bir şekilde fark ederek soruyorum. Kahvemden bir yudum alıyorum.

"Dün gece, haberlerde." Dolaptan bir fincan alır ve ağzına kadar doldurur.

Rahatlamış bir şekilde nefes alıyorum. Tabii ki olayla ilgiliydi. Ben bir aptalım, gergin bir enkazım.

"Gittiğin bağış toplama etkinliğine bir insan nasıl davet edilir ? Bir dahaki sefere ben de gitmek istiyorum!" diye devam ediyor. "Muhteşem görünüyordun! Aman Tanrım... ve şu kol şekerin, ölmek için!" diyor, yüzü biraz kızarıyor. "Böyle biriyle evli olmak nasıl bir duygu?"

Dr. Grant'in gözleri benimkilerle buluşuyor. Sanki içimi, gerginliğimi ve sessizliğimi görebiliyormuş gibi hissediyorum. Sunny'nin iyiliği için gülümseyerek başka tarafa bakıyorum. Bu kız çok masum. Yirmi dört yaşında, gelecek vaat eden genç bir hemşire ve hâlâ televizyonda gördüğü her şeye inanıyor. Keşke ona evlenmemesi gibi bir tavsiyede bulunabilseydim. Asla evlenme.

"O etkinlikler biraz sıkıcı," diyorum ama o bunu yutmuyor. Hâlâ dolaylı bir heyecanla dolup taşıyor. Haftalar boyunca bana dün geceyle ilgili sorular sormaya devam edeceğini biliyorum.

Dr. Grant'e tekrar baktığımda dudaklarında bir gülümseme titreşimi beliriyor. Anlıyor. daha fazla. "Dinle, neden ben-"

Ambulans sesi beni susturuyor ve bunun için minnettarım. Kahve fincanlarımızı bırakıp kapıdan aceleyle çıkıyoruz, yolda yeni eldivenler alıyoruz.

Yeni bir acil durumumuz var.

OceanofPDF.com

PAUL DAVIS

Her zaman yaptığım gibi stüdyo otoparkının bariyerinde duruyorum ve buruşuk çıkartmamın üzerindeki barkodun taranmasını ve tanınmasını bekliyorum. Her zamankinden biraz daha uzun sürüyor, ya da belki de ben öyle hayal ediyorum. Bariyer kalktığında dişlerimi sıkıyorum.

Yeni bir çıkartma almalıyım. Bu bantla zor tutturulmuş. İK talebimi memnuniyetle karşılayacaktır ama eminim eskisine ne olduğunu soracaklardır. Araba mı değiştirdim? Yeni bir araba alıp işe gidip gelirken ikisini de kullanmayı mı planlıyorum? "Lanet ," diye mırıldanıyorum ayrılmış yerime geçerken. *Lanet olsun*. Soru sormayı göze alamam. Şimdi olmaz.

Paranoyaklaşıyor muyum? Muhtemelen. Park etiketim kimsenin umurunda olmaz.

Dakikalar sonra anahtar kartımı okutup stüdyo binasına giriyorum. Bir baş sallama ve hızlı bir yüz buruşturma, gülümseyip başını eğen, kirpiklerini utanmadan kırıştıran ve masasının önünde bekleyen kadını görmezden gelen resepsiyonistle ilgileniyor. Resepsiyon görevlisi güzel bir kız, yirmi bir gün bile büyük değil ve bir gün ben de o yaşa gelebilirim, ama benim için biraz fazla sıksa. Kemiklerine biraz et koyması için bir ay kadar çikolata yemesi ona zarar vermez. Göğüslerine de; orada hiçbir şey yok.

Kısa bir asansör yolculuğu, bir anahtar kartı taraması daha ve üretim katındayım, kontrol odasına doğru düzenli bir şekilde yürüyorum.

Gösteri konukları ve moladaki yapım asistanları için ayrılmış geniş bir salon olan yeşil odanın kapısı ardına kadar açık. Yanından geçerken fısıltılar duyuyorum, ardından nefes alıp vermeler ve kıkırdamalar geliyor, iki kadın sesi genç ama tanınmaz halde.

"Aman Tanrım, bu Paul Davis'ti! Kanlı canlı! O kadar seksi ki," diye nefes alıyor kadınlardan biri, yavaşlıyor.

Kapı. "Burada staj yapmak çok güzel olacak." Sesi bir kademe düşüyor. "Ona bir ağaç gibi tırmanırdım."

Dayanamayıp duruyorum ve rahatça duvara yaslanıyorum, mesajlarımı dinliyor ve kontrol ediyormuş gibi yapıyorum. Dudaklarımda orantısız bir gülümseme beliriyor. Çok hızlı yürüdüğüm ve güzel olup olmadığını fark etmediğim için çok kötü. Bir an için dün geceyle ilgili her şeyi, karımı, park etiketini ve tüm o saçmalıkları unutuyorum. Tekrar yaşadığımı hissediyorum.

"Sakin aptalca bir şey yapma," diyor diğeri. "Üç yıldır onun programında yardımcı yapımcıyım ve benim varlığımdan bile haberi yok."

"Ne? Hayır," diyor stajyer, "*Benim* varlığımı bildiğinden emin olacağım, sonra sizi tanıştıracam."

"Hayır, bunu yapamazsın, tamam mı?" Sesindeki tüm kıkırdamalar kayboldu. "Bu benim işim ve hoşuma gidiyor, tamam mı? Karıştırma." Bir an sessizlik. "Her neyse, insanlar Paul'ün 'mükemmel koca' hallettiğini söylüyor ama arada bir çizgiyi aşıyor. Deli gibi flört ediyor, yatıp kalkıyor ama 'resmi olarak' karısına sadık kalıyor. Dürüst olmak gerekirse, bence bu biraz seksi."

Alaycı bir . "Evet, *gerçek* bağlılık."

"Ama şunu dinle, geçen yılki Noel partisi? Mükemmel küçük karım için tam bir felaket. Görünüşe göre kafayı bulmuş, etrafta tökezlemiş, neredeyse insanların üzerine düşecekmiş. Adam hiçbir şey olmamış gibi hep yanında durmuş."

"Henüz *benimle* tanışmadı!" Stajyer kıkırdıyor. "*Bunu* bir kez tadarsa, onunla tanıştığını bile unuttur."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve gözlerimi deviriyorum ama merak ediyorum. Pazartesi günü, daha iyi bir ruh halinde olduğumda, yeni stajyerleri kontrol etmeyi unutmamalıyım.

Yapımcı yardımcısı "Tanrım, çok kötüsün" diyor ve iki kadın da gülüyor.

"Ama bu doğru," diye ekliyor stajyer. "Hadi, bana müstakbel sevgilimden biraz daha bahset."

"Karısını boş ver. Çocuklarını görmelisin. O mavi gözler? Ölmek için."

Yüklü yorum yüzümdeki sırtmayı siliyor. Gerildim, kulak kabartmaya devam ettim.

"O küçük melek bir çocuk yıldız olarak milyonlar kazanabilirdi. Ama hayır. Sevgili babacığı kameralara yaklaşmasına izin vermiyor. O çocuğu elde etmek için kaç yönetmenin cinayet işleyeceğini biliyor musun? Paul parmağını şıklatsa, kırık camların üzerinden sürünerek geçerler. Sırf onun şovuna, prime-time TV'ye çıkmak için. Ama hayır, gösteri dünyasında bir Davis hanedanı olamaz." Hayal kırıklığına uğramış bir inilti kadının yorumunu bitiriyor. "Böyle bir çocuğum olması için neler vermezdim."

"Tanrım, onun sahip olduğu türden bir güce sahip olsaydım..." diye gülüyor stajyer. "Aslında, muhtemelen onu erkekleri elde etmek için kullanırdım. Bir sürü adam. Önce *onu*, sonra da-"

Artık eğlenmiyorum.

Hızlı adımlarla yürüyerek kontrol odasına giriyorum ve kapıda duruyorum. Ondan fazla insan konuşmayı bırakıp bana doğru dönüyor. Sadece ayakta duranlar var ve çoğu buraya ait değil.

Burada ne yapıyorlar?

OceanofPDF.com

PAUL DAVIS

Yaklaşık bir düzine insan kontrol odasına doluşmuş, yüksek sesle konuşuyor. Aralarında Latesha Jones - arkadan bıçaklayan yardımcı sunucum, hırslı küçük bir kaltak - ve yapımcım Carly Crown, sanki dün gece benden daha fazla sarhoş olmamışlar gibi bozulmamış ve mükemmel bir şekilde dinlenmiş görünüyorlar. Bir de Raymond Cook'un kendisi var, sıradan yapım ekibinin arasına karıştığı nadiren görülür. Beni fark ettiklerinde konuşmaları kesiliyor. Sonra araştırma asistanım, Aidan Williams adında genç bir adam ellerini çırpmaya başlıyor, önce yavaşça, sonra yüksek sesle.

"Evet," diyor, diğerleri de katılınca daha hızlı ve daha hızlı alkışlıyor. "Saatin adamı için alkışlayalım!" Bembeyaz dişleriyle geniş geniş sırıtıyor ama benim gözlerim saçlarına takılıyor, sanki her bir kıvrımın kendi gündemi varmış gibi her yöne yayılan karmakarışık bir dağınıklık. "Yuh, yuh!" diye bağırıyor, ben kısa bir süre göz göze gelene kadar bağırmayı bırakıyor ama alkışlamayı bırakmıyor.

Ray bana yaklaşıyor ve elimi sıkıyor, ardından eli omzumda, ekibe dönüyor. "Beş milyon dolar, millet! Ve hiç terlemedi bile. Yine de o güzel karısıyla vals yapacak zamanı buldu."

"Teşekkürler," diyorum elini kuvvetlice sıkarak. "Bir sonraki seviye için hazır olduğumuza inanıyorum. Gelecek yıl on milyon mu?"

"Sonra görüşürüz, konuşuruz," diyor Ray alçak bir sesle, sadece benim kulaklarım için.

Ona teşekkür etmek yerine başımı sallıyorum ve kendisi de dahil olmak üzere herkesin gelişime verdiği tepkinin envanterini çıkarıyorum. Ray belli ki gelgitteki bir midye kadar mutlu ve gelgit gerçekten de yüksek. Minnettarlığının ne kadar süreceğini merak ediyorum. Suyu daha sonra test edeceğim ve nereye ineceğimizi göreceğim. O hâlâ beş milyon doların tadını çıkarırken bunu hemen nakde çevirmeliyim.

Latesha'nın gülümsemesi de göğüsleri kadar sahte. Gerçi memelerini ucuza kaçıp sutyenini silikon dolguyla doldurduğundan şüpheleniyorum. Gözleri bana zehirli oklar fırlatıyor ama Ray'e yalvarıyor, onun dikkatini çekmeye çalışıyor. Bana Alman çoban köpeğinin topuklarını kemiren Chihuahua'yı hatırlatıyor. Keşke onu tekmeleyip unutturabilseydim. Çok sinir bozucu.

Carly ışıldıyor, başını eğiyor ve sanki beş milyonu sadece ben değil de ikimiz birlikte yetiştirmişiz gibi insanlara teşekkür ediyor. Bana doğru yürüyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor, ardından kolu belime dolanıyor ve çekilmeyi reddediyor. Saçlarını savuruyor ve herkese gülümsüyor, Ray ile yüksek sesle konuşuyor, ona masamızda ne kadar cömert insanların oturduğunu ve bu inanılmaz başarının bir parçası olmaktan ne kadar memnun olduğunu söylüyor.

Bıktım artık. Her şeyden. Saçmalıklardan, sahteliklerden, gerçekte hissettiklerimden başka bir şey düşünüyormuş ve hissediyormuş gibi yaparak boşa harcanan zamandan.

"Herkese teşekkür ederim," diyorum, gürültüyü bastırmak için sesimi yükselterek, "ama hazırlamamız gereken bir gösteri var."

Sözlerim bir yangın söndürme tatbikatı etkisi yaratıyor, heyecanı ve gevezeliği tavandaki fiskiye başlıklarından canlı alevlerin üzerine püskürtülen buz gibi soğuk su gibi söndürüyor.

"Ben sizi yalnız bırakayım o zaman," diyor Ray, elinde kahve fincanıyla kapıdan çıkarken. Latesha ona yetişmek için mücadele ederek peşinden koşar. Dar eteği ve yüksek topuklu ayakkabıları onu yavaşlatıyor ama komik olduğu kadar kararlı da, en azından bana göre.

Kısa süre sonra, olması gerektiği gibi sadece kontrol odasındakiler kaldı ve normal faaliyetlerine devam ediyorlar.

Saate bakıyorum ve sinirli bir şekilde iç çekiyorum. Saat neredeyse dört. Bu gün kontrolden çıkmaya başladı.

"Haydi millet, elimizde hiçbir şey yok. Aidan, bu gece *Final Sorusu*'nda kim var?"

Notlarını kontrol ederken bukleleri başının etrafında sallanıyor ama inatla dik duruyor. "Bir LAPD polisi, Dedektif Al Jazinsky."

Bir polis. Sikeyim.

"Peki bu polisi bu kadar özel yapan ne?" Ellerimi kalçalarımaya dayayıp sabırsız ve sinirli bir şekilde soruyorum. Neden ondan zorla bilgi almak zorundayım? Bunu benim için sayısız kez yaptı; ne yapacağını biliyor.

Gözleri notlarına geri dönüyor. "Üçüncü kez bir tutuklama sırasında aşırı güç kullanmakla suçlanıyor ve bu da ciddi yaralanmalara yol açıyor. Önceki tutuklamalarından biri

kurbanlar polis gözetimindeyken öldü, ama o hiç kınanmadı. Sanırım elimizde bir şeyler var."

Öfkenin içimde kabardığını hissediyorum, sıcak ve yakıcı. Elimi saçlarımda gezdirip kontrol etmeye çalışıyorum. "Sen *inanıyor musun...*? Los Angeles halkı senin neye inandığını neden umursasın ki, Aidan?"

Kontrol odası ölüm sessizliğinde. Ses mühendisi kulaklıklarını takıyor ve çalışıyormuş gibi yapıyor. Aidan bana bakıyor, gözleri kocaman, ağzı hafifçe açık. Ona bağırdığım başka bir zaman hatırlamıyorum. Adamı seviyorum; benden yaklaşık on yaş genç, yetenekli bir gazetecilik mezunu. Bana evreninin merkeziymişim gibi davranıyor. Ama bugün, beceriksizliğe ve özensiz çalışmaya karşı sıfır toleransım var. Yenilmiş bir şekilde gözlerini indirene kadar ona bakıyorum.

"Özür dilerim," diyor, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırarak, gözle görülür bir şekilde rahatsız. "Bunun böyle olduğunu sanıyordum-"

"Bu polis hakkında ciddi bir pislik istiyorum, beni duyuyor musun?" Bir adım daha yaklaşıyorum; o da küçük, titrek bir adım geri atıyor. "Onun sette şişlenmesini, kariyerinin bitmesini, zarar verdiği insanların hayatları gibi ayaklar altına alınmasını istiyorum. Neden biliyor musun?"

Cevap vermeye cesaret edemiyor. Sadece ayakkabılarına bakarak başını sallar.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç geçirdim. Gerçek neden zihnimin kaçamıyor. Dün gecedan beri polislerden korkmaya başladım. Hatta dehşete düştüm. Onlarla hiçbir şey yapmak istemiyorum ama bu adam zaten programda, suratı programın haftalık reklam afişinde. Artık bundan kaçış yok. Ama korkmak benim için yeni bir şey ve buna dayanamıyorum. Kendimi Jazinsky'nin tutukladığı kişilerden biri olarak görüyorum, sebepsiz yere vahşileşmiş ve yaralanmış, hayatım anlamsızlaşmış, dünün gazetesi gibi onun ellerinde buruşmuş. Sessiz ve sarsılmaz bir yeminle, bu orospu çocuğunu alaşağı edeceğime dair kendime söz veriyorum.

"Çünkü burada yaptığımız şey bu, *Aidan-adalet dağıtıyoruz*," diyorum onun yerine. "Sadece hikayeler değil, sadece manşetler değil-adalet. İzleyicilerimiz her Cuma haberlerden sonra, içki içmek, ızgara yapmak, balık tutmak ya da normal insanlar ne yapıyorsa onu yapmak varken bizimle oturmayı tercih ediyor. Neden mi? Çünkü hayatlarını berbat eden saçmalıkları ortaya çıkaran biziz. Biz sadece bir gösteri değiliz, biz son dayanağız. Biz Robin Hood'uz ve dokunulmaz olduğumu düşünen herkesi hedef alıyoruz."

Kısa bir an için sessizlik çöküyor. Latesha'nın geri döndüğünü fark ediyorum, gözlerinde bir merak parıltısıyla bana bakıyor.

Video mühendisi gözlerini ekranlardan ayırmadan, "Duyduk, duyduk," diyor.

"Anladım," diyor Aidan, kapıya doğru birkaç adım atıyor, tereddütle, sanki çıkarken yanımdan geçmekten korkuyormuş gibi.

"Şimdi bana bu polise gerçek bir pislik bul Aidan. Bu istismarı sona erdirecek bir şey."

Benden birkaç adım ötede durdu ve not defterini karıştırdı. "Karısının sarhoş olması umurunda mı? Birkaç kez Alkolikler Derneği'nden ayrıldı."

Omuz silkiyorum, hâlâ öfkeliyim. "Ne olmuş yani? Amerika'da herkesin içki sorunu var."

Tırnaklarını not defterine vuruyor. "Evet, ama Amerika'da herkes sarhoşken araba kullanmaktan kurtulamıyor."

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Bana daha fazlasını ver."

"Bayan kenara çekilmiş, sınırı çok aşmış, ama trafik memuru onu tutuklamak yerine Dedektif Jazinsky'yi aramış. Onu bırakmışlar."

Aidan'ın kemikli omzunu okşarken gülümsemem gerçek bir sırtışı dönüşüyor.

"Şimdi, konuşuyorsun. Bilgilerinizi iki kez kontrol edin ve canlı yayına geçmeden önce seçkin konuğumuza feragatnameyi imzalatın. Gösteri çok eğlenceli olacak."

O pisliği gömeceğim.

AMANDA DAVIS

Hasta acı içinde ağlıyor, yan tarafına kıvrılmış ve çığlıklar arasında nefes nefese kalıyor. Serum tüpü ön koluna sarılmış ama umurunda değil gibi görünüyor. Elleri karnının alt kısmını kavıyor. İçi boş, geniş gözleri boşluğa bakıyor. Sağlık görevlileri ağrısını kontrol altına almalıydı; ne olduğundan emin değilim.

"Kadın, 32 yaşında, şiddetli karın ağrısı ile başvuruyor, yumurtalık kisti yırtılmış olabilir," diye sesleniyor acil yardım ekibinden biri. "Kan basıncı 100'e 60, nabız 120, O2 sat 97. IV salın veriliyor, 500 ml."

Dr. Grant bir çift eldiven takıyor. "Ağrı seviyesi?"

"On üzerinden on," diye yanıtıyor acil yardım görevlisi. "Yaklaşık iki saat önce başladı. Bilinci gidip geliyordu. Buraya gelirken sekiz miligram morfin verdik."

Dr. Grant'ın gözleri büyüdü ama bir şey söylemedi. O da en az benim kadar şaşkın. "Pekâlâ, . Travma Bir!" diye emrediyor ve sedyeyi koridora götürüyor. Hemşireler de onu takip ederek sedyeyi en yakın travma bölümüne itiyorlar. En son ben giriyorum, her ne kadar girmemek için elimden geleni yapsam da geride kalıyorum.

Dr. Grant hastanın üzerine eğilip stetoskopunu göğsüne tutarken Sunny'nin hızla serumu takıp bir torba daha salın asmasını izliyorum.

Hastanın yüzüne bakıyorum, donup kalmışım. Donmuş. Tıpkı ona benziyor... tıpkı Marisol'a. Yüzü ter içindeydi ve acıdan iki büklüm olmuştu. Hâlâ kâbuslarımda gördüğüm o unutulmaz gözler.

"Hanımefendi, beni duyabiliyor musunuz? Ben Dr. Grant. Sizinle ilgileneceğiz."

Kadının gözleri bir an için açılıyor, cevap vermeye çalışırken dudakları titriyor ama bunun yerine irkiliyor, tüm vücudu başka bir acı dalgasıyla kendi içine kıvrılıyor.

"Emin olmak için tam kan sayımı, kan grubu ve çapraz kan sayımı, pıhtılaşma ve metabolik panel alalım. Kist rüptürünü doğrulamak için bir ultrason çektirelim," diyen Dr. Grant, kadının karnına hafifçe bastırırken yanıt beklemiyor. "Nerenin acıdığını söyle."

Adam sağ alt tarafa dokunduğunda hasta keskin bir çığlık atıyor. "Ah..." diye feryat ederek adamın elini itiyor. "Bu... beni öldürüyor."

"Pekâlâ," diye mırıldandı, bana bakarak. "Morfin-5 miligram IV. Şu ağrıyı kontrol altına alalım."

Arabanın çekmecesini karıştırdım ve önceden yüklenmiş şırıngayı çıkardım. İğneyi porta yerleştiriyorum ve pistonu itiyorum. Hastanın solunumu yavaşlıyor, ilaç vücudunda ilerlemeye başladığında kasları gevşiyor.

"Burada bir ultrasona ihtiyacımız var!" Dr. Grant tekrar sesleniyor, sesi şimdi daha keskin. Hareket etmiyorum ve yoldan çekilmiyorum. Sanki bir kâbus yaşıyormuşum gibi, ilk sorduğunda ultrason makinesinin içine yuvarlanmam gerektiğini fark ediyorum.

Teknisyen aceleyle içeri giriyor - makineyi etrafımda döndürüyor, gevşekliğimi topluyor - sonra da bağlıyor. Sunny ve ben hastanın kıyafetlerini çıkarmak için mücadele ederken, o inatla yan yatmak istiyor.

"Hey, hey, acı çektiğini biliyorum," diyorum usulca, çömelip onun gözyaşlarıyla dolu gözlerinin hizasına geliyorum. "Sana yardım etmeye çalışıyoruz ama neler olduğunu görmemiz gerekiyor. Ultrason hızlı olacak, söz veriyorum. Fazla hareket etmene gerek yok, sadece karnını görmemize izin ver, tamam mı?"

Başını sallıyor, gözlerinde güvensiz bir umutsuzluk ifadesi var ama nefesini kesen acıyla savaştırmak için elinden geleni yapıyor.

Teknisyen hastanın karnına jel sürer ve probu uzman hekime verir.

"Bakalım orada neler oluyor." Dr. Grant bana meraklı ve endişeli bir bakış attı.

Sonda kadının cildine bastırıldığında, ekranda pikseli grilerin tonlarında bir görüntü oluşur. Dr. Grant ekranı yakından inceliyor, gözleri kısılıyor. "İşte orada. Sağ yumurtalık. Kist yırtılması, olası iç kanama. Jinekologu buraya getirin. Ameliyathaneye ihtiyacımız var, derhal."

Sunny duvar telefonuna koşup hızlıca çeviriyor. "Jinekolog arıyor, ameliyathane 3. Ameliyata hazırlanın."

Ben izlerken kadını oradan çıkarıyorlar, gözlerim onun yüz hatlarına takılıyor. Morfin acısını dindirmişti ve yüzü

Şimdi neredeyse rahatlamıştı, gözleri zar zor açıldı.

Ve Marisol'a hiç benzemiyor. Aklımı kaybediyorum.

Eldivenli ellerim hareketsizce vücudumun üzerine düşüyor. Kötü bir rüyanın kalıntılarını dağıtmak istercesine başımı sallıyorum. Dün gece bana bir şeyler yaptı... başa çıkmaya ve hatta kabul etmeye hazır olmadığım şeyler.

Omzuma hafifçe dokununca irkiliyorum.

"Neden eve gitmiyorsun?" Dr. Grant soruyor. "Biraz dinlenmeye ihtiyacın var."

Beni en son vardiyam bitmeden eve gönderdiği zamanı hatırlayarak üzüntüyle gülümsüyorum. O gece boşanmak istediğimi söyledim ve evliliğimde kapana kısıldığımı ve hiçbir çıkış yolum olmadığını fark ettim.

"Özür dilerim Dr. Grant," diyorum onun yerine. "Bir daha olmayacak. Bir an için öyle göründü-"

Telefonum çalıyor ve daha fazlasını söylememi engelliyor. Eldivenlerimi çıkarıp çöpe atıyorum, sonra telefonu cebimden çıkarıyorum. Paul'den bir mesaj.

"Dün gece beş milyon topladım?? ?? O kaltağın akşamımı mahvetmesi çok kötü oldu." yazıyor.

Mesaj göğsüme bir yumruk gibi çarpıyor. Harfler gözlerimin önünde dans ediyor, gözyaşlarımla bulanıklaşıyor. Tek bir pişmanlık ya da üzüntü kelimesi yok, özür yok, sadece evlendiğim soğuk kalpli, bencil adam her kelimede parlıyor, gerçek renkleri acı verici bir şekilde görülebiliyor.

", sana bir fincan kahve daha getirelim," diyor Dr. Grant, çekinerek baktığım klinik gözlerle bana bakarak.

"Bu gece geliyor musun?" Sunny, ancak yirmi dört yaşında birinin yapabileceği gibi, adımlarında canlı bir baharla dinlenme odasına doğru yürürken yetişip soruyor.

"Bu gece ne var?" Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum, hatırlamaya çalışıyorum. Dr. Grant bana endişeyle bakıyor.

"Hep birlikte Irish Pub'a bira içmeye gidiyoruz. Bugün Cuma, değil mi?" Bana bakıyor, gözle görülür bir şekilde hayal kırıklığına uğramış. "Alo?"

Oh. Bugün cuma.

Yapamıyorum. Sadece eve koşmak, Tristan'ı kollarımda tutabildiğim tutmak ve sonra kendimi banyoya kilitleyip ağlamak istiyorum.

"Çok yorgunum," diyorum onun yerine. "Biraz uyumam lazım."

Dr. Grant belli belirsiz başını sallıyor ama gözlerindeki dikkat hâlâ yoğun. Ve orada başka bir şey daha var, ama gerçekten kavrayamadığım bir şey.

"Şaka yapıyor olmalısın!" Sunny kendini geri itiyor, kollarını kırılmış gibi havaya kaldırıyor ama gözlerinde kahkaha var. "Ünlü Amanda Davis için yeterince göz alıcı değil miyiz?"

Biraz hayal kırıklığına uğramış ama aynı zamanda eğlenmiş bir şekilde iç çekiyorum. Hayatımda Sunny'ninki gibi bir gençliğe ihtiyacım var; onun kahkahasına, saflığına, iyimserliğine. "Hayır, sadece... Yapamam Sunny. Bu sefer olmaz." Sesimde kimsenin fark etmemesini umduğum bir hüznün var.

Tezgâha yaslanıp bana bakıyor, sonra da söz dinlemeyen bir çocukmuşum gibi parmağını sallıyor. "Şimdi anneni dinle Amanda. Hayatının bir filminden fırlamış gibi olduğunu biliyorum. Süslü galalar, pahalı elbiseler, brunch için özel jetlerle uçan insanlarla dirsek teması... Hayal bile edemiyorum! Yani, ben burada bir venti latte için para harcamalı mıyım diye düşünürken, sen dışarıda krallar gibi yaşıyorsun. Ama ben ve çocuklarla birkaç bira içmek ruhuna iyi gelecektir." Sanki mavi önlüğündeki tüyleri temizliyormuş gibi bir hareket yapıyor. "Sen ne dersin?"

O konuşurken gözlerimi devirdim ama sonunda gülümsedim. Bulaşıcıdır. "Acil serviste uzun bir mesaiden sonra hayalini kurduğum şeyin yüksek topuklu ayakkabılar olduğunu düşünüyorsanız, çok yanılıyorsunuz. O galalar cidden abartılıyor." Uzanıp elini sıkıyorum. "Bir dahaki sefere, tamam mı?"

Amfi sesi protestolarını sona erdirir.

Saniyeler sonra, çifte teslimat alıyoruz. İki hasta, polis eskortuyla birlikte. Kötü bir tane olmalı.

İlk sedyede ilk yardım görevlileri hızla koşuyor. "Erkek, 42 yaşında, sürücü, T-kemik çarpışması, kamyon ile sedan. Hava yastığı açılmış, emniyet kemeri takılmamış. GCS 12, bilinci açık ama kafası karışık, göğüs ağrısı ve nefes almada zorluktan şikayetçi. Kaburga kırığı şüphesi, olası pnömotoraks. Kan basıncı 100'e 60, nabız

110. Oksijen veriyoruz, oksijen satürasyonu 92. Serum takıldı, normal salin veriliyor."

"Travma 2!" diye bir hemşire.

Dr. Grant bana dikkatle baktı. "al."

İkinci sedyeyi bekliyorum ve diğer uzman doktor Dr. Sofia Martinez de bana katılıyor. Hâlâ öğle yemeğinden bir lokma çiğniyor, dudaklarına ekmek kırıntıları yapışmış. Sedyeye hızla içeri alındı, üzerinde yatan ceset oğlum büyüklüğünde bir çocuktü. Kalbim küt küt atıyor.

"Yedi yaşında kız, arka koltukta, yükseltici koltuk, hava yastığı yok. Karın ağrısı şikayeti var, muhtemelen emniyet kemeri yaralanması. Kan basıncı 110'a 70, nabız 130, oksijen satürasyonu %98. Belirgin bir dış yaralanma yok."

"Onu beşe götürün!" diye bağıyor biri. Görev çağrısını duyunca sedyeyi o tarafa doğru itiyorum. Sonra, görevlinin talimatlarına uyarak, ne kadar küçük olduğunu düşünmeden hızlıca hareket ediyorum. Marisol'u hatırlamadan.

"Diğer şoför nerede?" diye sordum. Başka bir ambulans bekliyorum ama görevli hemşire başını sallıyor.

Tanıdık bir ses, "Bu bir vurup kaçmaydı," diyor ve sanki bu kelimelerin basitçe söylenmesi tüm dünyanın içimi görmesini sağlayacakmış gibi kanımı donduruyor.

Yanımda duran polis yıpranmış bir üniforma giymiş ve suratsız görünüyor. Onu bir süredir tanıyorum. Eyaletler arası yolun bu tarafındaki trafik soruşturmalarında çalışıyor.

"Hey, Danny," diyorum sessizce, tıkanarak.

Bana bakıyor ve bir an için hiçbir şey söylemiyor. Gergin ağzı biraz çarpık, sanki bir köşesi sürekli hayal kırıklığıyla ağırlaşmış gibi. Gözleri kan çanağına dönmüş, çatık kaşlarının altında öfkeyle parlıyor. Biz onu teslim ettikten sonra, altı yaşındaki huzursuz çocuk babası için ağlarken, baba travma bölümünden ameliyathaneye doğru götürülüyor.

"Sen şu televizyoncu ile evlisin, değil mi? Paul Davis?" Danny sonunda cevabı zaten bildiği için sorar.

Korku kemiriyor. Başımı sallayıp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve söyleyeceklerine hazır oluyorum. Ya bir şekilde dün geceyi biliyorsa? Polisler diğer polislerle gerçek kahve ve çörekler eşliğinde konuşur.

Danny, "Alkollü araç kullanımına karşı yaptığı savunuculukla büyük bir güç oluşturuyor," diyor. "Lütfen yaptığı her şey için ona teşekkür edin."

Bir an için gözlerimi indiriyorum, sonra ona bakıp fısıldıyorum, "Elbette Danny, yapacağım." Paul için tutuklama emriyle geldiklerinde ne olacağını düşünmekten kendimi alamıyorum. Bu insanların gözlerinin içine bir daha nasıl bakacağım? Dün gece olanlardan sonra Danny'nin gözlerinin içine nasıl bakabilirim?

Resepsiyon alanından çıkmak için döndüğümde, Dr. Grant'in karşıdan bana baktığını görüyorum. Gözleri karanlık ve fazla meraklı. Kendimi onun ne bildiğini merak ederken buluyorum.

Korkuyorum.

PAUL DAVIS

Dedektif Al Jazinsky stüdyo ışıklarının altında terliyor ve ben daha başlamadım bile.

Makyözüm son rötuşları yaparken ikimiz de setin ortasındaki krem rengi, pelüş koltuklara oturmuş, birbirimize yarı dönük duruyoruz. Jazinsky'nin alnında oluşan terle mücadele ediyor. Sonra bana özür dileyen bir gülümseme atıyor, ben de omuz silkerek karşılık veriyorum. Düzeltmeyeceğimiz şeyler var. Belki daha az terlemesini sağlayabiliriz; şu anda işine yarayabilecek küçük bir sır biliyorum ama bunu bir polisle paylaşırsam ne olayım.

"Yirmi saniye!" diye seslenir sahne amiri. Makyaj sanatçısı aceleyle setten çıkar.

Bir an için başparmağımı kaldırıyorum, sonra Aidan'ın kucağında karaladığı notlara bakıyorum. Sayfanın en üstüne büyük, blok harflerle WIFE, AA ve DUI yazmış ve her birinin altını kuvvetli vuruşlarla birkaç kez çizmişti. Altına karalanmış notlara bakıyorum -tarihler, olaylar, görüşmemi yönlendirmeme yardımcı olacak tüm ayrıntılar. Koltuğumda kayıyorum ve ceketimi düzeltiyorum, sonra Dedektif Jazinsky'ye cesaret verici bir şekilde gülümsüyorum.

Ben hazırım.

Arkamızda, büyük dijital fonda, arka plan grafikleri dönmeye başlıyor. Stüdyo ışıkları daha da parlaklaşıyor ve konuğum terlemeye ve kıpırdanmaya devam ediyor. Aşırı güç sicilinin peşine düşeceğimi biliyor olmalı. Açıklayamadığım tek şey neden burada olduğu. Kendisinin benim programımda parçalara ayrılmasına izin vererek ne kazanacak? Politikacıların, ilgi avcılarının ve ünlülerin bunu neden istediğini biliyorum; ulusal televizyonda biraz ilgi odağı olmak için her şeyi riske atabilirler. Ama o? Hiç mantıklı gelmiyor.

Sahne amiri elini kaldırır. "Dörtte, üçte-" ve önce iki, sonra tek parmağını göstererek sessizce saymayı bitiriyor. Böylece,

Beni işaret ediyor.

"İyi akşamlar bayanlar ve baylar, *Son Soru*'ya hoş geldiniz. Ben Paul Davis. Bu akşam stüdyoda benimle birlikte LAPD'nin en kıdemli dedektiflerinden biri olan Al Jazinsky var. Hoş geldiniz Dedektif, bize katıldığınız için teşekkür ederiz."

Sertçe yutkunur ve boğazını temizler. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Hafifçe öne eğilip ellerimi birbirine kenetliyorum. "Ne zamandır LAPD'de dedektiflik yapıyorsunuz?"

"On dokuz yıldan biraz fazla," diyor. Sesi boğuk geliyor, sanki dişleri sıkılmış gibi. "Aslında Nisan'da yirmi yaşına giriyorum."

"Ah, tebrikler," diyorum ama yüzüme yapıştırdığım gülümseme gergin sesime renk vermiyor.

"Teşekkür ederim," diyor soğuk bir sesle, sonra dudaklarını sıkı bir çizgiye bastırıyor. Elleri kucağında kenetlenmiş, parmak eklemleri bembeyaz. Ter saç diplerinden akıyor. Onunla bir süre daha uğraşmak istiyorum ama burada olma nedenim bu değil. İzleyicilerim Cuma gecesi prime-time televizyonundan ucuz, bayağı tiyatrolardan daha fazlasını bekliyor.

Gülümsememin azalmasına izin veriyorum ve devam etmeden önce notlarımı kontrol ederek gerilimin biraz artmasına izin veriyorum. "Dedektif Jazinsky, aşırı güç kullandığınız iddia edilen üç ayrı olaya karışmışsınız; bunlardan biri bir şüphelinin gözaltındayken ölmesiyle sonuçlanmış. Bunlar önemsiz şikayetler değil. Aslında, departmanınıza ve çalışmalarınıza gölge düşürdüler. Çizgiyi aştığınızı söyleyenlere nasıl yanıt veriyorsunuz?"

Gözleri benimkileri delip geçiyor. "Paul, ne tür insanlarla uğraştığımı biliyorsun. Yüksek riskli suçlular. Katiller. Tecavüzcüler. Bu insanlar kırmızı ışıktaki geçenler değil. İçeri alınmaktansa ateş ederek kurtulmayı tercih eden adamlardan bahsediyoruz. İşler kötüye gittiğinde tepki vermeliyim, hem de hızlı." Koltuğunda biraz kıpırdandı, sonra sakinleşti, sert ve biraz solgun. Ne söyleyeceği konusunda kesinlikle eğitilmişti. Sıradan bir polis böyle konuşmaz.

"Hiç şüphesiz yüksek basınçlı durumlardan bahsediyorsunuz." Sesimi düz tutuyorum ama dikkat çekiyorum. "Ama bu olaylardan birinde, geçen ay tutukladığınız adam, Brandon Hill, silahlı değildi. Bazılarının gereksiz güç kullanımı olarak nitelendirdiği bu olaydan sonra gözaltınızdayken öldü. Bize olayın neden bu şekilde sonuçlandığını anlatabilir misiniz?"

Jazinsky'nin gözleri kısıldı. "Hill masum değildi. O binaya girerken, cinayetten hapis yatmış ve yeni tahliye olmuş eski bir mahkûm olduğunu biliyorduk. Bir mil uzunluğunda bir sicili vardı, hepsi acımasız şiddet eylemleri. Ve o gün

Hapisten çıktıktan sonra eski karısı onun eşkaline uyan bir adam tarafından vuruldu." Bir an duraksıyor ve omuz silkiyor. "Direndi. Bunu her zaman raporlarda ya da manşetlerde göremezsiniz, ama müthiş bir mücadele verdi. O gece iki polis daha yaralandı; birinin beyinde kalıcı hasar oluştu. Bir seçeneğim vardı; bir katilin kaçmasına izin vermek ya da onu durdurmak. Ben onu durdurdum."

Ne kadar da uygun. Yanıtları iyi prova edilmiş ve iyi ama beni ikna edemiyor. "Ama daha sonra nezarethanede öldü. Olaylar tırmandığında Hill çoktan yatırılmıştı. Bu bir çatışma ya da hayati tehlike değildi. O nezarethanede olanları nasıl haklı çıkarıyorsunuz?"

Polisin gözleri hayal kırıklığıyla parlıyor. "Sen orada değildin Paul. Ben oradaydım. Hill daha önce de şiddete başvurmuştu, ne yapacağı belli olmazdı. Bir adam kelepçelendiğinde bile tehlikeli olabilir ve Hill iri bir adamdı, altı-dört yaşında ve yaklaşık üç yüz kilo ağırlığındaydı. Onun durumundaki bir adamın kaybedecek bir şeyi olmadığını aklınızda tutmalısınız; temelli yere serileceğini biliyor. Saldırdığında kendimi ve odadaki diğer dedektifi korumak için yapmam gerekeni yaptım."

"Kelepçeliyken boynunu kırmışsın."

Çenesi geriliyor ve burun delikleri açılıyor. "Onu dizginlemekten başka bir şey yapmadım."

Bir an duraksayıp yeniden toparlanıyorum. "İşinizin tehlikeli olduğundan ve en kötü durumlardan bazılarıyla uğraştığınızdan kimsenin şüphesi yok Dedektif. Ancak üç olayda da aşırı güç kullanımı iddiaları olunca, gücün son çare yerine ilk müdahale olarak kullanılıp kullanılmadığı konusunda soru işaretleri doğuyor."

Jazinsky oturduğu yerde kaskatı kesilir. "Siz buna bir düzen diyorsunuz. Ben buna hayatta kalmak diyorum. İşimi yapıyorum. Şiddet kullanarak yapılan son tutuklamaya bakın; uyuşturucu kralı, silahlı, baskın sırasında kaçmaya çalışıyor. Ona kibarca benimle gelmesini söyleyecek zamanım oldu mu sanıyorsunuz? Bunlar kapıyı çalıp arama emrini tebliğ ettiğiniz temiz, basit tutuklamalar değil. Burası gerçek dünya. O anın sıcaklığıyla arkama yaslanıp ikinci bir değerlendirme yapma lüksüm yok."

"Peki ya hesap verebilirlik?" Ses tonum nötr, soruyorum. "İşinizin sizi imkânsız durumlara soktuğuna şüphe yok, Dedektif. Ancak üç soruşturma ve bir adamın ölümü söz konusuysen, işinizi yapmakla çok ileri gitmek arasındaki çizginin nerede olduğunu hiç merak ettiniz mi?"

Bir süre beni, herkesi gözyaşlarına boğmak üzere olan en ince ayrıntısına kadar açıkladığı polis prosedürünün tavşan deliğine götürdü ve

bunu biliyor. Birkaç soru daha soruyorum ve ben elimi havaya kaldırıp onu durdurana kadar dans etmeye devam ediyor.

"Dedektif, herkesin prosedürü anladığına inanıyorum, ancak büyük olasılıkla aştığınız çizgi tam olarak nerede? Sanırım sorumdan kaçıyorsunuz."

Gözleri hayal kırıklığından kararlılığa kayıyor. "Polisler olarak dışarıda işimizi yapmak bu kadar basit: Girersin, halledersin ve canlı çıkarsın. İşimiz bu. Evet, kurallar var ve hepimiz onlara uymak için elimizden geleni yapıyoruz ama sonuçta işimiz halkı güvende tutmak. Bu bazen çirkinleşebilir."

Şimdi sesi samimi geliyor, senaryo değil. Biraz şaşırarak bacak bacak üstüne atıyorum ve ona doğru eğiliyorum. Not defteri kucağımdan kayıyor ve yüz üstü sehpanın altına, onun tarafına yakın bir yere düşüyor.

Sikeyim.

Oturduğu yerden Aidan'ın notlarını rahatlıkla okuyabilir.

"Ama aslında daha önce de kuralları çiğnedin, değil mi?" Dikkatini Aidan'ın altı çizili karalamalarını görmekten uzaklaştırmak umuduyla aceleyle soruyorum.

Stratejim başarısız oldu. Jazinsky'nin gözleri not defterine takıldı. Kül rengine dönüyor ve tehditkâr bir duruşla öne doğru eğilip bana kaşlarını çatıyor. Monitörlere hızlıca bir göz atıyorum ve lanet şeyi geri almak için doğru anı bekliyorum.

Kamera kaydığı anda masanın altına uzanıp not defterini alıyorum ve kapağını çevirerek kapatıyorum.

Sonra koltuğumda geriye yaslanıp gülümsüyorum, ona cevap verecek zaman tanımıyorum. "Hepimiz öyle değil miyiz, gerçekten? Kuralları esnetmek bizim DNA'mızda var," diyorum sakince. "Sevdiğimiz şeyleri, bizim için en önemli olan şeyleri savunmak. Ailelerimizin güvenliğini." İşaret parmağım not defterinin kapağına vuruyor. Gözleri ona yapışmış durumda.

Jazinsky soğuk bir ifadeyle, "Doğru," diye yanıtlıyor.

"O halde size son sorumuz şu," diye açıklıyorum, dramatik bir etki yaratmak için duraklayarak. "Dedektif Jazinsky, son zamanlarda görev başında ve dışında yaptıklarınızı göz önünde bulundurursak, sınırlar aşılmadan önce sınırları ne kadar esnetebileceğinizi düşünüyorsunuz?"

Kontrol monitörlerinde kameranın Jazinsky'nin sersemlemiş yüzüne yaklaştığını görüyorum. Gözleri gerginlikten titriyor. O cevap vermek için ağzını açmadan kamera bana kayıyor ve beni sandalyemde dimdik oturmuş, gülümserken, bu geceki şovun son repliği için hazır buluyorum.

"Dedektif Al Jazinsky'yi bu konuda düşünmesi için yalnız bırakacağız. *Son Soru*'da bize katıldığınız için teşekkür ederiz." Her zaman yaptığım gibi, konuğum cevap vermeden önce sözünü kestim ve spekülasyon yapma zevkini sadece izleyicilerime bıraktım.

Jenerik başladı ve sahne amiri "Temiz" dedi. Parlak ışıklar kapanıyor ve ben ayağa fırlıyorum. Konuğumun nemli elini sıkıyorum, gözlerindeki için için yanan öfkeyi fark etmemiş gibi yapıyorum, sonra seti terk edip soyunma odama doğru koşuyorum.

Aidan kontrol odasını geçtikten sonra koridorda bana yetişiyor. "Neden kullanmadın? İki kez kontrol edildi. Hayır-" kapımı yüzüne kapatmak üzereyken kolumu tutuyor. "*Üç kez kontrol edildi.*"

Çocuğun hırsını seviyorum ama işyerinde itaat ve görgü kuralları konusunda sert bir mesaj vermek üzereyim. Asistanlarımın yayındaki kararlarım karşı çıkmasını göze alamam. Ve sonra Latesha ortaya çıktı. Onu görmek dişlerimi gıcırdatmama neden oldu. Bu gün yeterince çabuk bitemez.

"Raymond seni görmek istiyor." Bana hınzırca sırtıttı. "Hemen şimdi."

"Burban?" Ray çoktan doldurduğu ve buzla doldurduğu bardağı tutarak soruyor. Ofisinin büyük penceresinin önünde duruyor, Batı Hollywood'a ve onun çarpıcı gece silüetine bakıyor. Ağağıdaki iğlek caddelerde trafik durma noktasına kadar yavaşlamığ durumda ve uzaktan gelen korna sesleri bize zar zor ulağıyor, benim en üst kattaki g r ğ noktamdan uzak ve gerçek dığı görünüyor.

Yaklağıyorum ve içkiyi minnetle kabul ediyorum. Boğazım yanıyor, bir kadeh içmek için can atıyorum. Bardağın tamamını bir dikiğte içmemek için her Şeyimi ortaya koyuyorum. Yine de on iki yıllık Weller boğazımda yükseliyor, tadı d n gecenin anılarını canlandırıyor.

"Latesha burada mıydı?" Bardağı yere bırakarak rahatça soruyorum. "Ofisinde mi?"

Ray sırtıyor. "Tabii ki  yleydi. Her lanet olası gün burada." Burbonundan bir yudum alıyor, sonra bardağı masasının üzerine koyuyor. Her zamankinden daha Şık giyindiğini fark ediyorum; ısmarlama kömür rengi bir takım elbise ve yakası altın bir iğneyle keskin bir Şekilde tutturulmuğ parlak beyaz ipek bir gömlek giymiğ. Pencereye doğru eliyle iğaret ediyor ve hızlı, gırtlaktan gelen bir kıkırdamayla gülüyor. "Stratosferin ayrıcalıkları sanırım.  zentiler aramaya geliyor. Bağ sunucu olmak ve *Son Soru*'yu devralmak için uğrağıyor. Bu konuda oldukça kararlı."

İçimdeki  fke yükseliyor, kanım alev alev yanıyor. *O kaltaktaki sinir.*

Ray sırtımı sıvazlıyor ve hızlıca bir yudum daha almak için terk edilmiğ burbon bardağına dönüyor. Dikkatli ama sürekli içen biri, gün boyu hafifçe kafayı buluyor. Aldırmıyorum; içimi kolaylağtırıyor.

"Bu gece Şovu izledim." Bardak hâlâ elinde, bir koltuğa çöküyor ve bir hareketle beni yanına davet ediyor. Karėısındaki koltuğa oturdum.

Kendimi eleştirilerine hazırlıyorum. Bu akşamki program için "kan dökmek için boşa harcanmış bir fırsat" ya da "vasat bir iş" diyecek.

Ona biraz zaman tanıyorum, ama hiçbir şey eklemiyor. Sadece bana bakıyor. "Ne düşünüyorsun?" Sonunda soruyorum, koltuğa yaslanıyorum ve

Bileğimi dizimin üzerine getirerek.

"Latesha, karısının alkollü araç kullanma suçu yüzünden o polisi enseleyebileceğinizi söyledi. Tüm bina bununla çalkalanacak." İçkiden bir yudum daha aldıktan sonra Ray sessizce boğazını temizliyor ve sanki bir sırrını paylaşacakmış gibi bana doğru eğiliyor. "Tabii ki, o polisi canlı yayında parçalayacak ve reytinglerimizi düşürecek. Ama sen adama yumuşak davrandın."

Ve bahse girerim o kalles küçük sürtüğ beni ispiyonlamak için üst kata koşmuştur. "Yaptım, evet."

"Bunu neden yaptın, dostum?" Ray'in gözleri artık gülmüyor. Şu anda son derece ayık görünüyor. "Ayın yirmi yedisinde KCLA Channel 8 News birleşmesine onay almak için yönetim kurulunun karşısına çıkacağım. Bu birleşmenin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet, biliyorum."

"Ve sen, benim güvenilir dostum ve yoldaşım, o adamı kısıkrak yakalamışken elinden kaçırdın. Anlamıyorum."

"Son dakika meselesi," diyorum, hızlı ve isteksiz bir burbon yudumu aldıktan sonra bardağı sehpanın üzerindeki logolu bardak altlığına bırakıyorum. "Bu polisten bir düşman yaratmazsak daha iyi olur diye düşündüm. Onda bir şeyler var."

Ray hafifçe kaşlarını çatıyor ama başını sallıyor. Dirseklerine yaslanıyor, sanki yeterince yüksek sesle konuşmuyormuşum da beni duymak için yaklaşmak zorundaymış gibi. Belki de yaslanıyor ve kulakları ağır işitiyordur.

"Öncelikle, programda yer almak istemesi için bir neden bulamadım. Onun için hiçbir getirisi yok; sadece risk var, sadece birkaç ay sonra yirmi yaşına girecek. Neden emekli maaşını riske atsın ki?"

"Hı-hı," diyor Ray. "İlginç. Demek bu yüzden-"

Elimi kısa bir süreliğine, gelişigüzel kaldırıyorum. "Başka bir şey daha var. Üç farklı aşırı güç olayından sonra, sanki bu şikayetler hiç olmamış gibi terfi ettirildi. Biri şüphelinin ölümüyle sonuçlandı; başka bir olayda şüpheli haftalarca komada kaldı. Teflon gibi hiçbir şey ona yapışmadı. Bu da demek oluyor ki arkasında bir destek var ve biz hala bunun kim olduğunu bilmiyoruz. Öğrenene kadar..." Omuz silkiyorum.

Ray ayağa kalkıyor ve büyük bir adımla aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Ben de ayağa kalkıyorum, ne bekleyeceğimi bilemiyorum. Elimi coşkuyla sıkıyor, diğer eliyle de omzumu sıvazlıyor.

"İşte bu yüzden yardımcı sunucunuz yardımcı sunucunuz olarak kalacak!" Gülüyor. "Avin sıcaklığında başını dik tutuyorsun. Latesha Jones öyle değil. Bir kez kan kokusu aldı mı, durmaz." O kadehini kaldırıyor, ben de benimkini alıyorum, böylece ben rahat bir nefes alırken neşeyle tokuşturabiliyoruz. "Şimdi evine git ve o güzel karınla kutlama yap. Lütfen Amanda'ya en iyi dileklerimi ilet."

"Teşekkürler Ray, yapacağım." Bu sözleri söylerken yorgunluğun bedenimi ağırlaştırdığını ve beni zayıflattığını hissediyorum.

Ray içkisini bitirirken, "Dün gece bizi parlattın," diye ekliyor. Bardağı yere bıraktığında buz küpleri şangırdıyor. "Yönetim kurulumuzun üç üyesi oradaydı ve üçü de bana senin hakkında notlar gönderdi."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bu da bir şeydir. Ray'in beni nazikçe kapıya doğru yönlendirdiğini fark ederek, "Teşekkür ederim," diyorum. "Lütfen benim için onlara teşekkür et."

Ray'in sırtışı genişler. "Gitmeden önce bir iş daha var." "Elbette."

"Bu KCLA birleşmesini benim için gerçekleştir, sen de benim ikinci adamım ol. Hem de ulusal kanaldaki sunuculuk işinin üstüne." Göz kırpmıyor ve başını sallıyor, muhtemelen teklifinin benim için ne kadar iyi olduğunu biliyor. Sadece şöhret değil... aynı zamanda güç de olacak. Karar verme gücü. Ve sonunda Latesha'dan kurtulacağım.

"Golden State Broadcasting için mi?" Göğsümün şiştiğini hissederek soruyorum.

"Tüm kanal için. Prime time'a çıkıyoruz. Ulusal televizyon haberleri, dostum. Sen ve ben."

AL JAZINSKI

Ziyaretçi otoparkına doğru ilerlerken, *muhtemelen bir yığın ödenmemiş park cezası vardır, diye geçiriyorum* içimden. "Kibirli, kendini beğenmiş pislik." Mırıldanarak, plakasız cipimin direksiyonuna geçiyorum.

Hâlâ kızgın bir şekilde dışarı çıktım ve ağır akan trafiğe daldım. Birkaç dakika sonra sirenim çalıyor ve ışıklarım caddeleri kırmızı ve mavinin tonlarıyla dolduruyor. İnsanlar yolumdan çekiliyor ama yeterince hızlı değiller. Hatta bazıları yol açmak için kaldırıma atlıyor, ama ben hala kornaya basıyorum, sabırsızım, taşıyorum.

O lanet şovu asla yapmamalıydım.

Bu yüzden, meraklı pislikler beni araştırdılar ve Maria'nın alkollü araç kullanma suçunu biliyorlar ve benim peşimdeler. Tuzaklarına düşen her zavallıya yaptıkları gibi beni neden canlı yayında enselemediklerini hâlâ anlamış değilim ama Gabriela'nın bazı telefon görüşmeleri yapması gerekeceği aşikâr. Ve hızlı çalışsa iyi olur.

Bütün bu ? Onun suçu.

Beni o akbabaların önüne koydu. İpleri birinin eline verdi. Her zaman yaptığı gibi beni aptal yerine koydu. Ve kim bilir neden? Belki de kendi siyasi saçmalıkları içindir. "*Tarafını söyle, emekli olmadan önce adını temize çıkar,*" dedi. "*Bunu benim için yap, ben de seninle ilgileneyim. Söz veriyorum.*"

Yıllardır böyle. Gabriela, karımın teyzesi ve şimdi Los Angeles Belediye Başkanı, hep entrikalar çevirir. O, gözünü vali konağına dikmiş aç bir politika analistiyken ve ben de acemi bir çaylak dedektifken bile - kırk kilo daha hafif, bira göbeğim yok, saçımda ak yok, ama daha kötü olmasa da aynı derecede ukala. Ya Maria? O zamanlar berbat durumdaydı, haplarla kafayı bulmuştu. Şimdi, şarap ve Tanrı bilir başka neler var. Düşündüm de

ama test sonuçlarını yok edebildiğimiz o günler çoktan geride kaldı. Artık her şey sistemde.

Bilgisayarlar. Onları parçalara ayıramazsın.

Bir gün bir K9 birimi ödünç alabilir ve evi iyice koklatabilirim, sadece ne beklemem gerektiğini bilmek için.

Maria'nın teyzesi bana kapıları açtı. O meclis üyesi olduğunda, ben de LAPD'nin irtibat görevlisi oldum. Daha sonra, onun Los Angeles Belediye Başkanı olmasıyla birlikte, Belediye Binası'ndaki merdivenleri sayamayacağım kadar çok çıktım ve her zaman kameralara gülümsedim. Bu beni fark ettirdi. Herkesten daha hızlı yükseldim.

Birinin noktaları birleştirmesini bekleyip durdum. Aşırı hevesli bir çaylak etrafı kokluyor. Ama Gabriela uzun zaman önce ismini daha kabul edilebilir bir değiştirdi -Alcaraz'dan Agua'ya- kuraklığın yok ettiği bir eyaletteki seçmenlere korkunç bir hapisaneyi hatırlatmak yerine kulağa hoş gelen bir isim. Hiç kimse aramızdaki bağı bulamadı. O zamanlar bile akıllıca bir hamle yapmıştı.

Ama bütün bunlar? Paul Davis denen kendini beğenmiş piç yüzünden her şey boka sarmak üzere. Eğer bu iş patlarsa, sadece emekli maaşımı kaybetmekle kalmayacağım. Parmaklıklar ardında da kalabilirim.

"Lanet olsun," diye homurdanarak elimi direksiyona vuruyorum. Önümdeki araba kaldırıma fırlıyor. Sirenin yanında pek bir işe yaramasa da birkaç korna daha çalıyorum ve otoyola çıkıyorum. Kırk dakika sonra Thousand Oaks'taki evime dönmüş olacağım.

Arabayı çektiğimde ev karanlıktı. Ama Maria'nın uyuması için yeterince geç değil. Bir şeyler ters geliyor. Kapının kilidini açıyorum, o eski tanıdık düğüm içimi burkuyor. Karımı seviyorum, ama son zamanlarda kapıdan her girdiğimde bir bombanın patlamasını beklemek gibi.

Televizyon kapalı ve ev ürkütücü bir sessizlik içinde. Maria asla sessizlikte oturmaz. Bundan nefret eder. Onu yalnızlaştırır. Onu içkiye alıştırır. Ona sesleniyorum, sesim sessizliğin içinde kaba ve alçak. Cevap yok. Aceleyle yukarı ama orada da yoktu. Ne banyoda, ne de yatağımızda uyuyor. Misafir odası boş.

Aceleyle aşağıya indim. "Maria?" Alt kattaki banyoyu, çalışma odasını kontrol ediyorum ve hatta kayıp düşmüş olma ihtimaline karşı oturma odasındaki kanepenin arkasına bakıyorum. "Maria?" Garajın kapısını açtım. İkimizin arabası da içerideydi. Ekip arabasını kullandığımda benimki her zaman evde olur.

Kapının yanındaki küçük masanın üzerinde cüzdanı ve anahtarlarıyla birlikte çantasını buluyorum. Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek mutfığa giriyorum ve her şeyi not alıyorum. Telefonu tezgahın üzerinde, kahve filtresinin yanındaydı ve bu hiç olmazdı. Bu şey neredeyse vücudunun bir parçası gibi ona bağlı.

Akşam yemeğini pişirdi ve yalnız yedi; lavaboda sadece bir tabak ve bir çatal var. Fırının sıcak tutma ışığı yanıyor; muhtemelen lazanya beni bekliyordur.

Lazanyasını çok severim ama aç değilim, midem bulanıyor. Hangi cehennemde o?

Hafif bir ısıklık sesi dikkatimi çekiyor. Arka bahçenin kapısı aralıktı. Verandanın ışığını açtım ve donakaldım.

Maria yerde yüzüstü yatıyor, beyaz geceliği vücudunun etrafında dalgalanıyor. Hareket etmiyor. Çürük şakağından gelen ince bir kan damlası solgun yüzünü lekeliyor. Düşerken başını çarpmış olmalı.

"Tanrım, hayır," diye fısıldıyorum, elimde telefonumla otobüs çağırmak için dışarı koşuyorum.

İki parmağımla boynuna dokunarak nabzına bakıyorum. Güçlü ve sabit, sadece biraz hızlı. Nefesiyle birlikte şarap kokusu da geliyor.

"Maria," diye fısıldıyorum, yüzüne hafifçe dokunarak. "Uyan." Omzunu hafifçe sarsıyorum. "Hadi bebeğim, gidelim."

Göz kapakları titriyor ama sanki sıkışmış gibi kapalı kalıyor. "Mitzy kaçtı," diye mırıldanıyor, kötü bir şekilde geveleyerek.

Lanet olası kedi. "Tamam, hadi seni içeri götürelim," , bir kolumu omuzlarının altından, diğerini de dizlerinin altından geçirerek. İncecik bedenini kaldırırken homurdanıyorum, nefes nefese kalıyorum. Fena halde formsuzum.

"Hayır, kediye bulmalıyım," diye mırıldanıyor ama gözleri kapalı ve yüzü göğsümde duruyor.

"Kedi için endişelenme. Ben onu bulurum." Yavaşça içeri giriyorum ve onu kanepeye yatırıp yastıklara yaslıyorum, sonra da televizyonu açıp çay yapıyorum.

İlk fincandan sonra gözlerini açık tutabilir ve biraz daha iyi konuşabilir. Yapmaktan korktuğum dokuz-bir-bir aramasına gerek kalmayacak. Bu gece olmaz.

Yaklaşık bir saat sonra, yatağında uyurken ve kusup kendi kusmuğunda boğulmayacağından emin olduğumda, küçük arka bahçeye çıkıyorum. Arazinin iki arka köşesinde büyük sedir ağaçları var; aptal kedi muhtemelen o ağaçlardan birinin tepesinde.

"Buradayım, kediciik!" Saatin geç olduğunun ve komşuların muhtemelen uyuduğunun farkında olarak sessizce sesleniyorum. O yaşlı ahmaklar gün batımında yatarlar. "Hadi, Mitzy, bu gece bana kaltak gibi davranma. Gel, kediciik, kediciik!"

Kolay kolay pes etmem; Maria'nın o sinsi küçük gümüş tekiri ne kadar sevdiğini biliyorum. Ama sonunda pes ediyorum. İçeri giriyorum, veranda kapısını kilitliyorum ve lazanyayı fırından çıkarıyorum. Masaya taşıyamayacak kadar yorgun olduğumdan, ocağın yanında durup sanki bana haksızlık etmiş gibi öfkeyle çatalı saplayarak biraz yiyorum.

Daha sonra, televizyonun karşısında ayaklarımı sehpayaya dayamış neredeyse uyuyakalmışken, Mitzy kuağıma atlıyor ve beni ölesiye korkutuyor.

"Orospu çocuğu," diye homurdanıyorum ve sonra kuağımda mırıldayan kediyle arkama yaslanıyorum. "Nerelerdeydin, seni küçük pislik?"

Kedi miyavlıyor ama düşüncelerim Paul Davis'e geri dönüyor. Bir süre ondan neden bu kadar nefret ettiğimi anlayamadım. Gücü yüzünden mi? Kendini beğenmiş suratı mı? Reyting uğruna hayatımı paramparça edebileceği gerçeği mi?

Sonra aklıma geldi.

Hayatımda ilk kez, bana yaklaşan adamı durdurmak için hiçbir şey yapamayacağımı biliyorum. Bundan kurtulmak için ne silah kullanabilirim, ne gözdağı verebilirim, ne ateş edebilirim, ne de konuşabilirim. Ve bu korkudan daha kötü bir şey; başkasının merhametine kaldığımı bilmek.

AMANDA DAVIS

"Anne!" Tristan'ın sinirli sesine ince bedeninin kıvrınması eşlik ediyor. Kucağımdan kaçmaya hevesli. İsteksizce gitmesine izin veriyorum ve pancar gibi kızarmış bir halde yolcu koltuğuna yerleşiyor. Arka koltukta oğlumun en iyi arkadaşı Dylan telefonuna bakıyor, hiçbir şey fark etmemiş gibi davranıyor ya da bunu başarıyor. Çilli yüzü buruşmuş, parmakları telefon ekranında dans ediyor ve oynadığı oyunda puan kazandıkça cihazdan boğuk bip sesleri geliyor. Bu sırada oğlum ön camdan bakıyor, muhtemelen okulun önünde, herkesin görebileceği bir yerde annesi tarafından kucaklandığı için hala utanıyor.

Vites değiştirirken gülümsüyorum, gözyaşlarımın acısını yok ediyorum. Sırf onun yanında olmak için bugün yarım gün izin aldım. Bugün Tristan'ı her zamankinden daha çok özledim ve bunu ona söyleyemem. Bana o eğik başlı, deli misin bakışlarından birini atardı.

Dur-kalk trafiği, öğleden sonraki rutinin olağan hızı. Işıklara ulaşır akan trafiğe dönmem yaklaşık on dakika sürüyor. "Geliyor musun, Dylan?"

"Hayır anne," diye yanıtlıyor Tristan, sesini hâlâ az önceki kızgınlığı renklendiriyor. "Sana *söyledim*. Bugün Dylan'lara gidiyoruz. Bugün Cuma."

"Ah, evet."

"Bunu hep yapıyorsun," diye sert bir sesle suçluyor.

"Neyi, tatlım?"

"Bugünün Cuma olduğunu unut. Deadpool gibisin."

Sözleri, hızla akan düşüncelerimin labirentinde kaybolup gidiyor.

Cuma. Gerçek gibi gelmiyor, sanki dün gecedan beri hafta içi günlerin bir anlamı kalmamış gibi. Benim için zaman durmuş durumda ama yine de son sürat ilerliyor.

Bir yanım kocamla iki gün baş başa kalacağımı, düşüncelerimiz ve paylaştığımız lanet olası sırla evin içinde kilitli kalacağımı düşünerek paniğe kapılıyor. Ama belki de en iyisi Tristan'ın bu gece Dylan'larda olması. Paul ve ben o eve gelir gelmez konuşmalıyız.

Dylan'ın evine vardığımızda, Tristan araba tamamen durmadan önce kapıyı açtı. Hiçbir şey söylemiyorum; sadece gülümsüyorum ve o uzaklaşmadan önce saçlarını hızla karıştırıyorum. "İyi eğlenceler!" İki çocuğun arkasından sesleniyorum ama ikisinin de beni duyduğundan şüpheliyim.

Sonra, yalnızım, ağır bir sessizlik içinde kendimi eve bırakıyorum. Müzik yok, radyo yok... Sadece aklımdan çıkmayan şeyleri hatırladıkça sığ ve gergin nefes alışı. Ayaklarımın dibinde, Malibu Kanyon Yolu'nda bir kan gölünün içinde yatan ince, zayıf beden, uzaktaki şimşekler ve arabamızın arka lambalarının kırmızı tonlarıyla aydınlanıyor. Bugün erken saatlerde yumurtalık kisti patlamış olan hasta, aklımda tıpkı Marisol'e benziyordu.

Eve vardığımda, otomatik pilotta gerçekleştirdiğim tanıdık eylemler dizisini, yeni gerçekliğimin dikte ettiği şekilde farklı bir şekilde gerçekleştiriyorum. Garaj kapısını açmak. İçeride park halindeki hasarlı Cadillac'a gizlice bakmak için kimsenin olmadığından emin olduktan sonra hızla garaja girmek. Garaj kapısını kapatmak için acele etmek. Kapı gıcırdayarak kapandığında ve sarımsı tavan ışığı beni sardığında rahat bir nefes almak.

Oturma odasına girdiğimde ayakkabılarımı çıkardım ve kendimi kanepeye bıraktım, hastane kıyafetlerimi çıkaramayacak kadar bitkin düşmüştüm. Yalnızlığın verdiği rahatlıkla dış görünüşüm parçalanıyor. Göğsüm şişiyor ve paramparça bir feryat koparıyorum. Yüzümü ellerimin arasına gömüyor, beni tüketen keder, korku ve acıya teslim oluyorum. Ve bir süreliğine zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum.

Bir başlangıçla uyandığımda dışarısı tamamen karanlıktı. Gözyaşlarım yüzümde kurumuş, okuma lambasından gelen zayıf ışıktaki kanepenin yastıklarının üzerindeki leke zar zor görünüyordu. Her şeyi geride bırakmaya hevesli bir şekilde doğruluyordum. Neredeyse gece yarısı olmuştu. Saatlerdir dışarıdaydım.

"Kendine gel," diyorum bir an sonra kendime, ellerimle gözlerimi ovuşturup ayağa kalkıyorum. Zihnimi günün ve ondan önceki gecenin dehşetinden arındırmak için bir duşa ihtiyacım var. En azından denemek için.

Uzaktan gelen bir gümbürtü beni olduğum yerde donduruyor. Gözlerimi kapatıp dudaklarımı sıkıca birbirine bastırarak içimdekileri bastırıyorum. Duş beklemek zorunda.

Paul'un evi.

Arabasının tekerleklerinin garaj zemininde gıcırdadığını duyabiliyorum ve sonra garaj kapısı kapanırken gümbürtü devam ediyor. İç çekerek bir sandalye çekiyorum ve yemek masasına oturuyorum, birazdan gireceği kapıya bakacak şekilde yan dönüyorum.

Yine de kapı açıldığında irkiliyorum, sanki arabasıyla gelmesinden bu yana geçen birkaç saniye içinde içeri girmek üzere olduğunu unutmuşum gibi.

"Selam bebeğim," diye gülümseyerek selamlıyor beni. Yüzü sakın, rahat ve gülümsemesi gözlerine deşiyor. Sanki hiçbir şey olmamış gibi rahatsız edici bir şekilde aynı görünüyor. Sanki başka bir Cuma günüymüş gibi.

Ona bakıyorum, konuşamıyorum.

"Tristan nerede?" diye soruyor, kravatını gevşetip oğlumuzu arıyor.

"Dylan'ın evinde. Geceyi orada geçirecek."

"Oh."

Dudaklarındaki gülümseme solar ve ölür. Soğukkanlılığının yerini hızla acı dolu bir ifade alıyor. Yavaşça kanepeye doğru yürüyor ve kendini birkaç dakika önce oturduğum minderlerin üzerine bırakıyor. Ellerini huzursuzca sıkıyor ve çözüyor. Başı öne eğik, omuzları öne doğru kamburlaşmış ve ağırlaşmış.

Onu hiç bu kadar yenilmiş ve korkmuş görmemiştim.

Bu arada, öfkeden başka bir şey hissetmiyorum. Ateş gibi yükseliyor - sıcak ve keskin, boğazımı tırmalıyor ve gözlerimin arkasını yakıyor. Yumruklarım o kadar sıkılı ki tırnaklarımın avuç içlerime battığını hissediyorum ama bu acı içimde kabaran şeyle kıyaslanamaz bile. Çığlık atmak istiyorum. Bir şeyleri kırmak. Dün gecenin böyle olmasına izin verdiğim için evreni ellerimle parçalamak.

Bana doğru döndüğünde, gözleri boş ve acı dolu. "Bak, özür dilerim-"

"Sakın yapma!" Ayağa fırladım ve öfkeyle ona doğru yürüdüm. "Araba kullanacak kadar ayık olup olmadığını sordum. Sana her türlü şansı verdim-" Nefesim kesiliyor, geri alamayacağım şeyler söylemek üzereyken duruyorum. Asla söylenmemesi gereken şeyler. "Sana her fırsatı verdim," diyorum sonunda. Gözlerindeki yaşların parıltısı öfkemi körüklüyor. "İyi olduğunu söyledin. Sen bütün gece içmiş olsan ve ben gazozdan başka bir şey içmemiş olsam bile beni susturdun." Nefes nefese, ellerimi kalçalarımaya dayayarak tam önünde duruyorum. Nefes alamıyorum; boğulduğumu hissediyorum.

Kendi sözlerim, kendi gözyaşlarım. "İnatçılığın bu ailenin sonu olacak."

Sırtımı ona dönerek uzaklaşıyorum. Şu anda ona bakamam.

"Benim inadım değil," dediğini duyuyorum sakince. Sesinin alçak tonu omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Topuklarımın üzerinde dönüp ona bakıyorum.

Daha önceki zayıflığı gitmiş. Gözlerindeki bakış artık meydan okuyan, delici ve acımasız.

"Ne demek istiyorsun?" Kısık bir fısıltıyla soruyorum.

"Seni ne kadar sevdiğimi herkes biliyor, tatlı Amanda'm," diyor arkalığa yaslanıp bacak bacak üstüne atarak. Elleri bir an için kucağında gevşiyor ve sonra kollarını yavaşça kaldırarak ellerini başının arkasında kavuşturuyor. "Bir hata yaptın... içkiyi biraz fazla kaçırdın ve birine çarptın. Polisleri araman için sana yalvardım ama-"

Göğsümden çıkan çığlık bana yabancı geliyor, ilkel, yaralı bir hayvanın ölüm çığlığı gibi. "Seni yalancı orospu çocuğu!" Kelimeleri tekrar ifade edebildiğimde söylüyorum. "Buna cüret edemezsin."

Ayağa kalkıyor ve bana yaklaşıyor, mavi gözleri buz gibi soğuk ve benimkilere kilitlenmiş. "Sadece beni izle," diyor parmaklarının tersini yanağımda gezdirerek.

İnanmayarak başımı sallıyorum. "Hayır, hayır, dün gece direksiyona geçtiğinizi gösteren bir video var-"

Hiç çekinmiyor. "Bundan emin misiniz? Eskiden vardı, ama..." Omuz silkerken sözleri kesiliyor. "Eşyalar bazen kaybolur. Yanlış yere konur."

Nefes alamıyorum. Başım dönüyor ve kendimi baygın hissediyorum, geriye doğru yemek masasına doğru yürüyorum ve masaya yaslanıyorum. Düşünmeye çalışıyorum ama yapamıyorum, düşüncelerim panik, korku ve öfkeden oluşan karmakarışık bir karmaşa.

"Herkes hayatımın aşkını, geçen yıl istasyondaki Noel partisinden herkesin hatırlayacağı üzere biraz alkol sorunu olan güzel eşimi bırakamayacağımı anlayacaktır."

"Cehenneme kadar yolun var Paul."

Sessizce gülüyor. "Bu, senin başına da aynı şeyin gelebileceğini gösteriyor bebeğim, başka bir şey değil. Elimden gelse bile bunu senin üzerine yıkmayacağım."

Ağzından çıkan tek bir kelimeye bile güvenemeyeceğimi bilerek ona bakıyorum. "O zaman ne istiyorsun?"

Tavır tekrar değişir. Elleri ceplerine dalıyor, omuzları biraz öne eğiliyor. "Bu karmaşadan kurtulmama yardım et."

Nefes alıyorum, mantığımın aksine rahatladığımı hissediyorum. Aptalca davrandım. Diğer Cadillac'ı benim adıma kiralamıştım. Benim kredi kartımla. Polisi aramam gerekirken onu korudum. O polise yalan söyledim, kana bulanmış kıyafetleri temizledim ve kanıtları yok ettim. Hepsi suçlu bir insanın davranışları.

Aman Tanrım.

Kendimi toparlamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. "İşimde krizdeki ailelerle ilgileniyorum," diye başladım ve sonra durdum, bununla nereye varacağımdan emin değildim.

"Nasıl idare ediyorlar?"

"Her seferinde bir gün," diye fısıldıyorum, düşüncelerimle baş başa kalmak, kendime biraz zaman kazandırmak için can atıyorum. "Öyleyse... günü yaşayalım. Biraz dinlenelim, kararlarımızı açık bir kafayla verelim."

Ayakkabılarını çıkarmak için duvara yaslanıyor. Ayakkabılardan biri büyük bir gürültüyle yere çarpıyor ve irkiliyorum. Sonra diğeri. Paul bana doğru geliyor ve ben kaçmak için içimdeki dürtüyle savaşıyorum.

"Yarın, bu karmaşadan nasıl kurtulacağımızı düşünürüz." Elimi saçlarımın arasında gezdirirken parmaklarımın ne kadar kötü titrediğini fark ediyorum. "Aslında *sen çözersin* Paul," diye ekliyorum acı acı. "Bu senin pisliğin."

Gözlerinde bir öfke parıltısı belirir. Ceketini kanepenin kenarına bırakarak oraya doğru yürür. "Yine buna mı döndük?" diye soruyor öfkeyle.

"Bir avukat tutup teslim olman gerektiğini biliyorsun," diyorum, inatla kiminle uğraştığımı kabul etmeyi reddederek.

Dudaklarında çarpık bir gülümseme titriyor. "Bu hoşuna giderdi, değil mi?" Bir adım daha yaklaşıyor ve bana tepeden bakarken elleri omuzlarıma iniyor. Ağırlıklarının beni yerimde sabitlediğini, gittikçe daha sıkıldığını hissediyorum. "Bu işte birlikteyiz, yoksa seni polise ihbar ederim canım. Bunu zaten anladığını sanıyordum. Görünüşe göre anlamamışsın. İşte, senin için açıklıyorum."

Gözlerimden yaşlar süzülüyor, beni boğuyor. "Tristan'ı düşün, Paul! Bunu ona yapamazsın!"

"Ben Tristan'ı düşünüyorum. Peki ya sen? Anne ve babası hapiste, tüm toplumun alay konusu olarak büyümesini mi istiyorsun? Sırf doğru olanı yapmak istediğin için, birlikte geçireceğimiz hayattan daha değerli olduğunu düşündüğün çarpık, berbat ve önemsiz bir ahlak kuralına göre mi?"

Ona bakıyorum, nutkum tutulmuş, boğazım kurumuş ve midem bulanıyor. Hiçbir çıkış yolum yok. Onun yalanlarına hapsolmuş durumdayım.

Suç. Uygun bir günah keçisi ve aynı zamanda yarım kalmış bir iş. Ona yardım etmek için parmağımı kaldırdığım an, kendi kaderimi mühürledim.

Hiçbir şey onun soğuk incelemesinden kaçamaz. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyor. "Kesinlikle," diyor. "Birbirimizi anladığımıza sevindim." Beni bırakıyor ve merdivenlere doğru yürüyor. "Bu konuşmayı bir daha yapmayalım. Asla." Birkaç basamak çıktıktan sonra omzunun üzerinden bana bakıyor. "oğlunun büyüdüğünü görmek istiyorsan."

OceanofPDF.com

PAUL DAVIS

"Orospu çocuğu," diye mırıldanıyorum, kahve lekesi pantolonumun kumaşından sızıp kasıklarına sıcak ve yapışkan bir şekilde yapışırken hızla ayağa kalkıp bir peçeteye uzanıyorum. Lekeyi sıvazlıyorum ama yine de cehennem gibi görünüyor. Pazartesi gününe başlamak için iyi bir yol.

Fısıltılı yeminlerle dolu uzun bir nefes alarak Ray'in sehpasındaki yerime oturuyorum, o ise kahkahalarla gülüyor.

"Gerçekten mi?" Bir anlık sakarlığımın onu bu kadar eğlendirmesine sinirlenerek soruyorum.

"Hadi ama, soyunma odanızda en az on takım elbiseniz yok değil, istasyon tarafından ödeniyor ve kuru temizleme hizmeti emrinize amade. Orada durup sanki sana yanlış yapmış gibi aletini tokatladığını görünce gülüyorum."

Kahkahası bulaşıcı ama tek yapabildiğim garip, zoraki bir gülümseme ve yüklü bir iç çekiş.

Hayal kırıklığımı bir el hareketiyle savuşturuyor ve gülmeyi kesiyor. "Peki, nerede kalmıştık?"

"Amanda ve benim-" diyordun.

"Ah, evet. Bu devir anlaşması kadar ikinizin de nöbetçi olmanızı istiyorum. Siz Golden State'in en büyük varlıklarından birisiniz ve güzel eşiniz de artık markanızın bir parçası. Kanal 8'dekiler sizinle görüşmek ya da yönetim kuruluyla konuşmanızı isterlerse, bunu çok kısa sürede gerçekleştirebileceğinizi bilmem gerekiyor."

Ray'in gözlerinin içine bakarken pantolonumdaki lekenin görünmemesi için öne doğru eğildim. "Bize ne zaman ihtiyacın olursa hazır olacağız. Bu birleşmenin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Bunun gerçekleşmesini ne kadar istediğimi de biliyorsun. Bu oyunda benim de payım var."

Amanda'nın programı araya girmese iyi olur.

Elini uzatıyor ve masanın üzerinde tokalaşıyoruz, ikimiz de büyük bir anlaşma imzalamışız gibi sırtıyoruz. Ofisinden çıkarken, "Amanda'ya en iyi dileklerimi ilet." diyor. Başımı sallayıp gülümsüyorum ve kapı arkamdan güvenli bir şekilde kapandığı anda dişlerimi gıcırdatmayı bırakıp uzun bir nefes alıyorum.

"Orospu çocuğu," diye homurdanarak asansörlere doğru ilerliyorum. Amanda'yı benimle aynı çizgide yürümeye nasıl ikna edebilirim ki? Beni hapisten uzak tutmaya kararlı olduğundan bile emin değilim.

Kaza olduğundan beri iyi uyuyamadım ve fazla yemek yemedim ve insanlar bunu fark etmeye başladı. Meraklı küçük sürtük Latesha bugün erken saatlerde bir sokak kedisine benzediğimi, biraz uyuz olduğumu söyledi. Hayatımda bu tür bir durağanlığı kaldıramam, özellikle de iş yerinde.

Sanırım anksiyetenin ne olduğunu öğreniyorum... sürekli bir korku hali, o kadar yoğun ki içim içimi yiyor ve çılgılık atmak istiyorum. Cuma gecesi karımla kavga ettiğimizden beri tek düşündüğüm onun eski dostları, hastaneden tanıdığı polisler. Kime inanacaklar? Bana mı? Yoksa ona mı? Birlikte çalıştığımız onca yıldan sonra, neredeyse onlardan biri gibi. Onların kurşun yaralarını sardı, ailelerini teselli etti ve yaralı ortaklarıyla ilgilendi. O onların ailesi ve tüm bunlar olurken benim olmak istemeyi bıraktı.

Şu anda o polislerden biriyle telefonda konuşup dün gece hakkında içini dökmediğini kim söyleyebilir?

Dün söylediklerime, yani mekandaki kayıtların gittiğine inandığından emin değilim. Kaybolmadılar. Sebepsiz yere oraya geri dönüp etrafları karıştırarak dikkatleri üzerime çekmeyeceğim. Ama aptalca bir şey yapmadan önce iki kez düşünceye kadar tehdidimden korkmuş görünüyordu. Tam olarak söylediğim şeyi yapacağımı biliyor... Eğer onunla aramda bir seçim yapmam gerekirse, bir centilmen olmayı göze alamam.

Ama eyalet hapishanesinde ona çiçek göndereceğim.

Ve eğer sosyal medyada iyi puan alırsa, ondan boşanmayacağım bile. Sevgili karım için bu kadarını yapabilirim.

Garip bir şekilde, her şeyin suçunu Amanda'ya atma düşüncesi korkularımı dağıtmıyor. Onları körüklüyor. Kazayı onun üzerine yıkarak paçayı kurtarmayı beklemek benim için gerçekçi değil. İnsanlar beni bağış gecesinde içerken gördü. Arabamın direksiyonuna geçtiğimi. Onları aksi yönde ikna etmek işe yaramaz. Ama Amanda'nın ağzını bir süreliğine kapalı tutabilir.

Kendimi bu lanet karmaşadan kurtarana kadar.

Haber odasına girdiğimde kahve lekesini unutmuş oluyorum. Koltuğuma oturduğumda, soğuk ve nemli kumaş hoş olmayan bir hatırlatma görevi görüyor. Neyse ki bu gece yayına çıkmadan önce yeni bir takım elbise giymek için yeterli zamanım var.

Aidan elinde bir pano ve yüzüne yapıştırılmış geniş bir sırtışla koşarak geliyor.

"? Konuşmamız gerek-"

Gözlerimi biraz aşağıya dikiyorum, ona sıralamadaki yerini hatırlatacak kadar. Bana nerede olduğumu sormaz. "Bana bir fincan kahve getir, ekstra kremalı olsun."

Bu emri yerine getirmesi bir dakikadan az sürdü, ama düşüncelerimi toparlamam ve bir eylem planına karar vermem için yeterli oldu. Oturup bir şeylerin olmasını bekleyemem. Bu benim tarzım değil. Hiç olmadı, olmayacak da.

Elinden sıcak kâğıt bardağı alıp bir yudum içiyorum. Tam istediğim gibi. Hafifçe başımı sallıyorum ve o da gülümsüyor. Sonra benimkinin karşısındaki sandalyeyi işaret ediyorum. Aidan oturuyor, kucağında düzgün bir pano ve elinde kalem.

"Gelecek ay *Final Sorusu*'nda kim var? Yoksa direksiyon başında uyuyor muyuz? Henüz bir isim görmedim. Bana adayların listesini getirin. Yönetim kurulu birleşmeyi oylamadan önce reytinglerin iyice yükselmesi lazım."

"Tamamdır." Biraz telaşlanan Aidan, elindeki panoya iliştirilmiş bir yığın kâğıdı karıştırıyor. "Bir diş hekimimiz var-"

"Hayır." Devam etmesi için elimi salladım. Lanet olası bir dişçiyle ne yapmam gerekiyor?

"Bir köpek bakıcısı, ama şunu dinle. O gitti-"

"Hayır."

Gülümsemesi dudaklarından siliniyor ve bana attığı bakışa endişe dokunuyor. "Bir hizmetçi, işverenin iç çamaşırlarını denerken ve onlarla OnlyFans'ta poz verirken yakalandı. Bu iyi olabilir-"

Yalandan esniyorum ve o da başka bir sayfayı çevirerek devam ediyor. "Bir avukat-"

"Ceza hukuku mu?" Merakla sordum.

"Evet, Larry Chappelle bir avukat. Ama o bir dolandırıcı." Bir an duraksıyor, kıpırdanıyor. "Sanırım." Ben ona ters ters bakarken o tavana bakıyor. "Hayır, eminim. Gerçekten eminim."

Sabırsız bir el uzattım. "Bir bakayım."

Tavuğun karaladığı notlarla kaplı bir kâğıt çıkarıyor. Hâlâ sabırsızlıkla elinden kapıyorum. Tarzı tamamen dağınık.

Tüm bu karalama karmaşası içinde onun düşünce akışını takip etmek için bir GPS'e ihtiyacım olacak. Benim için hala işe yarıyor, çünkü genellikle ihtiyacım olan tek haber her zaman kalın blok harflerle yazılır ve altı çizilir veya öfkeyle daire içine alınır.

Muhtemelen bu sefer Aidan'ın tüm notlarını okumam gerekecek.

"Bu Chapelle denen adam henüz incelenmedi mi?" Kağıdı katlayıp cebime koyuyorum. Bununla çalışabilirim. Tam da ihtiyacım olan şey.

"Neredeyse." Aidan koltuğunda kayıyor ve gözlerini benimkilerden kaçırıyor. "Doğrulamaya ihtiyacım var. Henüz kimseyi konuşturamadım."

İnliyorum. İnsanların işlerini doğru yapmaları neden bu kadar zor? "Tamam, bu avukatla devam edeceğiz. Üzerinde çalışmaya başlayın. Yine de onu kaydetmeden önce tam incelemesini görmeme izin verin." Ayağa kalktım ve kahve fincanını çöpe attım. "Bana bu adamın doğduğundan beri aklından geçen her türlü pisliği bulun. Havada hıçkıra hıçkıra ağlamasını istiyorum, tamam mı? Onu yok etmek istiyorum."

Yapımcım ve eski yardımcım sunucum Carly Crown gözlerini ekrandan kaldırıyor ve bana görmezden gelmeyi tercih ettiğim meraklı bir bakış fırlatıyor.

Aidan ayağa fırlar. "Nereye gidiyorsun?"

susturan bir yan bakış attım. Sonra fikrimi değiştiriyorum. "Geç bir öğle yemeği. İhtiyacın olursa beni ara."

Odanın öbür ucundan Carly hâlâ bana bakıyor, ilgiyle. Dudaklarında sinsî bir gülümseme yayılıyor. Beni çok iyi tanıyor.

Aidan'ın şaşkın bakışları altında haber odasından çıktım. Muhtemelen ona nereye gittiğimi söylememi beklemiyordu. İyi bir adam olarak pek ünlü sayılmam. Başarılı olmak ve iyi biri olmak aynı hayat çizgisinde değil ve ben seçimimi uzun zaman önce yaptım.

Ama şimdi işler farklı. Arkadaşlara ihtiyacım var. Bana kefil olacak, Amanda'nın polis arkadaşlarının onu düşündüğü gibi beni aileden biri olarak görecektir insanlara.

O kadına ve onunla evlendiğim güne lanet olsun.

Neredeyse soyunma odama varmışım ki Latesha'nın kahkahası beni düşüncelerimden kopardı.

"Ne oldu? Küçük bir kaza mı geçirdin?" diye soruyor, koridorun ortasında birkaç kişinin dikkatini çekecek kadar yüksek sesle kıkırdarak. "Erkeklerin odasına kadar dayanamadın mı?"

Kaşlarımı çatıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Ha?" Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ta ki mor akrilik tırnağını kasıklarına doğrulttuğunu görene kadar.

Ah, lanet olsun.

Ona yaklaşıp bakıyorum. Hiç irkilmedi. Sonra gülümsüyorum, sakın ve gözlerimde dile getirilmemiş bir ölüm tehdidiyle. Göz bebekleri hafifçe büyüyor.

"Benden düşman yaratma, Latesha," diyorum usulca. "Bir arkadaş olarak çok daha faydalıyım."

OceanofPDF.com

AL JAZINSKI

Cehennemden gelen Pazartesi.

Maria dün gece nöbet geçirdi ve bir otobüs çağırmak zorunda kaldım. Beyin taramasında mikro kanama olduğu ortaya çıktı. Bana herhangi bir düşme ya da bayılma nöbeti geçirip geçirmediğimi sordular. Orada durdum ve bir profesyonel gibi, yalanın ne kadar iyi yapıldığını bilen bir adam gibi yalan söyledim. En azından dün bütün gün evdeydim ve bir damlasına bile dokunmadığını biliyordum.

Ama nöbet? Durumu düşündüğümde de kötü.

Ve Gabriela telefonlarıma cevap vermiyor. Sayın Los Angeles Belediye Başkanı, yeğeni ya da Cuma gecesi televizyon sirkinde hakkında kısa bir sohbet edemeyecek kadar meşgul. Ama bunu kontrol altına almalıyız. Maria'nın alkol rehabilitasyonuna ihtiyacı var, açık ve net. O doktorlar aptal değil; yakında içki sorununu fark edecekler. O zaman, bu onun sicilinde sonsuza dek kalacak. Televizyondakilerin onun içki içtiğini bilmeleri ve bunu beni alaşağı etmek için kullanmaları yeterince kötü. Şerefsizler.

Şimdi, patronumun geçen haftanın çöpü gibi masama bıraktığı dava dosyasına bakıyorum. Bu kasabada cinayetler, bizim onları dosyalara doldurmamızdan daha hızlı birikiyor. Ama hayır, o görüşmeden sonra patron her şeyi gizli tutuyor, rüzgarın hangi yönden estiğini anlayana kadar güvenli oynuyor.

Dosyayı çevirip açtım ve rapora baktım. Bir vur kaç olayı.

Perry Eckhart, ancak otuz yaşında birinin başarabileceği şekilde yüzüne yapışmış bir pazartesi sabahı sırtışıyla yanıma geliyor. O da son yemeğiymiş gibi bir çörek yiyor ve kırıntılarını masamın üzerine saçıyor. "Hikaye nedir?" diye soruyor, ağzı dolu.

"Vur ve kaç," dedim açıkça.

"Ciddi misin?" Hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak bir ısırık daha alıyor. "Kaç ölü var?"

"Sıfır. Bir kamyon bir sedana çarptı ve iki kişi hastaneye kaldırıldı. Hafif yaralılar var ama biri çocuk."

Ortağım eğiliyor, sanki dünyanın bütün zamanına sahipmiş gibi hâlâ çiğniyor. "Ne oldu? Amirleri kızdırdık mı? Bu gerçekten neyle ilgili?"

"Hiçbir fikrim yok," diye yalan söyleyerek onu geçiştiriyorum. "Trafik çok yoğun olmalı," diye ekliyorum, onunla 'neden' konusuna girmeye hazır değilim. Çok acemi, beyni yetişmeden ağzını açmaya hevesli. Çocuk her fırsatta Liam Neeson'a kanalize oluyor, bu yüzden bir trafik davasında çalışmak onu içten içe öldürüyor olmalı. Neeson'a da benziyor.

Ama beni şaşırttı. Dosyayı aldı, gözleri Noel'deymiş gibi parlıyordu. "Şu kamyon şoförünün neden bu kadar acele ettiğini öğrenelim. Eminim arkasında bir hikâye vardır."

"Arama bülteni çıkarın," diyorum raporu göstererek. "Kırmızı ışık kamerasından plakasını aldık. Onu alması için bir ekip gönderdik bile. İş yerine gelmedi, evinden de cevap yok."

Perry'nin yüzü biraz düşer. Ceketinin düğmelerini açıyor, bir balon gibi sönmüyor. Liam Neeson gitmiş. "Peki, o zaman, gerçekten ne üzerinde çalışıyoruz?"

az on tane olan bir yığın dava dosyasını işaret ediyorum. "Bunlar. Geçen yılın çözülmemiş cinayetleri. Dalış yapın ve seçiminizi yapın."

Arada bir mırıldanarak yığını karıştırıyor. Haberlerden bazı davaları hatırladığını söyleyebilirim, muhtemelen en çok yayınlanmış olanlara bakıyor. Birini seçiyor ve spot ışıkları altındaki anıyla ilgili hayaller kuruyor.

Bu arada, Cuma gecesi televizyona çıkışımı unutmak için her şeyimi verirdim. Ve o orospu çocuğu Paul Davis'in bana bakışını.

O piçin benim için geleceğini biliyorum. Sadece ne zaman bilmiyorum. Ya da nasıl olacağını.

AMANDA DAVIS

Acil serviste neden bu kadar enerjik hissettiğimi anlamam birkaç saatimi aldı. Hafta sonu evde hissettiğimden çok daha fazla, Paul'ün etrafında yumurta kabuklarının üzerinde adım attım, aramızdaki uzun, yüklü sessizliklerden korktum. Sözlerinden korkuyordum.

Çünkü o burada değil.

Onun tehditlerinin baskısı altında boğuluyormuşum gibi hissetmeden özgürce nefes alabiliyorum. Doğru olanı yapmamın diğer herkes için yeterince iyi olduğunu bilerek, korkmadan hızlı düşünebilir ve hareket edebilirim. Paul burada olmadan, birkaç saatliğine de olsa yeniden kendim olabiliyorum. Bu ferahlatıcı.

Pazartesi sabahı rutinimin bir parçası olarak, şu ana kadar sakın bir gün olduğu ve hızlıca halledebildiğim için minnettar bir şekilde çarpışma arabalarını doldurmayı bitiriyorum. Mola odasına giderken Sunny'ye rastlıyorum. Kolunu benimkinin altına soktu ve gülümsedi.

"Hadi ciddi ciddi kafein alalım, kızım." Kıkırdıyor. "Beni kahve makinesine bağlayabilir misin? Buna çok ihtiyacım var. Dün gece arkadaşlarımla dışarıdaydım ve tamamen bittim."

Oh, genç olmak. Ve bekar, sonradan aklıma geliyor. Neredeyse ağzımdan kaçırarak ve onu asla evlenmemeye teşvik edecektim. Onun yerine "Elbette," diye cevap veriyorum. "Bir litre kafein serumu, büyük delik, hemen geliyor!"

Dr. Grant dinlenme odasındaki koltuklardan birine oturmuş, bir dergi okumaktadır. Önündeki masada uzun bir kahve fincanı duruyor. İçeri girdiğimizde gülümsüyor. "Bir fincan kahve için bana katılmak ister misiniz?" Soru ikimiz içinmiş gibi görünüyor ama gözleri benimkilere kilitlenmiş.

Sunny gizlice kolumu sıkıyor ve sırtlıyor. Ben kızaran yanaklarımı gizlemeye çalışarak makineyle meşgul olurken, "Kesinlikle," diye cevap veriyor.

Bir an sonra Sunny, ağzına kadar dolu fincanını elimden alıyor ve bana uzun, anlamlı bir bakış fırlatıyor.

"Teşekkürler..." diyor. "Ah, ne biliyor musun, annemi aramayı unuttum." Sonra ortadan kayboldu. Kapı arkasından kapanıyor ve uzman doktorum Dr. Grant ile yalnız kalıyorum. Gitmek istiyorum ama aynı zamanda neden gideyim ki? Birlikte çalışıyoruz ve işleri garipleştirmeyi göze alamam. O hiçbir şey yapmadı. Sadece orada oturuyor, okuyor-

Hayır, artık değil. Bana bazen hastalarına attığı o klinik bakışla bakıyor. Bakışları altında donup kalıyorum, gözlerimi yavaşça başka yöne çeviriyorum ve tüm bunların hayal ürünü olduğunu umuyorum. Şu anda aklımı okuyamamasını umuyorum.

"Bu medya sevgilisiyle evli olduğunu biliyorum," diyor sonunda, ayağa kalkıp *Harvard Health*'in son sayısını masanın üzerine bırakarak. "Ama pisliğin teki gibi görünüyor."

Yorum beni şaşırttı. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Gülümsediğini pek görmüyorum. Çok güzel bir gülümseme var ve ben onu neredeyse hiç görmüyorum."

Ben uzaklara, kapıya doğru bakarken o yaklaşıyor, birkaç adım ötedeki tezgâha rahatça yaslanıyor. "Burada mı?" Zayıfça geri itiyorum. Ne kadar anlayışlı olduğuna ilk kez şaşırmıyorum. "Bunca acı varken burada gülümseyecek ne var?"

Sessizce başını sallıyor ve bir süre sessiz kalıyoruz. Kahve fincanıma bakıyorum, aklımda dönen çelişkili düşünceler yüzünden kafam karışmış durumda. Koridorda, dinlenme odasının kapısının dışında insanlar bize bakmadan ileri geri koşuşturuyor.

"Bugün benimle öğle yemeği ye," diye öneriyor.

Gülümsüyorum ve gözlerimi indirmeden önce ona kısa bir süre bakıyorum. "Bu çok kötü bir fikir... Bir felakete dönüşmek için can atan bir başka klişe." Yine de tehlikeli bir şekilde baştan çıktım.

Gülümsemesi yanaklarını çukurlaştırıyor. "Bu hangi klişe ? Hemşireyle çıkan doktor?"

Gözlerimiz kısa ve yüklü bir an için buluşuyor. "Hayır... Kadın kocasını patronuyla aldatıyor."

"Ooh... işte o," diye yanıtlıyor kaşlarını çatarak. "Akşam yemeği o zaman?"

Ambulans sesi, reddetmek için doğru kelimeleri bulma çabamı yarıda kesiyor. Dinlenme odasından çıkıp girişe doğru koşarken kahve fincanlarımız çöpe gidiyor. Sağlık görevlileri içeri girerken çift kapı kayarak açıldı.

bir sedyeyi iterek içeri giriyor. Tekerlekleri hastanın ağırlığı altında gürültüyle takırdıyor; bir acil yardım görevlisi tarafından tutulan maskeye rağmen çırpınan ve nefes nefese kalan iri yapılı bir adam.

"Erkek, kırklı yaşların ortasında, sokakta yığılmış!" diye sesleniyor sağlık görevlilerinden biri. "Pnömotoraks ile başvuruyor; kaburgalarında çatlak olduğundan şüpheleniliyor. Tek taraflı nefes sesleri."

Hemşire yüksek sesle "Travma 2!" diye sesleniyor.

"KAN BASINCI?" Dr. Grant soruyor. Hayal kırıklığını hissedebiliyorum. Acil yardım görevlisi bundan bahsetmeliydi. Genç, daha önce gördüğüm biri değil. Muhtemelen bir çaylak.

Sağlık görevlisi "80'e 50, nabız 140," diyor. Aceleden alnında ter çizgileri oluşmuş ve sesi nefes nefese çıkmış. "Oksijen satürasyonu düşük."

"Peki, ne kadar alçak?" Dr. Grant sorar, ardından hastanın travma yatağına nakledilmesi için sayar.

"Yüzde seksen iki," diye cevap veriyorum, hastayı zaten bağladığım monitörden okumayı alarak. Adamın yüzü kül rengi, nefes alış veriş sığ ve zor ve dudaklarında mavinin siyanotik bir tonu yayılıyor.

Doktorun çenesinin sıkıldığını fark ediyorum. "Göğüs tüpü," diye emrediyor, stetoskopunu adamın göğsüne sıkıca dayamış. "Solda tek taraflı nefes sesleri," diye onaylıyor, gerginliğe rağmen sesi sabit. "Trakea sağa doğru sapıyor."

Sunny hastanın yan tarafını hızla hazırlayıp klorheksidinle temizlerken ben çekmecedan steril bir kit almak için hareket ediyorum.

Dr. Grant gözlerime bakarak "Tansiyon pnömotoraksı," diye mırıldandı. "İğne dekompresyonu, hemen."

Ellerim pratik bir hassasiyetle hareket ediyor. Büyük delikli iğneyi alıp üçüncü kaburganın üzerine yerleştiriyorum. Adamın gözleri kısa bir süreliğine açılıyor, şaşkınlıktan cam gibi oluyor, sonra tekrar kapanıyor.

"İşte başlıyoruz," diye fısıldıyorum, iğneyi sokuyorum ve havanın keskin bir şekilde salındığını hissediyorum. Bir tıslama duyuluyor ve basınç azalırken adamın göğsü hafifçe iniyor.

"Kan basıncı yükseliyor," diye duyuruyor Sunny, monitörün bip sesi sabitleşirken sesinde bir rahatlama notası var.

Adamın yüzüne bakıyorum. Hâlâ kül rengi, dudaklarının mavimsi rengi çok az düzeliyor. İğne dekompresyonu bize değerli anlar kazandırdı ama göğüs tüpünün hızlıca girmesi gerekiyor. Dr. Grant çoktan harekete geçti, gözleri odaklanmıştı.

"Göğüs tüpü, Amanda, gidelim."

"Hallediyorum," diye cevap veriyorum, tüpe uzanırken damarlarımda aciliyet hissediyorum. Ben steril sargıyı yırtıp tüpü ona uzatırken Dr. Grant'in neşteri keşiği açıyor.

Bir süre sonra monitöre hızlı ve gergin bir bakış atarak, "İçerideyiz," diyor. Hastanın değerleri iyileşiyor. "Pekâlâ, buraya taşınabilir röntgen cihazı getirin. Buna neyin sebep olduğunu bulalım."

Ama korkarım cevabı zaten biliyor olabilirim. Sternal kırığı ve kırık kaburgaları görür görmez haklı olduğumu anladım. Bu adamınki gibi yaraları birçok kez gördüm. Bir sürücü emniyet kemerini takmaz ve kaza yaparsa böyle olur. Direksiyon simidi bir adamın göğsüne çarptığında tam olarak bu tür bir hasar verir.

"Polisi arıyor muyuz?" Sunny soruyor.

"Neden ki?" Omurgamdan aşağı bir ürperti geçerken bile soruyorum.

"Bu hasta az önce gelen yeni BOLO'ya uyuyor."

Donup kaldım. Ellerim adamın çorak göğsünün üzerinde havada asılı kaldı. "Ne yeni BOLO'su?"

AMANDA DAVIS

Hasta olacağım.

Bu düşünce, BOLO'ları hastaların ve hasta yakınlarının görüş alanından uzakta güvenli bir şekilde yayınladıkları dinlenme odasına doğru ilerlerken aklımdan geçiyor. Az önce ama görmedim. Dr. Grant'in öğle yemeği ve ardından akşam yemeği daveti dışında başka bir şeye dikkat .

Ama orada, kırmızı bir raptiye ile mantar panoya iliştilmiş. Panik vücuduma yayılırken görüşüm bulanıklaşıyor. Gözlerim *VUR VE KOŞ* kelimelerine sabitlenmiş ama harfler gözlerimin önünde çılgınca dans ediyor. O noktadan sonra okumaya devam etmek için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Kelimeleri okumayı başardığımda bile, anlamları bir süreliğine gözümünden kaçıyor.

Kırmızı kamyon. Gri sedan. Hastanede iki kişi.

Anlamını kavradıkça derin bir nefes alıyorum.

Biz değiliz. BOLO bizimle ilgili değil.

Sunny bana yetişiyor. Onun iki adım gerisinde Dr. Grant'in endişeli gözleri benimkileri buluyor. Onun esrarengiz bakışlarından korkmayı öğrendim.

"Neyin var Amanda?" diye soruyor nazik bir sesle. Alnı hafifçe çatılmış ve elleri ceplerine gömülmüş.

"Bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun," diyorum BOLO'yu göstererek. "Her zaman söyledim. Buraya yardım için gelen insanlara polis çağırmaya hakkımız yok." Ağır ağır nefes alıyorum, hissettiğim güçlü duyguların etkisiyle göğsüm kabarıyor. *Rahatlama. Korku. Utanç.*

Bundan sonra hayatım böyle mi olacak? LAPD ne zaman bir vur-kaç ihbarı gönderse içimin düğümlendiğini hissetmek mi? Her gün titreyerek, terleyerek ve geleceğim için korkarak Tristan'ı kaybetmekten korkmak mı? Etrafımdaki herkese yalan söylemek mi?

Dr. Grant alçak ve sıkıntılı bir sesle, "Hayır, buna hakkımız yok," diye cevap veriyor. "Ama bunu yapmak için yasal yükümlülüğümüz var, her ne kadar talihsiz olsa da."

Sunny önce bana, sonra da Dr. Grant'e meraklı ve tedirgin gözlerle bakıyor. Her şeyin bitmesini istiyorum.

"İnsanların ihtiyaç duydukları yardımı almalarını engelleyen şey bu," diye fısıldıyorum ve gözlerimi yaşlarla doldurmakla tehdit eden karışık duyguları gizlemek için bakışlarımı yere indiriyorum. "Bu yüzden bu adam kazadan sonra buraya gelmek yerine sokakta ölmeyi göze aldı."

Dr. Grant elime uzanarak, "Bunun doğru olduğunu söylemiyorum," diyor.

Dokunuşundan çekiniyorum, çünkü hala eldiven giyiyorum. Yavaşça eldivenlerimi çıkarıp çöp kutusuna atıyorum ve o işin içindeyken yaptığım şeyleri neden yaptığımı merak ediyorum. Travma 2'den atmadan ayrılmamalıydım; prosedür böyle. Ve ben bunu çiğnedim.

"Yapmak zorundayız diyorum," diye devam etti. "Kanun böyle."

Kısa bir süre ona baktım. "Bu BOLO'ya göre, o bir Meksika vatandaşı. Yasal olarak burada olmayabilir. Ona ne olacak?"

Sunny bana yaklaşıyor ve koluma dokunuyor. "Geçen cuma o küçük kızı hatırlıyor musun? Babası için çılgılık atıyordu. Onu oraya koyan, ikisini de öldürebilecek olan adam bu. Durup onlara yardım edecek ya da ambulans çağırarak kadar başka bir insanın hayatını önemsemeyen adam. Kendisi gibi bir pislik gibi çekip gitti. Bana kalırsa hapisanede ölmeyi hak ediyor." Ben dönüp ona bakana kadar eli ön kolumu sıkıyor. "Annemin dediği gibi, yanlış mezara kağıttan adak yakma. Bırak onunla polisler ilgilensin. Bu bizim sorunumuz değil."

Sessizce başımı sallıyorum. "Arayacağım."

"İstersen bunu yapabilirim." Sunny öyle diyor.

"Bu benim işim," diyorum sessizce ve BOLO'yu duvardan indiriyorum. Kâğıtta yazılı numarayı çevirmeden önce Dr. Grant'in bana nasıl baktığını fark ediyorum. Sanki biliyor gibi. Sanki Sunny'nin sözlerinin beni nasıl bıçak gibi kestiğini fark etmiş gibi.

Hapishanede ölmeyi hak ediyor.

Bir gün, ne yaptığımı öğrenecekler.

Bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

OceanofPDF.com

PAUL DAVIS

Larry Chapelle'in ofisinin Wilshire Bulvarı'nda yüksek bir binada olmasını beklemiyordum. Main'de tek katlı, biraz köhne bir yerde ya da kızarmış yiyecek kokularının yandaki kuaförden yayılan daha sofistike kokulara karıştığı bir B-mall'da olabileceğini düşünmüştüm. Ayrıca ofislerinin bu kadar lüks olmasını ya da resepsiyon görevlisinin kırmızı mini etekli takım elbisesi içinde bu kadar güzel görünmesini beklemiyordum.

Hukuk işinin daha çok tek kişilik bir gösteri olmasını bekliyordum ve bu konuda haklıydım. Süitindeki diğer birkaç cam duvarlı ofis sadece kısmen döşenmiş ve boş. Chapelle'in kendisi köşedeki ofiste oturuyor ve resepsiyon paspaslı cam kapıyı çalıp kafasını içeri uzattığında meşgul görünüyor.

"Sizin için Paul Davis'i getirdim," diyor gizlice eliyle işaret ederek. Sesini bir heyecan tonu renklendiriyor.

"Kim?"

"Paul Davis," diyor, sesini heyecanlı bir fısıltıya indirerek. "Haberci adam mı?"

Gülümsememi engelleyemiyorum. Sahaya yeterince sık çıkmıyorum. Görünüşe göre, ödüllendirici olabiliyor.

"Ne? Onu içeri alın," dediğini duyuyorum Chapelle'in. Ardından, birisine onları hemen geri araması gerektiğini söylüyor ve masa telefonunun ahizesini kapatıyor.

Resepsiyon görevlisi megawatt gücünde bir gülümsemeyle beni Chapelle'in ofisine davet ediyor. Ayağa kalkıyor ve devasa masasının etrafından dolaşarak beni el sıkışarak karşılıyor.

"Bay Davis," diyor, "ne büyük bir onur! Programınızın büyük bir hayranıyım."

El sıkışması güçlü ve coşkulu, tam da sevdiğim gibi. Ama çekiciliği burada bitiyor. Kırk yaşlarında, kirli beyaz takım elbisesi ve açık pembe gömleğiyle biraz fazla gösterişli bir görünümü var. Saçları, saç diplerinden

Şakaklar, grileri gizlemek için boyanmış ve kökler görünmeye başladığı için başka bir işleme ihtiyaç duyuyor. Kalın ve mükemmel kesilmiş bıyığı neredeyse bir dekor gibi görünüyor, özenle inşa edilmiş bir cephenin parçası. Beni ölçüp boncuk gibi gözleri keskin ama hesapçı; hafif, yırtıcı bir parıltıyla her zaman bir açığı, olayları kendi lehine çevirmenin bir yolunu aradığını gösteriyor.

Tam da beklediğim gibi.

Konferans masasındaki yerimizi aldık ve hiç vakit kaybetmedim. "Bay Chappelle, çalışmalarınız hakkında harika şeyler duydum."

İki sıra beyaz, hafif çarpık dişlerini göstererek genişçe sırıtıyor. "Teşekkür ederim. Size bir şey getirebilir miyim-"

"Toplumumuzdaki engelli bireylerin haklarını koruma çabalarınızdan çok etkilendim. Yırtıcı işletmelerin daha az şanslı olanlara yönelik istismarlarının yanlarına kar kalmasına izin vermiyorsunuz ve bu da belli bir tür insan olmayı gerektiriyor - bir lider ve bir koruyucu. Tabiri caizse bir kahraman. *Embers Steakhouse*'a karşı açtığınız son toplu dava bizim için ufuk açıcı oldu. Tekerlekli sandalye erişilebilirliği konusunda kolayca kaçmadan önce iki kez düşünecekler."

"Oh, teşekkür ederim," diye yanıtlıyor biraz kekeleyerek. "İşimi elimden geldiğince iyi yapıyorum."

Yüzündeki kızarıklık gerçek ve seyren saçlarının diplerinden fışkıran ter de öyle.

"Sizi programım *The Final Question*'a davet etmek istiyorum. Belki duymuşsunuzdur?"

Heyecanını zar zor kontrol edebiliyor. Ellerini birbirine çırpıyor ve genişçe sırıtıyor. "Tabii ki duymuştum. Kim duymadı ki?" Ellerini gergin bir şekilde sıkıyor, heyecanla ve nefes nefese konuşuyor. "Her Cuma izliyorum." Sessizce sesini temizliyor ve konuşmasını daha profesyonel bir seviyeye çekmeyi başarıyor. "Programınıza katılmayı çok isterim Bay Davis. Davetiniz için minnettarım. Sadece ne zaman ve nerede olacağını söyleyin," diye ekliyor, koltuğunda kayarak.

Tekrar el sıkıştık.

"Güzel," diyorum yavaşça, rahat deri koltuğa yaslanıp doğrudan ona bakarak. "İşte şovda olacak olan bu."

"Hı-hı," diyor, ben konuşurken başını sallıyor.

"Sizi tanıştıracamız ve Los Angeles'taki engelli insanların haklarını savunmak için kazandığınız son davalar hakkında biraz konuşacağız." Etkili olması için duraklıyorum ve nefesini tuttuğunu anlayabiliyorum. "Sonra, sizi

tam bir sahtekâr olduğunuzu canlı yayında göstereceğim. Hatta kurbanlarından bazılarını da programa davet edebilirim - temsil ediyormuş gibi davrandığın, senin varlığından haberi olmayan insanlar. Kimliklerini kendi çıkarlarınız için kullandığınız insanlar."

Nefes nefese kalır, solgunlaşır ve kaskatı kesilir. Çenesi gevşiyor ve elleri boğulacakmış gibi boğazına gidiyor. Bir an için çok ileri gitmiş olabileceğimden korkuyorum ama kalp krizi geçirmiyor. Titreyen parmaklarıyla kravatını gevşetiyor ve şok içinde bana bakıyor.

"Jenerik başladığında polisler seni kelepçelemiş olacak." "Neden ?"

Şaşırmış gibi yapmaya çalışıyor ama sefilce başarısız olur.

Bacak bacak üstüne atıp ellerimi kucağımda birleştiriyorum ve sözlerimin etkisini ölçmek için bir an sessizce ona bakıyorum. O bir enkaz. Sanki kapıdan fırlayıp gitmemek için kendini zor tutuyormuş gibi gözleri odanın içinde geziniyor. Muhtemelen sınırı geçip Meksika'ya gidene kadar durmayacaktı.

"İlk başta, bir anlaşma fabrikası mı işlettiğinizi bilmiyordum. Meğer her şey sahteymiş, anlaşma dosyalarınızın bir parçası olarak kanıt olarak sunduğunuz doktor notları bile. Şu anda entrikalarına ve bununla birlikte özgürlüğüne son verebilirim. Tek bir telefon görüşmesiyle."

Chapelle bana bakıyor, gözleri yuvarlak ve göz bebekleri büyümüş. "Ne istiyorsunuz Bay Davis? Sizi içeri alabilirim."

Teklifi beni güldürüyor. Elimi cebime atıp beş dolarlık bir banknot çıkarıyorum ve masanın üzerine atıyorum. "Ya da beni temsil edebilirsin."

Güçlkle yutkunur. Uzanıp beşliği alırken parmakları fena halde titriyor. Gözlerindeki korku açıkça belli oluyor. "Evet, tabii. Ne istersen."

"Yani şimdi avukat-müvekkil ayrıcalığım mı var?" Faturayı cebine atmasını izleyerek soruyorum.

"Evet, efendim."

Bu çok saçma bir soru. Bunu biliyorum. Çiğnediği diğer yasaların üzerine bir de bu yasayı çiğnemekten onu alıkoyacak ne var? Ama yine de onun için bir anlamı var. Onun gibi insanlar -ve bu arada ben- bir sözleşmenin değerini anlar.

"O zaman bana araba konusunda güvenebileceğim birini gönderirsiniz." Kelimeleri söylerken boğazım kuruyor. Onlar çıktıktan sonra, sırrım

artık bir sır değil. Geleceğim Larry Chapelle ve yandaşları gibi pisliklerin elinde.

"Tamirci mi?" diye soruyor tereddütle, yüzünde şaşkın bir ifadeyle.

"Oh, bundan daha akıllı olmalısın!" Tersledim. "Yürüttüğünüz türden bir dolandırıcılığı düzenlemek için biraz beyin gerektiğini sanıyordum, yoksa yanılıyor muyum? Herhangi bir aptal bunu yapabilir mi?"

Bana bakıyor, nefes almaktan bile korkuyor gibi görünüyor.

Bu ölü atı taşaklarından tekmeleyerek zamanımı boşa harcadığımı fark ettim ve sadede geldim. "Bana araba parçaları bulabilecek birine ihtiyacım var. Ağzı sıkı, ağzı sonsuza kadar kapalı, güvenebileceğim biri. Çabalarının karşılığını adil bir şekilde ödeyeceğim biri. O parçaları takmama yardım ederlerse iki katını öderim." Durdum ve onun şaşkın, kül rengi yüzüne baktım. "Böyle birini tanıyor musun?"

Çabucak, hevesle başını sallıyor. Muhtemelen beni lüks ofisinden çıkarken görmek için can atıyordur.

"Evet, birini tanıyorum. Ağzı sıkıdır. Ona yardım ettim-"

Elimi kaldırdım. "Bilmeme gerek yok." Üzerinde yeni yaktığım telefonun numarası olan bir kâğıt parçasını masanın üzerine itiyorum. "Beni aramasını söyle. Bugün."

". "

Ben ayağa kalkıyorum ama o oturmaya devam ediyor, şaşkın ve nefes nefese. Ofisinden çıkmanın yolunu buluyorum, hatta kapıyı arkamdan kapatmadan önce ona el sallıyorum.

Resepsiyon masasının arkasında oturan ateşli, çift kumrala gülümserken tek düşünebildiğim hayatımın en büyük hatasını yapmış olabileceğim.

AMANDA DAVIS

"Amanda Davis'i arıyorum," diyor adam rozetini göstererek. Biraz önce biraz tereddütlü bir şekilde içeri girmiş ve yaklaşan acil bir durumun önüne geçmeyi başarmıştı. Hızlı adımlarla kenara çekildi ve sanki hasta tanıdığı biriymiş gibi bir süre sedyenin ardından baktı.

Resepsiyon masasının arkasında oturan hemşire bana bir bakış atıyor ve dizlerimin bağı çözülerek ona yaklaşıyorum. O bir polis, ama daha önce hiç tanışmadığım biri.

"Ben Amanda Davis," diyorum sakince. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Dedektif Eckhart," diyor rozetini tekrar göstererek. Genç görünüyor. "Bir BOLO için aramışsınız."

"Başka bir dedektifle konuştum... Jazinski olabilir mi?"

Polis gülümser. "O benim ortağım. İlgilenmesi gereken acil bir şey vardı ve onun yerine beni gönderdi." Omuz silkiyor ve gülümsüyor.

"Tamam o zaman, lütfen beni takip edin."

Hastanın sakinleştirildiği ve entübe edildiği Travma 2'ye doğru ilerliyorum. "Korkarım onu şu anda ya da yakın zamanda sorgulayamayacaksınız, Dedektif."

"Lütfen bana Perry de." Hoş bir gülümsemesi var ama yine de gözlerinin içine bakamıyorum.

"Perry," diye sessizce cevap veriyorum. Polisler ve acil servis hemşirelerinin ilk isimleriyle hitap etmeleri alışılmadık bir durum değil. Bu işin doğasında var. "Bu tür vakalarla genelde Danny ilgilenir."

"Kim?"

"Danny Bilger. Eyaletler arası yolun güneyindeki trafik davalarına bakıyor."

Bir ayağından diğerine rahatsız bir şekilde kayıyor. "Ben trafikte çalışmıyorum. Cinayet masasındayım."

Bir ürperti hissettim. "Gerçekten mi? Kimsenin öldüğünü sanmıyordum-"

"Sadece iş yüküne yardım ediyorum, hepsi bu," diye açıklamak için acele ediyor, sanki utanmış gibi. "Onu görmeye gelen oldu mu?" Hâlâ kapı aralığında duruyor, hastaya yaklaşmakta biraz tereddüt ediyor.

"Hayır, kadarıyla yok," diye cevap veriyorum, kelimelerime takılarak. "Ne cüzdan ne de telefon vardı. Kimseye haber veremedik. Aradığınız adam bu mu?"

Telefonundan bir şeyler kontrol ediyor, sonra hastanın yüzüne bakıyor. "Evet, bu o."

Ellerimi ceplerime soktum. "O zaman bilinci yerine geldiğinde size haber verebiliriz ama sizi uyarmalıyım, ameliyat olması gerekecek."

"Onun nesi var?"

Bu bilgiyi ifşa etmekte zorlanıyorum. Bir arama emri ya da mahkeme celbi görmedim. Yapabileceğim en iyi şey, ifşa ettiğim şeyleri minimumda tutmak.

"Göğüs kafesi çatlamış, kaburgaları kırılmış ve akciğerinde küçük bir kanama var. Bir süre görev yapamayacak."

Dedektif bir süre sessizce adama bakar, sonra telefonundaki görüntüleri gözden geçirir. "Bir kadın onu görmeye gelebilir. Sarışın, otuzlu yaşların ortasında, beyaz. Karısı, ortağı ya da iş yerinden biri olabilir. Henüz bilmiyoruz. Ama bu gerçekleştiği anda ararsanız sevinirim." Bana kartvizitini uzattı.

Merak beni ele geçirdi. "Buraya geleceğini nereden biliyorsun?"

"Kaza sırasında kamyonda onunla birlikteydi." Bana telefonundaki bir trafik kamerası görüntüsünü gösteriyor. "Burayı görüyor musun? Biraz bulanık, biliyorum ama oradaydı. Onunla konuşmamız gerek."

"Kaza hakkında mı?"

"Olay yerinden kaçmakla ilgili. Amanda, mi?" Zayıfça gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Evet."

"Bu kadın da en az onun kadar sorumlu."

"Ama o kullanmıyordu," diye cevap veriyorum, sesim biraz tiz çıkıyor ve korkularımı anlatıyor. "Onun ne suçu var?"

"Kazanın kendisinden sorumlu değil, sadece çarpıp kaçtığı onu ihbar etmediği için sorumlu. Bunun için ciddi bir süre yatabilir. Bu savcıya ve yargıca bağlı." Tekrar omuz silkiyor. "Benim işim onları kelepçelediğimde biter."

Sözlerini zar zor duyabiliyorum. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, sesini bastırıyor. Paul'ün kazasını bildirmediğim için hapse girebileceğimi hatırlamak soğuk ve ayıltıcı bir şekilde içime işliyor. *Aman Tanrım*. Ve o zamandan beri yaptığım diğer her şey.

Bu adil görünmüyor. Paul benim kocam, iyi ya da kötü.

"Karısı olsa bile mi? Eşler sanıyordum-"

"Ah, eş ayrıcalığından bahsediyorsunuz," diye sözümü kesti. "Kocasına karşı tanıklık etmeme hakkı var. Bu onun suçlarını örtbas etmeye kadar uzanmaz. Bu yardım ve yataklıktır ve C kategorisinde bir suçtur - ve bu sadece kimse ölmediği içindir."

Midem bulanıyor. "Oh, anlıyorum. Kazada biri ölseydi, başı daha ciddi bir belaya mı girecekti?"

Dedektif soğukkanlılıkla, "Yirmi yıl hapis cezası gibi bir sorun," derken ben kendimi sabitlemek için sürgülü kapının kolunu tutuyorum. "Bu onun olaya karışma derecesine, kazadan sonra ne yaptığına, suçu bildirme fırsatı olup olmadığına ve tüm bunlara bağlı. Bu yüzden onunla konuşmamız gerekiyor."

Zihnimdeki panik dolu düşünceler kasırgasını aşıp duyabildiğim tek şey hasta monitörünün bip sesi. Burası geçen hafta Marisol'u getirdikleri yer. Burada, Travma 2'de. O güzel kız burada öldü, annesi yanında otururken, çığlık atmasın diye eliyle açık ağzını kapatıyordu.

"Beni arayacak mısınız?" diye sorar dedektif, sonra gülümser. "Eğer bu kadını görürseniz, ya da, bilirsiniz, herhangi bir sorunuz olursa? Ya da canınız aniden bir fincan kahve çekerse?"

Başımı sallıyorum, ağzımı açıp kelimeleri ifade edemiyorum. Hastaya bakmaya devam ediyorum ama *onu* göremiyorum. Marisol'u görüyorum. Sanki makine hâlâ göğsüne bağlıymış gibi, bip seslerinin azalmaya başlamasını, sonra da kalbin durduğunu gösteren uyarı sesine dönüşmesini bekliyorum. Ve onu hayata döndürmek için acele etmeyeceğimi biliyorum... Gitmesine izin verirdim.

"İyi misin?" diye sorar. "görünüyorsun."

"Evet, iyiyim," diyorum, zayıf ve özür dileyen bir gülümsemeyle. "Sadece insanların yaptığı şeyleri düşünüyordum." Daha fazla konuşmak istemeyerek dönüp gidiyorum.

"O konuya hiç girmeyeyim bile," diyor çıkışa doğru yanımda yürürken. "Seninle tanışmak güzeldi Amanda." Elim sıkıyor ve dikkatle bana bakıyor. "Sanırım seni bir yerden tanıyorum, değil mi?"

Omuz silkiyorum ve ellerimi ceplerimin içine, titrediklerini göremeyeceği bir yere saklıyorum. "Hiç sanmıyorum."

Kısa bir an için dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor ama sonra başını sallayıp uzaklaşıyor. Resepsiyon alanına dönüyorum. Sunny, erkeklerin cazibeme verdiği tepkilerle ilgili her zamanki yorumlarından birini yapıyor ve ben bunu görmezden gelmeyi seçiyorum. Tükenmiş, başım dönmüş ve içim parçalanmış bir halde duvara yaslanıyorum.

Dedektifin sözleri hâlâ kafamın içinde yankılanıyor.

Yirmi yıl hapis.

OceanofPDF.com

PAUL DAVIS

O kadar gerginim ki kopabilirim. Büyük birinin boynu.

Larry Chapelle'in adamı dün aramadı. Telefonu kontrol ettim, hatta çalıştığından emin olmak için kendim aradım. Ama o pislik avukatın adamı aramadı. Wilshire Bulvarı'na gidip o sümüklü piçi bir güzel benzetesim geldi. Ya da çoktan gitmiş, telefonu kesilmiş ve asistanı işsizlik hattında hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorken bulurum.

Her iki durumda da, Aidan Chapelle'in şov için uygun olmadığını ve başka birini bulması gerektiğini söyledim.

Sonra sevgili eşim dün gece boyunca bana sessiz davranmaya karar verdi. Başta umursamadım ama bunun normalin ne kadar dışında olduğunu fark ettiğimde huzursuz oldum. Tristan'la ilgilendi, onunla gülümsedi ve sohbet etti, ödevlerine yardım etti... ama benimle neredeyse hiç etkileşime girmedi. Yan bakışlar, kaş çatmalar ve derin sessizlikler bugünlerde aldığım tek şey. Oğlumuzu yatırır yatırmaz kendini misafir odasına kilitlediğinde, değerli polis arkadaşlarından biriyle telefonda konuşuyor olabileceğini düşündüm. Sonra telefonunu buldum. Yemek masasının üzerinde bırakmıştı.

Birkaç denememi aldı ama sonunda şifresini kırdım ve son etkinliklerine baktım. Hiçbir şey yoktu. Cuma sabahı gittiği araba kiralama şirketlerinden beri kimseyi aramamış ya da mesaj atmamıştı. Bu çok garip. Belki onun da güvenli bir yere sakladığı bir kullan at cihazı vardır. Benim bulmam için yemek masasının üzerinde unutmadığı bir tane.

Emin olduğum bir şey var. Artık ona güvenemem. Gitmemi, hayatından çıkmamı ve oğlumun tam velayetini istiyor. Böyle bir şey olmayacak.

Çarşamba günü öğleden sonra işe gittiğimde aklımda polislerle birlikte suç mahalleri ve ihanet eden karımın beni dünkü haber gibi ucuza satması vardı. Arabamı her zamanki park yerine sürüyorum ve

Her zaman yaptığım gibi geri geri gidiyorum, ama sonra donup kalıyorum. Ya polisler gelip şasi numarasını kontrol ederse? Etiketle eşleşmiyor. Yeminler mırıldanarak kenara çekiyorum, yeniden konumlanıyorum ve sonra duvara bakan noktaya çekiyorum.

Ama aklımı kaçırıyorum. Polisler neden TV istasyonunun otoparkında VIN'leri kontrol etsin ki?

Arabadan indim ve kapıyı arkamdan çarptım. Asansörlere doğru döndüğümde, arabasını uzaktan kilitleyen Latesha ile karşılaşıyorum. Yanında genç bir yapımcı yardımcısı ve adını hatırlayamadığım genç bir adam vardı. Kaltak her yerde, sanki beni takip ediyor.

Düşüncesi bile kanımı donduruyor. "İyi günler," diye selamlıyorum onları, sanki bu dünyada hiçbir şey umurumda değilmiş gibi.

Gülümsüyor ve başını sallıyor, sonra arabama uzun uzun bakıyor. "Neden değiştin Paul?" diye soruyor. "Bilmemiz gereken bir şey mi var?"

"Ne gibi?"

Kıkırdıyor ve arkadaşı da onu takip . "Şey, bilemiyorum. Sen söyle."

Asansörlere geldik ve bir düğmeye basarak kapıların açılmasını sağladık. İçeri giriyoruz ve aynadaki yansımamı kontrol ediyorum, sonra duruşumu düzeltiyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdirip geriye doğru tarıyorum.

"Korkarım söyleyecek bir şey yok. Ancak başkalarının ne yaptığına kafayı takmaktansa daha anlamlı hobiler bulmanızı tavsiye ederim."

Asansörün sesi duyulur ve kapıları açılır. "İnsanlar değil, Paul. Sadece sen." Yanında arkadaşıyla asansörden çıkarken bana hızlıca gülümsüyor.

Latesha utanmadan genç yapımcı yardımcısıyla benim hakkımda konuşurken öfkemi yutmaya çalışarak geride kalıyorum.

"Bu adam bambaşka biri," diyor, sesi zar zor alçalıyor. "Dizinin tamamen beyazlardan oluşan kadrosunda değişiklikler yapmaya başladıklarında, annesinin kızlık soyadını bulup kendi soyadına eklediğine inanabiliyor musun? Bir süre Paul Davis Gonzales adını kullandı."

"Ne?" diye cevaplar adam. "Latin olduğunu mu iddia ediyor? O mavi gözleriyle öyle görünmüyor."

"Evet, yarı kan, sanırım, eğer doğruysa. O zamanki yardımcı sunucusu Carly Crown ile yatmasına engel olmadı. Herkes bunu konuşuyordu. Görünüşe göre kız çığırtkanmış."

"Çık dışarı," diyor adam, kahkahalara boğulmadan önce kısa bir süre kadının koluna dokunuyor. Sonra ikisi de yazı işleri için haber odasına giriyor.

toplantıya katılmam gerekiyordu.

Birkaç dakika sonra tüm ekiple birlikte masaya oturmuştum ve Carly günün özetini dağıtıyordu.

Bir süre için tek ses kağıtların hışırtısı. Benden önce kimse konuşmuyor.

Listeye hızlıca bir göz atıyorum ama aklım başka yerde. Rastgele bir şey seçiyorum. "Bu haber bloğu önce gelmeli," diyorum. "Programın yeniden düzenlenmesi gerekiyor. Orman yangını davası manşette."

"Katılmıyorum," diyor Latesha. "Açılışı federal politika değişiklikleriyle yapmalıyız. Bu ulusal bir haber."

Ona sırtarak bakıyorum ama o bana utanmazca meydan okuyor. "Bunu gazetecilik birinci sınıfta öğretiyorlar Teesh. A bloğu ana haberler ve son dakika haberleridir. Ulusal ise B bloğudur. Pazarlama mezunu olduğun ve gazetecilik hakkında hiçbir fikrin olmadığı için özet kurallarını okumak isteyebilirsin."

Tam bana daha önce yaptığı gibi çirkinleşmek üzereyken kullan at telefonum çalıyor. Telefona cevap vermek için aceleyle odadan çıkıyorum ve soyunma odama doğru koşuyorum.

"Merhaba," diyorum nefes nefese kalmış bir sesle. "Neye ihtiyacın var, kardeşim?"

"Affedersiniz?"

"Avukatım bazı parçalara ihtiyacınız olduğunu söyledi. Benimle dalga mı geçiyor?"

"Hayır, doğru, bazı parçalara ihtiyacım var. Onları getirebilir misin?" Alay etti ve cevap vermedi. Bunu evet olarak kabul ediyorum. "Izgaraya ve ön tarafa ihtiyacım var."

"Marka ve model?"

Soyunma odamın kapısını arkamdan kapatıyorum ve kendimi bir koltuğa bırakıyorum. "Cadillac XT6, geçen yılın modeli."

"Trim?"

"Birinci sınıf lüks. Siyah." Sesim biraz titrek ve boğuk çıkıyor. Ya bu adam polisse? Ya o sümüklü Chapelle beni sattıysa? Bu süreçte kendine bir anlaşıma mı yaptı?

"Yakaladım seni. Ne kıldın?"

Derin bir nefes alıp kendimi dengeliyorum. "Ön ızgara. Ön cam. Tampon. Sol far bloğu. Ve kaputu ezmiş." "Hava yastıkları?"

"Hayır."

"İçeride mi? Radyatörde? Herhangi bir şey?"

Hay sikeyim. Bakmadım. "Fark ettiğimden değilHepsini alabilir misin?"

"Bana boşuna Fast Lane Foster demiyorlar." Gülüyor, beni kara tahtaya çizilmiş tırnaklar gibi rahatsız eden hırıltılı bir kıkırtı. "Ama bu sana pahalıya patlar. Sadece teslimat mı istiyorsun? Yoksa kurulum mu? O iki katı tutar."

İçimden bir ses pazarlık yapmanın ya da indirim istemenin bu işi tam olarak halletmeyeceğini söylüyor. "Tamam. Parçalar orijinal olduğu ve işimiz bittiğinde araba yeni gibi görüldüğü sürece."

"Tamam, ama seni uyarmadığımı söyleme." "Ne kadar sürecek?"

"Yarın her şeye sahip olacaksın." Ona adresimi verdikten hemen sonra telefon görüşmesi bir tıklamayla sona eriyor. Muhtemelen parçaları aldığı anda tekrar arayacak.

Yumuşak bir tıkırtı başımı kaldırmama ve irkilmeme neden oluyor. Carly soyunma odasının kapısına yaslanmış, gülümsüyor, göz kapaklarını indirmiş ve bacaklarını bileklerinden çaprazlamış. Sonra sürgüyü hızlıca çevirerek kapıyı kilitliyor.

Ne zamandır orada duruyor? Ne kadarını duydu?

Orospu çocuğu.

Gözlerindeki o tanıdık kıvılcımla beni izliyor. O bakışı biliyorum. Yüzlerce yüzde yüzlerce kez görmüşümdür. Ama onda? Farklı bir şarjı var. Benim kaçtığım türden. Yine de, geçen haftaki etkinlikte vücudunun benimkine sürtünmesinin anısı beni belden aşağıyı harekete geçiriyor.

"Kişisel bir acil durum mu?" diye soruyor usulca, kalçaları bana neyi kaçırdığını hatırlatacak kadar sallanarak yürüyor. Şimdi yakınımnda... parfümünün en hafif ipucunu yakalayabileceğim kadar yakınımnda.

"Pek sayılmaz." Ses tonumu hafif tutuyorum, makyaj masamın kenarına kaymasını izliyorum, parmakları dünyadaki tüm zamanlara sahipmiş gibi kravatımla oynuyor.

"Bir süredir gerçekten... , değil mi Paul?"

Perşembeden beri, gerçekten. O kadar uzun bir süre değil ama konuşmak istemiyor. Utangaç davranabilirim ama onun istediği bu değil. Ve lanet olsun, o da istemiyor.

I. Eğer bir şey duyduysa, ona vereceğim şey o anıyı silecektir.

Sırıtiyorum, biraz geriye yaslanıp devam etmesi için ona alan açıyorum. Kravatımı çekiyor, dudakları benimkinden birkaç santim uzakta ve evet, bu kesinlikle kötü bir fikir. Ama bu beni daha önce hiç durdurmamıştı. O da bunu biliyor.

"Dikkatli ol Carly," diye fısıldıyorum, nefesini hissedecek kadar yakınımda. "Bitiremeyeceğin şeylere başladığında ne olduğunu biliyorsun."

Kaşını kaldırıp meydan okuyor. "Bitiremeyeceğimi kim söyledi?"

Duymam gereken tek şey bu. Aradaki mesafeyi kapatıyorum, onu sertçe öpüyorum, kendime doğru çekiyorum. Sırtı kavisli, elleri saçlarımda ve benim ellerim onun belinde ve ikimiz de bunu istemiyormuşuz gibi davranmanın bir anlamı yok.

Ve biliyorum ki ilgisine karşılık bana bir teklifte bulunduğunda pişman olacağım. Ama şu anda, daha az umursayamazdım.

OceanofPDF.com

Sayın Yargıç'tan gelen bir telefonun teğmenle aramı düzeltmesi ne garip. Bir anda, parmak şıklatır gibi, o aptal trafik davasından alınıp bir cinayet davasına verildik. Bu hep böyleydi. Küçük bir kukla gibi ne isterse yapıyorum. Sonra, benim için bir şeyler olmaya başladı.

Şu Paul Davis denen pislik hakkında ne yapacağını merak ediyorum. Ona zaman vermemizi söyledi.

Tam dosyayı alıp çıkmak üzereydim ki Eckhart yüzünde aptal bir sırıtışla içeri girdi. Dosyayı önünde salladım. "Ceset dökümü, ortak. Hazırlan."

Tepkisi şaşırtıcı. Heyecanlanmasını ve hemen en sevdiği aktörü canlandırmaya başlamasını beklerdim. Bunu yaptığında sesi alçalıyor, cümleleri kısalıyor. Aslında izlemesi eğlenceli. yerine, gözle görülür bir şekilde hayal kırıklığına uğradı.

"Vur-kaç olayına ne dersin? Adamı buldum. O-" "Trafik bunu halledecek. Lieu çavuşlarına verdi."

Derin bir nefes ve hızlı bir omuz silkme; kayıtsızmış gibi davranıyor. Beni bir saniye bile kandıramadı. "Pekala, o zaman, elimizde ne var?"

Dava dosyasını açtım. Sadece bir sayfa zımbalanmış. Olay raporu. "Elimdeki hepsi bu."

Ben arabayı sürerken, o el yazısıyla yazılmış notları okuyor. "Cesedi köpek gezdiricisi bulmuş. Malibu Kanyon Yolu'nda, vadinin içinde."

Bunu zaten biliyorum. Yoğun trafikte yoluma devam ederken Eckhart'a hızlıca bir bakış atıyorum. Fena görünmüyor ve kesinlikle henüz yaşlılıktan etkilenmemiş. Karın kasları yağsız ve yırtık, sırtı düz ve üç günlük kirli sakal ona gerçekten yakışıyor. Eğer onu giyseydim, dağınık görünürdüm. Yaşam

adil değil, ama eminim o vur-kaç olayını bıraktığı için neden bu kadar mutlu olmadığını biliyorum.

"Hastanede ilginç biriyle tanıştın mı?" Malibu Kanyon Yolu'nda sol şeride geçip ışıkları ve sireni açarken soruyorum. Sağ şerit tamamen kapalı ama dağdan aşağıya hiçbir şey inmiyor. Yol muhtemelen şimdiye kadar kapanmıştır.

"Lanet olsun, ortak!" Gülüyor. "Nereden bildin?"

"Sormak zorunda mısın?" Suç mahallinde kenara çekerken kahkahalarla gülüyorum.

Çoktan bantlandı. Yolun büyük bir bölümü emniyete alındı. Olay Yeri İnceleme Birimi inceleme yapıyor ve adli tabibin minibüsü yanlamasına, arkası vadiye bakacak şekilde park etmiş durumda.

Birkaç CSU teknisyeni korkulukların yanına çömelmiş, küçük plastik torbalarda kanıt topluyor. Bunları çabucak mühürlüyorlar, noktalı yerleri imzalıyorlar ve sonra birbiri ardına plastik bir konteynere atıyorlar, bir kanıt taşıma bandı. Bir başka CSU teknisyeni de yeni kanıtların bulunduğu çeşitli noktalara sarı numaralı işaretler yerleştirerek fotoğraf çekiyor.

Eckhart ve ben arabadan inip CSU ekibine doğru yürüyoruz. Hava okyanusun tuzlu sisi ve kanyonun kuru, tozlu kokusuyla yoğun.

"Dedektifler." CSU teknisyenlerinden biri biz yaklaşırken başını sallıyor ve yolun etrafına dağılmış kanıt işaretlerini gösteriyor. "Örtbas edilmiş bir vur-kaç olayına benziyor. Gerçekten dağınık." Korkulukların yakınındaki bir şeyi işaret ediyor. "Yol temizdi ama burada kazadan kalan ve toprağa saplanmış bir enkaz var."

Bir iniltiyle, CSU teknisyeninin el fenerinin altında plastik ve krom parçalarının parladığı korkuluğun yanına diz çöküyorum. Avuç içi büyüklüğünde bir petek araba ızgarası parçası, çatlamış ve cehenneme kadar çizilmiş. Eckhart yanıma çömeliyor, enkazı incelerken gözleri kısılıyor.

"Yeni bir modele benziyor," diye mırıldandı teknisyen, eldivenli parmaklarını sivri kenarın üzerinde gezdirirken. "Belki bir sedan. Üst sınıf. Plastik yeni ve kaliteli."

"Öyle görünüyor," diyorum, düşüncemi bir kenara bırakarak. "Bana marka ve modelini söyleyecek misin?"

"Muhtemelen," diye yanıtlıyor, iki parmağını alnına götürerek sahte bir asker selamı veriyor. Yirmi beş yaşından bir gün bile büyük olamaz ama onu tanıyorum. Modern adli tıp yöntemlerinde gerçekten çok iyi. Artık her şey büyük bir veritabanı.

Vadinin kenarında duruyoruz. Çok derin değil, dibi çalılarla kaplı. Çöplük alanını ortaya çıkarmak için yeşilliklerin bir kısmı kaldırılmış.

Yolun birkaç metre aşağısında, vadinin kenarına yakın bir yerde, adli tabip Dr. Evans, eldivenli elleri kalçalarında, cesedin yanında duruyor. Beyaz plastikten yapılmış CSU tulumlarından giymiş; kaynıyor olmalı. Cesedi almak için kullandığı kurtarma sedyesinin ipleri hâlâ bağlı. Cesedi aşağı indirmeden önce beni beklememesine biraz şaşırdım ama onu tanıyorsam, kendine göre nedenleri vardır.

Dr. Evans etrafı inceliyor, yüzü ifadesiz. Biz yaklaşırken kafasını kaldırıyor ve bir kez başını sallıyor.

"Merhaba, Dedektifler. Kurban kadın, yaklaşık 50 yaşında. Ciddi bir darbe almış. Görünüşe göre çarpma anında ölmüş." Sedyede yatan cesedi işaret ediyor. "Sol tarafında çok sayıda kırık var; boyun, göğüs kafesi, kol, bacak. Ve-" kafa derisini işaret ediyor, ama bana ne gösterdiğini görecektir kadar yakın değilim, "bu küçük hatıra. Otopside doğrulayacağım ama otomotiv camı olduğuna bahse girerim."

Eckhart ağırlığını değiştirir, bakışları cesede sabitlenir. "Peki ya kan?"

Dr. Evans başını sallar. "Bu yaralar çok kanamış olmalı. CSU bir kayanın altında küçük, kurumuş bir kan havuzu buldu. Teyit etmem gerekecek, bu yüzden benden alıntı yapmayın, ancak geçen hafta şiddetli yağmur başlamadan hemen önce öldürüldüğüne dair kanıtlar var. Bu yüzden size ölüm zamanını kesin olarak söyleyebilirim. Geçen Perşembe gecesi, gece yarısı ile bir buçuk arası. Meteoroloji'den teyit aldıktan sonra daha kesin bir şey söyleyeceğim."

Eckhart ılık çalar. "Bu inanılmaz, Doktor. Ama o zaman, nasıl oluyor da kan -" Eckhart sormaya başlar ama kadın onun sözünü keser.

"Korkulukların ve bir kayanın altındaydı. Çok fazla değil ama DNA'yı kurbanımızla yetecek kadar."

Eckhart, CSU teknisyeninin işaret ettiği yeri incelemek için çömelir, bir olay yeri etiketiyle açıkça işaretlenmiş bir kaya parçasıdır.

"Belki de çarpmanın etkisiyle savrulmuştur?" Etrafı tarayarak soruyorum. "Bilerek korkulukların üzerinden atılmış olabilir mi?"

CSU teknisyeni arkamızdan sesleniyor. "O kayanın altında ve birkaç yerde daha kan izleri bulduk, sanki orada, vadinin dibinde durmadan önce biraz savrulmuş ya da yuvarlanmış gibi. Üst yolda hiçbir şey yok, bu yüzden çarpışma tam burada olmuş gibi görünüyor."

Eckhart ayağa kalkar ve ceketini düzeltir. "Muhtemel bir vur-kaç olayı var. Fren izi yok; savrulma yok. Sürücü kadına çarpmış, paniklemiş ve yoluna devam etmiş."

Adli tabip kaşlarını çatar. "Dinleyin, arabanın çarptığı bir kişinin yolun kenarına bu kadar düzgün ve hizalı bir şekilde düşmesi mümkün değil. Onu itmiş olmalılar. Sürücü ona çarpmış ve o da yola düşmüş. Cesedi saklamaya çalışmışlar *ve sonra da* çekip gitmişler."

"Anladım," diye yanıtlıyorum.

"Onaylayacak mısınız?" Dr. Evans

alay ediyor. "Ne zaman ki?"

Özür dileyerek gülümsüyorum ve yatıştırıcı bir hareketle ellerimi kaldırıyorum. "Sen en iyisisin, Doktor."

Eckhart hâlâ korkuluklara bakıyor, başını kaşıyor, sonra tekrar çömeliyor. "Ya da yağmur yağdı ve ana yoldaki her şey yıkandı ve onu sürükleyip korkulukların üzerinden atıldılar."

"Altında," diyor Dr. Evans. "Burayı görüyor musun?" Eldivenli parmağıyla yolun kenarını, asfaltın sıkıştırılmış toprakla buluştuğu yeri gösteriyor. "Buradaki gevşek çakıllar bozulmuş. Kurbanımızın boyu kadar olan ve sanki süpürülmüş gibi görünen şu bölümü görüyor musunuz? Cesedi korkulukların altına yuvarlanmış ve tam buradaki vadiye itilmiş."

Bakışlarının yönünü takip ediyorum. "Oraya gitmem gerekiyor mu?"

"Sana kalmış, ama sakıncası yoksa, bu işi daha fazla uzamadan halletmek istiyorum.
karanlık olur."

Eckhart'a kısa bir bakış attıktan sonra, "Bana uyar," diye cevap veriyorum. Hâlâ CSU teknisyeninin yanına çömelmiş, yol kenarında bulunan kanı inceliyordu. "Kimlik tespiti yapıldı mı?"

Adli tabip başını sallar. "Cüzdan yok, telefon yok, sistemimizde parmak izi yok."

"Kahretsin," diye cevap veriyorum. "Bana verebileceğin başka bir şey var mı?"

"Otopsiden sonra daha fazlasını öğreneceğim. Ölüm zamanı, kesin yaralar, kimliği... umarım. Ama size yüksek hızda bir çarpışma olduğunu söyleyebilirim."

Bir Olay Yeri İnceleme teknisyeni elinde küçük bir kanıt torbası, içinde başka bir cam parçası ve birkaç parça siyah boya ile gelir. Başka bir torbada ise kırmızı ve parlak bir şeyin küçük bir zerresi vardır. "Bu, korkulukların altındaki topraktan toplandı. Görünüşe göre aracın rengiyle eşleşebilir."

Eckhart bana bilmiş bir bakış attı. "Siyah boya, üst düzey araç, ızgara parçaları. Bu onu daraltır."

"Kırmızı de ne? Birden fazla araba mı?"

"Bunu araştırmak zorundayım. Araba boyası değil. Koruyucu emaye ile kaplanmış gibi görünüyor."

Ona bakıyorum, bunun ne anlama geldiğinden emin değilim.

"Bir arabanın rozetinde bulabileceğiniz gibi," diye ekliyor. "Henüz aynı arabaya ait olduğundan emin değilim, ama eğer  yleyse, bu çok hızlı bir şekilde daraltmamıza yardımcı olacaktır. Mantıklı mı?"

Tam da duymak istediğim şey. Başımı salladım, parçaların bir araya gelmeye başladığını hissettim. "Evet,  yle. Parçalanmış ızgara hasarlı bir rozetle iyi gider. Bakalım bir şey gören ya da duyan var mı -araba ışıkları, bir ses, herhangi bir şey."

Eckhart başka bir teknisyenle konuşmaya başladığında yola bakıyorum, akşam havası etrafımda ağırlaşıyor. Olay yeri şeridinin ötesinde trafik durmuş ve arabaların çoğu motorlarını kapatmış. Bir süre dinliyorum ve ara sıra duyulan kuş sesleri dışında pek bir şey duymuyorum. Kazalar söz konusu olduğunda, buranın birine çarpıp paçayı kurtarmak için ideal bir nokta olduğunu söyleyebilirim. Muhtemelen kimse bir şey görmemiş ya da duymamıştır.

Etrafıma bakıyorum ve çevreyi inceliyorum. Yolun sol tarafında dik kayalar. Sağ tarafta, kurbanın bulunduğu yerde yirmi metre derinliğinde bir vadi. En yakın konuta en az bir mil. Bu elli yaşındaki kadının burada ne işi vardı? Yalnız mıydı?

Bu dava çok daha ilginç bir hal aldı.

PAUL DAVIS

"Hoşça kal baba," diyor Tristan kapıdan, sırt çantasını beni deli eden o tembel ve umursamaz haliyle yerde sürükleyerek. Okul kıyafetleri son dakikada giymiş gibi üzerinde asılı duruyor ve pasaklı görünümünü tamamlıyor.

Gözlerimi Amanda'dan ayırmadan ona el sallıyorum. Sabırsızca duruyor, Tristan'ın elini çekiştiriyor ama o bir şey unutmuş gibi arkasına bakıyor. Sadece tek bir şey olabilir.

"Öğle yemeğini aldın mı?"

"Uh-uh." Yere bakıyor ve sırt çantasının askısıyla oynuyor.

Amanda inliyor ve aceleyle mutfığa geri dönüyor. Buzdolabını açıyor, Tristan'ın öğle yemeği çantasını çıkarıyor ve kapıyı çarparak kapatıyor.

"Vardiyandan önce dönecek misin?" Kahvemden bir yudum daha alarak rahatça soruyorum. Fincanı bırakıp gömleğimin düğmelerini iliklemeye devam ediyorum. Cuma günü olsa bile, işe gitmeme daha beş saat var ve karımla birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum. Bu hafta neredeyse hiç konuşmadık ve eminim aklında benim bilmem gereken çok şey vardır.

"Hayır," diye soğuk bir şekilde yanıtlıyor. "Tristan'ı bıraktıktan sonra doğruca işe gideceğim. Dylan'ı da almamız gerekiyor."

Çarpılan garaj kapısının sesi sessizlikte yankılanıyor. *Birine içini mi döküyor?* Tek düşünebildiğim bu. Bana ihanet ettiğini, beni sattığını hayal ediyorum, çünkü bu onun çok işine yarayacak. Suçlu bulunursam boşanacak, velayeti, evi ve her şeyi alacak. Tam da istediği gibi. O zaman neden hala tutuklanmadım? Onu polisleri aramaktan alıkoyan ne? Ne haltlar dönüyor?

Giyinmeyi bitirdim ve yerde volta atmaya başladım, kullan at telefonuma bakıyordum. Parçacı adam geri aramadı ve iki gün oldu. Bugünlerde birkaç araba parçası almak ne kadar sürüyor? En son onu aramaya çalıştım.

gece ve hiçbir şey alamadım. İçimden bir ses açmadığı her telefon için fiyatın arttığını söylüyor.

Cehennem kadar kızgın bir şekilde, ocağı cebime atıp kahvenin kalanını içiyorum ve işe erken gitmeye karar veriyorum. Belki Carly editör toplantısından önce hızlı bir sevişme havasındadır. Bu rahatlamaya ihtiyacım var. Neyin peşinde olduğunu biliyorum; yardımcı sunuculuk işini geri istiyor ama bunun bana bağlı olmadığını ona söylemeyeceğim. Yaşlı Raymond'ın onun gösterdiği ilgiye ihtiyacı yok. Bırak umut etsin. Umudun ruha iyi geldiğini söylerler. Benimki için kesinlikle iyi.

Kiralık Cadillac'ıma bindiğimde kontağa bastım ve garaj kapısı vınlarak açıldı. Daha yeni dışarı çıkmıştım ki eski, külüstür bir Chevy kamyonet garaj yoluna girerek çıkışımı engelledi. Frene basıp direksiyonu kavriyorum ve bir başka Cadillac için daha parçaya ihtiyacım olmasına birkaç santim kala duruyorum.

Dışarı çıktım ve ellerimi havaya kaldırdım. "Hey!" Jestim her şeyi anlatıyor- *Ne halt istiyorsun?*

Şoför yavaşça dışarı çıkar, boyu 1.85'tir. Kalın kolları hapishane mürekkebiyle kaplı, boynu kaslarla şişmiş ve teni öğleden sonra güneşinin altında terden parlıyor. Saçları kısa kesilmiş ve temiz traşlı görüntüsü hapishaneden yeni çıktığını haykırıyor. Solmuş bir kot pantolon ve yırtık pırtık bir atlet giymiş, sırtıyor, ön dişlerindeki altın kapaklar görünüyor, sanki benim garaj yolumun sahibiymiş gibi her adımı kasıtlı atıyor.

Cadillac'a bakıyor, yavaşça etrafında dönüyor, elleri kalçalarında. Kolları ağaç gövdesi gibi kalın görünüyor - beni bir kalem gibi kırmaya yetecek kadar kas.

Sonra bana baktı, gözle görülür bir şekilde kafası karışmıştı. "Parçalara ne için ihtiyacın var?"

Rahatlamış ama gergin bir şekilde nefes veriyorum. "Siz... Bay Foster mısınız?"

"Bana böyle derler." Daha geniş sırtıyor, gözleri parlıyor. "Yine de bu kadar resmi olma. Foster yeterli. Zaten gerçek adım değil."

"Ah. Doğru." Yara izlerine ve dövmelerine bakarak onu süzdüm. "Tanıştığımıza memnun oldum... Foster."

Bir elini kalçasına dayadı, gözleri kısıldı. "Peki, bunu burada güneşin altında mı yapacağız yoksa ikimiz de kırışıp buruşmadan önce düzeltilmesi gereken şeyleri bana göstermek ister misin?"

Yutkunuyorum, boğazım aniden kuruyor. "Evet, bu taraftan. Bu ."

Onu garaja götürüyorum ve hasarlı Cadi'yi işaret ediyorum. Yavaşça, parmaklarını tamponda gezdirerek ve her çizik ve göçüğü inceleyerek baştan aşağı bir kez daha gözden geçiriyor. Çamurluğun yanındaki çatlak plastiği fark ettiğinde alçak sesle ıslık çalıyor.

"Hafif bir dokunuş değil, ha?" Bana sırtarak bakıyor, gözlerinde yüzleşmek istemediğim bir şeyin parıltısını yakalıyor. "Ve sende bu Cadillac'lardan iki tane var."

"Bunu satmak istiyordum," diyorum omuz silkerek ve bakışlarından kaçarak. "Ama... bazı şeyler oldu."

Uzun bir süre bana bakıyor, sonra kısa bir kıkırdama çıkarıyor. "Sen nasıl istersen, kardeşim."

"Bununla başa çıkabilir misin?"

"Bana boşuna Fast Lane demiyorlar." Sırıttıyor ama sadece dişleri var. Gözleri ölümcül derecede soğuk.

Sokağa doğru bakıyorum, yoldan geçen birkaç kişinin köpeklerini gezdirdiğini ya da bir yerlere gittiğini fark ediyorum. "Ee... sence bunu gizli tutabilir miyiz?"

Başını sallayarak alay ediyor. "Şu diğer arabayı yoldan çek de kamyonu geri çekebileyim. Komşular tüm bu 'özel işleri' indirdiğimi görmese iyi olur. Anlıyor musun?"

Midem bulanıyor, zihnim yarışıyor. Bu adam muhtemelen beni tek eliyle öldürebilirdi. Ve işte buradayım, bir aptal gibi emirlere uyuyorum. Ayakkabılarım onun kamyonetinden daha değerli ve kendimi onunla birlikte garaja kilitlemek üzereyim.

"Tamam," diyorum ve aceleyle kiraladığım arabayı yoldan çekiyorum. O içeri girdiğinde, meraklı gözleri dışarıda tutmak için garaj kapısını kapatmak için acele ediyorum.

Parçaları garajın duvarına asarak çoktan boşaltmaya başladı. Hiçbiri kutuda değil. Dışarıda, muhtemelen Boyle Heights'ta bir garajda çırılçıplak soyulmuş çalıntı XT6'sının yasını tutan bir adam hayal edebiliyorum.

"Bu kaplamaların çatlak olduğundan bahsetmemiştin," diyor tamponun üstündeki plastiğe dokunarak. "Onları alacağım, ama benden bir şeyler saklamaya kalkma."

"Tamam, tamam." Boğazımı temizliyorum. "Yarın başlayabilir misin? Yardım etmek için burada olacağım."

"Yarın için deneyeceğim ama emin değilim." Başını kaşıyarak bana yavaş ve değerlendirici bir bakış attı. "Sana yirmi beş bine patlar. Nakit. Küçük banknotlar."

Kendimi durduramadan alçak bir ıslık çalıyorum. Fark etti, yüzü sertleşti. "Burada bir sorun mu yaşayacağız?"

"Sorun değil." Rahat görünmeye çalışarak gülümsemeye zorluyorum. "Yarın hazır ederim." Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama yapacağım. Yapmak zorundayım.

Sırtışı geri döndü, hâlâ buz gibi soğuk. Omzuma ağır bir el vuruyor ve irkilmemek için kendimi zor tutuyorum. "İşte benim adamım! İş başındayız."

Cadillac'a dönüp ızgarayı yakından incelemesini izliyorum. Sonra bir kaşını kaldırarak duraklıyor. "Burada bir şeyi gözden kaçırmışsın," diyor hasarlı ızgarayı göstererek. "Şurada biraz kan var. Eminim kaputun altında da vardır."

Midem çalkalanıyor, bir bulantı dalgası beni vuruyor. Neyi işaret ettiğini görmek için kalbim çarparak yaklaşıyorum. "Nereyi?"

"Yakaladım seni." Büyük ikramiyeyi kazanmış gibi ellerini birbirine vurarak kısık bir kahkaha attı. "Bu da elli bin yapar, Bay Davis. Artık ne tür bir tamirat yapacağımızı biliyorum."

Ona bakıyorum, korkuma rağmen öfkem alevleniyor. "Tamam. Ama bu kadar. Bir kuruş daha verme, yoksa benim de sokak becerilerim olduğunu görürsün."

Sadece gülüyor, derin, alaycı bir ses. "Sen nasıl istersen, kardeşim."

Onun gidişini izlerken, zihnim yarışıyor. Durduran hiçbir şey yok
Fast Lane Foster'ın hayatımın geri kalanında kanımı kurutmasını.

Boku yedim.

AMANDA DAVIS

Neden evet dediğimi bilmiyorum.

Sanki hayatım patronumla öğle yemeği yemeden de yeterince karmaşık değilmiş gibi. Kabul ettikten sonra, beni Batı Hollywood'da daha güzel bir yere götürmek istediğinde, hayır diyemeyecek kadar utandım, ancak hastane personelinin genellikle gittiği caddenin karşısındaki lokantada hızlı bir atıştırmayı paylaşmaktan daha mutlu olurdum.

Hâlâ önlük giydiğimiz için öğleden sonra kalabalığının arasında göze çarpıyoruz. Geç bir öğle yemeği ama vardiyamız tam olarak dokuzdan beşe değil. Yemek lezzetli ve onun varlığı sakinleştirici, güven verici ve sadece hoş. Paul'le geçirdiğim ilk günlerden hatırladığım heyecan verici, tutkulu, umutsuzca aşık olma hissi değil, ama buna şükürler olsun ve bunu en başta neden düşündüm? Yaşananlar Paul ile geçirdiğim son yıllardaki düşmanca gerilim de değil. Sadece çok iyi... Bir arkadaşla öğle yemeğinin hissettirmesi gerektiği gibi.

Dr. Grant benim için öyle. Bir iş arkadaşı.

Çoğunlukla günün vakalarını ve her ikimizin de incelemekten hoşlandığı insan davranışlarının parçalarını tartıştığımız için sohbet ilk başta canlıdır. Karısının aslında 46 yaşında hamile olduğunu öğrenen adamın ne yaptığı. Felç geçiren 79 yaşındaki adamın yetişkin çocuklarının bu habere nasıl tepki verdiği.

Ama sonra uzun sessizliklere ve korktuğum kişisel sorulara sürükleniyoruz. Yine de onları uzak tutmanın bir yolu da cevap vermek yerine sormak.

"Bugünlerde yaşadığınız en büyük zorluk nedir?" İş temasına dişimle tırnağımla tutunarak soruyorum. Sanki bir cevabı varmış gibi yemek salatama bakıyorum, çatalımla baharatlı bir kruton saplıyorum ve o çıtır çıtır iyiliği yavaşça, gelişigüzel çiğniyorum.

"Özel hayatımda mı?" diye soruyor, salata kâsesinde kalan son biftek parçasını yutarken. "Flört sahnesi diyebilirim. Korkunç bir şey ve hiç bana göre değil. İnsanlarla tanışmak için kullanılan bu uzaktan, çevrimiçi yol çılgınca. Kişisizleştirilmiş. İşlemsel ve içi boş hissettiriyor."

"Ah... Evli olduğumu sanıyordum," diye araya girdim, çünkü kapıyı o açmıştı. Birkaç ay önce alyans taktığını hatırlıyor gibiyim.

"Dul. Beyin anevrizması."

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım. Şu kendimi tekmeleyebilirim. "Kaç yaşındaydı?"

"Yirmi yedi. Doğuştan gelen bir kusurdu. Hamileydi ve tansiyonu yükseldi." Kasesinde kalan marul parçalarıyla oynuyor, onları çatalıyla itiyor. "O gün ikisini de kaybettim."

"Gerçekten çok üzgünüm." İçgüdülerim devreye girdi. Masanın üzerinden uzanıyorum ve hastalarımı yaptığım gibi elini nazikçe sıkıyorum. Sonra ne yaptığımın farkına vararak hızla geri çekiliyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum, yüzümün yandığını hissederek.

Gülümsüyor. "Peki ya siz? Neden Los Angeles'ın en güzel çifti için işlerin pek de iyi gitmediğini hissediyorum?"

İnsanların bize böyle demesinden nefret ediyorum. O bağış toplama etkinliğinden beri bunu her yerde duyuyorum çünkü elbette herkes bunu televizyonda gördü ve yorum yapmak zorunda hissediyor. Ama cevap vermekten rahatsız oluyorum. Cevabım iyi kurgulanmış bir yığın yalandan başka bir şey olmayacak. "Gerçekten mi? Neden böyle söylüyorsun?"

"Acımasız görünüyorsun. Sanki yas tutuyorsun ya da kişisel bir sorunla mücadele ediyorsun."

"Ah, anlıyorum." Biraz rahatlamış hissederek nefes alıyorum. "Kocamın medyada gördüğü ilgi ve benim onun girişimlerindeki rolüm çok yorucu. Ama bu iyi bir amaç için ve bazen yapsam bile yapmaya devam ediyorum-" Durdum, biraz tılandım.

Masanın üzerinden uzanıp elimi sıkıyor. "Hepsi bu değil, değil mi?"

Onun nazik sesini duymak gözlerimi yaşartıyor. "Gitmeliyiz. Geç oluyor."

"Amanda-"

"Lütfen, Dr. Grant, sadece-"

"Ben Michael," diye yanıtlıyor nazik bir gülümsemeyle.

Elimi onunkinden çektiğime pişman oluyorum. "Şey, Michael... patronum Dr. Grant, işe geç kalırsam bana ceza yazar," diyorum, mizahın arkasına saklanarak.

Eğer bir pelerinse. "Bu harika yemek için teşekkür ederim."

O hesabı ödemek için hostesin masasına koşarken ben ayağa kalkıyorum. Onu izliyorum, daha önce fark etmediğim şeyleri fark ediyorum. Karmakarışık saçlarından birkaç telin alnına nasıl düştüğünü. Muhtemelen lacivert önlüğüne karşılık olarak hostesin ona nasıl da saygılı davrandığını. Kadınların kocama bir et parçasıymış gibi salyalarını akıtmalarına, onu akılsız, cinsel zombiler gibi avlamalarına alışkınım. Normal bir etkileşime tanık olmak ferahlatıcı.

"Amanda! Ne beklenmedik bir zevk." Bu sözlerin arkasındaki ses beni irkiltti.

Kadının ses tonunu nerede olsa tanırım. Yumuşak ve mükemmel bir şekilde ayarlanmış, bilinçli ve net bir telaffuz. Otların arasında bir yılanın tıslamasını duymuş gibi topuklarımın üzerinde dönüyorum.

"Oh, Carly, seni görmek güzel."

Yanaklarımın etrafındaki havayı öpüyor ve ben de bu etkileşimden keyif alıyormuş gibi yapıyorum. Parfümü belli belirsiz tanıdık geliyor ama bu bana ilk sarılışı değil. Bu yapışkan, çiçeksi bir koku, yüksek kaliteli ve unutulmaz.

"Kusura bakmayın, hastane kıyafeti giydim," diyorum uzaklaşmak için bir bahane olarak, kulağa ne kadar ezik geldiğinin acı verici bir şekilde farkındayım.

Her zaman şık giyinen ve bunun farkında olan birinin cömertliğiyle endişemi geçiştirdi. Moda yüzünden değil, mikroplar yüzünden geri çekildiğimi kastetmiştim ama belli ki aklı oraya gitmemiş.

"Peki bu kim?" diye soruyor, utanmazca Dr. Grant'i süzerek.

"Bu benim patronum," diyorum oldukça soğuk bir şekilde,

"Dr. Grant."

"Oh, demek çalışıyorsun, sanırım!" Gülüyor, eli Dr. Grant'in ona uzattığı tokalaşmada kalıyor. "Çok güzel," diyor, çifte imalı şekilde. Sonra bana göz kırpmıyor ve tekrar sarılıyor. "Şey, gitmem gerek. Patronumla yapacağım toplantıya geç kalıyorum."

O Paul ve benim bildiğimi biliyor.

Suskun bir şekilde gidişini izliyorum. Dr. Grant'in bir an için düşündüğü gibi kıskanç değilim. Diyor ki, "Kocanızın etrafının bu kadar kadınla çevrili olduğunu bilmek zor olmalı. Ama onlara bakmayı düşünüyorsa bile aptalın tekidir."

Bakmaktan çok daha fazlasını yaptığını düşünüyorum. Ama bu Dr. Grant'in sorunu değil.

Hastaneye geri dönerken tüm yol boyunca koltuğumda sessiz kaldım, yüzümde hoş bir gülümsemenin ipucunu tutmaya çalıştım ve başarısız oldum. Endişe yükseliyor

Gelgitler gibi içimde. Ya Carly o koca ağzını açıp Paul'e biriyle yemek yediğimi ve el ele tutuştuğumu söylerse ve bunu görürse? Ya başka biri bizi gördüyse?

Bu durum Paul'u çileden çıkarabilir ve o zaman ne yapacağını kimse bilemez.

OceanofPDF.com

PAUL DAVIS

Merkeze vardığımda saat çoktan geç olmuştı ve yazı işleri toplantısı bensiz başlamıştı. Segment sıralamasıyla ilgili olağan tartışmayı bölüyorum. Özür dilemeden masanın başındaki yerimi alıyorum ve Carly'nin hazırladığı sıralamayı okurken diğerlerinin bana selam vermesine yetecek kadar hararetli konuşmalar azalıyor.

Ortalıkta görünmüyor, bu alışılmadık bir durum ama muhtemelen söyleyeceklerimden dolayı en iyisi bu.

Sıralama çıktısını masanın üzerine koyarak herkesi susturmak için ellerimi havaya kaldırıyorum. Tartışmalar azaldı. "Bu çok sıkıcı, millet! Bu saçma sapan şeylerle yayına çıkmayacağım. Bana dün den beri Los Angeles'ta haber değeri taşıyan hiçbir şey olmadığını mı söylüyorsunuz? Kimse öldürülmedi mi? Alkollü araç kullanırken yakalanan bir film yıldızı yok mu? Kimse Lambo'sunu bir direğe dolamadı mı?"

"Zamanında burada olsaydınız," diyor Latesha gülümseyerek, "aslında üçüncü ve sonraki pozisyonlar üzerinde tartıştığımızı bilirdiniz. Biz konuşurken Carly başlıkları yazıyor."

"Başrol oyuncusu kim?" İlgimi çekti ve sordum. Carly toplantıyı terk edip kendisi yazdığına göre önemli bir şey olmalı.

Latesha'nın gülümsemesi bakışlarından bile daha sinir bozucu. Mükemmel beyaz dişleri, gür dudak rengi, gözlerindeki narsist kibir kıvılcımları. "Bayılacaksın," diye gizemli bir şekilde cevap veriyor.

Omuz silkiyorum, ona ısrar etme zevkini tattırmayı reddediyorum. "Peki ikinci hikayemiz ne?"

"Santa Monica İskelesi'nin bir mil açığında yat alabora oldu."

Tekrar omuz silkiyorum ve basılı listeyi karıştırmaya devam ediyorum.

Aidan bana doğru eğilerek, "Yatın kime ait olduğunu duyana kadar bekle," diye fısıldıyor.

Asistanıma bakıyorum ama soruyu sormayı reddediyorum. Benim sormamı beklememesi gerektiğini çok iyi biliyor.

"Polis şefi de işin içindeydi," diye heyecanla ekliyor. "Karısıyla birlikte değil. Hem de iş saatleri içinde."

Bu dikkatimi çekti. *Siktiğimin polisleri.* "Kiminleydi?"

"İki kız, biri on sekizinde bile değil. Tekne ona evraksız bir şekilde, el koyma havuzundan ödünç verilmiş. Ve Sahil Polisleri onu göletten çıkardığında şefin kendisi cırılçıplaktı."

Yüzüme bir sırıtma yerleşiyor. "Ah," diyorum ellerimi ovuşturarak. "Bayıldım. Ve *Bu* ikinci mı alıyor? O zaman bu assolist de neyin nesi? Kim öldü?"

Carly'nin topukları, konferans masasına yaklaşırken heyecanının ritmine ayak uyduruyor.

"Kan akar, yol açar, millet!" Bir sayfalık manşet haberini masada oturan herkese dağıtıyor. "Yat haberiyle ilgili ikinci teyidi bekliyorum ve bu gece için hazırız."

"Hâlâ neyi bekliyorsunuz? Sahil Güvenlik alabora olayını doğrulayabilmeli."

"Mesele alabora olmak değil," diye cevap veriyor, dekoltesinin birinci sınıf görüntüsünü sergileyecek kadar alçak masaya yaslanarak. "Görünüşe göre on sekizine yeni girmiş kızın doğum günü önümüzdeki ay, onu neredeyse on sekizinden neredeyse on sekizine taşıyor ve polis şefini de ağır suçlar listesine sokuyor. *Bunu* iki kez teyit etmemiz gerekiyor."

"Vay canına," diye tepki veriyorum, ancak böylesine ilgi çekici bir haberi duyurmaktan duyduğum heyecan, doğruluk kontrolü ve Raymond'un devralma planlarıyla ilgili endişelerim yüzünden biraz azalıyor. İhtiyacımız olan son şey mavi güçten bir düşman yaratmak. "Ve bu hala ilk slot değil mi? Neden?"

Elimdeki kâğıt parçasını işaret ederken Carly'nin gülümsemesi genişliyor. "Kendin oku."

Başlık dikkatimi çekiyor ve damarlarımdaki kan donuyor. Nefesim kesiliyor, nefes alamıyorum, düşünemiyorum, hatta doğru düzgün göremiyorum. Kelimeler sayfada bulanıklaşıyor, ama başka tarafa bakamıyorum. Her cümle bağırsaklara bir yumruk gibi iniyor. "Tedirgin edici bir gizem... kadın cesedi... Malibu Kanyon Yolu..." Nabzım kulaklarımda atıyor ve toplantıdaki sesleri bastırıyor. Malibu'nun bitmek tükenmek bilmeyen drama arzıyla ilgili yarım yamalak bir şaka üzerine atılan kahkahaları bile duyamıyorum. Hiçbiri işe yaramıyor.

Sayfa parmaklarımda arasında titriyor, hafifçe kırışıyor. Kendimi nefes almaya, sakın davranmaya zorluyorum ama sanki vücudum yoldan çıkmış gibi. Benim

Ellerim nemli ve terin ensemden aşağı süzüldüğünü hissedebiliyorum. Tüm varlığım sessizce çığlık atarken kendimi her kelimeyi okumaya zorluyorum.

Malibu Kanyon Yolunda Faili Meçhul Vur-kaç Ölümü PAUL:

Bu akşam Malibu tepelerinde tedirgin edici bir gizem ortaya çıkıyor. Yetkililer, Malibu Kanyon Yolu'nda bulunan ve muhtemelen geçen hafta Perşembe günü fırtınanın bölgeyi yıkıp geçmesinden bir süre önce meydana gelen bir vur-kaç olayının kurbanı olduğuna inanılan kadın cesedini araştırıyor.

Muhabir (olay yerinde):

Keskin virajları ve dik inişleriyle bilinen Malibu Kanyon Yolu'nda müfettişler neler olduğunu bir araya getirmeye çalışıyor. Olay yerindeki kanıtlar -kırık bir araba ızgarasının parçaları, parçalanmış cam ve kan sıçramaları- çarpışmanın geçen Perşembe gecesi yağan şiddetli yağmurlardan önce meydana geldiğini gösteriyor.

Ancak pek çok soru hâlâ cevapsız... Kurbanın kimliği de bunlardan biri. Neden buradaydı, bu ıssız yolda? Ve sürücü neden iz bırakmadan ortadan kayboldu?

PAUL (Malibu Kanyon Yolu görselleri):

Dedektifler, bu trajik olayın ardındaki tüm resmi anlamaya çalışarak cevaplar arıyor. Hikayenin devamı olabilir mi?

MUHABİR:

Yetkililer şimdilik, geçen hafta Malibu Kanyon Yolu'nda olağandışı bir şey fark etmiş olabilecek herkesin öne çıkmasını istiyor. Bu gelişmekte olan bir hikaye ve ortaya çıktıkça güncellemeleri sağlamaya devam edeceğiz.

"İyi misin?" Carly'nin eli koluma dokunarak beni kendime getiriyor. Başımı sallayıp ona bakıyorum, sersemlemiş ve kâbustan çıkmış bir halde. Gerçekten endişeli görünüyor ve bu tam da olmasını istemediğim bir şey. "Solgun görünüyorsun," diye ekliyor ve sanki bir çocukmuşum gibi elinin tersiyle alnıma dokunuyor.

Kendimi geri çekiyorum. "İyiyim, sadece biraz yorgunum. Ve açım," diye ekliyorum, Aidan'a hızlı bir bakış atarak. Genç adamın daha fazla yönlendirmeye ihtiyacı yok. Aceleyle odadan çıkar. Bir ya da iki dakika içinde elinde bir

En sevdiğim çörek çeşitleri ve sert bir kahve - günü atlatmama yardımcı olacak şeyler.

Çıktıya bakıyorum. Çok spesifik; her ayrıntı beni uçurumun kenarına sürüklüyor. Zihnim bahanelerle, makul yalanlarla, bana çok sert bakarlarsa bulabileceğim bir tür açıklamayla dönüyor. Kendime henüz bilmediklerini, bilmelerinin *mümkün* olmadığını söylüyorum. Ama sanki bir uçurumun üzerinde sallanıyordum ve yanlış bir hareket, yanlış bir nefes beni uçurabilir.

"Olay yerinde ekibiniz var mı?" Carly'ye sordum.

Başını sallıyor. "Evet, otuz dakika önce ayrıldılar. Onlara kopyasını e-postayla gönderdim.

Zamanla hazır olacak, merak etmeyin."

Latesha'ya bakıyorum ve bir değişiklik yapıp manşeti okumasına izin versem mi diye düşünüyorum. Okurken boğazımın kum gibi kuruyacağından ve boğulacağımdan korkuyorum. Bugünün seçenekleri tamamen boktan: kendi suçumun hikayesi ve polis şefi ile mavi ordusunun büyük bir kısmını kızdıracak bir bölüm.

Ama set rutinimizde herhangi bir değişiklik yapamam; bu göze batar. Daha da kötüsü, bu Latesha'nın aklını başından alır ve onu olduğundan daha da çekilmez hale getirir. Ben baş sunucuyum, bu yüzden manşeti ben okurum. Her zaman. Ve bu sadece bir hikaye... unutulup gidecek.

mi?

OceanofPDF.com

AMANDA DAVIS

Dr. Grant ile öğle yemeğinden sonra saatlerce nefes alamadım. Acil durumlar birbiri ardına geliyor ve bana düşünecek ya da dinlenme odasında onunla yalnız kalmamaya çalışacak zaman bırakmıyor. Mola vermek için hiç şansım yok ve bir kez olsun minnettarım. O öğle yemeği kötü bir fikirdi ve sadece Carly ile karşılaştığım için değil. *Hoşuma* gittiği içindi. Dr. Grant ile aramızdaki bağ, uzun zamandır hissetmediğim kadar samimi.

Ve şimdi, pişmanım. İş yerinde aramızın tuhaflaşacağından korkmadan edemiyorum.

Son hastanın pansumanı yapıлып üst kattaki gönderiliyor ve transfer işlemini gerçekleştirme sırası Sunny'de. Duvardaki televizyonun akşam haberlerinin giriş grafiklerini gösterdiği resepsiyon alanında oyalanıyorum. Televizyon her zaman olduğu gibi GSB News'e ayarlı; buradaki herkes Paul'ün kanalını desteklemek zorunda olduğunu hissediyor. Dr. Martinez bir keresinde "Paul ailenin bir parçası" demişti.

Ama şimdi, kısık haber temasını duyduğumda, gizlice gözlerimi deviriyorum. Sonra Sunny asansörden aceleyle çıkıp sesi açığında tekrar yuvarlıyorum. Sanırım kocama biraz vurulmuş. Keşke bilseydi.

Grafikler soluyor ve görüntü stüdyoya kayıyor. Birkaç adım daha yaklaşıyorum, ekrana doğru çekiliyorum ve sonra duruyorum. Bir terslik var. Paul'ün ağzının etrafında bir gerginlik var. Gülümsemeye zorlarken ve açılış selamını söylerken bile çenesi sıkılı. Genelde sabit ve kendinden emin olan gözleri, teleprompter'a doğru kayarken bir ton daha karanlık görünüyor.

Sonra konuşmaya başlıyor. Önündeki masanın üzerine diktiği elleri hafifçe titriyor.

Gergin bir şekilde Sunny'nin elinden kumandayı alıyorum ve sesi daha da

"...Malibu tepelerinde," Paul'ün kararlı sesi havayı dolduruyor. "Yetkililer, Malibu Kanyon Yolu'nda bulunan ve muhtemelen geçen hafta, geçen Perşembe günkü fırtınanın bölgeyi yıkmamasından bir süre önce meydana gelen bir vur-kaç olayının kurbanı olduğu düşünülen bir kadın cesedini ara tırıyor."

Donup kalıyorum, sıcağa rağmen tenimi bir ürperti kaplıyor. Sakladığımız korkunç sırrın detaylarını onun sabit ve sakin ses tonundan dinlemek bana ger ekmi  gibi gelmiyor. Her cümle mideme bir bıçak gibi saplanıyor. Baygınlık ve mide bulantısı hissederek, resepsiyon masasına yaslanana kadar geriye doğru sendeliyorum.

Görüntü olay yerindeki muhabire kesiliyor ve onun nerede olduğunu anlıyorum. O noktayı asla unutmayacağım. O gece ayaklarımın dibinde kan biriken yerde duruyordu.

"Burada, keskin dönüşleri ve dik ini leriyle bilinen Malibu Kanyon Yolu'nda müfettişler neler olduğunu bir araya getirmeye çalışıyor," diyor muhabir, ben nefes nefese kalmı ken. "Olay yerindeki kanıtlar -kırık bir araba ızgarasının parçaları, parçalanmış cam ve kan sıçramaları dahil- çarpışmanın şiddetli yağmurlardan önce gerçekleştiğini gösteriyor."

Nabzım hızla atarken sözleri bulanıkla ıyor ve bir bulantı dalgası keskin ve amansız bir şekilde içime çarpıyor. Nefes almakta zorlanıyorum. Yüzüm yanıyor, sonra soğuyor, ellerim titriyor, resepsiyon masasının kenarına tutunuyorum, tutunacak sağlam bir şey arıyorum.

Paul' n sesi, olayın gerçekleştiği yerden Malibu Kanyon Yolu'nun bazı görüntüleriyle birlikte geri dönüyor. Artık her zamanki haline benziyor; kararlı, karizmatik ve doğru miktarda empati ve acımasızlıkla. Eskiden güvendiğim adam suçumuzu herhangi bir hikayeymi  gibi sakince anlatırken g ğ m suçluluk ve deh etle sıkı ıyor.

Zar zor ba arıyorum, eğilip masanın altındaki çöp kutusuna körlemesine uzanıyorum, tam o sırada midem bulanıyor. Bedenim bana ihanet ediyor, y zle meye hazır olmadığım gerçekliğe isyan ediyor ve ben de zayıf ve savunmasız bir şekilde çöp kutusuna kusuyorum. Nefesimi tutmaya çalışırken buruk tat boğazımı yakıyor, safra boğazımın arkasına yapı ıyor.

Sunny yanıma ko tu. "Amanda, iyi misin?"

Ona bakamıyorum. Henüz konu amıyorum. Hâlâ masanın kenarına tutunmuş, çöp kutusuna bakıyorum. Bana biraz kağıt mendil uzatıyor, sonra da Dr. Grant'in aceleyle getirdiği soğutucudaki suyla dolu bir kağıt bardak.

A ağılanmı  ve titreyerek, gözlerimi yere indirerek dik duruyorum. "Bir şeye yakalanmış olmalıyım," diye fısıldıyorum. " zg n m  ocuklar... Bu

utanç verici."

"Vücutunun işlevleri için özür dilememen gerektiğini biliyorsun, değil mi?" Sunny elini güven verici bir hareketle sırtımda gezdiriyor. Dr. Grant bana bakıyor ama bir şey söylemiyor.

Mide bulantısı geçtikten sonra bile panik ve utanç üzerime yapışıyor, boğazımı sıkıyor. Ağzımı siliyorum, zihnim dönüyor, Paul'ün sakın ve pratik sesinin paylaştığımız kâbusu gizlerken herkese yayınladığı bir dünyada kendimi daha ne kadar bir arada tutabileceğimi merak ediyorum. Derinlerde bir yerde, bunun sadece başlangıç olduğunu biliyorum.

-Ve bu beni her şeyden çok korkutuyor.

Dr. Grant tam bugünlük eve gitmem gerektiğini söylerken, kafesten kurtulmak isteyen bir hayvan gibi aklımda bir düşünce dönmeye başladı.

Bundan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım.

OceanofPDF.com

PAUL DAVIS

Kapıdan girer girmez Amanda'yı gördüm. Koridorda duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzü solgun ve gözleri sert. Aynı anda hem öfke hem de korku hissediyorum, daha nefesimi bile alamadan içim kaynıyor. Beni yargılamaya nasıl cüret eder? Buna hakkı yok.

Gözlerimizi kilitliyoruz ve bir saniye içinde birbirimize doğru ilerliyoruz, acil, öfkeli tonlarda fısıldaşıyoruz, aramızdaki gerginliği zar zor kontrol altına alıyoruz.

"Burada konuşamayız," diye tıslıyor. "Tristan-"

Oğlumun yerde uzanmış televizyon seyrederken uyukladığı, çizgi film seslerinin belli belirsiz yayıldığı oturma odasına doğru bakıyorum. Sıkıştık. Onu gönderecek hiçbir yer yok - birkaç günlüğüne değil, bir geceliğine bile. Amanda'nın babası, o sert deniz köpeği, denizde, gemisi Tanrı bilir nerede ve annemle babam New York'ta gece gündüz çalışıyorlar.

"Peki," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Ama sesini alçalt."

Bir karşılık vermek için ısıyor ve çenesini bir arada tutmaya çalışırken gerildiğini görüyorum. Yüzü o kadar solgun ki, sanki içindeki hayat çekilmiş gibi. Ve bu ikimiz için de geçerli.

"Ne yaptığını sanıyordun?" diye fısıldıyor şiddetle. "Canlı yayında mı konuşuyordun?"

Mantıksız davranıyor ve bunu biliyor.

"Sence başka seçeneğim var mıydı?" Ben de karşılık verdim. "Yapımcılar bana bir hikaye verdiğinde onu öldüremem. Fark ederler! Eminim diğer kanallar da fark etmiştir." Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "Artık dışarıda. Yarın başka bir ceset bulunacak ve bu saçmalık unutulacak. Burası Los Angeles, unuttun mu?"

Gözleri bana hançer gibi bakıyor ve dudakları sert, ince bir Hat.

"Kendine bunu söylemeye devam et," diyor sonunda. "O polisi hatırlıyor musun? Eve dönerken yanımızda duran polisi? Haberleri gördüğünde iki kere iki dört etmez mi sence?"

Bu düşünce beni bir bıçak gibi kesiyor. "Evet. Bu var... ya da bir şey bulacaklar," diyorum sonunda, beni bütünüyle yutan endişe dalgası içinde. "O yolun her santimini tarayacaklar. Ya geride bir şey bıraktıysak? Kontrol etmedik-"

"Yağmur," diye araya giriyor, sesi titriyor ama sabit. "Her şeyi silip süpürdü. Hatırladın mı? Saatlerce yağdı. Kaçırılmış olabileceğimiz her şey... gitti."

Sözleri bana güven vermeli ama vermiyor. Sadece korkuyu daha da keskinleştiriyor, kontrol altına alınmasını zorlaştırıyor. "Gitmemiş. Izgaranın parçalarını ve kanı buldular. Peki ya burada?" Soruyorum, sesim kısık. "Ya burada bir şey varsa? Ellerin de arama emriyle her an kapıyı çalabilirler."

Düşüncesi yerine oturunca gözleri büyüdü. Başka bir şey söylemeden yanımdan geçip çamaşır odasına doğru koşmaya başladı. Peşinden gidiyorum, nabzım boğazımda atıyor. Temizlik dolabından bir şişe peroksit alıyor, elleri titriyor ve kapağını açıyor. Sonra bir Windex şişesinden aldığı püskürtücüyü takıyor ve garaja gidiyor.

"Amanda, dur!" Sakin görünmeye çalışarak söylüyorum. "O gece araba yıkamadan üç kez geçtik. İçeride neredeyse hiç kan yoktu."

"Ama biraz vardı!" diye tersliyor, bir bezin üzerine peroksit püskürtüyor. "Birkaç damla. Her şeyi görmedik, o durumda değil, o zaman değil..." Cadillac'a tırmanıyor, koltuklara ve gösterge paneline sprey sıkıyor ve ardından çatlak ön camın kenarlarını ovuyor, peroksitin çatlaklara yerleşirken köpürüp köpürmediğini izliyor.

"Amanda, yeter," diye fısıldıyorum, kendi sesim kenarlardan yıpranıyor. "Her şeyi kontrol ettik. Ön cam değiştiriliyor. Geriye kalan her şey... hiçbir şey değil."

"Hâlâ bulabilirler." Geri çekiliyor, peroksitin hâlâ köpürdüğü noktalara bakarken elleri titriyor. "Peroksit, kan ya da tükürük gibi organik maddeleri yakmadığı sürece köpürmez. Yani hâlâ *bir şeyler* var." Aramızdaki sessizlik kalın, sonunda "Peki ya kıyafetler?" diyene kadar bastırıyor.

Kıyafetler. Ayakkabılar. O gece giydiklerimiz, panikle yıkamaya tıktırdıklarımız. Bu düşünce aklımdan bile geçmemişti. İçimde soğuk bir dalgalanma oldu.

"Yıkanmışlardı," diyorum, sesim ancak fısıltı halinde çıkıyor. "O gece. Her şeyi yıkamıştın, hatırladın mı? İç çamaşırlarımı bile."

Bana bakıyor, gözleri kocaman, yüzünün her çizgisine korku kazınmış. "Bir kez yeterli değil," diyor sesi titreyerek. "Asla yeterli değil." Beni olduğum yerde donakalmış halde bırakarak garajdan dışarı fırlıyor ve çamaşır odasının kapısının açıldığını, çamaşır makinesinin kapağının şangırdadığını duyuyorum. Birkaç dakika sonra, elinde bir kucak dolusu giysi ve o gece giydiğim ayakkabıları tutarak üst kattan geri döndü. Her şeyi yere koyuyor, sonra üzerlerine peroksit püskürtmeye başlıyor, hareketleri çılgınca. Umutsuzca.

"Amanda, dur!" Elini tutarak fısıldıyorum. "Ayakkabılarımı mahvedeceksin. Hermès onlar, Tanrı aşkına. Bu kadarı da fazla."

"Umurumda değil!" diyor, sesi titrek, gözleri panikten cam gibi. "Mahvolmuş olmaları umurumda değil! Hiçbir şey bulamazlar Paul. Ne bir damla, ne de bir zerre. Ve kan saklanır. Dikişlerde, dantel uçlarında... her yerde olabilir ve onu bulacaklardır."

Mantıksız davranıyor. Onun mantığına göre her şeyi çöpe atmalı ve bu işi bitirmeliyiz. çılgına dönmesi beni deli ediyor.

Ayakkabıları tekrar ıslatıyor, peroksiti deriyi ıslatana, tabandan damlayana kadar sıkıyor, kaçırdığımız herhangi bir işaret, herhangi bir iz elleri titriyor. Onu izliyorum, sanki her fokurdayan baloncuk, her peroksit damlası başıma gelebileceklerin ağırlığını taşıyormuş gibi kendi korkumun beni tırmaladığını hissediyorum.

Sonunda durduğunda, hayalet gibi solgun yüzüyle bana bakıyor. Elleri sırlıklam, ayağındaki ayakkabılar zar zor seçilebiliyor, derileri çok lekeli ve sırlıklam. Uzun, bitkin bir iç çekişle onları kauçuk paspasın üzerine bırakıyor.

"Tamam," diyor, sesi ancak fısıltıya dönüşüyor. "İşte bu kadar. Yeterli olmalı."

Çamaşır odasının kapısı itilerek açıldı ve ben irkildim. Amanda irkildi ve neredeyse peroksit şişesini düşürüyordu.

"Anne?" Tristan, pijama pantolonunun paçalarını yerde sürüklüyor ve ayakları çıplak bir şekilde üzerine basıyor. "Ne yapıyorsun?"

Amanda ona gülümsüyor, bir çarşaf kadar solgun. "Çamaşır, bebeğim. Bir dakika içinde işimiz bitecek. Atıştırmalık bir şeyler ister misin?"

"Hı-hı," diyor, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırarak, kararsız. Alnında endişeli bir kırıışıklıkla bize bakıyor. "Acıktım."

"Git çizgi filmini izle. Bir dakika içinde sana bir şeyler hazırlayacağım," diye yanıtlıyor Amanda. Sesi çok normal geliyor, sanki hiçbir sorun yokmuş gibi.

Karım mükemmel bir yalancıdır.

Kapı kapanırken gıcırıyor. Sonra, çizgi film sesleri yeniden başlar, öncekinden biraz daha yüksek sesle.

Çamaşır makinesine attığı giysilerin üzerine bol miktarda peroksit püskürttükten sonra, "Sanırım bu kadarı yeterli," diyor. Kapağı kapatıyor, ardından çamaşır makinesini en uzun programa alıyor ve fazladan bir durulama ekliyor. Muhtemelen tekrar tekrar çalıştıracak, tıpkı benim araba yıkamada Cadi'ye yaptığım gibi.

Hiçbir şey yeterli gelmiyor. Ne yağmur, ne peroksit, ne fırçalama ne de sessizlik. Sanki korku... sanki içimize işlemiş, ne kadar uğraşırsak uğraşalım çıkaramadığımız bir leke gibi. Amanda'nın yıkılan Ralph Lauren smokininden umutsuzca temizlemeye çalıştığı şey bu olmalı, ama temizleyemiyor. Gerçi kimse yapamaz. Bunu göremediği için saçmalıyor.

Ve beni öldüren şey, bunun benim hatam olmaması. O kadın gecenin o saatinde siyahlar içinde orada olmamalıydı. Kahretsin, sadece kendini krema haline getirmek istiyordu.

Çamaşır odasında öylece duruyoruz, havayı peroksitin hafif, keskin kokusu dolduruyor. Birbirimize bakıyoruz, nefeslerimiz sık ve hızlı. Koridorun aşağısında bir yerden Tristan'ın çizgi film kahkahaları yükseliyor, tutunmaya çalıştığım hayatı, kaybetmek zorunda olduğum her şeyi hatırlatıyor.

Tek düşünebildiğim bu işin bitmediği. Uzun bir atışla değil.

AL JAZINSKI

Ben Flannagan'ın bakışları verandasından kanyon manzarasına doğru kayarak uzaklaş not almayı yarılamıştım. Hava neredeyse tamamen kararmış ve rüzgâr şiddetini artırarak küçük girdaplar halinde toz kaldırıyor. Olay yerine en yakın ev onunki, kuzeyde, ama onun eviyle kadının öldürüldüğü yer arasında bir kilometre var. Olay yerinin güneyinde konuştuğumuz hiç kimse bir şey görmemiş, duymamış ya da duyduklarını veya gördüklerini hatırlamıyor. Tanıklara güvenilmemesinin bir sebebi var: İnsanlar nadiren dikkat eder.

Flannagan tipik bir Malibu'lu; ellisinde emekli olmuş, boş zamanlarında bronzlaşmış, bileğinde son model Apple saati parıldıyor. Çok şey görmüş ama yine de sıra dışı bir şeyin heyecanını yaşayan bir adam.

"Evet," diyor sonunda, işaret parmağıyla çenesine vurarak. "Fırtına gecesi kuzeye giden birkaç araba gördüm. Oldukça süslü arabalar. Gece yarısına yakın falan olmalıydı. Hatırlıyorum çünkü hemen ardından rüzgar şiddetlenmeye başladı, sonra yağmur başladı ve ben dışarıda oğlumun eve gelmesini bekliyordum." Omuz silkiyor ve gülümsüyor. "Ebeveynler, ha?"

Eckhart ve ben hızlıca bakiştık. Bir kaşımı kaldırıyorum ve *kuzeye giden süslü arabaları* not ediyorum, *gece geç saatlerde*. "Geç, ha? Tam olarak saat kaç civarı?"

Flannagan hafifçe omuz silkerek bana bakıyor. "Sabah on bir ile bir arası olabilir. Daha geç de olabilir, ama tam olarak hatırlamıyorum. Genellikle saat ondan sonra burası mezar gibi sessiz olur. Ama birkaç tane vardı, hepsi de son model arabalar, hepsi de hız yapıyordu. Oğlumun anlattığına göre smokin giyen bir sürü insan da varmış. Ünlü insanlar."

"Oğlunuz onları gördü mü?" Eckhart soruyor.

Başını salladı. "Evet, oğlum Kyle. O gece üniversitede sarhoş araba kullanma bağışında çalışıyordu. Büyük bir etkinlikti, Hollywood'un dört bir yanından insanlar gelmişti. Arabaları park ediyordu, böylece kimin gelip gittiğine iyi bakabiliyordu."

Bir bağış kampanyası. Not defterinin kenarına karalayarak bir not alıyorum. "O gece işi kaçta bitti?"

Flannagan başını kaşıyarak düşünüyor. "Etkinliğin altı civarında başladığını söyledi, yani gece yarısından sonra çalıştığını tahmin ediyorum. Tanıdık birkaç yüz görmüş olabilir -TV çalışanları, aktörler, bilirsiniz işte. Birkaç gün boyunca bu konuda susmadı ama ben pek dikkat etmedim."

"Onunla konuşmamın sakıncası var mı?"

Flannagan eve doğru başını sallıyor ve bir dakika sonra ortaya çıkan Kyle'a seslenir. Eşofman ve tişört giymiş olan çocuk uzun boylu, sırık gibi, dağınık saçlı ve mahcup bir sırıtışa sahip. Buradan başka bir yerde olmayı tercih eder gibi görünüyor. Sanki onu bir şey için yakalamak üzereymişiz gibi gözleri Eckhart'tan bana ve tekrar bana bakıyor.

"Hey, Kyle," diye başlıyorum, ses tonumu rahat tutarak. "Geçen hafta bağış kampanyasında mı çalışıyordun?"

"Evet, Perşembe günü bütün gece," diyor ellerini ceplerine sokarak. "Park edilmiş arabalar vardı. Üniversite kampüsündeydi. Her yer tıklım tıklımdı."

"O gece olağandışı bir şey oldu mu? Aşağı inerken bir şey gördünüz mü?"

Omuz silkiyor. "Pek sayılmaz. Etkinlik başlamadan hemen önce, saat beş civarında Malibu Kanyonu'ndan aşağı indim. Her şey normal görünüyordu. Herhangi bir kaza belirtisi görmedim, kırık cam ya da buna benzer bir şey yoktu. Saat birden biraz sonra eve döndüm. Yağmur yağıyordu. Hiçbir şey görmedim."

"Hatırladığınız bir isim var mı?" Kalemimi hazır tutarak soruyorum. "Ünlü biri var mı?"

"Oh, evet, tonlarca. Yarısını tanırısın." Sırıttırıyor, yüzü biraz aydınlanıyor. "Yeni hukuk dizisinde oynayan aktris Kelsie Crichton da oradaydı. Onu tanıyorsun, değil mi?" Başımı sallıyorum ama not alıyorum. "Oh, ve Paul Davis oradaydı - haber sunucusu ve tüm ekibi, eski ortağı Carly... Crown, sanırım, ve şimdi onunla birlikte haberleri yapan yeni olan, güzel olan-Latesha Jones. Ve bazıları

diğer TV oyuncularını, bir ya da iki yönetmen. Davis bir konuşma bile yaptı, yani herkes bu konuda heyecanlıydı."

"Neden bir konuşma hakkında vızıldıyordun? O şeyler beni uyutuyor."

Hızlı bir kıkırdama çıkarır. "Çok küfrettiğini söylediler. Dinlememize izin verilmemesi çok kötü."

"Biz mi?" Eckhart sorar.

Omuz silkiyor ve bir süre ayaklarına bakıyor. "Otopark valeleri." Bana baktığında yüzü biraz kızarmıştı. "Ama iyi bahşıştı."

İsim içime bir taş gibi otursa da yüz ifademini değişmesine izin vermiyorum. "Demek Davis bir konuşma yaptı, ha?"

Kyle başını sallıyor, sırtışı genişliyor. "Evet, aslında oldukça havalı biri. Televizyonda görüldüğünden çok daha farklı. Bana bir yirmilik bahşış verdi."

"İçiyor muydu?" Ben sordum. "Diğer sürücüler alkol kokuyor muydu?"

Kıkırdıyor. "Neredeyse hepsi, ama kimse arabasına dört ayak üzerinde sürünerek gitmiyordu, bilmem anlatabildim mi? Sarhoş olan biri varsa izlememiz gereken bir prosedür vardı."

Sadece başımı sallıyorum, beni buradan çıkmaya iten adrenalin artışını belli etmemeye çalışıyorum. "Teşekkürler, Kyle. Yardımın için minnettarım."

Kyle başını sallayıp geri çekiliyor, sonra aceleyle elimi sıkıyor, parmakları nemli ve soğuk.

Flannagan bana yarım bir gülümseme ve el sallıyor, ama ben çoktan arabaya doğru dönüyorum, zihnimdeki dişliler gıcırıyor.

Arabada Eckhart bana baktı, kaşları kalkıktı. "Eee?" Kapıyı kapatıyorum, derin bir nefes alırken dümdüz önüme bakıyorum. "Sence kiminle başlamalıyız?" diye soruyor.

"Lanet olası Paul Davis," diye mırıldanıyorum notlarıma bakarak. Bir an tereddüt ediyorum, önce Davis'in peşine düşmek için özel bir nedenim olmadığını biliyorum, ama bu doğru geliyor. Bana verebileceği zararı bildiğim için belki de ondan uzak durmam gerekirken, bunun doğru olmasını *istiyorum*.

Ama siktir et. Bu işin arkasında onun olduğu düşüncesi mantığımı kaldıracabileceğinden çok daha çekici. Ondan kurtulabilir ve kelepçelerimin tek bir tıkırtısıyla yüzündeki o kendini beğenmiş sırtışı silebilirdim.

Telefonumdaki DMV veritabanında hızlı bir arama yapıyorum. "Davis buranın kuzeyinde, Oak Park'ta yaşıyor. Olaydan sonra eve bu yoldan gittiğine dair rozetim üzerine bahse girerim. Çocuk kimsenin sarhoş olmadığını söyledi ama..."

Davis birkaç kadeh içki içmeden bir bağış toplantısını atlattı. Kimse yapamaz."

Eckhart kollarını kavuşturarak arkasına yaslanır. "Peki, hamlemiz ne olacak? En sevdiğin TV sunucusunun peşinden mi gideceğiz?"

Alaycılık Eckhart'a sandığı kadar yakışmıyor ve bunu neredeyse ona söyleyeceğim. Bunun yerine başımı sallıyorum, hayal kırıklığı kaynıyor. Büyük, sulu bir kemiğe sahip bir köpek gibi hissetsem bile, kişisel önyargımın bir soruşturmayı mahvetmesine izin vermeyeceğim, ama eğer bu işin arkasında Davis varsa, onun kaymadığından emin olacağım.

"Henüz değil. Süreç ve sebep olmadan ona karşı harekete geçemeyiz. Onun gibi insanlarla işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Dikkatli davranmamız gerekecek, gerçekten . Bu adamda çocuk eldivenleri var, Eckhart. tehlikeli ve onu kollayan insanlar var."

Eckhart homurdanıyor, sesinden alaycılık akıyor. "Tehlikeli, ha? Haber sunucularının bu kadar korkutucu olduğunu bilmiyordum."

"Bu öyle!" Kastettiğimden biraz daha sert bir şekilde karşılık verdim. Mülakatım sırasında aldığı notlar hâlâ aklımda. Şansı varken elindekileri kullanmamıştı ve nedenini hala bilmiyorum. Ama eminim ki sırtı duvara dayanmış olsaydı karımın geçmişini bana karşı kullanmaktan çekinmezdi. Yine de bunu ortağımla paylaşamam. "Olayları nasıl çarpıtacağını, halkı nasıl etkileyeceğini biliyor. Çok hızlı gidersek, bizi kan peşindeymişiz gibi gösterir. Araştırmamız, o etkinlikteki herkesin bir listesini ve belki de bazı video görüntülerini almamız gerekiyor. Konukların tam olarak ne zaman ayrıldıklarını, nerede yaşadıklarını ve o gece Malibu Kanyon Yolu'nu kullanıp kullanmadıklarını bilmek istiyorum. Birileri bir şeyler görmüş olmalı."

Eckhart pencereden dışarı bakıyor, düşünürken çenesi geriliyor. "Yani, yavaş oynayacağız. Gerçekten yavaş. Anladım."

"Acele bir tutuklama yüzünden kışımıza tekme yemektan iyidir," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı direksiyona vurarak Eckhart'a ne söyleyebileceğimi düşünüyorum. "Bu adamın bağlantıları var. Onunla yüz yüze görüştüm ve bunu söyleyebilirim. Yanlış bir hareket yapıp bizi gömmesini istemiyorum. Sırf eğlence olsun diye bize dava açacak türden biri. Ama ona bir iki ön soru sormak istiyorum. Etkinliğin organizatörü oydu, değil mi? Onunla başlamak için bir bahaneye ihtiyacınız varsa bunu kullanın."

Bir kaşını kaldırıyor. "Gerçek bir orospu çocuğuna benziyor." Acı bir kahkaha attım. "Hiçbir fikrin yok."

Eckhart tabletine birkaç not alıyor ve bana sırtarak bakıyor.

"Yarın onu tek başına idare edebilir misin?" Ben sorarım. "Dişçi randevum var." Yalan pürüzsüz ve kolay bir şekilde kayıyor.

Gözlerini devirerek kıkırdıyor. "Evet, doğru, sanki bunu yutacaktım gibi. Ama elbette Al, eğer onun adamıyla bir geçmişin varsa. Yumuşak ve nazik davranacağım. Ona neyin çarptığını bile anlamayacak."

Kaldırımdan uzaklaşırken, Flannagan malikânesinin ışıkları dikiz aynasında kaybolurken acımasız bir gülümsemeyle idare ediyorum. Zihnim şimdiden peşine düşmemiz gereken her ipucunu karıştırıyor. Bağış kampanyası, davetli listesi, fırtına başlamadan hemen önce olay yerinden geçen lüks arabalar. Adli tabip, bize kesin bir ölüm zamanı verecek.

Ve kurbanın kimliği. Kimdi bu kadın? Ve neden onu arayan kimse yok?

OceanofPDF.com

PAUL DAVIS

Bütün bir hafta sonu, endişeler ve Amanda ile yapılan sayısız sessiz tartışmalarla geçti. Bu kadın zihinsel katılığın resmidir. Onun resmi lanet olası sözlükte *inatçılık* tanımının altında yer almalı.

Fast Lane Foster, Cumartesi günü beni beklettikten sonra Pazartesi sabahı geldi ve Pazar günü de en ufak bir telefon görüşmesi bile yapmadı. Dandik Chevy'sini garaj yoluma park etti ve tamiratına yer açmak için kiralık Cadillac'ı garajdan çıkarmamı istedi. Şimdi de alet çantalarını garajın zeminine koyuyor ve duvara yaslıyor.

"Neredeyse her şeyi aldım," diyor yavaşça konuşarak. "Neredeyse mi?" Şu anda onu boğabilirim.

Benimle alay etmeye cüret etti. "Şurada, tamponun üstündeki çatlak kaplamadan bahsetmeye zahmet etmedin." Hiç şaşırmadan eşyaları boşaltmaya devam etti.

Onun sessiz çalışması karımla bir başka kavgayı tetikliyor.

"-Böyle bir şey olmayacak!" diye tıslıyor, sokağın aşığına ve yukarısına yan bakışlar atıyor. "O adamın bütün gün arabana vurmasına izin veremezsin. Komşular ne der? Ya ne üzerinde çalıştığını sorarlarsa? Westwood'daki o yere götür, gece geç saatte, kimsenin seni görmeyeceği bir saatte."

Garajın hemen dışındayız, meraklı gözleri uzak tutmak için çift kapıyı yarıya kadar indirdik. Kollarımı havaya kaldırıyorum, sonra hayal kırıklığım beni ele geçirince bırakıyorum. "Bu kadar çok trafik kamerasının altında hasarlı bir araba sürüp bundan kurtulmayı bekleyemem!" Keşke ona camları zangırdatabilecek kadar yüksek sesle bağırabilseydim. "Bunun için yakalanmamı , değil mi?" Öfkemi yüzüne doğru fısıldayarak soruyorum. Hiç irkilmiyor. "Burada olan bu mu?"

"Hayır, ben sadece-"

"Hey, ben gidiyorum," diyor Fast Lane garajdan çıkarken. "Bu işi halletmeniz için size biraz zaman vereyim."

Hay sikeyim. Yarın yokmuş gibi o araba üzerinde çalışmasını istiyorum. Sevgili Amanda'm benim için işleri berbat etmekten asla vazgeçmiyor.

Foster evin duvarına yaslanmış, şişkin pazusu yüzümden birkaç santim . "Ama ben paramı şimdi istiyorum."

Tartışmanın bir anlamı yok. Garaja gidiyorum ve elimde kalın bir zarfla dönüyorum. Zarfı alıp içine bakıyor, sonra bir kaşını kaldırıp "gerçekten mi?" der gibi başını eğiyor.

"Yirmi beş doların var," diyorum sakince. "Geri kalanını araba yeni gibi olduğunda alırsın. Anlaşma böyleydi."

Çenesini sıkıdığına derisinin altındaki kasların düğümlenmesinden hoşlanmıyorum. Zarfı yıpranmış, kirlenmiş kot pantolonunun arkasına sokuyor ve bir yemin mırıldanıyor. "Çarşamba ilk iş burada olacağım. Her şeyi yoluna koy, tamam mı? Son uyarı."

Amanda ağzı açık bir şekilde ona bakıyor. Sakin kalmak için elimden geleni yapıyorum ama bu biraz çaba gerektiriyor. Foster Chevy'sine tırmanıyor ve motoru çalıştırıyor. Kamyonetin içinden yüksek sesli, gümbür gümbür rap müziği yükseliyor.

Amanda kolumu sıkıyor, ben de dönüp ona bakıyorum. Bu sırada siyah bir Ford Explorer evimin önündeki kaldırıma yanaştı. Kırmızı ve mavi flaşörleri ızgarasına gömülmüştü. Nefesim boğazımda düğümleniyor.

Lanet olsun.

Otuzlu yaşlarında, ucuz gri bir takım elbise giymiş bir adam arabadan inip yanımıza geliyor ve gözlerinde keskin bir şüpheyle Foster'ı süzüyor. Foster da ona bakıyor, ama sonra aceleyle geri dönüyor ve uzaklaşıyor.

Omzumun üzerinden hızlıca bir bakış atıyorum. Garaj kapısı yarıya kadar inmiş, ikinci Cadillac'ın görünmesini engelleyecek kadar, ama bu adam çok yakından bakarsa açığı bir şeyleri ele verebilir. Nabzım hızlanıyor.

Adam Foster'ın giden Chevy'sine uzun uzun baktıktan sonra cebinden bir rozet çıkararak yaklaşır. "Paul Davis?" Sertçe yutkundum ve başımı salladım. "Dedektif Perry Eckhart, LAPD. Birkaç dakikanız var mı?" Sesi sıradan ama bakışları hiç de sıradan değil. Benden Amanda'ya bakıyor, onu tanıyor gibi görünüyor. Sinirlerim bir sarsıntıyla ateşleniyor.

Karımı nereden tanıyor?

Sonra gözleri Foster'ın kamyonetine kayıyor, şimdi caddenin yarısını geçmiş ve köşeye yaklaşıyor. Kendimi Foster'ın bunu seçmemesini umarken buluyorum.

özellikle dur işaretinden geçmek için.

"Dedektif," diyorum en iyi profesyonel gülümsememi takınarak. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Bağış gecesi eve dönüşünüzle ilgili birkaç soru sormamız gerekiyor," diyor ve garajın dışındaki Cadi'ye doğru başını sallıyor. Ses tonu yeterince dostça, ama gözlerinde bir parıltı var - gösterdiğinden daha dikkatli olduğunu söyleyen türden.

"Elbette," diyorum Amanda'ya bakarak. Solgun, dudaklarına kibar bir gülümseme yapışmış. Bir adım öne çıkıyorum, Eckhart'ın garajın içindeki görüşünü engellemek için kendimi rahatça konumlandırıyorum. "Sanırım dün bulunan kadınla ilgili olarak soruyorsunuz, değil mi?"

"Aynen öyle." Tavrı rahat ve gündelik ama gözleri farklı bir hikâye anlatıyor.

"Aslında sakın bir yolculuktu. Geç saatte ayrıldık ve eve dönmek için Malibu Kanyon Yolu'nu kullandık."

Birkaç adım daha yaklaşarak başını sallıyor. Hafifçe kayarak garaja doğru ilerlemesini engellemeye çalışıyorum. Ama o yöne bakmıyor. Garaj yolundaki kiralık Cadillac'ı kontrol ediyor.

Başını hafifçe eğerek, "Eve uzun bir yol var," diyor. "Yolda herhangi bir sorun çıktı mı? Sıra dışı bir şey gördün mü? O gece yağmurla ilgili bir sorun oldu mu?"

Amanda ve ben karşılıklı bakışıyoruz. "Hayır, olağan dışı bir şey yok," diyorum ses tonumu eşit tutarak. "Eve saat bir gibi vardık diyebilirim, şiddetli yağmur başlamadan hemen önce."

"Yani, mekânı terk ettiğinizde yağmur yağmıyor muydu?" Eckhart beni inceliyor, ifadesi okunmuyor ve sırtımda bir ter damlası hissediyorum.

"Hayır, öyle değildi," diyor Amanda. "Çok net hatırlıyorum, çünkü arabamızın getirilmesini uzun süre bekledik. Sırılsıklam olurduk."

Polis kiralık arabaya bir adım daha yaklaşıyor ve dikkatle bakıyor, yavaşça etrafında dolaşıyor. "Peki, bu Cadi," der kaputunu işaret ederek, "o gece kullandığın araba bu mu?"

"Ertesi sabah da," diye cevap veriyorum, biraz fazla hızlı bir şekilde. Sanki beynim yalan söylemeyi reddediyor ve onun yerine bu ifadeyi öneriyor, çünkü doğru. Midem sıkışıyor ama yüzümü sakinleştiriyorum. "Aslında, bana inanmıyorsanız Golden State'in otopark video bakabilirsiniz."

Ertesi sabah arabayı ve karakoldaki herkesin görüntüleri var. Eminim mekanda da kamera kayıtları vardır."

Yavaşça başını sallıyor, bunu düşünürken gözleri kısılıyor. "Bildiğim iyi oldu. Bunu araştırmaya değer olabilir. O gece birçok insan oradaydı."

"Evet, çok başarılı bir etkinlikti," diyorum güçlü gülümsememi göstererek ve heyecanlanmış gibi yaparak. "O gece beş milyon doların üzerinde bağış topladık. Bu organizasyonumuz için bir rekor."

"Alkollü araç kullanan birini fark ettiniz mi?"

"Hayır," diye çok hızlı cevap veriyorum.

Kendimi tekmelemek istiyorum.

Eckhart'ın gözleri arabaya kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor, okunmuyor. "Sorularımı cevapladığınız için teşekkürler. Aklınıza bir şey lütfen beni arayın." Kartvizitini uzattı. Onu alıp cebime koyuyorum. Sonra el sıkıştık.

"Sorun değil," diyorum omuzlarımı biraz gevşeterek. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır," diye yanıtlıyor, sesi tereddütlü, sanki bir şey onu engelliyormuş gibi. "Bu tür davalarda hep küçük şeyler olur, bilirsin. Kimsenin aklına gelmeyen bir şey."

Ter sırtımdan aşağı akarken gülümsüyorum. "Sadece hayal edebiliyorum."

O da gülümsemiyor, sadece bir kez başını sallıyor, biraz fazla yavaşça, sanki sessizliğin altında çatlayıp çatlamayacağımı görmeyi bekliyormuş gibi. Ama ben yerimde duruyorum, en iyi poker suratımı korurken kalbim hala çarpıyor. Sonunda geri çekildi, sokağa dönmeden önce son bir kez garaj kapısına baktı. Bulunduğu noktadan sadece karımın Subaru'sunun arka tarafı görünüyor ama üçüncü garaj bölmesinin kapısı kapalı.

Garaj yolunda birkaç adım atıyor ama sonra duraklıyor, hafifçe dönüyor. "Bir şey daha var," diyor bakışlarımı yakalayarak. "arkadaşın, kamyoneti olan adam. İlginç bir tipe benziyordu. Onunla mı çalışıyorsun?"

Nabzım hızlanıyor ama umursamaz bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Oh, o mu? O bizim tamircimiz," diyerek konuyu geçiştiriyorum. "Arada sırada bahçede bana yardım eder."

Eckhart yavaşça başını sallayarak bir kaşını kaldırır. "Anladım. Başka bir şey çıkarsa haber veririm."

Sıkı bir gülümsemeyle başımı sallayarak karşılık veriyorum. "Elbette, Dedektif. Beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

Son bir uzun bakışla arabasına doğru yürüyor. Kendimi rahat olmaya zorluyorum, kollarım yanlarımda gevşek, zihnim koştururken bile. İkinci kez

Dışarı çekildiğinde, yüz ifadesi gergin bir şekilde yanımda duran Amanda'ya bakıyorum.

"Çok yakındı," diye fısıldıyor, sesi gergin, gözleri hala araba yolunda, sanki onun geri gelmesini bekliyormuş gibi.

Zorlukla yutkunarak başımı sallıyorum. "Evet. Çok yakın."

Ve Foster'la karşılaşmak zorunda kaldı, her şeyin dışında. Şans son zamanlarda bana çok kötü davranıyor. Onu araştırarak, ne iş yaptığını öğrenecek... ve tutuklama emri için başka bir şeye ihtiyacı olmayacak. Muhtemelen Foster'ı başka bir şey için enseleyebilir ve sonra küçük anlaşmamız hakkında her şeyi anlatana kadar onu sıkıştırabilir.

Bu düşünce beni korkuyla felç ediyor.

Eckhart'ın arabası yolda kaybolana kadar izliyoruz ama o zaman bile gözlerinin hâlâ üzerimizde olduğu ve yanlış bir adım atmamızı beklediği hissinden kurtulamıyorum.

Geri dönecektir. Döneceğini biliyorum.

Her şey hızla çözülüyor. Düşünmem lazım... Bir avukata ihtiyacım var.

OceanofPDF.com

PAUL DAVIS

Eckhart'ın arabası köşeyi döndükten sonra Amanda ve ben garaja girdik. İkimiz de sessiz ve gergindik. Korkudan içim içimi yiyor. Hayatım boyunca hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum. Hapse giremem. Benden şüphelenmeye başlarsa ne yapacağımı düşünemiyorum bile. Uğruna çalıştığım her şeyi kaybederim.

Ve bu olamaz. Ne olursa olsun.

İkimiz de içeri girdikten sonra hemen garaj kapısını kapatıyorum. Kapının indirilmesiyle gün ışığı kayboluyor ve kısa süre sonra tavan armatürlerinden gelen sarımsı ışığın içinde kalıyoruz. Çamaşır odasının kapısını açıp içeri girmek üzereyim, oturma odasında Tristan'ın çizgi filmleri çok yüksek sesle oynuyor, ama Amanda yolumu kesiyor. Öfkeden kudurmuş, dudakları sımsıkı kenetlenmiş ve gözleri kocaman açılmış.

"Aklından ne geçiyordu?" diye soruyor, neredeyse bana bağırarak. Ellerini kalçalarının üzerine koyuyor. "Bunu söylememeliydin!"

Kaşlarımı çatıyorum, kadının bana aptalın tekiymişim gibi hissettirmesinden nefret ediyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Stüdyodaki park yerleri!" Bir an duraksıyor, ağır ağır nefes alıyor. "Çok erken, çok fazla şey verdin."

Alay ediyorum, fena halde sinirleniyorum. "Polislerin güvenlik kameralarına baktığını herkes bilir. Her suç programında var bu, Tanrı aşkına."

"Evet, ama bunu çok çabuk teklif ettiniz. Belli ki bunu düşünmüşsünüz. Tıpkı suçlu bir insanın yapacağı gibi."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. Bir halsizlik beni sarıyor, ardında bir korku dalgası bırakıyor ve dengemi bulmak için Subaru'nun kaputuna yaslanmak zorunda kalıyorum.

Gözlerim üçüncü garaj bölmesine park edilmiş hasarlı Cadillac'a kayarken nefes almak ve doğru düşünmek için kendimi zorluyorum. Ama yapacak hiçbir şeyim yok.

endişelenmek. Kiralık araba en küçük detayına kadar benimkiyle aynı. Camlar benimkinden biraz daha koyu renk, tabii, ama kim bilebilir ki, değil mi? Bu yüzden lastikleri falan değiştirdim. Eckhart denen adam, bu bilgiyi biraz hızlı verdiğimi düşünse bile videolara bakacak ve aynı araba olduğunu görecektir, böylece adımı listeden silecekler. Hikayenin sonu.

İyi olacağım.

"Ve?" Elimden geldiğince ilgisiz bir ses tonuyla cevap veriyorum. "Bu kadar büyütecek ne var? Görecekler-"

Amanda iç çekiyor, tıpkı Tristan'ın işleri berbat edip onu hayal kırıklığına uğrattığı zaman verdiği gibi uzun, acı dolu bir nefes veriyor. "Önemli olan park etiketi, Paul."

Kanım buza . "Kahretsin... Bunu unutmuşum."

Amanda başını sallıyor ve içeri giriyor. Kapıyı açtığı anda, televizyondan gelen sesler yayılıyor, çizgi film kıkırdamaları hayatın bana şu anda nasıl davrandığının bir yansıması.

"Sence fark ederler mi?" Tristan çoktan okula gitmiş olmasına rağmen sessizce soruyorum.

Omuz silkiyor ve bana acıyan bir bakış atıyor. "Bilmiyorum Paul. Tek bildiğim hâlâ doğru olanı yapabileceğin ve kendini -bizi- bu kâbustan kurtarabileceğin. Fark ettiklerinde çok geç olacak."

Öfke göğsümde kabarıyor, beni boğuyor. Yumruğumu kapının pervazına vuruyorum. Kapana kısıldım, köşeye sıkıştım ve hiçbir çıkış yolu yok.

"," dedim sonunda. "Bize bir avukat bulacağım."

Bana yakıcı bir küçümsemeyle bakıyor. "Bugün, Paul. Bugün bir avukat tut."

AL JAZINSKI

Eckhart sandalyesinde arkasına yaslanmış, elinde tablet, bağış kampanyasından görüntüler arasında geziniyor. Dudakları birbirine yapışmış, her kareyi incelerken gözleri kısılıyor. Ben beyaz tahtanın başında durmuş, elimde keçeli kalem, Eckhart'ın onaylamayan bakışları altında kafeteryanın duvarından aşırđığım haritaya eski tarzda çizimler yapıyorum. Mekan için bir yıldız. Malibu Kanyon Yolu orada, kuzeye 101. caddeye doğru kıvrılıyor. Şehrin dört bir yanında kırmızı noktalarla işaretlenmiş numaralandırılmış adresler; potansiyel şüpheliler ağı her geçen dakika daha da karmaşıklaşıyor.

Ve bu sadece bizim bildiğimiz insanlar. O gece Malibu Kanyonu'nda araba kullanan ve bağış gecesine katılmamış olan rastgele yolcuları hesaba katamayız.

Eckhart, sesi alçak ve odaklanmış bir şekilde, "Büyük oyuncuların çoğunun bağış toplantısından ayrıldıklarına dair elimizde net zaman bilgileri var," diyor. "Adamınız Davis siyah Cadi'siyle 12:15'te ayrıldı. Patronu da aynı yöne dönerek on dakika önce ayrıldı. Davis'ten hemen sonra bir aktris. Eski haber sunucusu Carly Crown 11:58'de kırmızı bir Beemer'la ayrıldı. İki Hollywood yapımcısı onu takip etti ve -işte başlıyoruz- yönetim kurulu üyelerinden ikisi, biri güneye doğru gidiyor, bu yüzden o sayılmaz. Ama bunlar sadece geç ayrılanlar. Yaklaşık yüz kişi daha 10 ile 11:30 arasında ayrıldı."

Tablete aç veriyor, böylece grenli görüntüleri görebiliyorum. Park alanından bir dizi far birbiri ardına süzölüyor ve şimşeklerle parıldayan o siyah gökyüzünün altında Malibu Kanyon Yolu'na doğru ilerlediklerini hayal etmemek imkansız.

Tahtada *Malibu Kanyonu Rotası* yazdığım yerin altına isimleri not ediyorum. "Yedi kişi," diye mırıldanıyorum. "Işıktaki trafik kamerasında görüldüğü üzere, 11:30 ile 12:30 arasında o yolu kuzeye kullanan yedi kişi. Ve yağmur vurdu-"

"12:57," diye araya giriyor Eckhart. "Meteoroloji böyle söyledi. Hafif başladı, sonra birer birer ağırlaştı. Sudan içeri doğru hareket etti."

Zaman çizelgesine bir çizgi çekerek, "Yani pencere dar," diyorum. "Kaza yağmurdan önce gerçekleşmiş olmalı. Adli tabip kurbanın cesedinin altındaki toprağın kuru olduğunu söyledi. Yağmur başlamadan önce vadiye atılmış." Eckhart bir kaşını kaldırır. "Böcek faaliyetleriyle ilgili bir şey."

"Tamam ama daha önce öldürülmediğini nereden biliyoruz? Yedide, dokuzda ya da her neyse?"

Parmak eklemlerim çatlayana kadar yumruğumu sıkıyorum. "Bilmiyoruz. Burada bir varsayımda bulunuyoruz. Daha önceki bir kazanın tanıkları olurdu. Birileri bir şeyler görmüş olmalı. Hiçbir şey olmasa bile en azından yoldaki kan izlerini."

Eckhart başını sallayarak tableti bir kenara bırakır. "Diyelim ki bir kaza oldu," başlıyor öne doğru eğilerek. "Yol boyunca yürüyor, sokak lambası yok, zifiri karanlıkta. Sürücü onu çok geç olana kadar görmüyor."

"Ona vurdular," diye devam ediyorum, sesim düz. "Çarpmanın etkisiyle öldü. Yardım etme şansı yok. Ama durdular. Vadiye kendi başına düşmedi."

"Doğru," diyor Eckhart. "Ama sonra, ihbar etmek yerine paniğe kapılıyorlar. Cesedi yoldan sürükleyip uçuruma atıyorlar. Belki düşmüş gibi gösterirler ya da kimsenin bulmamasını umarlar. Bu tür bir şokta doğru düzgün düşünmek bile birkaç dakika alır."

"On dakika mı? On beş mi?" Tahtanın önünde volta atıyorum, kalem avucuma vuruyor. "Yolun açık kalmasına yetecek kadar uzun, ama başka biri gelirse orada otururken yakalanacakları kadar uzun değil. Saat 1:10 gibi Kyle Flannagan sağanak yağmur altında eve döndüğünde her şey bitmişti."

"Ooh... Bunu sevdim. Mekandan kuzeye doğru kalkışlar arasındaki zaman aralıklarına bakabiliriz. Bir sonraki araba tarafından görülmeden tüm bunları yapmak için kimin zamanı olduğunu görebiliriz." Çenesini kaşıyarak düşünüyor. "Ya da belki on dakikadan daha hızlıydılar," diyor Eckhart karanlık bir sesle. "Bazı insanlar o anda donup kalmazlar. Harekete geçerler. İşlerini bitirirler. İki dakika mı?"

Volta atmayı bırakıp tahtaya bakıyorum. "Sonra ne oldu? Hiçbir şey olmamış gibi evlerine mi gittiler?"

"Aynen öyle," diyor Eckhart, Davis'in adını işaret ederek. "Mekandan 12:15'te ayrılmış. Olay yerine gidişle birlikte 12:26 ile 12:30 arası. Yağmur 12:37'de başlamadan hemen önce. Uyuyor. Bir bakıma."

"Neden öyle sayılır?"

"Çünkü arabası gayet iyi durumda. Ertesi sabah işe arabayla gittiğini söyledi. Kendinden oldukça emin görünüyordu."

"Ve sen ona inandın mı?" Ortağım hâlâ genç. Benim yaşımda, insanların yalan söylediğini biliyorum. Hem de çok. Her konuda.

"Arabayı kendim gördüm. Tertemiz. Hasar görmemiş. Yakın zamanda tamir edilmediğini söyleyebilirim. Her tarafı toz içinde."

"Kahretsin." Derin bir nefes alıyorum, midemdeki düğüm sıkılaşıyor. "Davis kanyonun kuzeyinde yaşıyor, ama bu gruptaki diğer altı kişi de öyle ve arabalarını görmedik. Altısının da mekandan doğruca eve gittiğini ya da daha önceki yüz kadar kişiden bazılarının gitmediğini kim söyleyebilir? Belki Malibu'da oyalandılar, benzin almaya falan gittiler ve Davis'*ten sonra* Canyon Road'a çıktılar." Bu sözleri söylerken, suçu o kibirli orospu çocuğuna atamadığım için içimde bir pişmanlık hissediyorum. "Kanıt olmadan herhangi bir yönde hareket edemeyiz."

"O zaman elimizde kanıt var," diyor Eckhart, dik oturarak. "Elimizde zaman damgaları var. Rotalar. O gece Malibu Kanyonu Yolu'nu kullanan bağış toplayan her misafirin haritasını çıkaralım ve diğer taraftaki zaman damgalarına bakalım. Yolun kuzeyinde bir otel var. Bir çörek deliğinden daha fazlasına bahse girerim ki videosu vardır. Bakalım kim kanyona çıkmak için çok fazla zaman harcamış."

Başımı sallıyorum, tahtaya geri dönüyorum, daha fazla çizgi ve bağlantı ekliyorum. İsimler yığılıyor: Davis, patronu, Crown ve diğer yapımcılar, şu aktris, yönetim kurulu üyesi. Bu bir örümcek ağı, dağınık ve yayılmış, ama bu bir başlangıç.

Eckhart başını eğdi, çalışmamı izliyordu. "Davis olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Duraksıyorum, yüzümü ona dönüyorum. Ortağıma karşı dürüst olabilirim ama sadece bir dereceye kadar. "bir ses bu yüzden ondan hoşlandığımı söylüyor ama kanıtlar bunu desteklemiyor. Paniğe kapılan ama izini kaybettiren bir adam profili çiziyor; empati ve pişmanlık duygusundan yoksun, programında insanlara zarar veren ve bundan zevk alan biri. Bu ortaya çıkarsa herkes gibi onun da kaybedeceği çok şey var. Yine de elimizde hiçbir şey yok."

Eckhart alçak sesle ıslık çalar. "Bu bizi daha önce hiç durdurmadı."

Yavaşça başımı sallayıp işaretleyiciyi kapatıyorum. "Çok zorlamadan önce adli tıp raporunun tamamına ihtiyacımız var. Ne olduğundan emin olana kadar varsayımda bulunmak yok. Ama en azından elimizde iyi bir ölüm zamanı var."

Eckhart tekrar arkasına yaslanıp bir elini saçlarında gezdiriyor. "Bunun sadece kötü şans olduğunu mu düşünüyorsun? Yanlış yer, yanlış zaman mı?"

Tereddüt ediyorum, tahtaya ve kanyon ile şehir arasında kesişen çizgilere bakıyorum. "Olabilir. Ama kötü şans bir cesedi vadiye atmaz."

Oda sessizleşiyor, sadece klimanın hafif uğultusu ve Eckhart'ın bilgisayarının cılız vızıltısı duyuluyor. Duvardaki takvime bakıyorum. Atmosferik nehrin şehri yıkamasının üzerinden iki hafta geçmiş bile. Bu dava ne kadar uzarsa, o kadar soğuyacağından korkuyorum. Bunun olmasına izin veremem. Öyle ya da böyle, kaçırdığımız şeyi bulacağız ve bulduğumuzda, bunu yapanın elini kolunu sallayarak gitmeyeceğinden emin olacağım.

Ve eğer şansım yaver giderse, failin Paul Davis olduğu ortaya çıkacak.

OceanofPDF.com

AMANDA DAVIS

Gözlerimin altındaki siyah halkaları hiçbir kapatıcı gizleyemez. Ya da Tristan'ın beni duymayacağı kadar yumuşak bir sesle ev işleri yaparak ve ağlayarak geçirdiğim bir saatin şişliklerini. Tüm bunları makyajla saklayamam, babamdan saklayamam.

Dabbing yapmaya ara verip dışarı bakıyorum. Henüz gelmedi, ama asla geç kalmaz.

Hıçkırıklarımı tutarken göğsüm kabarıyor. Onu iki aydır, *Sea Titan* adlı ticari yük gemisiyle denize açıldığından beri görmedim. Bu iki ay dayanılmazdı. Kazanın olduğu geceden beri birkaç kez konuştuk ama istesem de ona neler olduğunu anlatamadım. Doğru kelimeleri ya da zamanı bulamadım.

Kapı çaldığında irkiliyorum ve rujumu lavaboya düşürüp beyaz porselenin üzerine kırmızı bir leke bırakıyorum. Onu orada bırakıp kapıya koşuyorum.

Yan babamın yüzünü görüyorum ve gözlerimde gözyaşı tehdidini hissediyorum. Bu sefer biraz kilo vermiş. Elmacık kemikleri daha belirgin ve cildi güneşten yanmış. Kaşları kalın ve biraz dağınık, asi beyaz saçları hatırladığımdan daha uzun. Muhtemelen henüz berbere gitmemiş.

Kapıyı açıp kollarına atılıyorum. Kucaklaması sağlam ve sabit hissettiriyor ve bir anlığına tekrar güvendeyim. Tıraş losyonunun kokusu burnuma doluyor, aynı anda hem keskin hem de rahatlatıcı. Ama sonra isteksizce geri çekiliyorum. Mutlak rahatlık ve güvenlik anı dağılıyor ve korku bir yumrukla geri dönüyor.

"İçeri gel," diyorum, yoldan çekilerek. "Seni özledim." Sesim biraz garip geliyor.

Delici bakışları beni tarıyor, alnı endişeyle kırışıyor. "Öyle mi? Beni kandırabilirdin."

Esprî denemesi işe yaramıyor. Endişeli ve sorular gelmeye devam ediyor. Kendimi mutfakta meşgul ediyorum, ona sevdiği şekilde demlenmiş büyük bir fincan kahve dolduruyorum - bulanık ve siyah.

"Ne kadarlığına döndün?"

Kahvesinden bir yudum alıyor, dudaklarını şapırdatıyor, sonra fincanı yere bırakıyor. "Birkaç hafta sonra Şangay'a geri döneceğim."

"Rotan bu mu şimdi?" Kendime bir espresso hazırlayarak soruyorum. Sırtım dönük, kendime gelmem için bana zaman veriyor.

"Evet, bir süredir öyle." Bir yudum daha alıyor. "Ama bu yüzden burada değilim, değil mi?"

Espresso makinesini kapattım ve sütü köpürtmekten vazgeçtim. Sadece kahvenin üzerine döküyorum ve tezgâhta onun yanına oturuyorum. "Hayır," diyorum usulca, ellerimi birbirine kenetleyerek. "Acaba Tristan'a bir hafta kadar bakabilir misin?"

Parmakları çenemi hafifçe kaldırıyor. Gözleri benimkilere kilitlendi. "Neler oluyor Mandy?" Sesi sabit ama endişesi içime işliyor.

Gözlerim yanıyor ve tarafa bakıyorum. Sadece o bana böyle sesleniyor.

"Hey, hey," diyor nazıkçe, yanağımdan süzülen bir damla yaşı silerek. "Bana bak. Neler oluyor?"

Ciğerlerime hava dolduruyorum ve kendimi sabitliyorum. "Ben... Sadece biraz zamana ihtiyacım var, hepsi bu."

Kollarını kavuşturuyor, sertçe nefes verirken arkasına yaslanıyor. "Tamam. Burada oturup buna inanıyormuş gibi yapacağım. Kim olduğumu hatırlamaya hazır olduğunda bana gerçeği söyleyebilirsin." Ben ellerimde tuttuğum kahve fincanına bakarken o saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Bana her şeyi anlatabilirsin, ufaklık. Sen benim küçük kızsın. Yine mi aldatıyor?"

Başımı sallıyorum, yalanları söyleyecek kadar kendime güvenemiyorum. Uzun bir süre sonra gözlerimi kaldırıp ona bakıyorum, onun asla yargılamayacağını biliyorum. Asla suçlamayacağını. Yine de tek yapabildiğim, paylaşmadığım sırrın etrafına sarılmış ince bir gerçek katmanı.

"Bazı sorunlarımız var." "Siz ikiniz kavga mı ediyorsunuz?"

Başımı salladım.

"Tamir edilebilir

mi?" "Hayır...

Bilmiyorum."

"Büyükbaba!" Tristan merdivenlerin tepesinden bağıyor, sonra aşağıya fırlıyor, son basamağı tamamen atlıyor ve bir gümbürtüyle yere iniyor. Babamın yüzünün yumuşamasını izliyorum ve kollarını tam zamanında açarak Tristan'ı yakalıyor.

"Hey, dostum!" Babam Tristan'ı kaldırırken gülerek şöyle diyor. "Beni özledin mi?" Tristan'ın sırtışı geniş ve dişlek. "Bana ne getirdin?" diye soruyor, Babamın kollarında kıvranıyordu.

Onları izliyorum, göğsüm sıkışıyor. Oğlumu kaybedemem. Ne pahasına olursa olsun.

Babası Tristan'ı yere bırakır ve cebinden küçük bir nesne çıkarır. Tristan hevesle kapıyor, elinde evirip çeviriyor. "Nedir bu?" diye sorar, sesi merak doludur.

"Bu bir pusula," diye açıklıyor babam. "Sana kuzeyin nerede olduğunu söyler. Kuzeyi öğrendikten sonra başka ne bulabilirsin ki?"

Tristan'ın gözleri parlıyor. "Eve nasıl gidilir?"

Babası gülümseyerek onu kucaklıyor ve yanağına içten bir öpücük konduruyor. Tristan kıkırdıyor - serbestçe sallanıyor, ama çok hızlı değil, sanki ilgiden itiraf ettiğinden daha fazla hoşlanıyor gibi.

"Ne bulduğumu görmek ister misin?" Tristan cebini karıştırarak soruyor.

Nesnenin şekli ve renkleri kalbimi hoplatıyor. Farkına varmadan hareket ediyorum ama yeterince hızlı değil. Babam çoktan onu tutuyor -Tristan'ın garaj zeminindeki ödüllü keşfi.

"Nedir bu?" Babam kırık Cadillac rozetini inceleyerek soruyor. Bir köşesi eksik, kırmızı bölümlerden biri gitmiş. Ters çevirirken gözleri hafifçe kısılıyor.

"Yerde buldum," diyor Tristan gururla. "Güzel, değil mi?"

Babam bana bakıyor, bakışları keskin ve araştırmacı. "Burada neler oluyor?" diye soruyor sessizce.

Kendimi gülümsemeye zorlayarak elimi uzatıyorum. "Tristan, onu geri vermen gerekecek. O bir oyuncak değil."

Tristan tereddüt ediyor, yüzü düşüyor ama elini uzatıyor. Parmaklarımı pürüzlü kenarların etrafına kapatıyorum, keskin köşeler avucumu ısıtıyor.

"Git çantayı topla, bebeğim," diyorum, sonra da onun merdivenleri tırmanışını izliyorum.

Babam sırtını dikleştiriyor, ifadesi okunmuyor. "Elbette onu alacağım," diyor usulca. "Sen ne yapacağını düşünüürken biz de çok eğleneceğiz."

Tüm bunlar hakkında yapman gereken..." Belli belirsiz bir hareket yapıyor ama ne demek istediği çok açık.

Birkaç dakika sonra ayrıldıklarında, her ikisine de sarılmamak için kendimi zor tutuyorum. Ama kapı arkalarından kapandığında ve babamın arabası garaj yolundan çekildiğinde, titrek bir nefes alıyorum.

Zor kısmı daha yeni başlıyor. Paul bugün bir avukatla görüşecek. Ve nasıl gideceğini şimdiden biliyorum. Beni satmanın bir yolunu bulacak.

Kendimi kurtarmak için bir plana ihtiyacım var.

OceanofPDF.com

PAUL DAVIS

Bu kadınların nesi var böyle?

Kıbarca oturup saati bin dolar olan avukatın bana doğruyu ve yanlışı anlatmasını, konuşmasını hukuki jargonla süslemesini dinlerken aklımdan bu düşünce geçiyor. Aynı konuşmayı karımdan da birden fazla kez dinledim. Ne büyük bir zaman ve para kaybı.

Naomi Hedman, Santa Monica Bulvarı'ndaki lüks ofisinde masasına yaslanıyor. Özel dikim lacivert takım elbisesi kum saati şeklinin altını çiziyor. Kolları çok ince olmalı, çünkü ceketin skinny jean'in üst vücudundaki karşılığı. Altındaki beyaz bluz ise görünümüne net bir hava katıyor. Dalgalanan kahverengi saçları, yüzündeki sert ve sakın ifade olmasaydı, sert tavrını yumuşatabilirdi. Gözlerinde benim hakkımdaki yargısını görüyorum ve bu hiç hoş değil.

Ayrıca bu parlak ve erken Çarşamba sabahında buraya gelme nedenim de bu değil, benim zevkime göre çok erken. Yapmam gereken her şeyi tamamlamak için bugün izin aldım.

Kaşlarım çatıldığında keskin gözleri titriyor. Anlamsız, öğüt verici tiradını durdurmakta gecikmedi.

"Bay Davis, şunu açıkça belirtmemi izin verin. Tutuklama emri olmadığı sürece, polis kapınızı çalmadığı sürece, bunu müzakere edebilirsiniz, çünkü elinizde koz var. Bu ortadan kalktığında..." Hedman manikürlü eliyle küçümseyici bir hareket yapıyor.

"Bunu bana zaten söyledin," diye cevap veriyorum sabırsızlıkla. "Bu konuda ne kadar iyi pazarlık yaparsak yapalım, mahvolurum."

İkna olmamış bir şekilde yavaşça başını sallıyor. "Belki itibarınız zarar görebilir ama hapisane kurşununu atlatabilirsiniz."

Ona soğuk soğuk bakıyorum. "Benim yerimde olsan böyle mi yapardın?"

Sessizce alay ediyor. "Yasaları bildiğim için olay yerinden kaçmazdım ama bu benimle ilgili değil. Bu sizinle ve geleceğinizle ilgili Bay Davis. Ailenizin geleceği."

Tabii ki teslim olmamı ve suçlamayı düşürmemi istiyor. Başka türlü bana nasıl daha fazla saat fatura edebilir? Söylediği tek kelimeye bile güvenmiyorum.

"Belki de kendimi açıkça ifade edemedim, Bayan Hedman. Teslim olmak yerine bir alternatif ihtiyacım var. Beni yok etmeyecek gerçek bir seçenek."

Bir süre sessizce bana bakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Kaliforniya'daki vur-kaç vakalarının yüzde onundan azı çözülüyor. Yüzde doksanlık bir avantajdan öylece vazgeçmeyeceğim. Ancak kısa çöpü çekmem durumunda, hasarı derhal kontrol altına almak için bir strateji geliştirmenizi istiyorum."

Şaşkınlıkla bana bakıyor. "O zaman suçlamaları düşürebiliriz elbette. Tüm dava boyunca senin yanında olacağım-"

"Kastettiğim bu değil!" Öfkeyle bağırdım. Ayağa kalktım ve ofisini arşınlamaya başladım. Doğru cevabı bulması için onu kışkırtmaya çalışmanın bir anlamı yok. "Bunun suçunu başkasına atabilir miyim?"

Gözleri büyüyor. "Kimin üzerine?"

"Mesela eşim. O da yanımdaydı ve gereken her şeyi yapmama yardım etti." Pencerenin yanında duruyorum ve alacakaranlıktaki şehir manzarasına bakıyorum.

Yanına gidip pencereye yaslanıyor. "Bay Davis, Schadenfreude'un anlamını biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Bu Almanca kelimenin İngilizce bir karşılığı yok. Sizin gibi ünlü bir kişi yanlış bir şey yaptığına dair bir algıya kapıldığında ya da basitçe suçlandığında, onu şöhret ve servete taşıyan kitleler ona karşı cephe alır. *Hem de acımasızca*. Onları alaşağı etmekten, başarısız olduklarını ve çamurda sürüklendiklerini görmekten zevk alırlar."

"Kültürü iptal etmek mi istiyorsunuz?"

"Bu kültürü iptal etmekten daha fazlası, Bay Davis. Bu sosyal köpekliğin daha agresif bir şekli. Kitleler için neredeyse iç gıcıklayıcı. Ne kadar yükseğe çıkarsanız, o kadar kötüleşir." Kollarını düz göğsünde kavuşturuyor. "Bu işin mahkemede bitmesine izin vermeyin Bay Davis."

Ona inanamayarak bakıyorum. Bana yardım etmek istemiyor. Bu kadar basit ve açık. "Mahkûm etmek için ellerinde yeterli delil olduğunu sanmıyorum," diyorum, ifademden oldukça emin bir şekilde.

"Anladığım kadarıyla kaza, sizin birkaç içki içerken görüldüğünüz ve kaydedildiğiniz bir olaydan sonra meydana geldi. Tanınan bir kişisiniz ve bu da barmenin ifadesini oldukça ilginç kılacak. Schadenfreude'a biraz baharat katmak için, eğer doğru hatırlıyorsam, olayla ilgili haberleri geçen Cuma günü haberlerde kendiniz okudunuz. Bunun ortaya çıkmayacağını ve sizi acımasız, soğuk bir birey, belki de bir sosyopat olarak resmetmek için kullanılmayacağını düşünmeyin."

Onun saçmalıklarına bir dakika daha katlanamam. ", bunu düşüneceğim. O zamana kadar sağduyunuza güvenebilir miyim?"

"Benim hizmetlerimi resmen aldınız. Avukat-müvekkil gizliliği hakkınız var."

El sıkışıyoruz, her şeyden çok alışkanlıktan. Parmakları gevşek ve donuk.

"İrtibatta olacağım," diyorum kapıdan, bir avukata ihtiyacım olursa onu kullanacağımdan emin değilim. Kaliforniya'nın eğlence endüstrisinin kanlı sularında yüzen yasal köpekbalığı olan en iyisini istedim. Herkes bu kadının o olduğunu, ünlü insanların muhakeme hatalarıyla başa çıkmada en iyisi olduğunu söylüyordu.

Pek etkilenmedim. Ivy League'biriyle gitmeliydim. Gerçekten güvenebileceğim biri. Beni ciddiye alacak biri.

Eve dönerken, sözleri zihnimde yankılanmaya devam ediyor. Bahsettiği o süslü köpekleme olayının nasıl gerçekleşebileceğini anlamaya başlıyorum. Daha önce de başıma gelmişti, benden daha ünlü ve daha güçlü insanların başına gelmişti, çok daha önemsiz şeyler yaptıkları için, mesela kafayı bulmuşken bir direğe çarpmak ya da uygunsuz temasla suçlanmak - hüküm giymek değil, her ne haltsa.

Eve vardığımda, Fast Lane Foster'ı garaj yolunda, peyzaj kayalarından birinin üzerinde otururken buluyorum. Sadece o vardı, kamyoneti yoktu. Garajın önünde duruyorum, kapıyı kapalı bırakıyorum ve arabadan iniyorum.

"Ne istiyormuş?" diye soruyor bana, etli ellerini kalçalarına dayamış. Tehditkâr görünüyor, yüzü öfkeyle buruşmuş. Dövmeli teni ter içinde - sıcak öğle güneşi altında şaşırtıcı değil.

"Kim?"

"O polis," diyor soruma gülerek. "Ne yani, onun beş yaşında olduğunu anlayamayacağımı mı sandın?"

Bu iş kötünün birçok tonuna gidebilir. "Sadece katıldığım bir etkinlik ile ilgili birkaç soru, hepsi bu."

Dudaklarında orantısız bir sırtış beliriyor. "O kadının bir vur-kaç olayında öldüğü gece katıldığın gösterişli bağış gecesini mi kastediyorsun? Ne tesadüf, değil mi?"

Yüzümden kan akıyor. Her şeyi nasıl bir araya getirdi? Nutkum tutuldu. Söyleyebileceğim hiçbir şeyin durumu daha da kötüleştirmeyeceğini düşünemiyorum.

"Arabamı ne zaman tamir edeceksin?" Kalbimin çılgın ritmine rağmen sabit tutarak soruyorum.

"Son parçayı da kamyonu yükledim. Bugün daha sonra çalışmaya başlayabilirim." Birkaç adım daha yaklaşıyor ve kolumu demir gibi sıkıca kavıyor. "O polise benim hakkımda ne söyledin?"

Ne ürktüm ne de tereddüt ettim. "Benim tamircim olduğunu, arka bahçede yardım ettiğini."

"Görüyorsun, şimdi bir sorunumuz var Paul." Eli hâlâ üzerimde, omzumu sıkıyor. "Yüzümü gördü. Ve ben hayatımda polis istemiyorum, anlıyor musun?"

Başımı salladım. "Mükemmel."

"Ortadan kaybolmam gerekiyor, böylece senin hakkında sorular sormaya geldiklerinde, kendime bir anlaşma yapma cazibesine kapılmayacağım."

Ter ensemden aşağı damlıyor. Kravatımı çekiştirip biraz gevşetiyorum. Nefes alamıyorum. Bu asla bitmeyecek.

"Arabayı tamir et," dedim kısık bir fısıltıyla. "Ve paranı alacaksın."

"Yüz bin dolar," diyor sırtarak. "Bence yüz tane büyük para beni harekete geçirmeye yetebilir. Şimdilik."

"Larry Chappelle'i arayıp işlerin nasıl yürüdüğünü anlatmasını isteyeyim mi?" Sorum umutsuzca bir Hail Mary pasıydı, sümüklü avukatın bu zalim üzerinde bir etkisi olabileceğine dair bir bahisti.

"Elbette, devam et," diyor Foster, koluma alaycı bir yumruk atarak. "Sen bunu yaparken ben de yerel polisi arayacağım ve onlara şu müşterimden bahsedeceğim - biraz tuhaf bir adam, gerçekten şüpheli. Bir şeyler saklamaya çalışıyor olabileceğinden endişeleniyorum."

Bir an için gözlerimizi kırpmadan birbirimize baktık. Onun kanlı gözlerinde başka çarem olmadığını görüyorum.

"Pekâlâ," dedim sonunda. "Lanet olası arabayı anlaştığımız gibi tamir ve sana yetmiş beş bin ödeme yapalım."

Hala bana bakıyor, sanki sözümde durup durmadığımı anlamaya çalışıyormuş gibi. Sonra sırtıyor ve tekrar sırtımı sıvazlıyor.

Elini. Ayrılırken, sanki her yerde polisler varmış gibi sağına soluna bakıyor.

Belki de haklıdır. Ya beni izliyorlarsa? Bu düşünce beni iliklerime kadar ürpertiyor.

Ve o gevşek, çalımlı yürüyüşüyle uzaklaşırken kendime rahatsız edici bir soru soruyorum.

Fast Lane Foster'dan nasıl kurtulabilirim?

OceanofPDF.com

AMANDA DAVIS

Karanlıkta durup, ön odadaki perdelerin arkasından görünmeden, Paul'ün o haydut Foster'la etkileşimini izliyorum. Nefesimi tutarsam, alçak ve aceleci seslerle konuştukları kelimeleri duyabiliyorum. Ve dehşete kapılıyorum. Bu adamın hayatımızın geri kalanında bize şantaj yapmasını ne engelleyecek? Elini kocamın üzerine koyduğunu görüyorum ve nefesim kesiliyor ama temas alfa erkeği duruşunun ötesine geçmiyor.

Paul'ün bu adamla hiç şansı olmazdı. Onu bir dal gibi kırardı.

Haydut uzaklaştığında, Paul kiralık arabasını garaja getirmede. Ön kapıdan eve giriyor, ben de orada öfkeli bir şekilde onu bekliyorum.

"Yetmiş beş bin mi?" O bir şey söylemeye fırsat bulamadan ben sordum. "Peki bu ödemedi sonra kaç yüzlük? Nasıl bu kadar pervasız olabiliyorsun?"

Bir an için ağzı açık bana baktı. Sonra içinden öfke yükseliyor, gözlerinde parlıyor ve çenesini sıkıyor.

"Başka ne seçeneğim var ki? Benim yerimde olsaydın ne yapardın? O arabanın tamire ihtiyacı var. Servis için Cadillac bayisine götürmediğim için özür dilerim."

Pişman olacağım bir şey söylemeden önce susmayı dileyerek ısııyorum. "Eyalet dışına gidip oradan buradan parça alabilirdin. Nakit ödeyebilirdin. Bunları eBay'den falan sipariş edebilir, New York'taki ailenizin adresine kargolatabilir, sonra da her şeyi eve getirmek için oraya gidebilirdiniz. Bunun dışında her şey olabilir." Kollarımı göğsümde kavuşturdum, derin derin nefes alıyorum. "Bu adam artık bize sahip Paul," diyorum ve sesim paramparça oluyor. "Ve o bunu biliyor."

"Sonsuza kadar değil," diyor nazikçe, birkaç adım daha yaklaşarak. "Avukat zaman aşımı süresinin altı yıl içinde dolacağını söyledi."

"Altı yıl!" Bana sonsuzluk gibi geliyor. Onunla bu şekilde altı yıl yaşamak, bu kâbusun içine hapsolmak. Yapamam... Bir hıçkırık nefesimi parçalıyor. "Altı yılı nasıl geçireceğiz Paul? Tanımadığım bir araba sokağımıza her girdiğinde kalbim dururken mi?"

Yaklaşıyor ve kollarını açıyor ama ben sarılmak istemiyorum. Onun tarafından değil. Geri çekiliyorum ama umurunda değil. Beni kollarıyla sarıyor ve kulağıma fısıldıyor. "Her şey yoluna girecek, bebeğim. Göreceksin."

Burun deliklerim tanıdığım bir kokuyla doluyor. Geçen Cuma Carly bana sarıldıktan sonra ayakkabımdaki katran gibi üzerime yapışan, yüksek kaliteli, çiçeksi ve hoş olmayan tatlı bir parfüm. Öfkeyle geri çekiliyorum. "Benden uzak dur, seni yalancı bok çuvalı." Gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Onun kokusunu alabiliyorum."

"Amanda, yapma," diyor, kolumu tutmaya çalışıyor ama yanından sıyrılıp kapıya doğru koşuyorum, telefonum elimde sıkıca tutuyorum. Nereye gittiğimi bilmiyorum. Sadece buradan, bu evden gitmek istiyorum. Ondan.

Kapı arkamdan çarpıyor ama koşmayı bırakmıyorum. Ta ki Thousand Oaks'ın köşesini dönene kadar. Nefes nefese ve ter içindeyim, hala hastane kıyafetlerimi giymişim. Arabamın anahtarları yanımda değil ama önemli değil. Arabam evde ve oraya geri dönmeyeceğim. Bu gece olmaz.

Telefonumu cebimden çıkartıp son aramalara bakıyorum. Babamın numarası en son gelenlerden biri. Parmağım isminin üzerinde geziniyor ama ekrana dokunmuyor. Bir dakika içinde beni almaya gelirdi, ama onunla birlikte cevaplayamayacağım sorular ve benim yerime vereceği kararlar olurdu. Ve yanında Tristan var. Beni böyle görmek küçük oğlumu korkutur.

Michael Grant'in adı babamınkinin hemen altında, ve ben ona dokunuyorum. Telefon çaldığında bir lamba direğine yaslanıyorum, hâlâ ağır ağır nefes alıyorum. Ona ne söyleyeceğim? Ne yapacağım? Kayıp bir köpek yavrusu gibi beni sokak köşesinden kurtarmasını mı isteyeceğim?

Belki de değil... Belki de sadece bir fincan kahve ve bir dost yüzü iyi olurdu. Düşüncelerimi toparlayıp ne yöne gideceğime karar verene kadar bana eşlik edecek biri. Ama telefonu açmıyor. Arama doğrudan sesli mesaja düşüyor.

Telefonu cebime geri koyuyorum ve geri dönemeyeceğimi bilerek amaçsızca yürümeye devam ediyorum. Bir kilometre kadar sonra, önünden binlerce kez geçtiğim bir spor barına geliyor. Boğazım susuzluktan kavruluyor. Fazla düşünmeden içeri girdim ve tezgâhtaki tabureye oturdum. Tezgâh

Mekan insanlarla dolup taşıyor, sarhoş sesleri ve kahkaha nöbetleri duvardaki büyük televizyondan gelen spor spikerlerinin karışıyor. Mekân buram buram ter ve dökülen bira kokuyor.

"Size ne ikram edebilirim?" diye sordu barmen. Son dolarım üzerine bahse girerim ki neler yaşadığımı çok iyi biliyor. Belki her ayrıntıyı değil ama bana attığı bakış çok şey anlatıyor.

"Bira," diyorum su yerine, kendimi şaşırtarak. "Ama sadece bununla ödeyebilirsem." Ona telefonumu gösteriyorum.

Başını sallıyor ve bardağı musluktan dolduruyor, sonra da küçük bir bardak altlığı üzerinde önüme koyuyor. "Kötü bir gün müydü?"

Cevap vermiyorum, bardağımın yarısını bir nefeste içmeden önce bir süre ona bakıyorum. "Hiçbir fikrin yok," diye mırıldanıyorum, göz temasını keserek. Mesajı alıyor ve beni yalnız bırakıyor.

Bardağı kaplayan ve yavaşça hareket eden köpük baloncuklarına bakarken, düşüncelerimle sürükleniyorum. Buradan nereye gideceğim? Ne yapabilirim? İtiraf etmek bana ne kadar acı verse de, muhtemelen eve dönüp Paul'den taşkınlığım için beni affetmesini istemem gerekiyor. Aksi takdirde çıldıracak ve aptalca bir şey yapacak. İkimizi de yıllarca hapse attırabilecek bir şey.

Biradan bir yudum daha alıyorum, sonra elimin tersiyle ağzımı siliyorum. Her şeyi benim üzerime yıkıp paçayı kurtarabileceğini düşünerek hayal kırıklığı gözyaşlarına engel olmaya çalışıyorum. Herkes Paul Davis'in söylediklerine inanıyor. Herkes onun aptal şovunda yer almak istiyor ve ilgi odağı olmak için ruhlarını bile satabilirler. Bununla nasıl savaşıp hayatta kalabilirim?

"Özel bir aptal markası olmalı."

Bir erkek sesi beni kendime acıma koparıyor. Otuzlu yaşlarının ortasında, uzun boylu ve geniş omuzlu, yapılı bir adama ait. Ela gözlerinde muzip bir parıltıyla bana gülümsüyor. Siyah saçları dağınık ve çenesinde hafif bir kirli sakal gölgesi var, bu da ona moda dergilerinde görebileceğiniz türden erkeksi bir hava veriyor, ancak öyle biri gibi görünmüyor.

"Kim?" Onu utanmazca süzdüğümün farkında olarak soruyorum.

"Gözlerine o yaşları getiren adam." Parmağının ucuyla yanağımdaki bir damla yaşı siliyor. Yavaşça geri çekiliyorum ama gerçekten istemiyorum. Bir an için bile olsa gerçekliğimden kaçmaya ihtiyacım var.

Onunla ilgili manyetik bir çekim var, güvenmek için biraz fazla istekli olduğum bir şey, ama çekiciliğin altında, hafifçe rahatsız edici bir şey var... bir titreşim

gözlerinde ya da sırtıtışında, tam olarak anlayamadığım ama durumun yasadışı olduğuna karar verdiğim ince bir işaret.

Bir bira sonra, daha iyi bir karar vermeme rağmen, adını bilmediğim bir adamla bardan ayrılıyorum.

Benimkini de bilmemesine sevindim.

OceanofPDF.com

AMANDA DAVIS

Yakışıklı yabancıyla el ele bardan çıkarken, kendime bunda bir şey olmadığına dair güvence vermeye devam ediyorum. Biraz yaşamak istediğim için kendimi suçlu hissetmemeliyim. Paul beni her gün aldatıyor. Geceyi çekici bulduğum biriyle geçirmem neden dünyanın sonu olsun ki? Bana iyi davranacak biriyle?

Çok yaşamıyor. Yol sadece birkaç dakika sürüyor ve bizi Thousand Oaks'ın küçük sokaklarına götürüyor. Ona beni bara geri götürmesini söylemek istiyorum, ama aklımı okumak gibi esrarengiz bir yeteneği var gibi görünüyor. Eli benimkine uzanıyor ve ben artık eve gitmek için o kadar da istekli değilim.

Arabayı küçük, müstakil bir evin çift garajına çeker. Posta kutusundaki isim Greg Hollen. Kendimi, Paul'e yaptığım gibi kocasına da kokumu alacak bir Bayan Hollen olup olmadığını merak ederken buluyorum. Ama ev bir bekara ait gibi görünüyor. Mutfakta fazladan bir dekor yok ve hızlıca tazelenmek için kullandığım banyoda da kadın tuvalet malzemeleri yok.

İşim bittiğinde onu oturma odasındaki kanepede televizyon izlerken buluyorum. Deri ceketini bir sandalyeye bırakılmış, golf tişörtü geniş göğsünün üzerinde gergin duruyor. Yaklaştığımda ayağa kalkıyor ve beni ilk başta heyecan verici olan ateşli bir kucaklamayla sarıyor, dudakları dudaklarıma bastırıyor ve elleri yıllardır hissetmediğim bir açlıkla sırtımdan aşağı kayıyor. Ağzı sıcak, nefesinin tadı viski ve daha koyu bir şey gibi ve ben de onu olması gerekenden daha sert öpüyorum.

Beni döndürüp duvara doğru iterken, bileklerimi başımın üzerinde sabitlerken ve hâlâ beni öperken aramızdaki sıcaklık artıyor. Bir an için baş döndürücü ve tahrik edici -neredeyse çok fazla. Sonra, tutuşu sıkılaşıyor. Çok fazla.

"Hey," diye fısıldıyorum, ellerimi serbest bırakmaya çalışarak. "Acıyor. Bırak gideyim."

Gülümsemesi tüyler ürpertici bir sırtışa dönüşüyor. Gözleri için için yanıyor. "Hadi ama, biraz sert seviyorsun, değil mi?"

Midem çalkalanıyor, alkolün verdiği erken vızıltı hızla kayboluyor. Başımı sallıyorum. Ve onu itmeye çalışıyorum "Hayır. Hayır dedim. Bırak gideyim."

Yapmıyor. Bunun yerine bana daha sert bastırıyor, vücudu kaba kuvvetten bir duvar gibi. Kalbim çarpıyor, panik başlıyor. Göğsüne doğru geri itiyorum ama yerinden kımıldamıyor bile. Gülümsemesi kayboluyor, yerini karanlık bir bakış alıyor.

"Buraya bunun için geldin, değil mi?" Sesi alçak ve tehditkâr. "Bahse girerim evde bunu yeterince yapamıyorsundur." Eli bileklerimi bırakıyor ve onun yerine belimi buluyor, etime acımasızca saplanıyor.

"Ben gidiyorum." Sesim titriyor ama onu geçmeye çalışıyorum.

Eli dışarı fırlıyor ve kolumu morartıcı bir güçle kavıyor. Kapıyı kapatıyor, geniş omuzları çerçeveyi dolduruyor. "Hiçbir yere gitmiyorsun," diye hırlıyor. "Seninle işim bitmedi."

Adrenalin yükseliyor. O önümdeyken kapıya doğru ilerleyemem. Kolumu çekip kurtarıyorum ve yanından hızla geçerek ikinci kata doğru koşuyorum. Tek düşüncem uzaklaşmak, aramıza olabildiğince mesafe koymak. Sahanlıkta tökezleyip karanlık koridorda başka bir çıkış yolu ararken nefesim kesik kesik geliyor. Bir yatak odasının kapısı aralık ama arkamdan merdivenleri hızla çıktığını duyana kadar fark etmiyorum bile.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye bağırıyor, sesi duvarlarda yankılanıyor. Ayak sesleri ağır, acımasız.

Merdivenlerin tepesine ulaştığında göğsüm kabararak geri çekiliyorum. Yüzü öfkeyle çarpılmıştı, gözleri vahşiydi. Ben tepki vermeden üzerime atılıyor, omzumu tutuyor ve beni tırabzana çarpıyor. Destek için tırabzana tutunarak haykırdığımda yan tarafımdan acı fişkırıyor.

"Hayır!" Çığlık atıyorum ama o durmuyor. Eli boğazımı sıkıyor, beni panikletecek kadar sıkıyor. Boğuluyorum, nefes alamıyorum.

İçgüdülerim beni ele geçirdi. Çırpınıyorum, kolunu tırmalıyorum ve kurtulmaya çalışıyorum. Dizim kasıklarını buluyor ve olabildiğince sert vuruyorum. Bağırıyor, bir saniyeliğine tutuşunu gevşetiyor. Bu kadar yeter.

Tırabzanı kaldıraç olarak kullanarak onu var gücümle itiyorum. Geriye doğru tökezliyor, dengesini yeniden sağlamaya çalışırken kolları sallanıyor.

Sonra düşüyor.

Vücudunun merdivenlere çarparken çıkardığı ses mide bulandırıcıdır; ardı ardına gelen gümbürtüler ve kırılan kemiklerin korkunç çatırtıları... Ta ki yere yığılıp ölümcül bir şekilde hareketsiz kalana kadar. Başının altında bir kan gölü genişliyor. Tırabzanı kavrayıp ona bakarken göğsüm kabarıyor, hareket edemeyecek kadar şok olmuş durumdayım. Ardından gelen sessizlik uğursuz ve kan dondurucu, sadece benim düzensiz nefes alışım ile bozuluyor.

Dizlerim bükülüyor ve yere çöküyorum, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken hala tırabzanı tutuyorum. Olanların ağırlığı üzerime çöküyor ama düşüncelerimin karmaşası içinde bir yerlerde tek bir gerçek yüzeye çıkıyor.

Aman Tanrım... Bir adam öldürdüm.

Kelimeler zihnimi dolduruyor, bedenimi zayıflatan sarsıntılarla birlikte şok ve korku içinde yankılanıyor. Gerçekler ortaya çıkmaya başladığında sessizce nefes alıyorum ve hıçkırığımı bastırmak için titreyen bir elimle ağzımı kapatıyorum. Merdivenlerin dibinde hareketsiz bir yığın halinde yatan cesede gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde bakarken, dağınık düşünceler ve endişeli nefesler arasında inançsızlığım üzerime yapışıyor.

Ne yaptım ben?

OceanofPDF.com

AL JAZINSKI

Birisi mikrodalgada ayak gibi kokan bir şey ısıtarak tüm karakolu kokutmuş. Ya da bozulmuş peynir. Artık kahvemin tadı bile öyle. Kağıt bardak da dahil olmak üzere hepsini çöpe atıyorum ve bir tane daha alma isteğime direniyorum. Aynı kokacaktı. Yıkık dökük, gıcırtilı sandalyemden kalkıp beyaz tahtaya doğru yürüyorum.

Eckhart koltuğunda arkasına yaslanmış, kalemını masamın çizik yüzeyine vuruyor. Tabletini ekranı açık ama ona bakmıyor. Onun yerine, bir şey bulduğunu düşündüğünde yaptığı gibi kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor.

"İtiraf etmeliyim ki," diye başladı, "Davis'in fikrini beğendim."

Sanki yeterince kusacakmışım gibi hissetmiyordum. Tahta ile masamın arasında, adımlarımın ortasında durdum. "Ne fikri?"

Eckhart tabletini bana dönecek şekilde çeviriyor. Bir otoparkta çekilmiş, zaman içinde donmuş, tüm gri tonlamalı, pikseli ihtişamıyla bir görüntü. "Bağış kampanyasının ertesi gününden bir video çekmemizi önerdi. Bu istasyonun otoparkından."

"Ve?"

"Ertesi sabah işe giderken aynı arabayı -siyah Cadillac'ını- kullandığını göstereceğini söyledi. Ezik yok, cam kırığı yok. Bu onu güzelce aklıyor ve bu doğru."

Orospu çocuğu. Midemdeki düğüm sıkılaşıyor. "Ve bunu söyledi, ha? Öylesine mi söyledi? Bağlamı yok mu?"

"Evet. Yok." Eckhart omuz silkiyor, öne doğru eğiliyor. "Kötü bir fikir değil. Bize zaman kazandırır ve teyit etmemizi sağlar."

"Seni orada durdurumama izin ver," diye araya girdim, elimi kaldırarak. "Bu onun yardımseverliği değil. Bu onun kışını kollaması. Bunun ne kadar iyi görüneceğini biliyor."

'Oh, bana bakın, arabam tertemiz, daha fazla araştırmaya gerek yok. Kullanışlı, öyle değil mi?'

Eckhart'ın sırtışı kaybolur ve yerini kaşlarını çatmaya bırakır. "Tamam, tabii. Ama yine de kontrol etmeye değerdı. Şüphelileri ortadan kaldırmaya çalışıyoruz, favorileri oynamaya değil. Arabasını da bizzat gördüm. O kadına çarpmadı. O senin adamın değil."

Tahtadan kalemi alıp avucuma vurarak volta atıyorum. "Mesele sadece araba değil. Zamanlama, tavır. Davis işine yarayacağını bilmedikçe bir şey önermiyor. Adam hikâyeyi döndürmekte usta. İhtiyacımız olan şey, onun manipüle edemeyeceği bir kanıt."

"Peki bu görüntüler kanıt değil mi?" Eckhart daha dik oturarak bana meydan okuyor. "Kimin ne sürdüğüne, mekandan ayrılıp ertesi sabah işe gidip gitmediğine ve herhangi bir terslik olup olmadığına bakacağız. Sanırım herkesin nerede çalıştığını kolayca bulabiliriz, değil mi?"

Burnumun kenarını ovuşturarak iç çekiyorum. "Peki. Mekândaki ve herkesin çalıştığı yerlerdeki tüm lanet görüntüleri çek ve bunun için zaman harca. Ama bunun Davis'i temize çıkaracağını düşünmeyin."

"Bu onu nasıl temize çıkarmaz?" Eckhart hayal kırıklığı içinde sesini yükselterek sorar. "Ne demek istiyorsunuz? Sabahın birinde arabaya zarar verdiğini ve ertesi gün işe giderken arabada en ufak bir çizik bile olmadan gitmeyi başardığını mı?"

"Sana bu *çözümü önermekte* biraz aceleci davrandığını söylüyorum," diyorum parmaklarımla tırnak işareti yaparak. "Teklif ettiğini söyledin. Sanki bunu düşünmek için biraz zaman harcamış gibi. Sanki geleceğimizi biliyormuş gibi. Ve bu beni rahatsız ediyor. Büyük bir kırmızı bayrak kaldırıyor ve yüzüme sallıyor."

Eckhart kaşlarını çatıyor ve dar kravatını parmağıyla gevşetiyor. "Se, tüm bunlara rağmen hâlâ şüpheli mi?" diye soruyor tabletı göstererek.

Omuz silkiyorum ve uzun bir nefes alıyorum. "Çok haklısın, öyle. Suçluyu bulana kadar ya da mazeretini neden hediye paketi yaptırıp fiyonkla bağladığına dair tatmin edici bir neden duyana kadar, lanet olası Noel ağacının altında bizi bekliyor."

"Bu hediye paketinde bir mazeret değil, Al. Her zaman yaptığı gibi işine gidiyor, her zaman kullandığı arabayı kullanıyor. Mantıklı davranmıyorsun."

"Her neyse," diye mırıldanıyorum, haklı olduğu için ona kızıyorum.

Eckhart omuz silkiyor ve tabletini eline alıyor ama gözlerinde şüphe var. "Bize zaman kazandırıyor, biliyorsunuz. Otopark görüntülerini aldık ve

Listemizdeki herkesi görebiliriz - ne sürdüklerini, ne zaman geldiklerini. Bunu, nerede çalıştıklarına bakmaksızın listedeki tüm konuklara genişletebiliriz. Böylece onları şüpheli olarak eleyebiliriz."

"Evet," diyorum, kalemi bırakmadan elimi kalçama koyarak. "Davis hariç herkes." Şakaklarımı ovuşturarak inliyorum. Tüm bu Davis meselesi başımı ağrıtıyor. Köşeye sıkıştığında ne yapacağını kim ki? "Polis işinin eğlencesini kaçırıyorsun, bunu biliyor musun? Artık kapılara vurmak yok, insanların terlediğini ve kül rengine döndüğünü görmek yok. Sadece dosyalar ve görüntüler. Ne heyecan ama."

Eckhart sırtıyor. "Buna verimlilik deniyor, yaşlı adam. 21^{inci} yüzyıla hoş geldin."

Orta parmağım keskin bir hareketle cevap veriyor.

Eckhart güler, sonra eliyle kravatını düzeltir. Tablet önündeki masanın üzerinde dik bir şekilde durmaktadır. "Bir de Davis'le ilgili başka bir şey var."

Gözlerimi kısıyorum. "Başka hangi şey?"

"Davis'in evinde bir adam gördüm," diyor, sesi daha ciddi bir hal alıyor. "Aynı şirkette çalışıyormuş gibi görünmeyen biri. Sana söylemedim mi?"

Nabzım hızlanırken inanmayarak başımı sallıyorum. "Hayır, kritik detayları atlamış gibisin. Hangi adam?"

"Ben Davis'in evine gittiğimde o da gidiyordu. Ciddi bir zaman geçirdiğine dair bir çörek deliğinden daha fazlasına bahse girmeye hazırım. Mürekkebi ve kasları var. Onu bir yerden tanıyorum. Kamyonetinin plakasını aldım."

"Sen mi çalıştırdın?" Ortağıma için bağırarak isterken, olabildiğince sakın bir şekilde konuşarak. Eğer uyanmazsa bir gün bu çocuk iş başında öldürülecek.

Parmakları tabletin ekranına dokunmaya başlıyor. "Şimdi çalıştırıyorum," diye mırıldanıyor ve sonra gözleri ekrana lazer gibi odaklanıyor. "Malik Foster, nam-ı diğer Fast Lane Foster. Vay be..."

Tahtaya dönüp Davis'in adının yanına büyük harflerle adını yazıyorum. "Sorun nedir?"

"O bir oyuncu. Eski ortağım onu bir süre önce yakaladı." Eckhart'ın yüzü aydınlanır. Arkasına yaslanır ve parmaklarını başının arkasında birleştirir.

Söyleyecek daha çok şeyi var ama bunun için yalvarmamı istiyor. Onu tokatlamak istiyorum. Onun seviyesine inmeyeceğim.

"Ne için tutuklandığını duymak ister misin?"

Espri anlayışım yok oldu. "Eğer LAPD'de çalışmaya devam etmek istiyorsan, bir an önce dökülmeni öneririm."

"Buna bayılacaksın," diyor ve ben ona ters ters bakarken bir an duraksıyor. "Çoğunlukla araba çalmak, kesmek, yeniden satmak. Bazı saldırı suçları da var. Başta çıkaramadım ama şimdi anladım. Korkunç bir bağırsağın var, Al, çok korkutucu. Paul Davis'in bir doğramacıyla konuşuyordu."

"Yani Foster rastgele bir ziyaretçi değil," diyorum gözlerimi kısarak. "Orada olmasının bir sebebi var. Ne tedarik ediyor?"

"Her şey olabilir," diyor Eckhart. "Belki parçalar. Davis yarım yamalak bir şeye ihtiyacı olmasa onun gibi bir adamı etrafta dolaştırmazdı. Ona bunu sordum. Foster'ın onların tamircisi olduğunu, arka bahçede onlara yardım ettiğini söyledi. Ama inanmadım."

Yavaşça başımı sallıyorum, parçalar yerine oturuyor. "Bu Foster denen karakteri bulmalıyız."

Eckhart tabletinin ekranında yazmayı bitirirken, "Zaten bir BOLO yayınladım," diyor. "Onunla bir an önce konuşmak istersin diye düşündüm."

"Çok doğru," diyorum ve kalemi kapatıp masanın üzerine fırlatıyorum. "Davis kolay kolay korkmayacak türden bir adam. Eğer Foster Davis'e bağlıysa, sonunda zırhında bir çatlak bulabiliriz. Biraz koz. Bir diva gibi şarkı söyleyene kadar Foster'a baskı yapacağız."

Eckhart tekrar arkasına yaslanır, sırtışı geri döner. "Foster'ın buralarda takılacak kadar aptal olduğunu mu düşünüyorsun? Onun gibi adamlar ortalık kızıştığında takılmazlar. Polis olduğumu biliyordu. Bildiğini biliyorum."

"Onun gibi adamlar temiz de bırakmazlar," diye karşı çıkıyorum. "Bir izi var. Sadece onu bulmamız gerekiyor. Kankaları var, belki bir kadın, belki de bir anne. Birileri onun nerede olduğunu bilecektir."

Eckhart başını sallar ama sırtması devam eder. "Davis'i gerçekten çok seviyorsun, değil mi?"

"Aynen öyle," diye tersliyorum ve tekrar tahtaya dönüyorum. "Herkes eninde sonunda çuvallar. Nerede olduğunu bulmak bizim işimiz. Şimdilik tek istediğim arama emri için yeterli malzeme."

"Elbette," diyor Eckhart, ayağa kalkıp gerinerek. "Ama ne var biliyor musun? Davis'in garajında kan ya da parça bırakacak kadar aptal olduğunu sanmıyorum. Eğer bu işin içindeyse, çoktan temizlemiştir. Ertesi gün işe gittiğinde temizlemiş olabilir."

"Belki," diye itiraf ediyorum, sesim kısık. "Ama Foster da bu işin bir parçasıysa, bir şeyler dönüyor olmalı. Ve ben ne olduğunu öğrenmeye niyetliyim."

Eckhart başını sallıyor, sırtması gitmiş, yerini onun yapabileceğini bildiğim keskin odaklanma almış. "Peki, sırada ne var?"

"Bunu bölüşeceğiz," diyorum ve beyaz tahta kalemimi alıp tahtadaki isimleri daire içine alıyorum. "Sen otopark görüntülerini hallet. Ben Foster'ı takip edeceğim. Bakalım bu tavşan deliği nereye varacak."

Eckhart yine sırtıyor. "Peki ya görüntüler herkes için temiz çıkarsa?"

Ona bir bakış attım. "Sonra kapılara vururuz, insanları terletiriz ve kimin döndüğünü görürüz. Birileri bir şey görmüş ya da bir şey yapmış olmalı. Her zaman yaparlar ve sonra da yalan söylerler."

Kıkırdıyor. "Eski usul taktiklerini , değil mi?" Ben de sırtıyorum. "Ne diyebilirim ki? Hiçbir şey bunun yerini tutamaz."

PAUL DAVIS

Önce karım evden fırlayıp tek kelime etmeden ortadan kayboluyor ve beni onun geri dönmesini beklemek zorunda bırakıyor. İki saat boyunca ondan hiçbir haber alamadım. Sonra aradı ve gerçekten üzgün olduğunu söyleyebilirim. Sesi hızlı, titrek nefeslerle kesiliyor ama bana yanımda getirmem gereken şeylerden oluşan bir alışveriş listesi vermeyi başarıyor. Ovalama alkolü, yüzde 98'lik formülasyon. Peroksit, çamaşır dolabında sakladığı ekstra güçlü versiyonu. Bir sprey şişesi. Nitril eldivenler. Sonra bana Thousand Oaks'ta bir adres veriyor ve oraya gittiğimde arabayı garaja koymamı söylüyor. Benim için açık olacağını söyledi.

Ne oluyor lan?

Kim yaşıyor
orada?

Bunu öğrenmek üzereyim, diyorum kendi kendime sokağa dönerken. Ev iki katlı, müstakil, karanlıkla örtülü, ama garaj yoluna girdiğimde garaj kapısı açılıyor. İçeride başka bir araba var, daha önce hiç görmediğim bir Mazda.

Işıklarım kapalı bir şekilde garaja girdim ve motoru durdurdum. Garaj kapısı arkamdan kapanıyor ve sonra ışıklar yanıyor. Amanda kapının girişinde duruyor, solgun ve titriyor, elleri birbirine kenetlenmiş.

"Ne oluyor lan?" Kiralık Cadi'den inerek soruyorum. "Kimin evi burası?"

"Lütfen," diyor aniden hıçkırarak, "ben- ben yapmadım-"

"Ne yapmadın?" Onu kenara itip oturma odasına adım atıyorum.

Merdivenlerin yanındaki prize takılı bir gece lambasından gelen zayıf ışık dışında içerisi karanlık. Duvardaki elektrik düğmesini bulup açıyorum.

Ve nefesim kesildi.

"Kahretsin," diyorum ayaklarımın dibinde yatan cesede bakarak. "Ne yaptın sen?" Amanda'ya dönerek soruyorum.

Başını sallıyor, ağzı açık ağlıyor. "Özür dilerim, ben yapmadım, bir anda oldu."

Sol bileği fena halde morarmış ve boğazı mor tonlarda kızarmış. Orospu çocuğu onu boğmaya çalışmış. Ama onun evinde ne işi vardı?

Bana kaçırıldığını söylese iyi olur. "Kim bu adam, Amanda?"

"Polisleri aramak istedim!" diyor, sesi hıçkırıklarla paramparça olmuş. "Ama senin burada olmanı istedim, çünkü bu benim hatam değildi. Tristan ikimizi de kaybedemez! Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Kim o?" Onu rahatlatmak istemediğim için tekrar soruyorum. Lanet bir sürtük. Bunu tahmin etmemiştim.

"Sadece bir adam," diye fısıldıyor. "Posta kutusunda görene kadar adını bile bilmiyordum."

Hay sikeyim. "Bu yaptığın bir şey mi? Aldığın yabancılarla eve gitmek... tam olarak nerede?"

Gözyaşları anında kuruyor ve öfke göğsünü kabartıyor. "Sakin buna cüret etme! Carly'nin parfümü kokarken bugün olmaz! Sakin beni yargılamaya kalkma. Bunu daha önce hiç yapmadım ve bunun mümkün olduğunu hiç düşünmedim!"

"Öyle mi? Gerçekten mi? Patronunla öğle yemeğinde el ele tutuşmaya ne dersin? Bu da bir ilk miydi?"

Gözlerini ve başını çevirir. Bir damla gözyaşı yanağına süzülüyor. "Yapma," diyor sonunda. "Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"Neden yapayım ki?"

Gözleri yine buz gibi, acımasız. Kadın Pasifik'teki bir fırtınadan daha değişken. Bir an sakın, bir sonraki an cehennemi serbest bırakıyor. Sonra yine sakın.

"Çünkü sen vur-kaç olayından, ben de bu olaydan yakalanırsak Tristan ikimizi de kaybeder."

Omuz silkiyorum, etkilenmiyorum. Kazadan bu yana "Tristan'a ne olacak?" sorusunun üzerinden sayısız kez geçtik.

"Ve bana borçlu olduğun için," diye ekliyor. "Seninkini kapatmana yardım ettim, değil mi?"

"Bu lanet bir kaza değil!"

"Hayır, değil," diye itiraf ediyor. "Bu nefsi müdafaa. Asıl soru, şu anda polislerin bize bakmasını istiyor muyuz? İkimize de mi? Yoksa bana yardım etmek mi istiyorsun?"

Endişesini bir an düşündüm. Sonra, bu olayın getirdiği fırsatı fark ettim. Kendini benim ellerime bıraktı.

"Sana yardım edeceğim," diye cevap verdim. Ama bu kalbimin iyiliğinden değil. Hem de hiç değil. Çünkü artık bana sırtını dönmesini engelleyecek bir şeyim var. O aptal kaza yüzünden başım derde girerse beni boşamasını ve oğlumu almasını engellemek için. Gülümsememi zar zor zapt edebiliyorum. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Şurada bir derin dondurucu var," diyor yemek odasını göstererek. "Umalım da içinde yer olsun. Ama önce kafasını plastik bir torbaya sarayım. Senden istediğim şeyleri getirdin mi?"

Ona arabadan malzeme çantasını getiriyorum ve o da ustaca, pratik hareketlerle bir çift eldiven giyiyor. Sonra çekmecedeki bulduğu bir rulodan birkaç çöp torbası çıkarıp adamın kafasına geçiriyor. Hareketlerinde hızlı ve muhtemelen iş yerindeki diğer hemşirelere yaptığı gibi bana da patronluk taslıyor.

Adamı dondurucuya sokmak biraz zaman alıyor ama birkaç tepsi eti buzdolabının dondurucusuna taşıdıktan sonra başarıyoruz. Sonra, kanla ıslanan tuvalet kağıdını kullanarak zemini temizliyor, sonra da hepsini kanalizasyona atıyor. Peroksit kan kalıntılarını çözüyor. Sert tahtaların arasındaki çizgileri ıslatmasına izin veriyor ve bir temizlik çılgınlığı içinde her yere püskürtüyor. Sonra merdivenleri, ve bazı trabzanları bir üst kata kadar silerek temizliyor. Alt katta, banyo musluklarını, tuvalet kolunu, ışık düğmesini ve her iki taraftaki kapı kolunu bitirir.

"Başka bir şeye dokundun mu?"

Cevap vermiyor. Bir süre pencereye bakıyor, sonra alkolü alıp panjur çubuğunu ve birkaç çıtayı temizliyor. "Sanırım burada işimiz bitti." Termostata gidip ayarını düşürüyor, sonra alkol ve peroksiti alıp getirdiğim çantaya geri koyuyor.

"Bu evde alarm sistemi var mı?" Etrafa bakarak soruyorum.

"Fark etmedim, hayır. Arabaya bin ve dışarı çık. Ben garaj kapısını kapatıp ön kapıdan çıkacağım."

Dediğini yapıyorum ve ışıklarım kapalı, motorum çalışır halde garaj yolunda onu bekliyorum. Kapıyı yavaşça arkasından kapatıyor, sonra elektrikli kilidin üzerindeki bir düğmeye basıyor.

Eve dönüş yolumuz boyunca sessizdik. Artık ağlamıyor, ama üşüyor gibi görünüyor, sıcak bir akşam olsa bile zaman zaman titriyor. Eve vardığımızda benimle konuşmuyor. Alt kattaki banyoya koşup kendini oraya kilitlemekten başka bir şey yapmıyor.

Muhtemelen ağlıyordur. Duş akarken emin olamıyorum ama kimin umurunda? Eğer artık onun için yeterince iyi olmadığımı düşünüyorsa, umarım bu adam ona asla unutamayacağı bir ders vermiştir.

"Teşekkürler, dondurucudaki ölü adam, her kimsen," diyorum kendi kendime, bir kadeh burbonu tek başıma kaldırıp kadeh kaldırıyorum. "Bugün bana bir iyilik yaptın. Artık beni terk edemez. Asla. Polislere kazamdan bahsedemez. Beni memnun etmeye çalışmaktan başka bir şey yapamaz."

Gülüyorum ve kendime bir içki daha dolduruyorum. Ne de olsa güzel bir gündü.

OceanofPDF.com

AMANDA DAVIS

Duştan çıkıyorum, cildim kaynar sudan kızarmış ve vücuduma sürdüğüm havlu ellerimde titriyor. Hâlâ üşüyorum, sanki damarlarımda buz dolaşıyor. Buhar aynayı bulandırıyor ama ne kadar kırık dökük göründüğümü anlamak için yansımamı görmeme gerek yok. Yorgunluktan, hala içimde akan adrenalinden ve az önce yaptığımız şeyin ağırlığından titriyorum.

Az önce yaptığım şeyi.

Hepsi benim hatam. *Her şey benim hatam.* Ve bunların hiçbirine hazır değildim.

Banyonun kapısını açtığımda Paul koridorun karşısında bekliyordu. Elinde bir bardak burbonla duvara yaslanmış, kravatını gevşetmiş ve gömleğinin yaka düğmelerini açmış. Sözlerinden önce alkol kokusu çarpıyor burnuma.

"Bu bir vur-kaç olayı değildi," diyor, sesinden zehir damlıyor ve tam olarak anlayamadığım başka bir şey. Karanlık ve tehditkâr bir şey.

Havluyu kendime daha sıkı sarıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Hayır, değildi. Ama bu benim hatam da değil."

Paul acı bir kahkaha atar ve bir adım daha yaklaşır. "Senin suçun değil mi? Senin pisliğini temizlemem için beni rastgele bir eve getiren sensin Amanda. Onunla eve giden sensin."

Haklı olduğu gerçeği içimi kızgın bir zehir gibi yakıyor. "Sana söyledim, öyle değildi!" Sesim çatlıyor ve bu kadar zayıf çıkmasından nefret ediyorum. "Ben-"

"Kendine sakla!" diye sözümü kesiyor, bardağındaki burbonu döndürüyor. "Bir aziz gibi davranmak mı istiyorsun? İyi o zaman. Ama o bara girdiğinde bela aramıyormuşsun gibi davranmayalım."

Aklımı kaçırmam için hangi düğmelere basması gerektiğini çok iyi biliyor. Havlunun kenarını tutuyorum, kumaş parmaklarımın altında nemli.

"Her şeyi bildiğini sanıyorsun, değil mi? Carly'nin parfümü kokarken orada durup beni yargılayabileceğini mi sanıyorsun?"

Çenesi geriliyor ve bir an için gözlerinde suçluluk duygusu görüyorum. Ama geldiği gibi hızla kayboluyor, yerini o sinir bozucu sırıtış alıyor.

"Bu benimle ilgili değil," diyor, sesi alçak ve tehlikeli. "Bu seninle ilgili. Ve yaptığın şeyle. Ve az önce dondurucuya tıktığın cesetle."

Midem bulanıyor, boğazımda safra birikiyor. Geri adım atıyorum, topuklarım soğuk fayans zemine sürtünüyor. "Başka seçeneğim yoktu Paul. Beni öldürmeye çalıştı. Ne yapmam gerekiyordu? İzin mi verseydim?"

"İşte bir fikir." Kahkahası keskin. Zalimce. "Hayır, anlıyorum. Sadece hızlı bir sevişme istedin, değil mi? Ve şimdi ikimiz de bu karmaşanın içindeyiz. Yığına eklenecek bir sır daha."

Aramızdaki hava gerginlikle çatırdıyor, her kelime daha derine iniyor, her nefes bir mücadele gibi geliyor. Kalbim göğsümde çarpıyor, korkum onun gözlerindeki öfkeyle eşleşen bir öfkeyle karışıyor.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor, bir adım daha yaklaşarak. Sesi daha sessiz ama daha az tehlikeli değil. "Plan nedir Amanda? Bütün cevaplar sende gibi görünüyor. Bundan nasıl kurtulacağımızı düşünüyorsun?"

Boğazım düğümlenerek ve görüşüm bulanıklaşarak ona bakıyorum. "Bırak beni," diye fısıldıyorum.

Donup kalıyor, bardak yarıya kadar dudaklarına geliyor. "Ne?"

"Bırak beni," diyorum tekrar, bu sefer daha yüksek sesle. "Artık hakkımda yeterince şey biliyorsun. Kazadan kimseye bahsetmeyeceğimi bilecek kadar. Ödettik bile, biraz çarpık, şiirsel bir şekilde. O yüzden bırak gideyim. Tristan'ın bende kalmasına izin ver, ben de senin hayatından çıkayım. Kariyerine, itibarına, özgürlüğüne sahip olabilirsin. Onu istediğin kadar sık görebilirsin. Senden tek bir kuruş bile istemiyorum. Sadece oğlumu büyütmeme izin ver."

Gülüştü buz gibi soğuk. "Çekip gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun? Bana yaptırdığın şeyden sonra mı? Hayatta olmaz, tatlım. Tekrar düşün."

Başımı sallıyorum, ellerim titriyor. "Ben ciddiym Paul. Bu artık bir evlilik değil. Bu bir hapisane. Sen beni sevmiyorsun, ben de seni sevmiyorum, artık değil. Rol yapmayı bırakalım. Şimdi tam zamanı."

Gözleri kararıyor ve yaklaşıp üzerime çıkıyor, beni duvara doğru itiyor. Yumruğu başımın hemen yanındaki duvara çarpıyor ve alçıpanda bir delik açıyor. İrkiliyorum ama gözlerim onunkilere kilitleniyor.

Nefesini yüzümde hissedinceye kadar bana yaklaşıyor, yakıcı, iğrenç. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Sen en iyisi olacaksın

sadık, vefalı ve nazik bir karısın. Ne zaman canım sevişmek istese bacaklarını açıp bana gülümsüyorsun. Ve ayın yirmi yedisinde, benimle yönetim kurulu toplantısına gelecek ve çok iyi davranacaksın."

Hazırlıksız yakalandığım için göz kırpıyorum. "Ne yönetim kurulu toplantısı?"

Burbonundan bir yudum daha alarak sırtıyor. "Ray'in masasında bir not gördüm. Yeni bir pozisyon için beni incelemekle ilgili bir şey. Henüz resmi değil ama yakında olacak. Ve geldiğinde, mükemmel küçük bir eş gibi gülümseyecek ve parlayacaksın. Anlaşıldı mı?"

Midem bulanıyor, oda etrafımda dönüyor. "Peki ya seni seçmezlerse? O zaman ne olacak?"

Gülümsemesi kayboluyor, bardağı sıkıca kavırıyor. "Yapacaklar. Başka seçenekleri olmayacak. Bundan eminim."

Başımı sallayıp bir adım geri çekiliyorum. "Sen delisin."

"Belki de öyleyim," diyor, sesi alçak ve soğuk. "Ama gitmiyorsun. Şimdi değil. Hiçbir zaman. Peki ya Carly? Buna alış artık. O senin hiç olmadığın kadar iyi sevişiyor."

Sözlerinin ağırlığı üzerime çöküyor, beni boğuyor. Zihnim bir çıkış yolu bulmak için çaresizce koşturuyor ama her yol çıkmaz sokak gibi geliyor.

Mutfğa doğru yürüyen Paul içkisini bitiriyor ve bardağı sert bir şangırtıyla tezgâhın üzerine bırakıyor. Onu koridordan görebiliyorum, banyo duvarına yaslanmış durumdayım, bitkinim, hareket edemeyecek kadar yorgunum.

"Biraz uyu," diyor, sesi düz. "Buna ihtiyacın olacak."

Yavaşça yukarı tırmanıyor ve beni düşüncelerimle, korkularımla ve hayatımın ne hale geldiğinin ezici gerçekliğiyle baş başa bırakıyor.

Ondan asla kurtulamayacağım. Eğer oğlumu kaybetmek istemiyorsam.

AMANDA DAVIS

Dün gece uyuyamadım. Oturma odasındaki kanepeye kıvrılmış ve battaniyeye sarınmış bir halde zaman zaman uyukluyor, ancak boğazıma düğümlenen bir çığlıkla uykudan irkiliyordum. Biraz dinlenmeye çalışmaktan vazgeçtiğimde neredeyse şafak sökmek üzereydi. Bunun yerine gözlerimi dört açtım, tavana ve kafamda her şeyi tekrar tekrar gözden geçirdim.

Her şey bağış toplama gününe kadar uzanıyor.

Elbette, o günden önce mutlu değildim. Kötü bir evliliğin içinde sıkışıp kalmıştım. Boşanmak istiyordum ve Paul ile bu konuda bir ilerleme kaydedemiyordum ama şimdiki gibi köşeye sıkışmış değildim. Hapiste yatmayı ya da oğlumu kaybetmeyi düşünmüyordum. Yine de kendimi suçlu hissetmekten alıkoyamıyorum, birden fazla şekilde. Kazanın olduğu gün yaptıklarım için. Paul'e yardım etmek yerine polisi aramadığım için. Ama en çok da dün için. Barda bir yabancıyı alıp onunla eve giderken aklımdan ne geçiyordu? Ne olmasını bekliyordum ki?

Bu değil, orası kesin.

Acil servise girdiğimde vardiyamın başlamasına yirmi dakika vardı. Gözlerim kuru, ama maske olarak kullandığım donmuş bezelye torbasına rağmen kan çanağı ve gözle görülür şekilde şiş. morluklarımı gizlemekte iyi bir iş çıkaran siyah bir balıkçı yaka var. Gülümsemek ve normal halim gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum ama düşüncelerim hızla akıyor.

Ben ne yapacağım? Ya da daha iyisi, ne yapmalıyım? Bu karmaşadan çıkmanın en akıllıca yolu nedir?

Bazen, nasıl ilerleyeceğime dair doğru cevabı bulmakta zorlandığımda, kendimi bir filmdeki sahneyi izlerken hayal ediyorum ve kendime soruyorum, kahramana ne yapması gerektiğini söyledim? Bir filmin uzaklaştırıcı, sakinleştirici metaforu, aksi takdirde benden kaçan cevapları görmeme yardımcı oluyor.

Sadece, şimdi muhtemelen kanalı değiştirirdim.

Mola odasına girip kahve makinesine doğru ilerlerken dudaklarımdan acı bir kıkırdama kaçıyor. Birisi çoktan bir demlik hazırlamıştı ve ben de hemen bir fincan doldurdum. Hoşuma giden tatlı bir Fransız vanilyası tadı var.

Kahve fincanı donmuş ellerimde, yıpranmış koltuğa oturuyorum. Küçük yudumlar alıyorum ve sıcak sıvı umduğum etkiyi yaratıyor. Zihnimi temizliyor ve düşüncelerimi düzenliyor.

Nefsi müdafaaydı. Bunu kanıtlayacak çürüklerim var.

Ve panikledim, tıpkı Paul'ün kazadan sonra paniklediği gibi. Benim ona karşı üstünlüğüm olmadığı gibi onun da bana karşı üstünlüğü yok. Ama daha da önemlisi, bana hâlâ *ihtiyacı olması*. Kariyerinde ilerlemesi için, doymak bilmeyen güç arayışı için. Eğer kartlarımı iyi oynarsam, onun ihtiyacı benim kozum olur.

Ve bir avukata ihtiyacım var... bu karmaşada bana yardımcı olabilecek birine. Yine de güvenebileceğim birini düşünemiyorum. Elimde tuttuğum sırlar, internetteki güler yüzlü ve pahalı takım elbiseli bir rehberde bulacağınız biriyle paylaşılabileceğiniz türden değil.

Uzun ve acı dolu bir nefes vererek, yapılacak en mantıklı şeyin bir avukat tutmak ve polisleri aramak olduğunu itiraf etmeliyim. Ama bu düşünce beni korkutuyor. Bir günlüğüne bile olsa ya da nefsi müdafaa yaptığıma ikna olana kadar kaç gün geçerse geçsin hapse atılmak felç edici. Tristan'dan şu anda olduğumdan daha fazla uzak kalmak, onu özlemek ve bu konuda hiçbir şey yapamamak hayal bile edilemez.

Peki ya bana inanmazlarsa? Daha önce de oldu. Masum insanlar işlemedikleri cinayetler yüzünden hapse atıldılar. Polislerin her ay yerine getirmeleri gereken kotaları, işlerini aceleye getirebilecek aptal patronları var. Avukatlar da işleri berbat edebilir.

Ve Paul... Onun tanıdığım herkesten daha iyi yalan söyleyebildiğini unutamam. Herkesi her şeye ikna edebilir ve küçük bir kazanç için bile beni satmaktan çekinmez. O kadar iyi bir hikâye uydurur ki... Geri dönüşü olmaz.

Hayır. Bundan daha zeki olmalıyım.

Kahvemi bitirip fincanı masaya koyduktan sonra saate bakıyorum. Hâlâ birkaç dakikam var. Kendimi yoğun bir gün geçirmeyi umarken yakalıyorum ve sonra sanki çift sürgülü kapılarımızdan insan acısının akmasından sorumlu tek güç benim dileğimmiş gibi bundan pişmanlık duyuyorum.

Bir dakika sonra, fincanı durularken kapı açıldı.

"Günaydın," diyor Dr. Grant.

Döndüm ve gülümsedim - hızlı, utangaç bir tepki. "Selam."

Bana yaklaşıırken kapı arkasından kapanıyor. "Dün beni duşta yakaladın. Saat neredeyse on bir olana kadar aradığını görmedim." Sesi alçak ama sıcaktı. "Gerçekten üzgünüm Amanda. Öğle yemeğinde bunu telafi edebilir miyim?"

Başımı sallıyorum ve ellerimi bir kağıt havluyla kuruluyorum. "Telafi edecek bir şey yok, Michael. Her şey yolunda." Bunun yerine *artık çok geç* demek istiyorum. *Çok geç.*

Gitmek için dönüyorum ama uzanıp elimi tutuyor. "Lütfen-"

Yüzümü buruşturarak elimi çekiyorum ama bileğimdeki morluğu fark etmeden önce değil. Utanarak kolumu çekiştiriyorum ve morluğu kapatıyorum. Gözlerim yere perçinlenmişti.

"Amanda," diyor, sesi ancak fısıltıya dönüşüyor. "Ne oldu?" "Hiçbir şey," diyorum, hızla uzaklaşarak.

"Sana yardım etmeme izin ver. Lütfen."

"Yapabileceğin bir şey yok, Michael. Hiçbir şey olmadı." Ona kısa bir süre baktım, sonra saate baktım. Vardiyama iki dakika geç kaldım.

"Bunu burada gördük. Her gün en az bir aile içi şiddet mağduru görüyoruz," diye ısrar ediyor. "İkimiz de bunun nasıl sona erdiğini biliyoruz. Utanılacak bir şey yok. Lütfen, ben-"

"Bir sorun yok," diyorum bakışlarını sıkıca tutarak. "Sadece bir kayma ve düşme, hepsi bu."

Gözlerinden buna inanmadığını görebiliyorum ama bu konuda hiçbir şey yapamıyor. Bana korumasız bir endişe ve her şeyden çok nefret ettiğim bir şeyin ipucu ile bakıyor.

Yazık.

"Kendini güçsüz hissediyor olabilirsin," diye ısrar ediyor nazikçe, "ama yaptığın seçimlerde gücün var. Ve ben senin için buradayım."

Onun sözlerini duyunca ne yapmam gerektiğini çok iyi bildiğimi fark ettim. O öyle düşünmüyor gibi görünse de Paul üzerinde gücüm var.

Ambulansın sesi Michael ve benim aramdaki gergin sessizliği bozduğunda, ilk koşan ben oluyorum ve yolda bir çift eldiven kapıyorum. Sürgülü kapıların yanında bana katılıyor, tavrı profesyonelce ve tüm dikkati getirdikleri hastaya odaklanmış durumda.

"Kadın, 24 yaşında, sırtta yayılan şiddetli karın ağrısı," diye anons ediyor acil yardım görevlisi, sesi kısık. "Kan basıncı 85'e 60, nabız 130, oksijen satürasyonu 92."

Diyaforetik, nöbet geçiriyor, olası iç kanama. Damardan sıvı , bir litre."

"Travma 2!" Sunny masadan sesleniyor.

Sağlık görevlileri sedyeyi iterken tekerlekler gıcırıyor, hastanın iniltileri kontrollü kaosun üzerinde yükseliyor. "Ani başlangıçlı, orta epigastrik, pozisyonla rahatlamıyor," diye ekliyor acil yardım görevlisi.

Sedyeyi Travma 2'ye götürüyoruz ve Dr. Grant nakil için sayıyor.

"Acilen görüntülemeye ihtiyacım var!" diye sesleniyor. "Bana CBC, CMP, ABG, koag, amilaz, LFT, tip ve crossmatch verin."

Sunny kan almak için acele ederken ben de ultrason arabasını yerine yerleştirip hastanın karnına biraz jel sıkıyorum. Dr. Grant dönüştürücüyü elimden alıyor ve taramayı başlatıyor. Ekranda gri, bulanık bir görüntü beliriyor ama ben ona bakmıyorum. Şaşkınlıkla onun işkence görmüş yüzüne bakıyorum. Saçları ter içinde topaklanmış, teller alınına yapışmış. Acı çığlıkları arasında soluk soluğa kalırken ağzı bir karış açık.

Hafızamın derinliklerinden rahatsız edici bir düşünce yüzeye çıkıyor. Bu kız tıpkı Marisol'a benziyor.

OceanofPDF.com

AL JAZINSKI

Karakol kötü kahve ve boşa harcanmış hayatlar kokuyor, ama onu iterek beyaz tahtanın önüne geliyorum. Eckhart tabletinde gezinirken kalemi alıp elime vuruyorum, yüzü Neeson'ın benden önde olduğunu düşündüğünde takındığı o kendini beğenmiş sırıtışa bürünmüş.

"Bir gelişme var mı?" Soruyorum, sesim niyetimden daha keskin.

Arkasına yaslanıp tableti pokerde kazanmış bir el gibi masama fırlatıyor. "İlginç bir şey. Kelsie Crichton, hani şu televizyondaki hukuk dizisinde oynayan seksi . Bağış gecesinden Mustang'ile ayrılmış. Ertesi gün sete mavi bir Beemer'la gidiyor."

Volta atmayı bırakıp gözlerimi kısıyorum. "Onun da mı?"

"Evet," diyor sandalyeyi tembelce döndürerek. "Onun gibi insanların birden fazla arabası vardır. Hiçbir şey olmayabilir. Mustang'e ne olduğu hakkında bir fikrim yok. Hâlâ araştırıyorum." Gülümsüyor ve biraz kızarıyor. "Onu biraz terletmek fena olmazdı."

"Seni köpek, seni," diye mırıldanıyorum, migrenimin çiçek açmaya başladığı şakağımı ovuşturarak. "Tabii ki, senin için sakıncası yok. Başka bir şey var mı?"

"Raymond Cook - Golden State Broadcasting'in başkanı ve CEO'su. Ertesi sabah bir taksiye bindirildim," diyor Eckhart, ses tonu rahat ama ben ağırlığını hissedebiliyorum.

"Etkinliğe nasıl geldi?"

Eckhart not defterini karıştırıyor. Teknoloji bağımlısı ortağımın kâğıdın ne olduğunu bilmesine şaşıyorum. "Henüz belli değil. Tek görebildiğim siyah bir sedan, ama kaldırımın uzak ucunda durdu ve kameranin görüntüsü bir ağaç tarafından engellendi."

"İlginç. Peki ya arabası?" Cook'un adı ile bağış kampanyası arasına bir çizgi çekmeden önce kalemin tahtanın üzerinde gezinmesine izin veriyorum

sonra da üstüne bir soru işareti koyuyor. "Genelde ne kullanıyor ve hangi cehennemde?"

Eckhart omuz silkiyor ama sesinde bir gerginlik var. "Bir Audi ve istasyonun otoparkında değil. Biraz daha araştıracağım. Çekildiğine dair bir rapor yok, kaza iddiası yok. Sadece... orada değil. Evde olabilir."

"Evet ve zarar görmüş olabilir. Garajda saklı, arama izni olmadan gidemeyeceğimiz bir yerde." Tahtaya bakıyorum, isimler ve yerler arasında çapraz çizgiler, aşağıda siyah, dikey oklarla delinmiş kırmızı bir çizgiyle çizilmiş zaman çizelgesi.

"Onunla konuşacağım," diyor Eckhart. "Televizyoncu kızla da."

Elimde olmadan gözlerimi deviriyorum. "Evet, bahse girerim onunla başlarsın." "Aslında hayır," diyor bana göz kırparak ve elindeki düğümü düzenleyerek

abartılı jestlerle bağladı. "Bu deneyimi akşam için saklıyorum. Belki daha uzun sürebilir, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Ona LAPD El Kitabı ile tokat atmak istiyorum. Bunun yerine içtenlikle gülüyorum ama gözlerim zaman çizelgesine takılı kalıyor.

"Kurbandan haber var mı?" diye sorarak beni belirsiz düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Hâlâ kimlik yok," diye cevap veriyorum. "Adli tabip dış kayıtlarının gönderildiğini söyledi. Bir eşleşme olup olmadığını öğrenmek için bekliyor. Parmak izleri de herhangi bir veri tabanında yok."

Eckhart iç geçiriyor, hayal kırıklığı benimkiyle eşleşiyor. "Ölüm saatinin gece yarısı ile bir buçuk arasında olduğu doğrulandı mı?"

"Kesinlikle. Doktor yağmur suyunun belirli bölgelerde birikip diğerlerinde birikmediğinden ve bazı yaratıklardan bahsetti. Ama henüz kimlikleri tespit edilemedi."

"O bir hayalet."

"Tam olarak değil," diye cevap veriyorum, parmağımın ucuyla beni sürekli rahatsız eden zaman çizelgesine dokunarak. "Adli tabip bir şey buldu. Kurban kanserden ölüyormuş. İleri evre. Ayları kalmış, belki de haftaları. Ve doktor, ilerlemiş hastalığın kurbanın yaşıyla ilgili ilk tahmininde yanılmasına neden olduğunu söyledi. Sadece kırk yaşlarındaydı, elli değil." Zaman çizelgesine bakarak kalemi daha sıkı tutuyorum. "O saatte, o havada, ormanın ortasında ne halt ediyordu? Kaybolmuş muydu? Alzheimer mı?"

Eckhart başını sallar. "Dağın o kadar yukarısında mı? Hiç uymuyor. O yolda olmasının bir nedeni olmalı. Bir marketin otoparkında vurulmuş gibi değil."

"Belki de biri onu oraya bırakmıştır," diyorum sessizce, midem düğümleniyor. Kim zayıf, ölmek üzere olan bir kanser hastasını gecenin bir yarısı ıssız bir yolda bırakabilir? Onu biri mi bıraktı? Belki de bir Uber? Kurbanın yanında telefon ya da cüzdan bulunmadı. Eğer üzerindeyse, fail bizi karanlıkta bırakmak için onları almış ya da bir yere atmış olmalı. "Uber, Lyft ve taksi şirketlerinin kolluk kuvvetleri portallarından bilgi talep edelim. Belki şansımız yaver gider. Ve olay yerini takip edelim. Umarım telefonunu ve cüzdanını bulmuşlardır."

Tepedeki ışıkların hafif uğultusu dışında oda sessizliğe gömülüyor. Tahtaya tekrar bakıyorum, zaman çizelgesi net bir sebep olmaksızın zihnimi kemiriyor. Sanki önemli bir şeyi unutuyormuşum gibi. Belki bir yudum kahve daha hatırlamama yardımcı olur.

Dün gece zordu. Maria'nın durumu iyi değildi, ağlıyor ve rehabilitasyona geri dönme kararından vazgeçmeye çalışıyordu. Bu beni çok öfkелendirdi, öyle bir öfke ki temizlemek için bolca viski gerekir. Ve şimdi, aklım bir boka yaramıyor.

"Peki ya Foster?" Eckhart sorar, tonu daha karanlık bir şeye dönüşür. "Paul Davis ile ziyaretinin arabayla ilgili olmadığını varsaymak oldukça zor."

Paul Davis'in adının yanındaki kalın harflerle karalanmış isme bakarken omuzlarımda bir gerginlik hissediyorum. "Bu işi çözmenin anahtarı . Eğer Davis'in evinde ne yaptığını bul, Davis'in ne sakladığını da buluruz. Ama o orospu çocuğunun başı dertte ve üst düzey yetkililer Davis'in adresinde oturacak bir birimi onaylamayacaklar."

"Foster'ın Davis'e geri döneceğini mi düşünüyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Her ne halt ediyorsa henüz bitirmediyse, evet, elbette. Ama yalan, bütçeler ve her şey bunu yapmaz. Fasulye sayıcıları bizi kısıktırak yakaladı."

Eckhart ayağa kalkıyor, inleyerek geriniyor. "Görüntüleri takip etmemi ister misin? Bağış etkinliği kalabalığı için daha iyi bir zaman çizelgesi bulabilir miyiz? Belki kuzeyden, Agoura'dan ya da 101'den bazı kamera görüntülerini görebiliriz?"

"Evet," diyorum, sesim gergin. "O gece Malibu Kanyon Yolu'nu kullanan herkese bakalım. Fail bir bağış etkinliği konusu olmayabilir ve rastgele bir sürücü olabilir." İşaret parmağımın ucuyla alnımı kaşıyorum. "Bir kırk sekiz saatimiz daha var. Eğer hâlâ bir şey bulamazsak, teğmen bizi davadan çekecek."

"Kahretsin," diyor Eckhart, ceketini kaparken. "iyi olur. Ben arabayı getireyim. araba."

Yola çıkmadan önce zaman çizelgesine bir kez daha baktım. Beyaz tahtada olmayan bir ayrıntı var: televizyon röportajımın tarihi.

Paul Davis'in o gece programda beni neden şışlemediğini şimdi anlıyorum.

Görüşmem Cuma gecesi, vur-kaç olayından bir gün sonra gerçekleşti. Davis beni gözüne kestirmişti ama muhtemelen bir gece önce yaptıklarını göz önünde bulundurarak bir polisle uğraşmak için uygun bir zaman olmadığına karar verdi.

Uyan tek şey bu. Bu da bana aradığımız şoförün o olduğunu kanıtlıyor.

Röportajın yapıldığı günü işaretlemek için zaman çizelgesine bir yıldız işareti ekliyorum ve sonra Paul Davis'in siyah kalemle karalanmış ismine bakıyorum.

Fırsatın varken işimi bitirmeliydin, orospu çocuğu.

OceanofPDF.com

PAUL DAVIS

İstasyonda duvara bakan park yerime çekerken, çenem ağrısına kadar dişlerimi sıkıyorum. Parmak eklemlerim direksiyon simidinde bembeyaz ve korku içimde bir çingiraklı yılan gibi kıvrılıyor.

Foster'ı garajımda yalnız bıraktığıma inanamıyorum.

Bu sabah geldiğinde - ne bir telefon görüşmesi, ne de başka bir şey - yolumdan çekilmemi ve arabayı kendi başına tamir etmesine izin vermemi bekledi. İtiraz etmedim. Anlamsız olurdu. Tartışmalar uzlaşmaya varmak isteyen insanlar içindir, Foster'ı becermek ise sadece maksimum önyargıyı tehdit eder. Yeterince hızlı kurtulamadığım bir "ya yoksa" adamı. Belki de bu yüzden ona Fast Lane Foster diyorlar. Ama iş bir şeyleri halletmeye ya da arabamı tamir etmeye gelince o kadar hızlı hareket etmediği kesin.

Garajdan çıktığımda, en azından onun külüstür kamyonetinin herkesin dikkatini çekecek şekilde orada olmadığını gördüğüme sevindim. Evime nasıl geldiğini bilmiyorum ve umurumda da değil. Ama şimdi orada, tek başına, çekmecelerimi karıştırmakta ve her yere burnunu sokmakta özgür. Üç kuruşluk alarm sistemimin onu zorlayacağını sanmıyorum.

Ne yapacağını kim bilebilir?

Sonra bankaya uğrayıp yetmiş beş bin nakit almam gerekti. Tasarruf hesabımı boşalttım ve kredi limitlerime el attım. Veznedarın bakışlarından ve sorularından hiç hoşlanmadım. Sonra müdür geldi tabii ki. Bu bankalar paranızı almakta her zaman hızlıdır, ama geri vermekte? Sanki yeniden kazanmak zorundaymışsın gibi. Paraya ne için ihtiyacım olduğunu bilmek onları neden ilgilendiriyor? O benim param!

Kafam biraz toparlanana kadar bankanın para çekme işlemini emniyet güçlerine bildirebileceğini fark ettim. Çünkü bir polis devletinde , değil mi? Ve şimdi, eğer gelirlerse geçerli bir açıklama düşünemiyorum.

yetmiş beş bin dolarımın bana ne kazandırdığını sorarlar. Belki biraz bitcoin almak istediğimi söylerim. Anonim bir yere bağışlarım. Estetik ameliyat yaptırırım. Ya da başka bir şey.

Sikeyim.

Bu arada, Foster tüm eşyalarımı gözden geçirip daha fazla para istemeye karar verebilir, çünkü neden olmasın?

Yazı işleri toplantısına gittiğimde zaten on dakika gecikmiştim. Gelişim neşeli sohbetleri böldü. Gruba eleştirel bir gözle bakıyorum, sanki hiç sorumluluk duyguları kalıp kalmadığını sorar gibi. Sessizlik, kara tahtadaki çiviler gibi sinirlerimi gıcırdatan bir gerilime dönüşüyor.

Masanın başında oturuyorum, parmaklarım soğuk cam yüzeye vuruyor, çenem kilitli bir şekilde bu gecenin haberlerini okuyorum. En hafif tabirle baştan savma, aceleye getirilmiş bir iş. Aidan iki koltuk aşağıda oturuyor, tabletinin başında kamburlaşmış, ödevini unutmuş suçlu bir öğrenci gibi görünüyor. Carly sandalyesinde arkasına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, mükemmelleştirdiği endişesiz güven havasını takınıyor. Gözlerimiz buluştuğunda kirpiklerini kırıştırıyor ve alt dudağını ihtiyatla ısırıyor ve beni arzuladığını anlıyorum.

Havamda olmamam çok kötü.

Latesha başını bile kaldırmadan özeti gözden geçiriyor, kalemi ritmik bir şekilde masanın kenarına vuruyor. En uçtaki iki bölüm yapımcısı sanki saatli bir bombaymışım gibi göz temasından kaçınıyor.

"İpucu nerede, Aidan?" Sesimin odayı bir kırbaç gibi kesmesine izin vererek bağıryorum. Çocuk irkildi, önce çıktılar, sonra da tabletini karıştırırken gözleri irileşti.

"Carly dün gece size taslağı e-posta ile gönderdi," diye kekeliyor ve sanki bu onu kurtaracakmış gibi ekranlar arasında geziniyor. "I-15 köprüsündeki yangını ana haber olarak vereceğiz. Düşündüm ki-"

"Yanlış düşünmüşsün," diye kestim sözünü, öne doğru eğilerek. Elimi vurgulamak için masaya vuruyorum. Ses cam duvarlarda yankılanıyor ve herkes kaskatı kesiliyor. "Elimde olsaydı sorar mıydım sence? Yoksa bir şey yapmak için senin lanet elini tutmam mı gerekiyor?"

"Paul." Carly'nin sesi kuduz bir köpeği sakinleştirmeye çalışır gibi yumuşak ve kontrollü bir şekilde araya giriyor. Hafifçe öne eğiliyor ve bakışlarımı o sinir bozucu karşılıyor. "Dün gece her şeyi gönderdim. Özete odaklanalım. Toplantıdan sonra ipucunu değiştirebiliriz."

Bakışlarımı ona doğru çeviriyorum ve göğsümdeki ateşin yükseldiğini hissediyorum. Herkesin içinde bana meydan okumaması gerektiğini çok iyi biliyor. "Anlayışın için teşekkür ederim Carly. Bu toplantıyı artık senin yönettiğini bilmiyordum."

"Değilim," diyor, her zamanki gibi sakın. "Ama birinin bunu verimli tutması gerekiyor."

"Üretken," diye yankıladım ve keskin bir kahkaha attım. "Bunu senden duymak çok güzel. En son baktığımda, tüm bu saçmalıkları engelleyen sendin." Kendimi durduramıyorum. Kızgınlık, stres, bu odanın dışındaki her şeyin ağırlığı - hepsi dökülüyor.

Carly irkilmiyor ve yemi yutmuyor. Sadece başını eğiyor, dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. "İşin bittiyse," diyor sakın bir sesle, "planlamamız gereken bir sıra var."

Odadaki gerilim bir kademe daha artıyor, sessizlik kulaklarımda uğulduyor. Masanın aşağısındaki yapımcılara bakıyorum. İçlerinden biri not defterine bir şeyler karalıyor, diğeri ise hayatı buna bağlıymış gibi özeti okuyormuş gibi yapıyor. Latesha nihayet kâğıtlarından başını kaldırıyor, ifadesi dikkatle nötr, ama gözleri gösteriden keyif aldığını söylüyor.

Onun eline oynuyorum. *Lanet olsun.*

Telefonunu çıkarıp hızlıca bir mesaj yazdığını gördüğümde daha da öfkelenim.

Kendimi dizginlemeye çalışarak derin bir nefes alıyorum. "Peki," diyorum, arkama yaslanıp burnumun kenarını ovuşturarak. "Aidan, bu toplantının sonuna kadar bana tüm kopyaları getir. Carly, saha ekibinin köprü yangınıyla ilgili haber için hazır olduğundan emin ol. Ve biri bana dünden kalmış gibi tadı olmayan bir kahve getirsin."

Bir saniye boyunca kimse kıpırdamadı. Sonra Aidan ayağa fırlıyor ve dinlenme odasıyla ilgili bir şeyler mırıldanıyor. Carly kaşlarını kaldırıp bana bakıyor ama tek kelime etmiyor. Latesha telefonuna mesaj yazmaya devam ediyor, her mesaja gönderildiğini onaylayan vınlama sesi eşlik ediyor.

Kafamı sallıyorum, sinirliyim. Bu benim sirkim, benim maymunlarım. Ve bazı günler, yemin ederim ki hepsi beni delirtmeye çalışıyor.

Kafamı kaldırdığımda Ray konferans odasının kapısından bana bakıyordu. Latesha onu aramış olmalı. Tabii ki aradı. *Siktir git.*

Patronum beni çağırıyor ve ben de koridorda ona katılıyorum. Bir kolunu omuzlarıma doluyor, tam o sırada Aidan elinde uzun bir kahve fincanıyla yanımdan geçiyor. Ondandır el sallıyorum.

"Paul, sana bir şey sormak istiyordum," diyor, sessizliği sağlamak için başını benimkine yaklaştırarak. "Birkaç gün izin almak istemez misin? Çok şey yaşadın."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Gözlerinin içine bakacak kadar uzaklaşıyorum, cevaplar arıyorum. Ama o okunmuyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bağış kampanyasını, gösteriyi, yaptığınız her şeyi organize ediyorsunuz. Her zaman tüm silindirleri ateşliyorsunuz. Bu kolay olmasa gerek." "Ah, mu?" diyorum gülümseyerek. "Bu bir sorun değil, ben iyiyim."

Biraz kaşlarını çatıyor, beni yakından inceliyor. "O zaman, kışında sürünen ne? Halkın şikayet ediyor ve kim olduğunu bilmek için iki tahmine ihtiyacın olmayacak."

Kıkırdıyorum, sonra fazla düşünmeden cevap veriyorum. "Polisler evimdeydi. Düşünebiliyor musunuz? Geçen hafta haberini yaptığımız vur-kaç olayı yüzünden. Görünüşe göre hepimiz bağış gecesinden ayrılırken olmuş."

Ray gülüyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Benimle de konuştular. Bu sabah."

"Konuştular mı?" İçimde bir rahatlama hissettim.

"Evet. Çünkü olaydan sonraki sabah bir Uber'e bindim." Omuz silkiyor ve biraz daha kıkırdıyor. "Görünüşe göre bu, arabamın o vur-kaç olayında hasar gördüğünden şüphelenmek için yeterli bir sebep."

Bir süreliğine Ray'den şüphelenseler harika olmaz mıydı? Ya da sonsuza kadar, gerçekten.

"Gerçekten mi?" Konuşmaya devam etmesi için onu cesaretlendirerek soruyorum.

"Evet. Onlara bu etkinliklerde hep içtiğimi söyledim, çünkü herkes benimle içmek istiyor. Limuzinle gidip geliyorum. Ve ertesi gün araba kullanamayacak kadar akşamdan kalmayım. Onlara bunu söyledim." Tekrar gülüyor ve yanıma dirsek atıyor. "Kuyruklarını bacaklarının arasına kıştırıp gittiler."

"İki kişiler miydi?"

"Evet. Birinin adı Eckhart'tı, daha genç bir adamdı, diğeri de birkaç hafta önce *The Final Question*'da röportaj yaptığınız polisti. Polonyalı bir isim, belki de Jazinski?"

Kanım buza dönüştü. Böyle bir şey olamaz. Dizideki o polisi düşman edindiğimi biliyordum, karısının alkollü araç kullandığını bildiğimi gördüğünde. Şimdi de bu davada mı çalışıyor? Elim yakama gidiyor, kravatımı biraz gevşetiyorum. Nefes alamıyorum.

Ray gülümseyerek, "LAPD'nin canı cehenneme, çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar," diyor. "Önümüzdeki perşembe akşamı en iyi halini almanı istiyorum."

Yedi buçuk. Genişletilmiş kurul, kanalın gelecekteki ulusal baş sunucusuyla resmen tanışmak istiyor. Bizim kurulumuz ve KCLA yönetim kurulu ortak bir oturumda. Lütfen de getirin. Güvenilir bir ses, her gece haber saatinde insanların evlerine davet edilmeye layık bir aile babası imajı yansıtmak istiyoruz. Satın alma oylaması gelecek ayın başında. Bu son düzlük dostum."

"Kesinlikle," diye coşkuyla yanıtlıyorum. Uzun zamandır duyduğum ilk iyi haberdi bu. "Bana güvenebilirsin Ray. Birleşmeyi gerçekleştireceğiz."

El sıkışıyor ve birbirimizin sırtını sıvazlıyoruz. Cam duvarların arkasından Latesha bize gizlemediği bir küçümsemeyle bakıyor. Ona tatlı tatlı gülümsüyorum ve bunun onu nasıl çılgına çevirdiğini izliyorum.

Yazı işleri toplantısı nihayet bittikten sonra dışarıya, otoparka çıkıyorum. Haberi, başkalarının varlığından rahatsız olmadan şık bir yemekle kutlamak istiyorum. Arabama doğru giderken telefonumu çıkarıp Amanda'yı arıyorum, gelecek hafta hakkında ona bilgi vermek için. Saçını falan yaptırmaması gerekiyorsa, şimdi randevu almanın tam zamanı. Buna bir dakika bile geç kalamaz.

Yaklaşık bir saat önce, ben hâlâ toplantıdayken ondan gelen bir cevapsız arama sesli mesajla eşleştirildi. Oynat tuşuna basıyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum.

"Paul, söyleyeceklerimi dinlemeni ve dikkatini vermeni öneririm." Sesli mesajda sesi soğuk, kesik ve tehditkâr. "Benim senin sırlarını saklayacağımı biliyorsun, ben de senin benimkileri saklayacağını biliyorum. Başka seçeneğimiz yok. Ama her şey burada bitiyor. Boşanma belgelerini imzalayana kadar seninle bir daha hiçbir iş etkinliğine gelmeyeceğim. Değerlendirmen için taslaklarını hazırladım. Mutfak tezgahının üzerindeler. Bu boşanma bizim sırrımız olarak kalabilir ve Tristan dokuz yıl içinde reşit olana kadar kariyerini desteklemeye devam edeceğim. Ya da her zaman reddedebilirsin, bu durumda kendi başınasın. Hoşça kal, sevgilim. Bu mesajı silmek isteyebilirsin, her ihtimale karşı biri telefon hareketlerini inceler."

Kayıt sona ulaştığında tıklıyor. İnançsızlık içinde ekrana bakıyorum. İçimdeki öfke kabarıyor, içimi yakıyor ve yumruklarımı sıkıyorum. "Fuuuuck!" Tüm gücümle bir çöp kutusunu tekmelerken kendi sesimin böğürtüsü otoparkta yankılanıyor. Çöp kutusu gürültüyle tıkırdıyor ve şaşkın bakışlarımın altında betonun üzerinde yuvarlanıyor.

Ama ben göremiyorum. Tek gördüğüm park yerinin lekeli, gri yüzeyi.
Sanki çatlayıp beni yutacakmış gibi gözlerimin önünde dans ediyor.
Lanet olası kaltak!

OceanofPDF.com

Babamın kanepesinde otururken, haftalardır ilk kez kendimi güvende hissediyorum. Tristan başını kucağıma koymuş, kolunu belime dolamış, yarı uykulu yatıyor. En ufak bir hareket yapmaya cesaret edemiyorum, kaçıp gitmesinden korkuyorum ve henüz ona doyamadım. Onu çok özledim.

Gözlerim ağırlaşıyor ve bir dakikalığına uyuklamak istiyorum ama buna gücüm yetmiyor. Derin nefes alarak kendimi uyandırıyorum. Babam mutfakta bir şeyler yapıyor. Eşyaların ve dolap kapaklarının tanıdık takırtılarını duyabiliyorum, sonra musluğun çalıştığını. Kapattığında hala gıcırıyor. Gıcırdamadığı bir zaman düşünemiyorum.

Tanıdık odaya bakıyorum. Yıllar içinde pek bir şey değişmemiş, muhtemelen her seferinde aylarca gittiği için. Annemin fotoğrafı aynı kitap rafında duruyor, oturduğum kanepeden görebilmem için doğru açı verilmiş. Ben yaklaşık on iki yaşındayken çekilmiş, üçümüzün de yer aldığı bir başka fotoğraf da şömine üzerinde büyük bir çerçeve içinde duruyor. Ev hâlâ hafif bir puro dumanı ve çam kozalağı kokuyor. Babam onları yürüyüşlerinde toplar ve kurumaları ve odayı kokutmaları için şömineye bırakırdı.

Tristan kollarımda kıvranıyor, esniyor ve geriniyor. Sonra yüzünü yukarı çeviriyor, ağzı açık bana sırtıyor ve yumruklarıyla gözlerini ovuşturuyor. Kucaklaşma zamanımız sona erdi. Bunun farkına varmak bir parça pişmanlık getiriyor.

"Kim sıcak çikolata ister?" Babam, içinde kakao tozuyla çırpılmış krema bulunan üç büyük kupa taşıyan bir tepsiyle oturma odasına girerek soruyor.

Tristan ayağa fırlar ve susuzluktan ve belki de açlıktan ölmek üzere olan birinin hevesiyle bir kupa kapmak için acele eder. "Ben!" diye bağılıyor, bardağı dudaklarına götürüyor ve höpürdetiyor. Krem şanti üst dudağına yapışıyor.

"Süt bıyığı bırakıyorsun genç adam," diyor babam gülerek Onu.

Eliyle hızlıca ağzını siler, sonra parmaklarını yalar.

Gözlerimi deviriyorum. "Mükemmel bir davranış," diyorum, sıcak çorbayı alırken gülümseyerek

Babamın elinden çikolata. "Ama geç oldu baba. Bütün gece ayakta olacak." Bugün işten erken çıktım ama saat neredeyse yedi. Sıcak çikolata için çok geç.

Endişemi geçiştiriyor ve yanımdaki kanepeye oturuyor. "Dışarıda daha büyük sorunlar var. Bu bizimkilerin en kötüsü olsun."

Sıcak çikolatadan bir yudum alıyorum. Çok lezzetli, biraz da tarçın var. Bana çocukluğumu, onu özleyerek geçirdiğim Noel tatillerini, seyahat ettiği çeşitli yerlerden bana getirdiği egzotik hediyeleri hatırlatıyor, tatlı ve aynı zamanda acı verici. "Çok lezzetli. Bunu ne kadar özlediğime inanamıyorum."

Tristan televizyona koşar ve onu açar. Hiç tereddüt etmeden menüler arasında geziniyor ve bir Disney filmi açıyor. Aromayı içime çekmek için fincanı yüzüme yaklaştırıyorum, dizlerimi kaldırıyorum ve babama bakmak için yan dönüyorum.

Gözlerinde uzun zamandır, belki de ona evleneceğimi ve kiminle evleneceğimi söylediğimden beri gördüğümü hatırlamadığım bir yoğunlukla bana baktığını fark ediyorum. Paul'den hiç hoşlanmamıştı. Şimdi, keşke dinleseydim diyorum.

"Neler oluyor?" diye sorar, sesi gemi mürettebatının onun söyleyeceklerini duymak için nefeslerini tutmasına neden olan o alçak, yoğun fısıltıya ayarlanmıştır.

"Hiçbir şey," diyorum, biraz fazla hızlı bir şekilde, anında yalandan pişmanlık duyuyorum. Bundan çok daha iyisini hak ediyordu ama gerçek onu daha çok incitebilirdi. "Sadece bazı şeyleri halletmemiz gerekiyor."

Tristan başını bana doğru çevirdi. "Eve ne zaman gelebilirim?"

Beni dinlemediğini düşündüm. "Yakında, bebeğim," diye cevap verdim, korkularını yatıştırmak için yalan söylemenin cazibesine kapıldım. "Evi temizliyoruz ve mutfağı boyuyoruz. Bundan hoşlanmazsın. Gürültülü ve pis kokulu."

"Temel çatlakların ve pisliğin üzerine yeni boya mı atıyorsun?" Babam soruyor, fısıltısı yavaş ve ölçülü.

Gülümsememe engel olamıyorum. Kelimelerle arası her zaman iyi olmuştur. "Evi yeniliyoruz, evliliği değil baba," diyorum usulca, Tristan'a doğru bir el hareketi yaparak.

Babamın uzun alnını derin bir kaş çatma çatıyor. "Sana yaptıklarından hoşlanmıyorum. Cılızsın, solgunsun, muhtemelen iyi beslenmiyorsun." Bir an durup bana bakıyor, ben bakışlarımı indirip haklı olduğunu kabul edene kadar. "Sen

Stresli bir şekilde, pis işlerle uğraşırken, kişisel kazancı için sizin sıkı çalışmanızdan faydalaniyor. Benim kitabımda bir parazit."

Ben gözyaşlarımı tutmaya çalışırken derin bir sessizlik anı daha. Onun gözlerinin içine bakmaya utaniyorum.

"Sana mutlu olup olmadığını sormayacağım," diye fısıldıyor. "Ben kör değilim. Sana soracağım, neden onunla kalıyorsun?"

Ellerimi ısıtan sıcak çikolataya rağmen titriyorum. Bir yudum daha alıyorum ve sonra ona bakıyorum, gözlerinin altındaki koyu halkaları, verdiği kiloları ve elmacık kemiklerinin nasıl öne çıktığını fark ediyorum. Tüm bunların arkasında çelikten bir çekirdek, her zaman hayranlık duyduğum insanüstü bir güç var. O her zaman benim kahramanım oldu.

"Boşanmak istiyorum," diyorum sonunda, kelimeler o kadar sessiz söyleniyor ki zar zor duyabiliyorum. "Ondan bunu istedim ama beni dinlemiyor." Tristan'a bakıyorum, yerde bağdaş kurmuş oturuyor, renkli, hareketli kaos karşısında kıkırdarken gözleri ekrana yapışmış. "Onu kaybedemem baba." İçimden bir titreme geçiyor. "Kaybedemem işte. Paul bana söz vermişti."

Babam fincanını masaya bırakıyor ve ellerini kucağında birleştiriyor. "Karanlık Çağ'da değiliz Mandy. Kadınların hakları var. Annelerin hakları korunuyor."

"Onu tanıımıyorsun baba. O güçlü biri. İnsanlar, polisler, hakimler... herkes üzerinde etkisi var. Velayeti kolayca alabilir. Perde arkasında pazarlık yapar. Sonra da Tristan'la aramıza mesafe koymak için kim bilir nereye taşınır. Bana o kadarını söyledi."

Babamın çenesi gerildi. Söylediklerim için özür dilerim. İşleri daha da kötüleştirdiğim için endişelenmeden duramıyorum. Babam olan her şeyi bilmiyor. Kazayı. Nefsi müdafaa için öldürdüğüm adamı. Artık kim olduğumu bilmiyor. Ben de bilmiyorum.

Ürperiyorum.

"Ama iyi olacağım," diyorum derin bir nefes alarak. "Bir yolunu bulacağım. Benim için endişelenme."

Gecenin ilerleyen saatlerinde babamın evinden ayrıldığım da, onları ne kadar özleyeceğimi bildiğim için ikisine de sarılmakla oyalaniyorum. Gözlerim kapalı bir şekilde Tristan'ın kokusunu içime çekiyorum, bir süre daha benimle kalmasını ve hafızama kazınmasını umuyorum. Sonra babam beni kollarıyla sarıyor ve kulağıma birkaç kelime fısıldıyor.

"Sen bundan daha iyisin, Mandy." O

haklı. Haklıyım.

OceanofPDF.com

PAUL DAVIS

Eve dönerken hâlâ titriyorum, tepeden tırnağa sarsılmış durumdayım ve çok sinirliyim. Arabamın direksiyonuna attığım yumruk yüzünden sağ yumruğum zonkluyor. Bir yerimi kırmış olabilirim.

Lanet olsun o kadına. Cehenneme kadar yolu var.

Amanda boşanma evraklarını imzalamak için eve koşacağımı sanıyorsa çok yanılıyor. Ama yönetim kurulu toplantısına katılacak, yoksa bir vadiye atacak başka bir kaltak cesedim olacak. Ona da söyledim, ona da söyledim: Kimse oğlumu benden alamaz.

Bir süre düşüncelerimin şaşkın sessizliği içinde araba kullanıyorum. Bunu gerçekten düşündüğüme inanamıyorum ama bir tür kaza geçirseydi işler çok daha kolay olurdu. Belki Fast Lane Foster bunu ayarlayabilir. Ona zaten yeterince para ödüyorum ve muhtemelen ölene kadar da ödemeye devam edeceğim. Ya da olgunlaşmış bir yol leşi gibi düşüp ölene kadar.

Gösterge panelindeki saate bakıyorum ve dişlerimi sıkıyorum. Saat neredeyse sekiz ve bahse girerim onu hâlâ garajda tamirat yaparken, maaşını beklerken bulacağım. Amanda kanepede oturmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, Foster'ı evde tek başına bıraktığım için öfkeleniyor olacak. Sanki başka şansım varmış gibi.

Cebimden kapaklı telefonu çıkarıp içinde kayıtlı iki numaradan birini alıyorum. Arıyorum, o boktan avukatın telefonuma cevap vermeye cesaret edip edemeyeceğini merak ediyorum.

"Alo?"

Larry Chappelle'in sesini tanıyorum, boğuk ve kesik kesik olsa da. Çoktan altına yapmış olmalı.

"Bunun kim olduğunu biliyor musun?"

Soğuk bir şekilde sordum. "Evet, Bay Da-"

"İsim yok, lütfen."

"Evet. Elbette." Bir . "Sizin için ne yapabilirim?"

"Bana yolladığın o pislige onun nakit ineği olmadığını söyleyerek başlayabilirsin, duydun mu beni?" Ona tüm gücümle saldırmamak için gösterdiğim çabadan dolayı ağır ağır nefes alıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor, sesi titriyor, gergin bir fısıltıya dönüşüyor.

"Bana şantaj yapıyor, olan bu. Zaten ödediğim yirmi beş bine ek olarak yetmiş beş bin daha istiyor. Anlaştığımız gibi değil, sen ve ben. Bana şantaj yapması için birini göndereceğini söylemedin."

"Evet, haklısın. Yapmadım. Sizden bir şey talep etmemesi gerekiyordu. Onunla konuşacağım ve-"

"Bugünkü maaş günü onun son günü, beni duyuyor musun? Mesajı aldığından emin ol. Bir sürü parça ve sonsuza dek kapalı bir ağız için yüz bin dolar yeter. Yeter de artar bile."

Açık hattı kısa bir sessizlik kaplıyor. Chappelle'in nefes alışını bile duymuyorum.

Bir süre sonra "Evet, anladım," diye yanıtlıyor. Sanki Foster'ı hizaya getirmek için ne yapması gerektiğini anlamış gibi, önceki tereddütleri ortadan kalkmış. "Bir daha olmayacak."

"Bu sizin kişisel garantiniz mi?"

"Evet."

Cevap kısa, öz ve garip bir şekilde güven verici. Ona inanmam için tek bir neden bile düşünemiyorum ama inanıyorum. Söyleyiş tarzında bir şey var.

"İşi bitti mi?" Ben sonlandırmak üzereyken Chappelle soruyor. "Birkaç dakika içinde öğreneceğim. Bitirmezse parasını alamayacak."

"Anlıyorum. İşinin bitip bitmediğini teyit edebilir misiniz? Bu numaraya mesaj atmanız yeterli."

"Bunu ." Uzun bir verdim. "Seni tekrar aramak zorunda bırakma beni."

Otoyol çıkışından eve dönerken aramayı sonlandırıyorum. Foster akıllıca harcamayı bilse iyi olur, çünkü benden bir kuruş daha alamayacak.

Bir ışığın yeşile dönmesini beklerken, bir zil sesi yeni bir mesajım olduğu konusunda beni uyarıyor.

Mesajı açtım ve yüksek sesle küfrettim. Kayınpederim şöyle yazmış: *"Paul, konuşmayalı uzun zaman oldu. Sea Titan'da düzgün bir yemek yiyelim, denizcilerin yediği gibi. Önümüzdeki Salı öğlen, tam olarak."*

Los Angeles Limanı 14. kapıya yanaştık. Benim adımla giriş isteyin. Geç kalmayın."

Ne oluyor lan?

Amanda'nın babasıyla en son ne zaman birlikte yemeğe gittiğimizi hatırlamaya çalışarak mesaja bakıyorum. Ona benim hakkımda ne anlatıyordu? Hepsi yalan... Sadece hayal edebiliyorum. Ama şimdi bunu kontrol altına almalıyım.

Öfkeli korna sesleri beni koltuğuma geri döndürüyor ve lastiklerim gıcırdayarak yola devam ediyorum. Mesajına cevap vermek için arabanın medya sistemini kullanıyorum, basit, belirsiz bir "Orada olacağım" ile.

Çünkü o yaşlı herifin söyleyeceklerinden çekinirsem lanetlenirim. Ondan korkmuyorum.

Garaj yoluma döndüğümde, Foster'ı daha önce olduğu gibi kayanın üzerinde otururken görüyorum. Arabamın kapısında beni karşılarken sırtıyordu.

"Her şey tamam, adamım," diyor. "Paramı aldın mı?"

OceanofPDF.com

Adli tabibin ofisi her zaman olduğu gibi tüylerimi ürpertiyor. Çamaşır suyu ve tanımlanamayan bir Şeyin soluk, metalik tınısı kokuyor ama bunun ne olduğunu öğrenmek için meraklı değilim. Eckhart ve ben Dr. Evans'ı yas tutan biriyle konuşurken buluyoruz, muhtemelen sevdiği birini teşhis etmek için gelmiş. Onları hiç kıskanmıyorum. Maria yanlış Őe imler yaparsa bunun benim de başıma gelebileceğinden korktuğum zamanları sayamıyorum. Telefonu her a madığında ya da eve geldiğimde kim bilir nerede olduğunu gördüğümde, aşırı aktif hayal gücüm tam da bu sahneyi resmediyor.

Sorgu yargıcına işleri toparlaması için bir dakika veriyoruz. İşi bittiğinde bizi el sallayarak selamlıyor, gözlükleri burnunun kenarına tünemiş ve her zamanki saçma sapan ifadesi yerinde. Kırk beş yaşında, benim mesai saatleri içinde gördüğümden daha fazla ceset görmüş ve tutkusu ve profesyonelliği onda hayran olduğum Şeylerden sadece birkaçı.

"Beyler," diyor ve bizi içeri davet ediyor. "Sizin için cevaplarım var. En azından bazıları."

Eckhart ve ben onu aydınlık koridordan ofisine kadar takip ediyoruz, izleme odasını atlıyoruz. Güzel. Mecbur kalmadı a kurbanı tekrar görmeme gerek yok. Evans masasındaki bir dosyayı açıp oturmamızı işaret ediyor.

"Bildiklerimizle başlayacağım," diye başlıyor notlarına bakarak. " l m zamanı: Tam olarak yirmi dakikalık bir zaman aralığına yerleştirebilirim. İlk tahminim doğrulandı. Çarpma anında neredeyse anında ölmüş ve kanıtlar kazanın geçen Perşembe günü saat 12:30 ile 12:50 arasında meydana geldiğini gösteriyor."

Eckhart bir kaşını kaldırır. "Bu kadar kesin mi?"

Evans başını sallar. "Yağmur suyu ve kan sızıntısı. Öldüğünde giysileri kuruydu, bu da 12:37'de yağmur başlamadan önce vurulduğu anlamına geliyor.

Ancak uçuruma atıldığında yağmur yeni ba lamı tı ve giysilerinin en üst katmanını ıslatmı tı. Bu da Meteoroloji'nin yağmurun iç kesimlere doğru ilerlediğini bildirdiği zamanla uyu uyor. Ardından, yağmur vücudunun etrafına kum ve kir ta ımı , ancak altına . Ayrıca, vücudundaki böcek aktivitesi -özellikle sinek larvaları- ölüm zamanı ile bulunduğu zaman arasında yedi günlük bir süre olduğunu göstermektedir."

Alçak sesle ıslık çalıyorum. "Beni  a ırtmaktan asla vazge miyorsun, Doktor."

Bana hızlı bir bakış attı. " anslıydık. Eğer o günkü ya ı lar ve o zamandan beri devam eden kuraklık olmasaydı, yapabilece im en iyi şey size yirmi dört saatlik bir aralık vermektir."

Başımı sallıyorum. Şanslı olmak bir polise asla zarar vermez. Asla. "Başka ne var?"

Evans gözlüklerini kaldırıp başka bir sayfaya geçti. " l m nedeni yüksek hızda bir araç çarpmasıyla uyumlu şiddetli kafa travması. Baziler kafatası kırığı geçirmiş, yani kafatasının tabanı çarpışmanın şiddetiyle parçalanmış. Ani olmuş. Hiçbir şey hissetmezdi."

Eckhart  ne doğru e ilir, elleri kenetlenmiştir. "Ne tür bir hızdan bahsediyoruz?"

"Vücudundaki yaralara göre araç saatte yaklaşık yetmiş mil hızla gidiyordu. Kırığın tipi, g  s kafesi, omurga ve sol uyluk kemi indeki hasarın boyutu ve d    yörüngesi bir sedan ya da SUV olduğunu gösteriyor." Duraklıyor. "Temizdi. Çarpmadan önce frenleme yok, duraksama yok, ama adli tıp çarpmadan sonra ciddi bir frenleme olduğunu söyleyebildi. Ona  arpan her kimse çarpmadan önce yava lamamış bile, ama çarptıktan sonra tamamen durmuş."

Eckhart'la bakı tık. Sürücü ondan kaçmaya  alı mamış. "Vuruldu u yeri tam olarak belirleyebildiler mi?"

"Evet. Korkulukların altında bulunan kan kalıntılarına dayanarak vurulduktan sonra nereye d  t  n  saptayabildik. Gerisini bilgisayar modellemesi halletti."

"Başka bir şey var mı?" Ben soruyorum.

Evans bir sonraki sayfaya geçer. "Meme kanseri hastasıydı, son evredeydi, kemoterapi görüyordu. G  s nde merkezi bir venöz portun yanı sıra belirli bir kemoterapi rejimiyle uyumlu kimyasal izler vardı. Belirlenen ilaçlara dayanarak bölgede onkoloji hizmeti veren hastanelere ula tım." Klas rden bir çıktı çıkarıp diğer tarafa kaydırđı.

masaya. "İçlerinden biri onun genel tanımına uyan bir hastayı kaçırıyor olmalı."

"Kayıp mı?" Eckhart kaşlarını çatarak soruyor. "Fotoğrafını gönderdin mi?"

Dr. Evans başını sallar. "Bunun pek faydası olmaz. Kazadan beri tanınmaz halde. Ama paylaşabileceğim başka ayrıntılar da var. Göğüs röntgenleri, ırkı, boyu, kilosu, yaklaşık yaşı... Bunlar pozitif bir kimlik tespiti için yeterli olacaktır."

"Yani, planlanmış tedavilerinde kimin eksik olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok mu? Gerçekten mi?" Hayal kırıklığının sesime sızmasına izin verdim.

"Durum bundan daha karmaşık," diyor Evans, sesi hayal kırıklığı ile karışık. "Hastalar tedaviye gelmediğinde, Onkoloji merkezleri ölüm de dahil olmak üzere bir dizi şeyi varsayabilir. Bazı hastalar pes ediyor ve huzur içinde ölmek için yalnız kalmak istiyor. Diğerleri ise mücadele edemeyecek kadar güçsüzleşir. Bu merkezlerin bize pozitif bir kimlik vermesi bir ya da iki gün alacaktır."

Başımı sallıyorum, zihinsel notlar alıyorum. "Peki ya dış kayıtları?"

"Hâlâ haber alamadım," diye yanıtlıyor. "Bu arada, Onkoloji merkezlerinden olumlu bir kimlik bekliyorum. Çok uzun sürmez."

Eckhart parmaklarını masasının kenarına vuruyor. "Göze çarpan başka bir şey var mı? Kaçırdığımız bir şey?"

Evans kollarını kavuşturarak arkasına yaslanır. "Portundaki kimyasal izler agresif bir tedavi gördüğünü gösterecek kadar güçlü. Bu palyatif bakım gören biri değildi. Hâlâ savaşıyordu." Duraklıyor, sesi yumuşuyor. "Ama prognozu iyi olmazdı. Bu son evre vakalar için kullanılan türden bir tedavi rejimi. En iyi ihtimalle bir ya da iki ay."

Oda sessizleşiyor. Sözlerinin ağırlığının üzerimize ağır bir sis gibi çöktüğünü hissediyorum. Kanserden ölmek üzere olan bir kadın, bir araba çarpmış ve bir vadide bırakılmış. İfade edemeyeceğim kadar acımasız ve yürek parçalayıcı.

Evans boğazını temizleyerek sessizliği bozar. "Ayrıca nefesinde hafif bir alkol kalıntısı ve vücudunda reçeteli ağrı kesici izleri buldum. İkisi de onu önemli ölçüde etkileyecek miktarda değil ama kendini iyi hissetmediğini göstermeye yetiyor. Neden orada, ıssız bir yerde olduğu hâlâ bir muamma."

"Arabayla intihar ettiğini varsayabilir miyiz?" Ben soruyorum.

Dr. Evans omuz silkiyor. "Varsaymak sizin işiniz. Ben sadece bilimsel gerçeklerle ilgilenirim. Ama bir tahminde bulunacak olsaydım, evet, kesinlikle bir olasılık derdim. Malibu Kanyon Yolu gecenin o saatinde çok karanlıktır ve çok fazla görünmez."

ama onu kullanan araçlar hız yapıyor olacak. Eğer böyle bir şey yapmak istiyorsanız bu iyi bir seçim olacaktır."

Ayağa kalkıp sırtımdaki ağrıyı dindirmeye çalışıyorum. "Teşekkürler doktor. Kimlik konusunda bizi bilgilendirmeye devam edin."

"Yapacağım," diyor, o da ayağa kalkarak. "Yakında onay almayı umuyorum. En fazla bir-iki gün içinde."

Eckhart ve ben aydınlık koridora çıkıyoruz, son sözleri bir yankı gibi bizi takip ediyor. Dışarı çıktığımızda güneş çok sıcak, çok parlak geliyor.

"Zaten ölüyordu," diye mırıldanıyor Eckhart, neredeyse kendi kendine. "Kahretsin." "Evet," diye cevap veriyorum, not defterimi çıkarıp yeni bir sayfa açıyorum. "Ama biri onu bir çukura atmaya karar verdi. O kişi bir cezayı hak ediyor.

cehennemde özel bir yer."

OceanofPDF.com

AMANDA DAVIS

Pazartesi sabahları acil servis kalp krizi, aşırı dozda uyuşturucu kullanımı ve trafik travması gibi insanların yeni bir iş haftasına başlarken verdikleri tepkilerin temel unsurlarıyla dolup taşıyor. Pazartesi günleri, haftanın geri kalan günlerinin ortalamasına kıyasla kalp krizi vakalarında yüzde on üçlük bir artış görülüyor. İşte insanlar işe gitmekten bu kadar nefret ediyor.

Ama ben değilim.

Hastane benim sığınağım haline geldi; Paul'ün bana ulaşamadığı, paramparça olmuş evliliğimin ve berbat hayatımın beni tüketemediği bir yer. Az önce stabilize ettiğimiz gibi kritik bir doz aşımı üzerinde çalışırken, düşünmeye, hatırlamaya zamanım olmuyor.

Paul boşanma kağıtlarını imzalamadı. Okumadı bile. Tam da ondan beklediğim gibi davrandı. Tehditler savurdu. Duvarları yumrukladı. Bana bağırdı, yüzü kırmızının endişe verici bir tonunda kızardı, şakaklarındaki damarlar felcin eşiğindeymiş gibi şişti. Hangisi daha korkutucu bilmiyorum: öfkesi mi yoksa benim üzerimdeki kontrolünü kaybettiğini bilmesi mi?

Evden çıkmamak için her şeyimi verdim ama burası benim de evim.

Onunla yüzleşmek için eve dönmek aptalcaydı, diyorum kendime. O düşündüğün adam değil. Önce güvenlik, hatırladın mı?

Aklımdan geçen düşünce tüylerimi diken diken ediyor. Bana zarar vermezdi... değil mi?

"Dr. Davis? Amanda? Patron ikinizi de ofisine çağırıyor," diye anons ediyor Sunny Travma Üç'ün kapısının dışından. Kimden sormama gerek yok. Sadece Dr. Kenna'ya, bölümün personel şefine *patron* deniyor.

"Burada işimiz bitmedi!" Dr. Grant tersliyor. Steteskopu hastanın göğsünde. "Ritmi izleyin; VT'ye ilerliyor gibi görünüyor."

"Evet, Doktor," diye cevap veriyorum, gözlerimi monitörden ayırmadan.

"Ne zaman yapabilirsen," diyor Sunny, özür dilercesine omuz silkerek. Onunla göz göze geliyoruz. Sessiz bir soru soruyorum ama o başını sallıyor. Ne hakkında olduğunu bilmiyor.

Birkaç dakika sonra, hasta ikinci kata çıkıp yoğun bakıma kabul edildiğinde, Dr. Grant ve ben Dr. Kenna'nın ofisine doğru yürüyoruz. Aramızda devam eden bir gariplik, bozmaya korktuğum ağır bir sessizlik var.

Dr. Grant benim için kapıyı açtı ve patronun ofisine girdim. "Bizi mi görmek istediniz?"

Gözlerini önündeki kâğıt yığınınan kaldırdı. "Evet, içeri gel." İçimde bir endişe dalgasının dolaştığını hissediyorum.

Bir yığın klasörü karıştırıp birini çıkarırken nabzım hızlanıyor. Renk kodlu sekmeleri hemen tanıyorum: bir hasta kaydı.

"İkiniz Marisol Sosa'yı tedavi ettiniz, doğru mu?"

Onun adını duymak fiziksel bir darbe gibi geliyor. Elleri ceketinin ceplerinde, sert bir şekilde yanımda duran Dr. Grant ile bakışıyoruz. Başımı sallıyorum, boğazım düğümleniyor. "Evet, onu hatırlıyorum," diyorum. "Yaklaşık üç hafta önce, belki bir ay."

"Polis onu sorup duruyor. Bilmem gereken bir şey var mı?" Dr. Kenna soruyor. Sesi sakın ama gözleri jilet gibi keskin.

Görüşüm daralıyor, kenarlarda siyah noktalar oluşuyor. Dizlerimi jöle gibi hissediyorum. *Hayır, hayır, hayır. Bu gerçekleşiyor olamaz.* Kendimi nefes almaya, ayakta kalmaya zorluyorum.

"Amanda?" Dr. Grant bana endişeyle bakıyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, yükselen paniği yutuyorum. "Hayır," demeyi başarıyorum, sesim titriyor. "Sadece... sadece çok üzücü bir hikâye. Böyle güzel bir kız... ve anlamsız bir kaza." Sesim yine titriyor ama devam ediyorum. "Kimsenin yapabileceği bir şey yoktu."

Patron gözlüklerinin kenarından bana bakıyor. "Notları okudum ama detaylandırabilir misiniz? Bana bunun arka planını anlat."

Dr. Grant'e bakıyorum, onun da katılacağını umuyorum. Sesim bana ihanet ediyor. "Marisol alışveriş merkezinden çıkarken bir iskele çökmesine yakalandı."

Sözleri kesin ve kasıtlı. "Yapı çöktü ve iskelenin bir kısmı doğrudan onun üzerine düşerek feci yaralanmalara neden oldu. C5-C6'da servikal omurga kırığı, ciddi kord basısı ve muhtemelen tam olmayan transeksiyon vardı. Bu durum onu kuadriplejik hale getirmiş ve kendi başına nefes alamaz hale getirmiştir."

"Anlıyorum," diyor Dr. Kenna, çizelgeyi tararken kaşlarını çatarak.

Dr. Grant duraksıyor ve devam etmeden önce bana bakıyor. "Mekanik ventilatöre bağlandı ama yaraları kurtarılamaz durumdaydı. Sadece omurgasındaki hasar bile bağımsız nefes almasını ya da hareket kabiliyetini asla geri kazanamamasını sağladı. Ayrıca vücudunun %40'ından fazlasında ikinci ve üçüncü derece yanıklar vardı."

"Burns?" diye sorar patron, sesi şimdi biraz daha keskindir. Muhtemelen ayrıntıları öğrenmek için dava dosyasını hızla karıştırıyor.

"Tiner dökülmesi," diye açıklıyor Dr. Grant. "Sıvı, düşen iskelenin açıkta kalan elektrik kablo suyla temas edince alev almış. Acil yardım ekibinin söylediği buydu. Marisol aslında bir yangının içinde sıkışıp kalmıştı. Yanıklar kendi başlarına atlatılamazdı, ancak omurilik yaralanması gerçek ölüm sebebiydi."

Ellerim nemli ve onları önlüklerime sürterek kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Her kelime bir darbe gibi geliyor.

"Yani uykularımı kaçırarak bir şey yok mu?" diye soruyor patron.

Dr. Grant'in sesi sertleşir. "Hayır. Kesinlikle hiçbir şey. Mümkün olan her müdahaleyi yaptık; her adımı belgeledik. Ne yazık ki yaraları yaşamın devamı için uygun değildi. Annesi zor ama insancıl bir karar vererek acılarını birkaç gün daha uzatacak olan daha fazla tedaviyi durdurdu."

Patron, "Anne yaşamı uzatan önlemleri bırakmayı mı tercih etti?" diye soruyor. Kendi acımın onun gözlerine yansıdığını görüyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor Dr. Grant.

"Bir saat içinde öldü," diye ekliyorum sessizce. Marisol'un ıstırap dolu yüzünün anıları zihnime hücum ederken sesim titriyor. Dehşete düşmüş gözleri, parçalanmış bedeni.

Dr. Kenna'nın gözleri benimkilerle buluştu. "Polisin neden sorular sorduğuna dair bir fikriniz var mı?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak.

"Hayır," diye yanıtlıyor Dr. Grant, kararlı ve gözünü kırpmadan. "Aklıma gelen hiçbir sebep yok. Vaka tamamen belgelendi ve tüm protokollere uyuldu."

Dosyayı kapatır ve yığının en üstüne geri koyar. Patron tekrar konuşmadan önce bir an sessizlik olur, sesi daha hafiftir. "Pekâlâ o zaman. Açıkladığınız için teşekkür ederim. Eğer polis ikinizden birini takip ederse, hemen bana haber verin."

Dr. Grant ", " dedi ve beni Dr. Kenna'nın ofisinden çıkarken takip etti.

Bir süre sessizce yan yana yürüyüp acil servise doğru ilerliyoruz. Gözlerimi dik tutuyorum, uzun koridor sanki daha önce oraya hiç gitmemişim gibi yabancı geliyor. Sanki kaçıışı olmayan bir labirentte kapana kısılmış gibiyim.

Asansördeyken Dr. Grant "Benimle konuşmalısın," dedi, sesi nazikti. Anlayışlı.

"Yapamam." Gözlerim bir an için onunkileri buluyor ama sonra bakışlarımı kaçırıyorum. "İşimizi etkileyecek bir şey değil. Bazı vakalar sadece... beni etkiliyor." Kelimeler boğazımda düğümleniyor ve bir an duraklıyorum. Kendimi sabitlemek için derin bir nefes alıyorum. "Marisol'un ki öyleydi. Beni rahatsız ediyor."

Keşke ona gerçeği söyleyebilseydim ama kimse ne sakladığımı bilemez. Hastanede olanlar yüzünden polis Marisol'u sormuyor.

Başka bir nedeni daha var.

OceanofPDF.com

AMANDA DAVIS

Vardiyam bittikten sonra, Dr. Grant beni köşeye sıkıştırıp yapamayacağım bir konuşmaya devam edemedi hemen ortadan kayboluyorum. Asansörle en üst kata çıkıyorum ve gizlice malzeme odasına giriyorum. Bu saatte orada kimse yok ve muhtemelen bir sonraki vardiya başlayana kadar da gelmeyecekler.

Oda çamaşır suyu ve Pine Sol kokuyor ve loş bir şekilde aydınlatılmış. Benim için sorun değil. Arkamdan hafifçe kapattığım kapının dar, kablolu bir penceresi var ve loş ışıklar daha az dikkat çekecek. Küçük bir masanın üzerinde eski bir bilgisayar çalışıyor, monitörü kapalı. Onu açıyorum ve aydınlanması biraz zaman alıyor. Malzeme envanter sistemi ekranın tamamını kaplıyor. Demode fareyi elime alıyorum ve gizli olarak kullanabileceğim bir tarayıcı bulmaya çalışıyorum.

Beni rahatsız eden tek hayalet Marisol değil. Geçen Çarşamba gününden beri Greg Hollen'in kim olduğunu öğrenmek için doğru fırsatı bulmaya çalışıyordum. Onu telefonumdan ya da evdeki bilgisayarımdan aramak istemedim. Artık mahremiyet yok... Ve bir gün polis cesedini bulduğunda ve cevapları aramaya başladığında, son bulunduğu yeri takip ettiklerinde ve beni barın güvenlik kamerasında gördüklerinde, onunla hiçbir şekilde daha fazla ilişkilendirilmesem iyi olur.

Tarayıcıya onun adını yazıyorum ve sonuç sayfasının yüklenmesini bekliyorum. Bilgisayar oldukça eski ve çalışırken yüksek sesle vınıyor. Sonuçları sabırsızlıkla gözden geçiriyorum, yanlış olanları zar zor kaydediyorum. Birkaç ölüm ilanı. LinkedIn'de adının geçtiği birkaç profil ve sosyal sitelerde birkaç tane daha. Florida Üniversitesi'nde bir öğrenci. Nebraska'da bir peyzajcı. Ve nihayet, aradığım kişi.

Görüntü sonuçlarına geçiyorum ve nefesim kesiliyor. Hâlâ kâbuslarıma giren adam bir boy tablosunun önünde poz veriyor ve elinde LAPD amblemlili bir sabıka fotoğrafı panosu tutuyor. Tarih üç yıl öncesine ait.

Yüzünü dikkatle incelediğimde onu neredeyse tanıyamıyorum. Ağzının kenarları çökmüş, burnu iğrenme ifadesiyle kırışmış. Beni en çok gözleri rahatsız ediyor. Sarhoş ve sinirli bir an için bile olsa bu adamı çekici bulduğuma inanamıyorum. İrislerinde parıldayan hırçınlık tüyler ürpertici.

Eski, tozlu bilgisayar ekranında görünen yüze bakıyorum, düşünmeye çalışırken akıl sağlığımdan şüphe ediyorum. Daha fazlasını bilmem gerekiyor. Başlangıç olarak ne yaptığını, gerçi bir fikrim var. Eğer hapis yattıysa. Hayali bir an için Danny Bilger'ı ya da iyi tanıdığım polislerden birini arayabilir miyim diye düşünüyorum. Ama bu yapabileceğim en kötü şey olurdu.

Bunun yerine Los Angeles County Şerif Ofisi'nin web sitesinde mahkum kayıtlarını arıyorum. Doğru yeri bulmak biraz zaman alıyor ama sonunda aradığımı buluyorum. Ve bu uzun bir liste. Greg Hollen'in sabıka kaydı, pişmanlık duymayan ve affedilemez bir cinsel saldırganın resmini çiziyor.

Genç yaşta, 13 yaşında başlamış ama o kayıtlar mühürlü. Sonra ciddileşti. 20 yaşında bir bar kavgası sırasında bir adamın kafasında şişe kırdı. 26 yaşında cinsel taciz ve tecavüzden hüküm giymiş. Gözlerim şokla açılmış bir halde mahkeme sistemi arama motoruna geçtim ve saldırıyı detaylandıran ifadeyi okudum. Kurbanın yüzüne ve göğsüne dikiş atılması gerekmiş. Soluk borusu ezilmiş. Haftalarca hastanede kalmış.

O kadın ben olabilirdim.

Hollen bunun için sekiz yıla mahkum edildi. Yeterince uzun değil. İyi halden altı yılda çıktı, ancak aynı yıl saldırı ve tecavüze teşebbüsten tekrar suçlandı.

Dört ay önce tekrar serbest bırakıldı ve şartlı tahliye edildi.

Parmaklarım farenin üzerinde hafifçe titriyor.

Şimdi, cesedinin nasıl bulunacağını biliyorum. Kaçırıldığı bir kira ya da ipotek ödemesi olmayacak ya da elektrik kesintisi yüzünden cesedi çözülüp kokusu komşulara haber vermeyecek. Hayır... Şartlı tahliye memuru olacak, planlandığı gibi rapor vermediğinde kapıyı kırıp içeri girecek.

Cesedini bulana kadar bir ya da iki ayım var sanıyordum. Bir haftam daha varsa şanslıyım.

PAUL DAVIS

Bugünlerde hayatı teker teker yaşıyorum ve bu beni öldürüyor. O lanet kazanın olduğu gece başka bir şey olmuş olmalı. Sanki evren alt üst oldu ve artık hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Foster'a arabanın yeni gibi tamir edilmesini istediğimi söyledim ve o da beni kandırmaya çalışarak farın altındaki çatlak döşemeyi değiştirmeden arabanın tamir edildiğini söyledi. Benim aptal olduğumu düşünüyor olmalı.

Bir de karım ve onun inanılmaz cesareti var. Tek yapması gerekenin internetten şablon bir boşanma sözleşmesi yazdırıp bana imzalatmak olduğunu mu sanıyordu? Son zamanlarda pek mantıklı davranmıyor. Hizaya gelmesi için yarına kadar vakti var, yoksa saçından sürüklemem gerekse bile onu hizaya getireceğim.

Yarın, saat yedi buçukta, iki yönetim kurulu ortak bir oturumda bir araya gelecek ve beni gelecekteki ağın ulusal baş sunucusu olarak seçecekler. Raymond'un kendi sözleriyle, Amanda ve ben artık bir markayız, Los Angeles'ın "güzel çifti", Golden State Broadcasting'in parıldayan, altın kaplamalı logosu altında alkollü araç kullanımına karşı savaşıyor ve bir fark yaratıyoruz. Bunu yaparken de milyonlar kazanıyoruz. Benim önemseydiğim fark bu. Amanda bunu bilmiyor ama ben de bu işten payımı alıyorum, patronum da öyle.

Ve şimdi de bu. Uğraşmam gereken bir başka delilik daha. Kayınpederimin öğle yemeği daveti. Normal bir günde, o midyeci piç ve yüzen çöp yığını takvimime giremezdi. Ticari bir yük gemisinde öğle yemeğine ne dersiniz? İğrenç. Muhtemelen bundan sonra tetanos aşısı olmam gerekecek.

Liman Güvenliği üniforması giyen sıska adam, kayınpederimin adını söylediğimde tuhaf bir şekilde sırtıyor. "İşte orada." Kirli parmağıyla boşaltılmakta olan büyük bir gemiyi işaret ediyor. "The Sea Titan."

Sanki bilmiyormuşum gibi.

Bariyer yükseliyor ve ben gemiye doğru sürüyorum. Yaklaştıkça, gerçeküstü görünüyor. Gemiden kıyıya vinçler önünde dans ediyor, konteynerleri alıp kamyonlara bırakıyor. Uzun bir kamyon kuyruğu yüklerini bekliyor. Gemide hâlâ yüzlercesi var.

Devasa bir çelik kütlesi, pasla dokunmuş ve soda kutusu büyüklüğünde perçinlerle bir arada tutulmuş. Geminin adı, *Sea Titan*, küçük bir apartman büyüklüğünde kalın, siyah harflerle çizilmiş.

Dik iskelenin yanına yanaştığımda, piçin orada bekleyip beklemediğini görmek için başımı kaldırıp güneş ışığına bakıyorum. Hiçbir şey göremiyorum. Arabadan indiğimde, takım elbisemin ceketini kesen soğuk rüzgarın altında titriyorum.

İskele dik ve deniz spreyiyle kaygan. Okyanus tuzunun kokusu her şeye sinmiş. Hayatım buna bağılmış gibi kalın, düğümlü halat korkuluklara tutunarak dikkatlice adım atıyorum. Muhtemelen öyle. Tırmanırken aşağıya bakıyorum ve rıhtım ile geminin gövdesi arasındaki dar alanın her dalgayla acımasızca dövüldüğünü görüyorum. Düşmek anında ölüme mahkûm olmak demek.

Tepede, deniz köpeğinin kendisi beni bekliyor, bacaklarını açmış, ayaklarını yere sağlam basıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Güçlü esinti beyaz sakalını karıştırıyor. Başını sallıyor ve elimi sıkıca sıkıyor.

"Gemiye hoş geldiniz." Gözlerinde ya da sesinde en ufak bir hoş geldin ifadesi yok.

"Sizi gördüğüme sevindim Kaptan," diyorum gülümsemeye zorlayarak. "Davetiniz için teşekkürler."

Cevap vermiyor. Onu takip etmemi işaret etmeden önce kısa bir süre bana baktı.

Beni dar geçitlerden geçiriyor ve ayaklarımın altında çınlayan dik, ızgaralı merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Mürettebat biz geçerken başını sallıyor, bazıları sıkı sıkı gülümsüyor, bazıları ise bakışlarımı tamamen kaçırıyor. Kaptanlarının özel hayatı hakkında ne kadar şey bildiklerini merak ediyorum - herkesin televizyon haberlerinden tanıdığı ünlü damatları olan benim hakkımda.

Tur kısa ama kapsamlı, her ayrıntı onun bölgesinde olduğumuzu hatırlatıyor. Kavernöz kargo ambarı. Kontrol labirenti ve yanıp sönen ışıklarıyla köprü. Makine dairesi, gıcırdayan metal ve rölantide çalışan türbinlerin kakofonisi. Etkileyici. Hatta bunaltıcı ve tuzlu küf ve kir kokuyor ve oradan yeterince hızlı çıkamıyorum.

Bu hiç bana göre değil. Ama bunun gemisini göstermekle ilgili olmadığı hissinden kurtulamıyorum. Subay önünden hızını kesmeden geçtiğinde, bundan emin oluyorum.

Sonunda köprü güvertesine çıkıyoruz, Pasifik'in uçsuz bucaksız genişliği önümüzde uzanıyor. Alt güvertede vinçlerin tıngırtıları, vınlamaları ve gümbürtüleri devam ediyor. Güneş ışığı dalgaların üzerinde parıldıyor ve bir süre içeride kaldıktan sonra gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum. Güneş gözlüklerimi getirmeliydim.

Gözlerimi ufukta tutuyorum. Aşağı bakmak bana vertigo veriyor. Deniz seviyesinden en az yüz metre aşağıda olmalıyım.

Kayınpederim korkuluklara yaslanıyor. "Çok güzel, değil mi?" diye soruyor bana bakarak.

"Öyle," diye cevap veriyorum, her ne kadar güzelliğini şu anda anlayamasam da.

Gözlerini ufka doğru çeviriyor. "Denizde, çöp söz konusu olduğunda hassas ya da kibar olmaya yerimiz yok." Sesi o çok nefret ettiğim alçak, tehditkâr fısıltı.

Sesinin arka plandaki gürültüyü nasıl aştığını anlayamıyorum ama aşıyor. Tüyler ürpertici.

Bir süre duraklıyor, sonra devam ediyor. "Onu ağırlaştırıyoruz, böylece bir daha yüzeye çıkıp havamı kokutmuyor. Ve onu denize atıyoruz. Hayatımdaki iğrenç, kokuşmuş sorunlarla bu şekilde başa çıkıyorum. Beni anlıyor musun, sevgili Paul?"

Çenem gerildi. "Sanırım biliyorum."

Yaklaşıyor, tuz ve motor yağı kokusu üzerine siniyor. "Ben hiç tanışmamış olmayı dileyeceğin en acımasız, en vahşi orospu çocuğuyum." Fısıltıları kanıma buz gibi işliyor. "Bu pek de iyi bir yemek değildi, değil mi? Ama umarım sohbetimizi ilham verici bulmuşsundur. Ve belki de bundan bir şeyler öğrenmişsindir."

Cevap vermiyorum. Ağzım kurudu, nabzım kulaklarımda güm güm atıyor. Sözleri aramızda bir fırtına bulutu gibi asılı kalıyor, havayı elektrikle dolduruyor.

Beni tehdit mi ediyor?

Kesinlikle öyle. Sonra da gülümsemeye cüret ediyor - dudaklarında sadece bir kıpırtı, ne demek istediğimi anlamama yetecek kadar. Ben yüzüne tükürecek kelimeleri bulmakta zorlanırken o sırtımı sıvazlıyor.

"Kızımın boşanmasının sorunsuz, pürüzsüz bir ilişki olmasını bekliyorum ve buna velayet de dahil," diye devam ediyor, sesi bıçak gibi keskin. "Benim

Torun anne ve babasının hayatta ve iyi olduğunu bilerek büyümeli, sence de öyle değil mi?" Gülümsemesi genişliyor ve içindeki öfkeyi körüklüyor.

Kim olduğunu sanıyor bu? Onu yok edeceğim.

Bana köprünün kapısını işaret ettiğinde onu takip ediyorum ama birkaç adım sonra onu durdurmak için kolundan tutuyorum. Topuklarının üzerinde döndü. Kolunu bırakıp onun yerine üniformasının yakasını tutuyorum, sonra yüzüne yaklaşıyorum, nefesindeki Küba purosı kokusunu alabilecek kadar yaklaşıyorum.

"Burada, bu römorkörün krallığın olduğu lanet bir korsan olduğunu düşünebilirsin, ama karada, seni Pazar gününden itibaren elli farklı şekilde yapabilir ve kırabilirim. Beni duyuyor musun? Dikkatli ol ihtiyar. Numaranı aldım."

Hiç ürkmüyor. Gözleri benimkilere kilitlenmiş, fısıldıyor: "Aramayı denediğini görmek istiyorum."

Bir an öylece donup kaldık, birbirimizin yakıcı nefeslerini soluduk, elim yakasını kavradı, gözleri benimkileri delip geçti, tereddütsüz. Sonra bıraktım.

Öfkeli bir salınımla kapıyı açıyorum ve oradan yolumu bulmak için köprüye doğru ilerliyorum. Birkaç adım geriden, arkamdan yürüdüğünü duyabiliyorum. Bana bu şekilde iskeleye kadar eşlik ediyor ama iskeleye adım atmadan duruyor. Ona bakmak için arkamı dönmüyorum. Ne göreceğimi biliyordum. O, bacaklarını hafifçe açmış, geminin midemi bulandıran hafif hareketinden etkilenmemiş bir şekilde orada duruyor. Sanki yarının assolisti olacakmışım gibi bana bakıyor. *Sevilen Haber Sunucusu Gizemli Koşullar Altında Ölü Bulundu.*

Onun da, ittiği mavnanın da canı cehenneme.

Halat tırabzanı tutuyorum ve aşağı inerken tutunuyorum. Ferragamo ayakkabılarım çıkıntılı, metalik yüzeyde kayıyor ve aşağı inişimi tehlikeli bir hale getiriyor.

Daha önce karşılaştığım memurlardan biri iskeleye tırmanmaya başladığında neredeyse sağlam bir zemine inmiştim. Başını sallayıp profesyonelce gülümsüyor ve "Umarım yakında tekrar görüşürüz" diyor.

"Elimden bir şey gelmezse," diye mırıldanıyorum geçtikten sonra, kiralık Cadi'min direksiyonuna geçerken. Kapıya doğru yola çıktığımda tekerleklerim çığlık atıyor.

Bu akşam işten sonra eve gitmeyi dört gözle bekliyorum. Amanda ve benim ciddi bir konuşma yapmamızın zamanı geldi. Benim için işleri berbat edemez.

OceanofPDF.com

AL JAZINSKI

Eckhart saatlerdir lanet ekrana yapışmış durumda. Ofis koltuğu her öne eğildiğinde gıcırıyor, elindeki tablet grenli siyah-beyaz görüntülerle parlıyor. Kemiği olan bir köpek gibi, lanet şeyi iliklerine kadar çiğnemiş olmamıza rağmen vazgeçmeyi reddediyor.

Yalan da onunla aynı fikirdeydi. Faili bulmamız için bize birkaç gün daha verdi. Eckhart herkesi her şeyi yapmaya ikna edebilir. Ama bu yeterli olmayacak.

Arada sırada not defterine bir şeyler not ediyor. Zaman kodları, notlar ve genellikle peşinde olduğumuz şüphelilerin isimleri.

Sandalyemde arkama yaslanıp göz ucuyla onu izliyorum. Büyük bir şeyin eşiğinde olduğunu düşündüğü bir bakışı var. Ona inanmak istiyorum ama günlerce arabalara, zaman damgalarına ve otopark açlarına baktıktan sonra inancım azalıyor. Şu ana kadar elinde hiçbir şey yok - boşa harcadığı zaman için bahanelerden başka bir şey yok. Görünüşe göre o etkinlikte bulunan herkes bir şekilde ertesi gün kendi arabalarını kullanmayı başarmış.

Belki de yanlış yoldan gidiyoruz.

"Ee," diyorum sonunda, sessizliği bozarak. "Yeni bir şey var mı, yoksa hâlâ neredeyse ülkesinde mi yaşıyoruz?"

Eckhart kafasını kaldırmıyor. "Bana bir saniye ver." Görüntüyü duraklatıyor, sonra geri sarıyor, sonra tekrar duraklatıyor. "Yemin ederim burada bir şey var."

"*Burada* her zaman *bir şeyler* vardır, ortak. Sorun şu ki, genellikle bir şeylerin tutması için yeterli olmuyor."

"Hayır, ciddiym," diye ısrar ediyor ve ekrana dokunuyor. "Şuna bir bak. Davis'in ön camındaki çıkartmayı görüyor musun?"

İsmi duyduğumda kulaklarım diken diken oldu. Masasına doğru yürüyorum, eğilip görüntüye göz ucuyla bakıyorum. Otopark kamerasındaki diğer her şey gibi bulanıktı. "Evet, görüyorum, binlerce kez gördüğüm gibi. Ertesi gün aynı arabayı kullandığını zaten tespit ettik. Peki ya yirmi yedi iş arkadaşı?" Bu konuda biraz pislik gibi davranmaktan kendimi alamıyorum. Bu davanın masamda yığılı duran faili meçhul dosyalar arasına katılmasına dört saat kaldı.

Eckhart başka bir zaman damgasına ve farklı bir açıya geçer. "Şimdi, şuna bak. Aynı araba, aynı çıkartma ama bir terslik var."

Kollarımı kavuşturup kaşlarımı çatıyorum. "Nasıl?"

Görüntüyü daha da pikselleştirerek yakınlaştırıyor. "Renk tonu farklı. Bunda daha ağır, diğerinde daha hafif. Ve çıkartmanın konumuna bakın -Şimdi biraz daha yüksek. Görüyor musun?"

"Bunu bu grenli görüntüden mi anladın? Güneş olmadığına emin misin?"

Homurdanarak sandalyesini yana doğru yuvarlar, ardından başka bir dedektifin masasına uzanır ve izin istemeden tableti elinden alır.

"Hey!" diye bağıyor. "Ne oluyor lan?"

"Bir saniye, tamam mı?" Eckhart gülümsüyor ve beni işaret ediyor. "Bazı insanlar doğru aksesuarlar olmadan bunu anlayamaz."

Ellerimi kalçalarımın altına koyuyorum. "Gerçekten mi?" Bu kadar sinirli olduğuma inanamıyorum.

Adamım.

Bana cevap verme zahmetine girmiyor. Sadece diğer tablete dokunuyor. Sonsuz bir an, sonra onları yan yana koyuyor.

"Bu, Paul Davis'in Perşembe sabahı bağış kampanyasından önce işe gelişi," diyor ve solundaki tableti işaret ediyor. "Tarih damgasına dikkat edin. Bu da Cuma sabahı. Aynı açı, aynı kamera, aynı güneşli hava."

Gerçekten fark etmeye çalışmalısınız, ama bir kez fark ettiğinizde, onu görmezden gelemezsiniz. İşte orada. Paul Davis'in Perşembe günü aracının koyu renk tonu. Cuma sabahı taktığı çıkartmanın yüksek ve eğri konumu.

"Anlıyorum," diyorum çenemi kaşıyarak. "Park etiketleri genellikle kendiliğinden değişmez, ama ön camın rengi de daha açık. Sence değiştirmiş midir?"

Eckhart başını sallıyor, coşkusu artıyor. "Aynen öyle. Ön cam hasar gördüyse, bu üzerinde kanıt olduğu anlamına gelebilir. Belki kan. Kurbana çarpan cam parçaları."

"Ya da," diye karşı çıkıyorum, "otoyoldaki bir taştan çentik aldığı için değiştirdi. Bu her zaman olur. Arabanın geri kalanı hasarsız. Kendin söyledin. Üzerinde toz vardı, değil mi?"

"ama Al," diye bastırır Eckhart. "Bu adamı yakalamak istediğini sanıyordum. Bunun araştırmaya değer olduğunu düşünmüyor musunuz?"

"Düşünmeye değer," diyorum dikkatlice. "Ama bulanık bir çıkartmaya ve bazı renk farklılıklarına dayanarak arama emri çıkarma konusunda iyi şanslar. Söz konusu adam medyanın sevgilisiyken hiçbir yargıç bunu onaylamaz."

Eckhart sönük bir şekilde arkasına yaslanır. "Ne yani? Öylece miyiz?"

Başımı salladım. "Hayır. Bu işin peşini bırakmayacağız. Sadece farklı bir açığa ihtiyacımız var."

"Ne gibi?"

Çeneme dokunuyorum, ağzımın kenarında bir sırtış beliriyor. "O arabada yalnız değildi, değil mi? Davis'in bir karısı var, *güzel çiftlerinin* diğer yarısı." Tabletlerden birini alıp DMV sistemine geçiyorum, sonra da kadının kaydını açıyorum. "Amanda Davis. O gece onunla birlikteydi. Onları televizyonda gördüm ve mekandan birlikte çıkarken çekilen videolarda da varlar."

"Bir dakika, onu tanıyorum." Eckhart DMV'nin resmine bakar, parmaklarıyla büyütür. "Tanıştık. İki kez. Sunset Valley'de çalışıyor."

"Hemşire olduğunu biliyorum ama-" Başımı kaşıyorum. "Onu nereden tanıyorsun?"

"Teğmenin bize soruşturduğu kamyonla sedanın çarpıştığı kazayı hatırlıyor musunuz? BOLO'muza cevap vermişti. Sonra Davis'i sorgulamaya gittiğimde. O gün meşguldün, tek başıma gittim ve o da oradaydı. Sence bir şeyler biliyor mudur?"

"Bir düşün," diyorum eğilerek. "Eğer Davis o vur-kaç olayına karıştıysa, biliyordur. Oradaydı ve muhtemelen konuda çılgına dönmüştür. O bizim giriş yolumuz."

"Önce hastaneyi deneyelim, sonra evi." Masadan arabasının anahtarlarını alır. "Peki ya hiçbir şey söylemezse?" Eckhart koltuğunun arkasından ceketini alarak sorar.

The Final Question'da o hıyarla yaptığım röportajdan beri ilk kez iyimser hissederek gülümsüyorum. "O zaman, ısıyı arttırıyoruz."

OceanofPDF.com

AMANDA DAVIS

Dün gece fazladan vardiya aldım. Eve dönemedim; Paul ile yalnız kalamadım. Boşanma konusunda aklı başına gelmedikçe kariyerine yardım etmeyi bırakma kararımdan vazgeçmeyi düşünmüyorum.

Ve bunun onu uçurumun kenarına itebileceğini biliyorum.

Sabah altı buçuğa kadar eve gelmedim, iliklerime kadar yorgundum, bugün izinli olduğum için mutluydum. Dün gece bana mesaj atıp nerede olduğumu sordu. Ona söyledim. Mutlu değildi. Bunu ekranda bir süre dans eden üç noktadan anlayabiliyordum, sonra mesaj gelmeden kayboldu.

Garaj kapısı açıldığında Paul'ü yere çömelmiş, güçlü bir el fenerinin altında arabasındaki tamir işini incelerken buluyorum. Üzerinde kot pantolon ve eski bir Metallica tişörtü var, genellikle çimleri biçerken giydiği kıyafetler. Subaru'yu garaj yolunda bırakıp aceleyle içeri giriyorum, sonra da garaj kapısını hızla kapatıyorum, umarım yoldan geçen komşular garajda birbirinin aynısı iki Cadillac olduğunu fark etmeden önce.

"Bitti mi?" Kollarımı göğsümde kavuşturarak soruyorum. Hâlâ önlük giyiyorum ve biraz üşüyorum. Ya da belki de bakışları kanımı donduruyor.

". Bugün işe götüreceğim."

Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. "O zaman işi bitirelim."

İyi prova edilmiş bir dans gibi, kazadan sonraki Cuma sabahı yaptığımızın tersine, onun arabasını hazırlama hareketlerinden geçiyoruz. Ben kiralık arabadaki kişisel eşyaları kendi arabasına taşıırken, o her bir noktada küfrederek tekerlekleri teker teker iki araba arasında değiştiriyor.

Giysiler. Transponder. Torpido gözündeki eşyalar. Geride bir şey kalıp kalmadığını görmek için bagajı kontrol etmek. Koltukların altına bakıyorum. Park etiketini çıkarıyorum. Yenisini yeni ön cama yapıştırmak, düz ve düz olduğundan emin olmak.

"Burası doğru yer mi?" Böyle şeylere nasıl hiç dikkat etmediğimi merak ederek soruyorum.

Levyeyi düşürdü. Yüksek sesle takırdayınca irkildim. "Evet, sanırım öyle." Kaşlarını çatıyor ve muhtemelen hatırlamaya çalışarak alnını ovuşturuyor. Eski ön cam hâlâ buradayken kontrol etmediği için ona kızgınım. Bunu tamamen doğru yapmamız gerektiğini biliyor olmalıydı.

Ama yine de ben de bilmiyordum ve ben de en az onun kadar suçluyum.

Yaptığı işin ortasında durup uzun bir süre bana baktığında hala son lastiği değiştirmeye çalışıyordu.

"Pislik gibi davrandığım için özür dilerim," diyor. Gözleri benimkilerden yere, sonra da yanlara doğru kayıyor. Elleri gergin bir şekilde birbirine kenetlenmiş.

Kocamın benden özür dilediği ve bunda ciddi olduğu bir zaman düşünemiyorum. Kılındım ve bir adım geri çekildim.

"O aptal kaltak o gece arabamın önüne çıktığından beri bana destek olmaktan çok daha fazlasını yaptın."

İşte orada. Hissedilmeyen kelimelerin arkasından başını çıkaran acımasızlığı. Sarsıcı pişmanlık eksikliği. Özrünün samimi olduğuna dair bir güvenim varsa da, artık hepsi yok oldu.

"Teşekkür ederim," diyorum sakince, bir adım daha geri atma dürtüsüne direnerek. "Hadi şu işi halledelim ve umarım geri dönüp bize musallat olmaz."

"Emredersin patron," diye takılıyor ve kiralık arabanın bijonlarını sıkmak için bijon anahtarını eline alıyor. Yaptığı şaka, bana fırlattığı keşif bakışlarını yumuşatmıyor. Beni gülümsetmiyor.

Arabalara son bir kontrol yapıyorum. Her şey yolunda görünüyor. Kiralık arabayı bırakmadan önce üzerimi değiştirmek için eve girmek üzereyken, iki arabaya bir kez daha bakıyorum. İçimi bir endişe dalgası kaplıyor ve nefesimi kesiyor. Neredeyse üç hafta olduğunu fark ediyorum. Üç haftadır bu cehennemi yaşıyorum.

Ve henüz bitmedi.

Lastik demirini alet çantasına koyarken takırdıyor. Sonra, alet çantasını ve krikoyu tekrar kiraladığı arabaya yerleştirir. İş bitmişti. Ellerini kotuna sildi ve bana doğru yürüdü.

"Ne zaman gitmek istiyorsun?"

"İş çıkış saatinden sonra. Önce bir duş alıp bir şeyler yiyeceğim."

Biraz tereddüt ediyor, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor, ellerini kalçalarına dayıyor. "Yarın saat yedi buçukta Raymond ve ortak kurullarla toplantı yapacağımızı hatırlıyorsun, değil mi?"

Acı acı gülümsedim. Sahte özür bunun içindi.

"Hayır Paul, orada olmayacağım. Yönetim kurulu toplantılarınıza ya da kariyerinizle ilgili etkinliklere katılmayacağım." Gözlerindeki parıltı buz gibi oldu. "İhtiyacın olan son şey daha fazla güç."

Eli boğazıma dolanıp sıkmadan önce bir anlığına gözlerinde öfke parlıyor. Beni duvara doğru itiyor, sertçe çarpıyor. Ciğerlerimdeki nefesi kesiyor. Parmakları tereddüt ediyor ama tutuşunu bırakmıyor.

Gözlerim onunkileri delerken, ellerim boğucu tutuştan kurtulma içgüdümüne karşı vücudumun yanında aşağıda kalıyor.

"Cinayetten hapis yatmaya hazır mısın Paul?" Sesim boğuk ve boğuk boğuk çıkıyor.

Sanki benim onu yakıyormuş gibi anında bırakıyor. "İnsanlara benim hakkımda yalanlar söylüyorsun. İkimizin de hayatını mahvedeceksin!" Bağırıyor, ağzı yüzüme o kadar yakın ki sesinin titreşimini tenimde hissediyorum.

"Ne yalanı?" Gerçekten kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

Öfkeyle alay ediyor. "Bana bilmediğini söyleme. O ekşi deniz gübresi çuvalına ne anlatıyordun?"

Babamı hiç sevmezdi ama daha önce bana hiç böyle hitap etmemişti. *Asla.*

"Babama boşanmak istediğimi söylemem gerçek. Bunu biliyorsun." Eli yine boğazımı buluyor, belli belirsiz. Gözlerinde içinde yaşanan şiddetli savaşı görebiliyorum. Eğer bundan kurtulabilseydi, beni çıplak elleriyle öldürebilirdi. Tam burada, hemen şimdi. "Cinayet duruşmanı çok daha ilginç hale getirecek," demeyi başarıyorum.

Bırakıyor ve birkaç adım geri atıyor, utanmış gibi uzaklara bakıyor. Ama ben buna inanmıyorum. Muhtemelen hâlâ yarınki toplantıya katılmamı nasıl sağlayabileceğini düşünüyor.

bir şey olmayacak.

Dengemi sağlamak için kapı kolunu tutuyorum ve paramparça olmuş nefesimi sabitliyorum. "Eğer bana bir daha elini sürersen-" diye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Bir daha olmayacak, söz veriyorum." Gözlerimin içine bakıyor, tüm öfkesi kaybolmuş. Tanımlanamayan bir şeyin parıltısı tüylerimi ürpertiyor, ama sesi sanki bir karar verilmiş gibi doğru ve sakin geliyor ve bu kararın ne olabileceğini anlıyorum.

Polislerle beni satacak.

OceanofPDF.com

PAUL DAVIS

Sikeyim.

Şimdi Raymond'la hasar kontrolü yapmak zorundayım ve bu hiç hoş olmayacak.

Ofisine girdiğimde saat neredeyse on bir, rahat görünmek ve dişlerimi gıcırdatmamak için elimden geleni yapıyorum. Yanıma en sevdiği Starbucks içeceğini alıyorum, söyleyeceklerimi duyduğunda onu yatıştıracağını umuyorum.

Yolda karımın toplantıya katılmamasına ne gibi sebepler düşünüp durdum. Bir söz verdim ve siktir et, o da beni bozmaya zorladı. Bir tür hastane acil durumu uydurabilir ve asla öğrenmemesini umabilirdim. Ailede ölüm mü? Takip etmez. Hasta çocuk? Gelemeyeceğini söylesem daha iyi. Çok fazla yalanı idare etmek zordur.

"İçeri gel," diyor Ray, beni karşılamak için masasındaki sandalyeden kalkarak. Kahve fincanlarını masasına koyuyorum, sonra el sıkışıyoruz. "Otursana" diyor, üzerinde adı yazan kahve fincanına uzanarak.

"Teşekkürler." Kendi biramdan bir yudum alıyorum ve her zamankinden daha acı buluyorum. Bir süre sessizce oturup ortak öğleden sonra alışkanlığımızın verdiği zevke teslim oluyoruz. "Polislerin sana o aptal vurkaç olayıyla ilgili soruları bitti mi?" Sıradan görünmek için elimden geleni yaparak soruyorum.

"Akşamdan kalma olduğumu ve araba kullanmadığımı söylediğimden beri onlardan haber ." Gülüyor, görünüşe göre kendinden etkilenmiş. "Peki ya sen? O güzel karın o gece seni eve bıraktı mı?"

Neredeyse kahvemde boğuluyordum. "Hayır, içtim ama iyiydim," diye açıklamak için acele ediyorum. "O kadar çok yoktu. Final konuşmasını yapmam gerekiyordu."

"Bu gece için hazır mısın?" diye soruyor, sesi heyecanla dolup taşıyor. Masanın üzerinden eğiliyor ve omzuma sahte bir yumruk atıyor. "Olacak! Bunu hissedebiliyorum."

Konuyu nasıl açacağımı düşünürken genişçe gülümseyerek, "Evet, açacak," diyorum.

Dahili telefon . Ayağa fırlar ve masaya doğru yürür. Yirmi yaş daha genç görünüyor, sanki yaklaşan birleşme onun yorgun, saçsız ruhuna yeni bir hayat enjekte etmiş gibi.

Masa telefonundaki bir düğmeye basıyor.

"Evet?" "Latesha'yı arıyorum."

Bana baktı, sonra gözlerini devirdi. "Onu içeri gönder."

Yeminimi zor tutuyorum. Şimdi ne istiyor?

Kapı açılır ve Latesha üç inçlik topuklarının üzerinde kendinden emin adımlarla içeri girer. Pantolon takımı vücuduna çok iyi oturuyor. Eğer bu kadar engerek olmasaydı, onu bir kez sikerdim. Belki iki kez.

"Selam," diyerek Raymond'u selamlıyor ve sonra hâlâ küçük konferans masasında oturmakta olan beni fark ediyor. Gülümsemesi azaldı. "Merhaba Paul."

"Oturun," diyor Ray. "Paul ve ben de tam bir şeyler paketliyorduk. yukarı."

"Güzel." Karşımda oturuyor ve gülümsüyor. Gözleri Ray'e geliyor, ama karar kılıyorlar. "Bana aldırmayın."

"Yani, yarın için hazır mıyız?" Ray bana yönetim kurulu toplantısını kastederek sordu.

"Orada olacağım." Latesha'nın odada olmamasını dileyerek bir an duraksıyorum. "Amanda gelemeyecek. Özürlerini ilettiler... sadece yarın şehirde olacak bir uzmanla eğitimle ilgili bir şey." Ray'in yüz ifadesi önce hayal kırıklığına, sonra da hüsrana dönüşüyor. "İkimiz de gerçekten üzgünüz ama bana güvenebilirsiniz. Orada olacağım ve konuştuğumuz gibi bunu gerçekleştireceğiz."

Ray dudaklarını birbirine bastırır ve sinirli bir şekilde iç çeker. "Kahretsin... Sendeki o aile babası havasını gerçekten seviyorum. Bağış gecesinde buna çok iyi tepki verdiler. Tam da herkesin aradığı şey."

İçimden küfrediyorum. Şu anda Amanda'dan gerçekten nefret ediyorum. Sorunlarından, tehditlerinden, aldığı her nefesten. "Bunu başaracağız Ray, sen ve ben. Amanda bir hastanenin acil servisinde çalışıyor. İnsanlar anlayış gösterecektir."

Parlak kafa derisini kaşıyor. Çenesinin gerildiğini görebiliyorum. "Gelemeyeceğinden emin misin?"

Bir an için masanın parlak yüzeyine bakıyorum, ona baktığımda öfkenin hâlâ gözlerimde parıldamadığını umuyorum. "Tekrar soracağım ama oldukça eminim."

"Ama yapabilirim," diye araya giriyor Latesha. "Konu her neyse, ben seni korurum Ray."

Ona ters ters bakıyorum ama o .

"Bilmiyorum," diyor Ray. "Paul'ün adının yazılı olduğu ajandayı çoktan gönderdim. Belki de iletilenlere sadık kalmamız daha iyi olur. Amanda'nın yokluğunun anlaşmayı bozacağına inanmıyorum. Baş sunucumuzun aile değerlerini güçlü bir görselle yeniden vurgulamak güzel olurdu ama-"

"Listeye benim adımları da ekleyin. Mutlu bir evliliğim var ve kocam kısa sürede bile olsa bu işi halledecektir. Gece ya da gündüz."

Sanki masanın üzerine tırmanacakmış ve dört ayak üzerinde Ray'e doğru sürünerek onun aletini emmeye hazırmış gibi eğiliyor. Ray, bulunduğu noktadan kadının göğüs dekoltesine tatmin edici bir bakış atabiliyor.

"O ne yapıyor? İkinizin sahip olduğu şey kamerada iyi görünüyor mu?"

Latesha'nın sırtışı genişliyor. Bana muzaffer bir bakış fırlatıyor. "Buna sen karar ver. O bir itfaiye şefi."

Güçsüz bir şekilde Raymond'un yüzünün nasıl aydınlandığına tanık oluyorum. Sonra ikisi heyecanla yaklaşan toplantıyı ve Latesha'nın bu toplantıdaki rolünü tartışıyorlar, sanki ben orada değilmişim gibi. Bunu kontrol altına almanın bir yolunu düşünemedim bitti.

Ray bir el hareketiyle ikimizi de kovuyor, sonra bana dönüp soruyor: "Hâlâ orada olacaksın, değil mi?"

"kaçırmazdım" diye cevap veriyorum ve kapıdan çıkıyorum.

Latesha'yı asansörlerin yanında yakalıyorum ve bir tanesini birlikte paylaşıyoruz. Kapılar kapanır kapanmaz gözlerimi onunkilere dikiyorum.

"Yavaş ol lan," diye tıslıyorum. "Henüz ölmedim. Hâlâ pençelerim var. Bu senin eline geçecek bir fırsat değil, beni duyuyor musun?"

Bana bakıyor, gözle görülür bir şekilde eğleniyor. "Oh, ama öyle, sevgili Paul. Yoksa polisler o gece seni direksiyon başında gördüğümde zil zurna sarhoş olduğunu söylerim."

Nefesim kesildi. "Orospu çocuğu, yalancı sürtük! Buna cüret edemezsin."

Yüzüme gülüyor. "Durun, belki de o günden beri arabanızı farklı park etmeye başladığınızı da ekleyebilirim. Ya da o günden sonra

yeni park etiketi?" Asansör yavaşlarken yüksek sesle kıkırdıyor. "İK'dan Marjorie bunu bana birkaç gün önce kahve içerken söyledi. Aynı araç için bir taneye daha ihtiyaç duymanız için bir neden bulamadı. Uzun süre dayanacak şekilde üretilmişler."

Asansör durdu. Nefes alamıyorum. Boğazımdaki asidin yükselişini, çılglık atma isteğimi kontrol edemiyorum. Ona bakıyorum, çenem düşmüş, sersemlemiş bir halde. Sonra gerçekler yüzüme vuruyor ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Boku yedim.

Kapılar kayarak açılıyor ve topuklarını şaklatarak yanımdan geçiyor. Geçerken kolumu okşadı. "Eminim öyle demek istememişsindir," diyor koridorda yürürken, benim sallantılı adımlarıma uyarak. "Zavallı kadının intihara meyilli olduğunu duydum." silkiyor ve soyunma odasına girmeden hemen önce bana göz kırptıyor. "Sarhoş olman çok kötü. Ve olay yerinden kaçtın."

Kapısı yüzüme çarptı.

Kanımın çekildiğini, beni içten içe boğmakla tehdit eden bir dalgaya dönüştüğünü hissediyorum. Göğsümdeki baskı dayanılmaz. Duyduğum tek şey kalbimin umutsuz gümbürtüsü, zihnimi kesen düşüncelerle birlikte yankılanıyor.

Kendi soyunma odamda yalnız başıma geçirdiğim bir dakikanın ardından, aklımda açıkça şekillenen tek bir düşünce kaldı.

Bunu kontrol altına almalıyım. Hemen şimdi.

OceanofPDF.com

AMANDA DAVIS

Kiralık arabayı iade etmek umduğum gibi sorunsuz geçti. Güneş gözlüğü ve şapka takıyorum ve kibarca gülümsüyorum, oradan çıkmaya hevesliyim. Havaalanına servis önerdiler ama reddettim. Servislerde video kamera var.

Bunun yerine, ılık güneş ışığı ve masmavi gökyüzüne aldırmadan, araba kiralama ofisi ile Uber çağıracağım yer arasına biraz mesafe koymaya çalışarak yürüyorum.

Ama oraya hiç varamadım. Paul'den gelen bir telefon istikrarlı tempomu bozuyor. "Bitti mi?" diye soruyor, beni selamlama zahmetine girmeden.

"Evet." Uzun bir nefes ciğerlerimi terk ediyor. "Neredesin?"

"Dönüş yolundayım. Neden?" Damarlarımda bir ürperti dolaşiyor, tüylerim diken diken oluyor. Bir şey olmuş olmalı.

"Konuşmamız gerek. Ben seni ."

"Vineland ve Oxnard'dayım. Güneye doğru yürümeye devam edeceğim. Ne sürer?" "Çok değil," diye yanıtlıyor ve telefonu kapatıyor.

Davranışına olan kızgınlığımı yutuyorum. Sanki zamanımın bir önemi yokmuş gibi. Pes edip bir taksi çağırmadan önce tam olarak ne kadar beklemem gerekiyor? Bir an için zihnimde ona bu konuda yapmayı planladığım konuşmanın provasını yapıyorum. Ama bu anlamsız olurdu.

O asla değişmeyecek.

Yaklaşık on beş dakika sonra kaldırıma yanaştı ve arabasına bindim. Tek kelime etmeden uzaklaştı. Gergin ve solgun görünüyor, hatta korkmuş. Elleri direksiyonu sıkıca kavırıyor. Aramızdaki sessizlik ağır, endişemi körüklüyor.

"Ne oldu?" Sonunda sordum.

"İnsanlar bir şeyleri fark etti," diyor. "İş yerinden insanlar. Ve bunun hakkında konuşuyorlar."

Kalbim küt küt atıyor. "Ne gibi şeyler? Çıkartma mı?"

"İK'daki bir sürtük Latesha'ya bu konuda bir yorum yaptı, o da partiden sarhoş ayrıldığımı söyledi. Lanet olası Latesha." Elini direksiyona çarptı.

"Ne istiyor?"

Çenesi bir an için sıkıca kenetlenir. Şakağındaki damarlar şişiyor. "Her şey." Bana bakmak için kısa bir süre dönüyor. "İşim, Ray'in bir numarası olarak konumum, sahip olduğum her şey. Ve bu senin hatan."

Tabii ki öyle. Kocamın hayatında yanlış giden her şey için beni suçlamanın bir yolunu buldu. Bunu söylemesine hiç şaşırmadım. Ama bu aynı fikirde olduğum anlamına gelmiyor.

"Bu nasıl benim hatam oluyor?"

"Senden istediğimi yapsaydın ve yarınki buluşmaya gelseydin bu sorun olmazdı."

Oh, lanet olsun.

Sesim kısılana kadar ona bağırarak istiyorum. Ama yapmayacağım. "İçimden bir ses o gece sarhoş araba kullandığımı fark ettiğini söylüyor."

"Sarhoş değildim!" diye bağırıyor, beni sarsıyor. Dar ve kapalı alanlarda bağırması beni rahatsız ediyor. Korkum ve endişem kızgınlığa dönüşüyor.

"Tam oradaydım, tamamen ayıktım, ama sen sürmek zorundaydın, değil mi? İnatçı aptal," diye ekliyorum nefesimin altında, gözyaşlarımla savaşıyorum ve kaybediyorum. Bana ne olacak? Tristan'a?

"Bu bir kazaydı," diye ekliyor, sesi ikna olmamış gibi çıkıyor.

Yavaşça nefes alıyorum, sınırlarımı çelikleştiriyorum. "Ne yapmak istiyorsun?" Bir süre sonra soruyorum.

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor bizim sokağa dönerken. "Yarın avukatımı arayacağım. Belki ilk iş bizi görebilir."

Dönüp ona bakıyorum, bu kadar başarılı birinin nasıl bu kadar kullanışsız olabildiğini merak ediyorum. Daha öğlen bile olmamıştı. "Onu bugün ara Paul. *Bugün ara.*"

"Kapa çeneni," diyor alçak sesle, araba yolumuza çekerken. "Ne olursa olsun, tek kelime etme."

Pencereden dışarı baktım ve donakaldım. Kapımızın önünde iki adam duruyordu. Biri geçen hafta burada olan polis, Eckhart. Diğeri, yaşlıca bir adam, o da tanıdık geliyor ama çıkaramıyorum.

Paul Cadillac'ı garaj kapısına varmadan durduruyor ama kapıyı kapalı bırakıyor. Arabadan indiğimde dizlerimin bağı çözülüyor, titriyorum.

"Dedektifler," diye selamlıyor Paul onları, görünüşe göre rahatlamış. Adamın yalan söyleme yeteneği beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. "Sizin için ne yapabiliriz?"

Bir rozet kısa süreliğine parladı. "Dedektif Jazinski, Eckhart." Yaşlı dedektif Paul'e başıyla selam verdi, bana bir merhaba mırıldandı ve Cadillac'ı iyice incelemeye başladı. Diğer de kısa süre sonra ona katıldı, parmağıyla önce kaputu sonra da çamurluğu işaret etti.

Jazinski, "Güzel tamir işi," diyor ve bu üç kelimeyle damarlarımdaki kanı donduruyor. "Hiçbir şey söyleyemezsin."

"Sen neden bahsediyorsun?" Paul sorar.

"Toz, Bay Davis." Sessizce gülüyor. Polisin kan çanağına dönmüş gözlerinde bir neşe parıltısı var. "Çamurluklarınız tozlu ama kaput tozlu değil. Sizin için tamir ettikten sonra birkaç kez araba yıkamaya götürmeliydiniz."

Arkasına uzanıyor. Kelepçelerin tıkırtısı midemi düğüm düğüm ediyor.

"Paul Davis, Amanda Davis, ikiniz de Esperanza Sosa'nın ölümüyle sonuçlanan vur-kaç olayından dolayı tutuklusunuz."

AMANDA DAVIS

Gerçek dışı hissettiriyor. Felç edici. Bileklerimin etrafındaki soğuk metal kelepçelerin sıkılması vücudumda bir panik sarsıntısı yaratıyor ve beni korkuyla dolduruyor. Eckhart'ın eli başımda, beni plakasız cipinin arka koltuğuna iterken başımı aşağı bastırıyor. Gözyaşlarım gözlerimi doldurup burnumu tıkamadan önce hissettiğim hafif kusmuk ve ter kokusu.

İki dedektif arabaya tırmanıyor, kapıları çarpıyor ve bizi tamamen görmezden gelerek rahatça sohbet ediyorlar.

Polis cipinin motorunun alçak uğultusu sessizliği dolduruyor, ara sıra telsizin cızırtısıyla bozuluyor. Arka koltukta kaskatı oturuyorum, kelepçelerin derimi ısırtmasından dolayı bileklerim ağrıyor.

Paul'e baktım ve onu tanıyamadım. Şaşkın görünüyordu. Dümdüz önüne bakıyor, yüzü çarşaf gibi solgun ve alt dudağı hafifçe titriyor. Sanki yeterince hava alamıyormuş gibi ağır ağır nefes alıyor.

Eckhart parmaklarını direksiyona vurarak, "Yapılacakları biliyorum," diyor. "Arama emrini tebliğ ettir, evi tara. İşe yarar görünen her şeyi poşetleyin."

Jazinski onaylarcasına homurdanıyor. "Önce garaj. O Cadi bir numaralı öncelik. Doğruca el koymaya çektireceğiz. CSU onu parçalara ayırabilir."

"Sence bir şey bulabilecekler mi?" Eckhart merakla karışık bir sesle soruyor. "Tozdan başka mı?"

Jazinski koltuğunda arkasına yaslanarak, "Gerek yok," diye yanıtıyor. "Videolarda kanıtlar çok sıkı. Bu ve yakın zamanda onarılmış olduğu gerçeği arasında, zaten korunuyoruz. Ama eğer kan, lif, Cadi'yi kurbanı bağlayan herhangi bir şey varsa..." Alçak sesle ılık çalıyor. "Bu tabuttaki çivi."

Eckhart kuru bir şekilde kıkırdıyor. "Evet, umalım da bütün arabayı lizollememiş olsunlar."

Jazinski, "Bundan şüpheliyim," diyor. "Bu tipler mi? Her zaman bizden daha zeki olduklarını düşünürler. Eminim gözden kaçırdıkları bir şey vardır."

Sözleri midemi bulandırıyor. Paul'e bakıyorum, donmuş bir şekilde oturuyor, çenesi gergin. Bana bakmıyor.

"Affedersiniz," dedim, "neden tutuklanıyorum?"

Paul bana ters ters bakıyor. Sessiz olmamı istiyor ve muhtemelen haklı.

"Ölümle sonuçlanan bir vur-kaç olayına karıştığınız şüphesiyle tutuklusunuz." Dedektif Jazinski dikiz aynasından benimle kısa bir göz teması kurdu.

Eckhart arkasına bakar. "Başka sorunuz varsa avukatınıza saklayabilirsiniz."

"Şüphe mi? Neye dayanarak?" En iyi kararıma karşı soruyorum. Bana haklarımı okudular. Onları kullanmalıyım.

"Kanıtlara dayanarak, Bayan Davis. Şu anda tek söylediğimiz bu."

Gözlerim doluyor, şu anda Tristan'ı düşünmemeye çalışıyorum. Düşünemiyorum. Bu kalbimi paramparça eder.

"Peki ya ev?" Eckhart daha önceki konuşmasına devam eder. "Ne arıyoruz?"

"Aynı hikaye," diye yanıtlıyor Jazinski. "Ayakkabılar, giysiler. O gece giyilmiş olabilecek ve üzerinde kan olabilecek her şey. Belki temizlik malzemeleri için bazı faturalar. Kuru temizleme etiketi bile işe yarayabilir. CSU hepsini poşetleyecek."

Eckhart homurdanıyor. "Eminim avukatları şimdiden saçma sapan bir savunma yapıyordur. 'Müvekkillerim sadece aşırı hevesli bir soruşturmanın kurbanlarıdır'. Vesaire, vesaire, vesaire."

Jazinski omuz silkerek, "Evet, bırakalım dönsünler," diyor. "Elimizdekini değiştirmez."

Eckhart tekrar konuşmadan önce bir an sessizlik olur. "Bu ikisi için sırada ne var? Şehir merkezinde hücrelerde mi tutulacaklar?"

Paul yanımda sertçe nefes veriyor, soğukkanlılığı bir anlığına kırılıyor. Gözlerimi kapatıyorum, beni ele geçirmekle tehdit eden panikle savaşıyorum. SUV keskin bir dönüş yaptığında bir mide bulantısı dalgası yükseliyor.

Paul'ün dizi dizime değiyor ve ben ona bakıyorum. İki polis arasında geçen konuşma, Paul'ün fısıltıları kulağımı yakaladığında kayboluyor.

"Konuşmayı kes," diyor. "Tanrı aşkına Amanda, dur artık. Bize bir avukat bulacağım ve bu işi çözeceğiz."

"Tamam," diye cevap veriyorum ama tüm güvenimi kaybetmiş durumdayım. Beni satacağını biliyorum. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Ve dehşete düşüyorum.

"Yemin ederim Amanda, eğer bir kelime daha edersen, ben-"

"Hey, kapa çenenini!" Eckhart tersler. "Burası kahve salonu değil."

"Benim Özür dilerim, Dedektif," Paul cevaplar
Sakince. "Biz vardı Sadece hangi avukatı
arayacağımızı tartışıyorduk. Onun mu benim mi?"

OceanofPDF.com

AL JAZINSKI

Gözlem camına yaslanmış, kollarımı kavuşturmuş, Amanda Davis'e bakıyorum. İki saatten fazla bir süredir sorgu odasında oturuyor, ellerini kucağında kavuşturmuş, bakışları yerde bir yere sabitlenmiş. Avukatıyla konuşmuyor. Yansıması tek yönlü aynadan bana bakıyor, solgun ve perili görünüyor.

Avukatı Dennis Patricio, geçmişte birlikte çalıştığım bir adam. Aşırı pahalı olanlar gibi çok saldırgan değil ama işini biliyor ve dikkatli davranmam gerekiyor. Onu bulmak için bir avukat yönlendirme servisini aramak zorunda kalmasına şaşırdım. Buna hazırlıklı değildi. Ortağım hastanede onunla başka bir vur-kaç olayından ve bu tür durumlarda yolcunun nasıl suçlanabileceğinden bahsettiğini hatırlasa bile. Başına gelecekleri biliyor olmalıydı.

Benzer bir durumun Amanda Davis ve ortağımı bir hafta önce bir araya getirmiş olması çok garip. Kaderin bir uyarısı gibi, tamamen rastlantısal bir tesadüf.

Ve hala bir avukat tutmadı.

Bazı insanlar mucizelere inanır. O da onlardan biri olmalı. Eckhart bir protein çubuğu kemiriyor, bakışları

Amanda'nın odası ve Paul Davis'in havalı bir restoranda masa bekliyormuş gibi uzandığı yan oda. Karşısında yüksek fiyatlı avukatı oturuyor, bu avukat takım elbisesi muhtemelen Eckhart'ın aylık maaşından daha pahalı olan bir kadın. Paul hiç de rahatsız olmuş görünmüyor. Ama Amanda? O bir enkaz.

"Ee," diyor Eckhart bir ağız dolusu granola yerken. "Kiminle başlamak istersin?"

Paul'ün odasına bakıyorum. Sırıttıyor, sandalyesinde arkasına yaslanmış, avukatıyla gelişigüzel sohbet ediyor. "O değil. Henüz değil. O çok kurnaz, çok

Rahat. Sadece zamanımızı boşa harcamış oluruz."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı Eckhart. "Karısı o zaman?"

Başımı sallıyorum, parmak eklemimle bardağa vuruyorum. "O zayıf halka. Ona bir . Zar zor bir arada duruyor." Eckhart'a dönüyorum. "Onunla ilgili bir önsezim var."

"Duyalım bakalım."

Ağırlığımı değiştiriyorum, çenem geriliyor. "O TV röportajını hatırlıyor musun? Paul o aşırı güç şikâyetleri yüzünden beni yerden yere vurabilirdi ama durdu. Belki de sebebi buydu. Belki de bu karmaşaya bizim bildiğimizden daha fazla bulaşmıştır ve her şeyi ortaya dökmek üzeredir."

Eckhart bir kaşını kaldırır. "Sence ona sırtını mı dönecek?" "Seçenekleri tükenmekte biri gibi görünüyor. Bir bakalım. eğer onu itebilirsek."

Başını sallıyor, protein barının ambalajını buruşturup çöpe atıyor. "Pekâlâ. Bu arada ben de Pretty Boy'a göz kulak olurum."

Sorgu odasına giriyorum, kapıyı arkamdan yavaşça kapatıyorum ve onun sinirlerini germek için zaman ayırıyorum. Amanda başını kaldırıyor, gözleri elimdeki dosyaya kayıyor. Korkuyor ama bunu saklamaya çalışıyor.

"Bayan Davis," diye başlıyorum, bir sandalye çekip karşısına oturuyorum. Avukatı kravatını düzeltiyor ama sessiz kalıyor. "Ben Dedektif Jazinski. Konuşalım."

Elleri masanın kenarını kavıyor. "Söyleyecek bir şeyim olmadığını zaten söyledim."

Onu görmezden gelip dosyayı açıyorum ve Malik Foster'ın, nam-ı diğer Fast Lane Foster'ın iki fotoğrafını çıkarıyorum. Birinde Marina del Rey'in sularında yüzüstü yatıyor. Diğerinde ise adli tabibin masasında yüzüstü yatıyor, alnında sol şakağına kadar uzanan derin bir kesik var, kenarları renksiz ve yırtık. Adli tabip küçük bir balta olduğunu söyledi.

Resimleri masaya doğru kaydırıyorum. Gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde resimlere bakıyor, sonra hızla başka tarafa bakıyor, yüzünde kalan azıcık renk de kayboluyor.

"Bu adamı tanıyor musunuz?" Sesim sakın ama kararlı bir şekilde soruyorum.

Sertçe yutkunuyor, avukatı ona yol göstermek için eğiliyor, ama ondan önce davranıyor. "Hayır."

"Emin misin?" Ses tonum keskinleşerek bastırıyorum. "Çünkü kocan ortağıma senin tamircin olduğunu söylemiş ve şimdi o öldü. Bunun siz ve kocanızla bir ilgisi olduğunu düşünüyoruz."

Elini ağzına götürüyor, nefesi kesiliyor. "Onu tanımıyorum," diye kekeliyor, sinirli bir şekilde eliyle işaret ediyor. "Yemin ederim. Onunla hiç konuşmadım." Avukatı ön kolunu tutuyor ve kadın hareketsiz kalıyor.

Şu anda Patricio'nun taşaklarını tekmeleyebilirim. Ama bu oyun böyle oynanıyor.

Sesimi alçaltarak öne doğru eğildim. "Bayan Davis, başınızı döndürecek bir suçlama listesiyle karşı karşıyasınız. Olaydan sonra suç ortaklığı. Delil karartma. Vur-kaç kasıtsız adam öldürme. Ve şimdi, belki de cinayete suç ortaklığı. İçimden bir ses bu pisliği senin yapmadığını söylüyor. Tüm bunlar için gerçekten hapse girmek istiyor musun?"

Tek kelime etmeden bana bakıyor.

"Belki bizi arayacaktınız ama kocanızdan korkuyordunuz. Hayatınız için korktunuz. Böyle mi oldu? Çünkü eğer işbirliği yapmazsanız-"

Avukatı daha dik oturur ve sonunda sesini bulur. "Dedektif, eğer müvekkilimin gözünü korkutmaya çalışıyorsanız-"

"Korkutmak mı?" Alay ederek sözünü kestim. "Hayır, bu sadece gerçekleri ortaya koymak. Müvekkiliniz çok ciddi suçlamalarla karşı karşıya. İki kişi öldü. Davasına yardımcı olabilecek bir şey söylemediği sürece zor durumda kalacak."

Amanda fotoğrafları eline alırken elleri titriyor, sanki Foster yeniden gibi gözlerinde dehşetle onlara bakıyor. Sonunda konuştuğunda sesi titriyor. "Eğer söyledikleriniz doğruysa," diye söze başlar, gözleri hâlâ fotoğraftadır, "ve ben aksesuar olarak suçlanabilirim - sadece bahsettiğiniz vur-kaç olayından değil, ama... bu..." Titreyen parmaklarıyla fotoğrafları tekrar bana doğru kaydırıyor. "O zaman bir anlaşma istiyorum. Masada. Ben bir şey söylemeden önce."

Memnuniyetimi gizleyerek arkama yaslanıyorum. "Ne tür bir anlaşma?"

Avukatı devreye giriyor, onun kararlılığından aldığı güvenle. "Bağış kampanyasının düzenlendiği tarih ile müvekkilimin tutuklandığı an arasındaki tüm eylemler için tam, sınırsız, kapsamlı dokunulmazlık," diyor, sesi artık sabit. "Karşılığında size Paul Davis'i fiyonkla düzgünce bağlanmış olarak veriyoruz."

Amanda'ya bakıyorum, solgun yüzünü ve titreyen ellerini inceliyorum. daha zeki biri. Kocasından daha zeki olduğu kesin.

"Ne yapabileceğime bakacağım," diyorum ayağa kalkarak. "Buna değeceğini umsan iyi olur."

Odadan çıkıyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve Eckhart'ı koridorda beklerken buluyorum. Beklentiyle bana bakıyor.

"Ee?" diye soruyor.

"Konuşmaya hazır," diyorum, dudaklarımda acımasız bir gülümseme beliriyor. "Ama sadece onu serbest bırakırsak. Paul'ü otobüsün altına atıyor."

Eckhart alçak sesle ısıık çalarak başını sallar. "Vay canına. Düşündüğünden daha hızlı oldu."

"Çok korkmuş durumda. Foster'ın cinayeti onu sarstı ve yapmadığı bir şey için suçu üstlenmek istemiyor. Olaydan haberi olmadığı çok açıktı." Odaya tekrar bakıyorum, düşüncelerim çoktan dönmeye başlamış. "Bu iş gerçekten ilginçleşmek üzere."

"Ya Paul Davis?" Eckhart sorar.

Sırıtiyorum, beklentiyle kaşınıyorum. "Sırada o var."

OceanofPDF.com

PAUL DAVIS

Saatler oldu ve hala bekliyoruz.

Orospu çocukları.

Avukatım saati 1,100 dolardan daha azını umursayamazdı. Ben aklımı kaçıırken o telefonundan e-postalarını okuyor, nadiren ekrana bakıyor.

Çok fena işlemem lazım. Ama tuvalet molası için yalvarırsam lanetleneceğim. Bahse girerim bunu bilerek yapıyorlar ve hata yapmam ve çok fazla şey söylemem için beni oyalıyorlar. Mahkemede bana karşı kullanabilecekleri şeyler. Ama çok yanılıyorlar... Bundan daha iyisini biliyorum.

Neden bu kadar uzun sürdü merak ediyorum. Amanda ile mi konuşuyorlar? şey bu mu? İçini mi döküyor? O kadar aptal olamaz.

"Bayan Hedman," diyorum ve avukatım ekranından başını kaldırıyor. "Bu normal mi? Bu kadar uzun süre beklemek?"

"Hayır." Koltuğunda kayıyor, gözleri aynaya doğru kayıyor. "Aslında oldukça sıra dışı. Özellikle de bazı insanlarla. Durumunuz hakkında bana söylemediğiniz bir şey mi var?"

Sorusunu duymazdan geliyorum. "*Kesin*, yani... ünlü mü? Ya da ne?"

"Daha çok, belirli bir avukat sınıfı tarafından temsil edilmek gibi. Adli Yardım değil, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Dava açabilecek insanlar."

"Yapabilir miyiz?"

"Sue? Henüz değil, Bay Davis. Sizi kırk sekiz saat boyunca suçlamadan tutmaya hakları var ve siz daha altı saattir buradasınız."

"Harika," diye homurdanıyorum, ayaklarımı çizik ve ezik masanın üzerine koyarak. Oda küçük ve pis, duvarları çizik, lekeli ve kötü kokuyor. Beş yıldızlı bir konaklama beklemiyordum ama en azından biraz nezaket bekliyordum. Ve bir tuvalete erişim.

Kapı nihayet açıldığında ayağa fırlıyorum. Avukatım bana ters ters bakıyor ve ben de küçük, metalik sandalyeye tekrar oturuyorum.

Jazinski'nin kendisi, ardından da diğer polis Eckhart. Masanın karşısındaki yerlerini alırlar ve Eckhart masanın üzerine bir dosya bırakır. Kırmızı mürekkeple damgalanmış uzun bir numara var.

Jazinski yavaşça konuşarak, "Bize bağış toplantısından bahsedin Bay Davis," diye soruyor. "İçecek bir şey aldınız mı?"

Avukatım başını salladı. Cevap vermem için izin verildi.

"Alkol mü demek istiyorsun? Evet. Birkaç kadeh içtim, daha fazla değil." "Giderken sarhoş muydun?"

"Hayır." Sesim kararlı ve içten geliyor ve kendime güvenim artıyor. "Etkinlikte yağlı yiyecekler yedim ve tüm akşam boyunca bir, belki iki içki içtim."

"Bira mı?"

"Scotch."

"Ve birazcık bile kafan iyi değil miydi?"

Dudaklarımda profesyonel gülümsemem beliriyor. "O gece kapanış konuşmasını benim yapmam gerekiyordu. Eğer açılış konuşmacısı geveliyor ve odaklanamıyorsa kimse böyle bir etkinliğe para vermez. Özellikle de kuruluşum alkollü araç kullanımına karşı mücadele ettiğinden ve bu konuda yasal düzenlemeler yapılması için para topladığından."

Jazinski ve Eckhart hızlı bakışlar atıyor, ikisi de yavaşça başını sallıyor.

"Peki ya eve dönüş yolu?" Eckhart sorar. "Kim sürdü? Bayan Davis mi?"

Gözlerim avukatıma kaydı. Başıyla onaylıyor. "Hayır. Ben sürdüm."

"Peki eve dönerken ne oldu?" Jazinski soruyor.

İstemsizce omuz silkiyorum. "Yok bir şey. Eve yaklaştığımızda yağmur başladı. Şiddetli."

Hedman'ın eli ön koluma kondu. "Sakıncası yoksa müvekkilim ve benim bir molaya ihtiyacımız var."

Jazinski ona ters ters bakıyor ve tek bakan o değil. Hikayemi satmaya çalışıyorum. Yuttuklarını söyleyebilirim. Ve şimdi durmamı mı istiyor?

Jazinski inliyor, sonra destek için masanın kenarına tutunarak ayağa kalkıyor. "Pekâlâ, size birkaç dakika vereceğiz. Çabuk olun."

Kapı arkalarından cırtlak bir gıcırtyla kapanıyor ve yüksek sesli bir tıkırtıyla kilitleniyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Sesimi alçaltmaya çalışarak soruyorum.

"Bay Davis, avukatınız olarak boş boş oturup yalancı şahitlik yapmanıza izin veremem. Sessiz kalma hakkına sahipsiniz. Sorulara cevap vermeyi reddedebilirsiniz. Ancak cevap vermeyi seçer ve yalancı şahitlik yaparsanız, hakkınızda daha fazla suç duyurusunda bulunulmasına yol açacaktır."

Elim alnıma gitti. Ayağa kalktım ve öfkeyle odada volta atmaya başladım. Sonra ellerimi kalçalarımaya koyarak ona dönüyorum.

"Bunu gözlerinde görebiliyordum. Balık tutuyorlardı. Elllerinde hiçbir şey yok." "Bay Davis, benim işim sizi korumak ama eğer bu yolda devam edin. Söyleyeceğiniz her şey doğru olmalı ya da söylememelisiniz. Anlaşıldı mı?"

Sözlerinin ciddiyeti kanımı donduruyor. Onlara eve dönerken hiçbir şey olmadığını söylediğimde zaten yalan söylemişim.

"Ama cevap vermeyi reddedersem, suçlu gibi görüneceğim," diye zayıfça geri itiyorum. "Zaten suçlusunuz Bay Davis," diye fısıldıyor sakince. "Lütfen işimi imkânsız hale getirmeyin. Kapa çeneni, ve bir zaman olacak Bunu müzakere edin."

"Ne zaman?"

"Savcı 'anlaşma' kelimesinden bahsettiğinde. O zamana kadar tek kelime etme." Ben başımı sallayana kadar dikkatle bana bakıyor. Sonra çift yönlü cama vurdu.

Jazinski hemen kapıyı açar ve içeri girer. Sadece Onu.

"Pekâlâ, nerede kalmıştık?" diyerek yerine oturur.

"Dedektif, bu sorgulama biçimi müvekkilimin yararına değil. Şimdilik sessiz kalma hakkını kullanıyorum ve yeniden değerlendirme yapana kadar başka bir açıklama yapmayacağız."

Çenesinin sıkıca kenetlendiğini, gözlerinin karardığını görüyorum. Öfkeleniyor ama tek kelime etmiyor. Sadece odadan çıkıyor ve ikimiz de beklemeye devam ediyoruz.

Avukatım az önce polislere benim yaptığımı doğruladı. Şimdiye kadar sadece şüpheleniyorlardı ama artık biliyorlar. Aksi takdirde neden eve gidişimle ilgili sorulara cevap vermek istemeyeyim ki?

Boku yedim.

AL JAZINSKI

Eckhart masasına yaslanmış, hayatında tadacağı son şeymiş gibi kalemin ucunu çiğniyor. Gözleri karşımadaki beyaz tahtaya sabitlenmiş; burada zaman çizelgeleri, isimler ve kanıtlar -ya da bunların yokluğu- düzensiz siyah kalemle karalanmış. Sandalyemde arkama yaslanıyorum, ensemleri ovuşturarak oradaki gerginliği azaltmaya çalışıyorum. Uzun ve sinir bozucu bir gün olacak.

Az önce adli tıpla konuştum ve duyduklarımın inanmıyorum.

"Ellerinde hiçbir şey yok," diye mırıldanıyorum, sonunda sessizliği bozarak. "Bir damla bile kan yok. Arabanın içinde ya da dışında tek bir leke bile yok. Bir ıslık kadar temiz."

Eckhart bana bakıyor, kalemi hâlâ dişlerinin arasında. "Peki ya ayakkabılar? Gala kıyafetleri?"

Başımı salladım. "Hiçbir şey yok. Adli tıp her şeyi inceledi; kıyafetler, ayakkabılar, garaj zemini, her şey. Hiçbir şey yok. Çamaşır makinesini bile incelediler, her köşesini. Sonuç aynı."

"Savunma ekibinin bununla ne yapacağını hayal edebiliyor musunuz?" Eckhart kalemi masanın üzerine fırlatır. "Lanet olsun. O aileden biri nasıl temizlik yapılacağını biliyor."

"Kan yok, DNA yok, lif yok. Onarımlar kusursuzdu ve elektronik aksam silinmişti. GPS verisi yok, hiçbir şey yok. Arabayla kim ilgilendiyse ne yaptığını çok iyi biliyormuş."

"Peki ya onarım listesi? Kaza profiline uyuyor mu?" Eckhart soruyor, sesi hayal kırıklığına doğru kayıyor.

"Öyle olduğunu söylediler. Ön ızgara, ön cam, tampon, her şey yüksek hızlı bir çarpışmayla aynı hızda. Ama bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Belki de

herhangi bir olay, herhangi bir zaman. Olayı bildiklerini inkar edecekler ya da konuşmayı reddedecekler ve biz de hiçbir şey yapamayacağız."

Eckhart homurdanıyor. "Kan yok, onları oraya yerleştiren bir iz yok. Peki, elimizde ne var?"

"Olay yerinde toplanan kanıtlar, ızgara parçaları ve kırmızı emaye lekesi - Paul Davis'in Cadillac'ıyla mükemmel bir uyum içindeler. İkinci dereceden de olsa elimizde bu var. *Herhangi bir* Cadillac XT6 da olabilirdi. Onarımlar yüzünden onunkiyle eşleştiremiyorlar."

"Bu da bir şeydir ama fazla değil. Başka bir şey var mı?"

"Doğru anlaşma için her şeyini ortaya dökmeye hazır bir eş. Hadi o anlaşmayı yapalım. Görünüşe göre fazla seçeneğimiz yok." Savcılık ofisine anlaşmanın şartlarını özetleyen hızlı bir e-posta yazdım. "Bayan Davis'in genel dokunulmazlık istemesi beklenmedik bir şey, öyle değil mi? Bunu gangsterler yapar. Aracı kullanmadan bir araba kazasına karışan ED hemşireleri değil."

Eckhart omuz silkiyor. Kemikli omuzları gömleğinden dışarı fırlıyor. "İnsanlar çok fazla televizyon izliyor. Zamanımızın laneti. Ama şunu söylemeliyim ki, Cadi'nin GPS verileri iyi olurdu. Durduklarını ve olay yerinde zaman geçirdiklerini gösterirdi."

"Bahse girerim bu onarım işi için en yüksek parayı ödemişlerdir. Nerede yapıldığını merak ediyorum. Tamiri Foster'ın yaptığına eminim ama nerede? Garajlarında mı? Umarım değildir... Bir ya da beş tanık iyi olurdu. Arabanın hasar gördüğünü gösteren bir trafik kamerası daha da iyi olurdu." E-postamı kontrol ediyorum ama savcılıktan bir cevap almak için çok erken.

"Bize ihtiyacımız olanı vereceğinden emin misin?" Çiğnenmiş kalemi çöpe atıp bir tane daha aldı. "Foster'ın resimlerini görünce gerçekten şaşırılmış görünüyor. Bu konuda bir şey bildiğini sanmıyorum."

"Bir şey diğerine yol açmış olmalı. Foster araba parçalamaya meraklıydı, değil mi?"

"Doğru." Notlarını kontrol ederken sesi biraz titriyor. "Evet, her şeyin içindeydi. Çalmak, kesmek, yeniden satmak, her şey. Neden? O korkutucu içgüdün sana ne söylüyor?"

Seçenekleri düşünürken başımı öne eğiyorum. "Foster'ın bu işin tamircisi olduğunu varsayarsak, Bay Foster'ın kafasına baltayı indirecek ne olduğunu bildiğime bahse girerim."

"Yani?"

"Bence açgözlülük yaptı. Onarıma başladı, kan buldu, belki de televizyonda kurban hakkında bir şeyler duydu."

"Ah, mantıklı. Daha fazla para istedi," diyor ve masasının üzerine yığılmış evrak yığınına karıştırmaya başlıyor. Çalışma alanı bir ergeninki gibi görünüyor, sanki kasabayı bir kasırga süpürmüş gibi. Notlar, not defterleri, faksalar, dava dosyaları ve banka ekstrelerinden oluşan bir karmaşa. Nasıl çalışabildiğini bilmiyorum. "İşte burada," diyor neşeyle, birbirine zımbalanmış üç çıktıdan oluşan yığından bazı kâğıtlar çıkarıyor. "Paul Davis'in banka hesap özetleri."

"Ve bana bunun sende olduğunu söylemedin?"

"Sana şimdi söylüyorum," diye cevap veriyor, beni sakinleştirmesi gereken ama onun yerine sinirlendiren bir ses tonuyla. İfadeye hızlıca bakıyor. "Tahmin edemezsin," diyor sırtarak.

Yüzüne yumruk atmak istiyorum. "Tahmin etmek *istemiyorum*," diye cevap veriyorum soğuk bir şekilde. "Yaşamak istiyor musun?"

Başını bana doğru sallıyor, sanki benim tam bir oyunbozan olduğumu söylemek ister gibi, ama beni daha da kızdırmaktan vazgeçiyor. "Kazadan bir hafta sonra Paul tasarruf hesabından yirmi beş büyük para çekti. Bir hafta sonra da yetmiş beş tane daha. Sanırım dolandırılıyordu. Sen haklıydın. Yine."

"Kahretsin," diye fısıldıyorum, beyaz tahtaya bakarak. "olabilirim."

"Nasıl yanılmış olabilirsin? Aynen söylediğin gibi."

"Paul'ün parası olması ve ödemeye istekli *olması* dışında. Bir şey kaçıırız. Tabii ödemekten bıkmadıysa."

Bilgisayarımdan gelen bir zil sesi dikkatimi çekiyor. Savcılıktan gelen anlaşma. Dosyayı açıyorum, hızlıca gözden geçiriyorum ve sonra yazıcıya gönderiyorum.

"Belki hanımefendi bize doğru yolu gösterebilir," diyorum ve yavaşça yazıcıya doğru yürüyüp eski hurda parçasına emeğini öğütmesi için zaman veriyorum.

Eckhart bana baktı. "Yani, gerçekten Davis'in yaptığını mı düşünüyorsun?"

Öne doğru eğilip elimi masasına koyuyorum. "Vur-kaç olayı mı? Evim ve kedim üzerine bahse girerim. Ama Foster cinayetinden o kadar emin değilim."

Eckhart kıkırdar. "Senin bir kedin yok."

"Karımın var ve o küçük pislikten nefret ediyorum. Sırf ondan kurtulmak için bahsi kaybederim."
o."

Gülüyor, ama çabucak kayboluyor. "Nasıl oldu da bir sonraki O zaman? Anlayamadığım şey de bu. Gece yarısı saatte yetmiş mil hızla birine çarptın ve ertesi sabah arabanda bir şey yok mu? Nasıl?"

Omuz silkiyorum. "Milyon dolarlık soru bu, değil mi? Ön camı mı değiştirmiş? Hızlı bir tamir işi çünkü o Paul-Davis ve

İnsanlar mı? Arabayı değiştirelim mi? Ne?"

"Kesinlikle ön camı değiştirmiş. Renk tonu ve çıkartma farklıydı. Ama bunu sabahın üçünde yapmış olamaz, değil mi?" Eckhart başını eğdi. "Peki o zaman, nasıl? Sence bunun gibi bir tane mi kiraladı? Tam olarak aynı model? Nereden bulmuş olabilir?"

Sırıtıyorum. "Burası Los Angeles, ortak. Bu şehirde her şey kiralıktır."

OceanofPDF.com

AMANDA DAVIS

Avukatım huzursuzlanmaya başladı. Yerinde kıpırdanıyor, sonra ayağa kalkıyor ve küçük, kasvetli görüşme odasında volta atmaya başlıyor. Birkaç dakika sonra bir süre oturup telefonuyla uğraşıyor ve sonra biraz daha volta atıyor.

"Sence işe yarayacak mı?" Boğazımın parşömen gibi kuruduğunu hissederek soruyorum. "Her zaman böyle anlaşmalar yapıyorlar, değil mi?"

"Evet." Patricio cevap veriyor. Sesinin tonu kalbimi korkuyla dolduruyor. "Ama anlaşmayı onlar *teklif* etmedi. Biz talep ettik. Her iki şekilde de olabilir. Ellerinde başka ne olduğuna bağlı."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. "Anlıyorum." Ellerimi sıkıyorum, daha çok titremelerini önlemek için.

Yanımda durdu ve elini omzuma koydu. "Sakin olalım. Bu işler müzakere edilir. Daha başlamadık bile."

İçim rahat değil. Dengede asılı duran çok fazla şey var. Bir an Tristan'ı düşünüyorum ve gözlerim yaşlarla doluyor. Gözlerimi hızla kırıştırarak kendimi başka bir şey düşünmeye zorluyorum. Bu sabah kiraladığım evi iade etmeye gitmeden önce lavaboda bıraktığım kirli bulaşıkları. Kapı zili kamerası olan tüm komşularımın zihinsel bir envanterini çıkarıyorum, polisin bu sabah Cadi'yi kimin kullandığını görmek için videoları çekip çekmediğini merak ediyorum.

Benim sürdüğümü görecekler. Otuz dakika sonra da Paul'ün diğerini sürdüğünü görecekler.

Başımı sallıyorum, sonra yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadan bir süre nefesime odaklanıyorum. Sakin olmalıyım, odaklanmalıyım. Ve cesur.

olabileceğini kimse bilemez. Tanrı bilir, bunların hiçbirini istememiştim.

Kapı gıcırdayarak açılır ve yaşlı dedektif içeri girer. Kolunun altında ince bir dosya klasörü tutuyor.

"Dedektif," diyor Patricio, ona dönerek. "Anlaştık mı?"

Jazinski dosyayı masanın üzerine bırakarak, "Var," diyor.

Rahatlamış hissediyorum. İhtiyacım olanı aldım. Ancak belgenin kesinliği çok kolay kabul edebileceğim bir şey değil. Emin olmam gerekiyor. Kendim için, her şey sona erdiğinde aklıma doluşacak tüm sorular için. Oğlum için.

"Bunu tartışmadan önce kocamla bir dakika görüşebilir miyim?" Kendi sesimin bu kadar normal çıkmasına şaşırarak soruyorum.

İki adam da bana bakıyor.

Jazinski, "Biz işleri böyle yapmayız Bayan Davis," diyor. "İmzalamanızı ve bize ifadenizi vermenizi öneririm. Bu anlaşma iki saat içinde sona eriyor."

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var, lütfen. Sen de orada olabilirsin, avukatlar da orada olabilir." Ellerimi yalvaran bir hareketle birleştirdim. "Lütfen."

Jazinski, "Konuşmanız ayrıcalıklı olmayacaktır," diyor. "Her iki avukatınız da hazır bulunsa bile."

"değil." Dudaklarıma belli belirsiz bir gülümseme yerleşiyor.

Nedenlerimi anlamaya çalışırken kaşları . Elini alnına götürüp yavaşça masaj yapıyor. "Pekala, Bayan Davis. Bir dakika. Ve lütfen beni buna pişman etmeyin. Anlaşmanızı alıp kendim parçalayabilirim."

"Anlaşıldı," diye cevap veriyorum, kendi akıl sağlığımdan şüphe ederek. Ama bu sadece yapmam gerektiğini hissettiğim bir şey.

Jazinski bizi koridor boyunca Paul'ün tutulduğu sorgu odasına götürüyor. İçeri girdiğimi görünce şaşırdı. Gözleri korkuyla açılıyor ama ona doğru yürüyorum ve kollarımı boynuna doluyorum.

"Tek kelime bile duyamazlar," diye fısıldıyorum kulağına, o kadar sessiz ki kendimi bile duyamıyorum. Beni duyduğunu biliyorum çünkü kolları sırtıma dolanıyor, beni kendine çekiyor ve ürpermeme neden oluyor. "Üzgün müsün?"

"Ne?" Nefesi kulağıma geliyor.

"Bunların herhangi biri için... üzgün müsün?"

Hayal kırıklığıyla çıkardığı inilti saçlarıma çarpıyor. "Tanrı aşkına Amanda, sen de oradaydın. Bu bir kazaydı."

"Evet, ," fısıldıyorum. "Dayan . Yakında bitecek."

Geri çekiliyorum ve gözlerinde korkuyla bana bakıyor. Belirsiz Korku.

"Amanda!" diye seslendi arkamdan, neredeyse kapıya gelmişim. Avukatı onu susturmak için acele ediyor.

Dönüp ona doğru zayıfça gülümsüyorum, güven verici bir baş sallama denemesi yapıyorum. "Her şey yoluna girecek Paul. Sana söz veriyorum."

Patricio beni diğer sorgu odasına kadar takip ediyor ve Paul'ün odasının kapısı arkamdan gürültüyle çarpıyor. İrkildim. Ellerim dondu ve nefesim kesildi.

Birkaç dakika sonra masada otururken Jazinski'nin bana sunduğu dokunulmazlık anlaşmasına bakıyorum. Ben nefesimi tutarken Patricio dikkatlice okuyor.

"Sorun değil," diyerek belgeyi önüme itti. "Devam edip imzalayabilirsiniz."

Okumaya başlıyorum ama hukuk dili gözlerimin önünde dans ediyor, pek bir anlam ifade etmiyor. Kendimi yavaşlamaya, her şeyi okumaya ve anlamaya zorluyorum. Avukatıma hızlı bir bakış attıktan sonra kalemi elime alıyorum ve imzalamaya hazır bir şekilde tıklıyorum.

"Peki bu genel bir dokunulmazlık mı? Her şeyi ve her şeyi kapsıyor mu?"

Patricio eğilir ve manikürlü parmağıyla bir paragrafın üzerini çizer.

"Burada 'Savcılık Amanda Davis'e her türlü eylem, olay ya da ihmalden dolayı tam ve sınırsız dokunulmazlık vermeyi kabul eder' ve benzeri ifadeleri görüyor musunuz? Bu genel bir ifade." Elimi nazikçe sıktı. "Bu iyi, Amanda. İmzalayabilirsin." Anlaşmayı son sayfasına kadar açıyor ve parmağını imza satırına dokunduruyor.

Kalemin ucu, noktalı çizginin üzerinde havada hafifçe titreyerek duruyor. Bir kez imzaladım mı, geri dönüşü yok. Geriye hiçbir şey kalmayacak. Paul ve benim için bir gelecek yok, olacıklardan kaçmanın bir yolu yok. Tristan hüküm giymiş bir suçlunun oğlu olacak.

En kötüsü de, mahkemede tanıklık etmek zorunda kalacağım. Oğlum sevgili babasına karşı tanıklık ettiğime şahit olacak ve bunun için beni asla affetmeyecek. Bunu engellememin hiçbir yolu yok; babasının yanında olmaya kararlı. [Buna hayır demek aramızdaki ilişkiyi daha da kötüleştirecek. İfademi duyduğunda, babasının parmaklıklar ardına atılmasından benim sorumlu olduğumu bilecek. Kalbini kırdığım için.

Ama en azından bir anneyle büyüyecek.

İmzayı attıktan sonra tek yapmam gereken gerçeği söylemek, sadece gerçeği. Gerçi belki de *tüm* gerçeği değil. Bazı sırlar benimle birlikte ölmek içindir.

Paul'ün bana verdiği son isme acı acı gülümseyerek imzamı atarken kalem kâğıdı çiziyor. Bu da gidecek. Sonra kalemi bırakıp kağıtları Jazinski'ye doğru itiyorum.

"Güzel," diyor ve imzayı kontrol edip belgeyi dosyaya koyduktan sonra düzgünce kapatıyor. "Şimdi, dinliyorum."

Tam konuşacakken boğazım kurudu. İçimde bir ürperti dolaşıyor, kanımda buz sarkıtları tohumlanıyor. Uzun bir sessizlik anı geçiyor, ama sonra sessizce boğazımı temizliyorum.

Konuştuğumda sesim sanki başka birine aitmiş gibi tuhaf geliyor. Aklımı en çok meşgul eden şeyle başlıyorum. O gece olanlardan kurtulabildiğim için Paul'ün pervasızlığına teşekkür etmeliyim.

"Paul'ün bağış gecesinde Esperanza Sosa'yı kazara öldürmesinden iki hafta sonra ben bir adam öldürdüm."

OceanofPDF.com

PAUL DAVIS

Amanda gittiğinden beri sorgu odası daha soğuk geliyor. Bu da böyle? Üzgün olup olmadığımı mı soruyor? Ne için üzgün olmalıyım? Bunların benim hatam değildi.

Eminim bu burada daha önce milyonlarca kez söylenmiştir. Masaya bakıyorum, çizik ve ezik, bu odada kaç hayatın mahvolduğunu merak ediyorum. Muhtemelen sırada benimki var.

Naomi Hedman oturuyor, tableti açık ve manikürlü tırnakları ekrana vuruyor. Amanda buraya geldiğinden beri bana bakmadı. Bakmasına da gerek yok. Ne düşündüğünü anlayabiliyorum. Sevgili karımın beni sattığını.

Kapı açıldı ve önce Dedektif Jazinski içeri girdi. Yorgun görünüyor, ama gözlerinde bir kıvılcım ve adımlarında sinirlerimi geren bir sıçrama görüyorum. Kendinden çok emin. Eckhart onu takip ediyor, hevesli, ukala gülümsemesi zar zor dizginleniyor. Aceleci hareketlerle karşımızda oturuyorlar, kalın bir dosya masanın üzerine bırakılıyor.

"Bay Davis," diyor Jazinski sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Burada kaldığınız için teşekkürler."

"Sanki başka seçeneğim varmış gibi," diye mırıldanıyorum, avukatımın duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Hiç tepki vermiyor. Taş gibi, katı, kımıldamaz ve soğuk.

Jazinski dosyayı açtı, şöyle bir göz attı ve sonra gözlerimin içine baktı. "Arabanız hakkında konuşalım."

"Harika bir araba," diyorum, gülümsemeye zorlayarak ve kayıtsızmış gibi davranarak. "Yumuşak bir sürüş. Mükemmel güvenlik dereceleri."

Hedman sesli bir şekilde iç çekti. "Bay Davis aracıyla ilgili soruları yanıtlamayacak."

"O sessiz kalabilir ama ben hâlâ konuşabilirim," diyor Eckhart, sırtışı geniş ve biraz fazla memnun. "Görüyor musun, Cadillac'ın? Soyulup soğana çevrilmiş."

Adli tıp tam bir gün geçirdi."

Midem bulanıyor ama yüzümü nötr tutuyorum. "Bu çok komik," diyorum arkama yaslanarak. "Özel mülkü yasal süreç olmaksızın tahrip etmenin yasalara aykırı olduğunu sanıyordum."

Naomi Hedman araya giriyor. "Arama emri çıkarıldı mı?"

Jazinski bir kâğıt parçasını havaya kaldırarak, "Elbette," diye yanıtlıyor. "İmzalandı, mühürlendi, teslim edildi. Müvekkilinizin arabası artık aktif bir soruşturmanın kanıtıdır."

"Şu bahsettiğin vur-kaç olayını mı diyorsun?" Aptal rolü yaparak soruyorum. "Her türlü şeyi sorup duruyorsunuz Dedektif, ama bunun benimle ne ilgisi var anlamıyorum."

Jazinski çelik gibi gözleriyle öne doğru eğilerek, "Ah, her şeyin seninle ilgisi var," diyor. "O arabadaki onarımlar? Kusursuz bir işti bu arada. Her kim yaptıysa bir sanatçıymış. Ama şöyle bir şey var: Tam olarak neyin tamir edildiğini biliyoruz. Örneğin ön cam. Değiştirme işi o kadar temiz ki neredeyse görünmüyor. Neredeyse."

"Neredeyse," diye yineliyor Eckhart, sırtışı genişliyor. "Sonra ızgara, tampon, farlar var; hepsi de saatte yetmiş mil hızla birine çarpan bir aracın profiline uyuyor."

Jazinski'den Eckhart'a ve geriye bakıyorum, zihnim şaşkınlıktan donmuş durumda.

Hedman araya girer, sesi serttir. "Dedektifler, doğrudan kanıt olmadan bu bulguları müvekkilimle ilişkilendirmeye çalışıyorsanız, ona daha fazla konuşmamasını tavsiye ediyorum."

"Kanıt var," diye ekliyor Jazinski, sanki bana işkence etmekten büyük zevk alıyormuş gibi yavaşça konuşarak. "Adli tıp olay yerinde enkaz buldu, bir ızgara parçası ve bir araba rozetine ait kırmızı bir emaye parçası. Bunlar Cadillac'ınıza tam olarak uyuyor."

Ağzım kurudu. Yutkunmaya çalışıyorum ve neredeyse boğuluyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyorum. "Ertesi gün o arabayı işe ben götürdüm. Karakolun kamera kayıtlarını kontrol et."

Jazinski neredeyse sıkılmış bir ses tonuyla, "Evet, yaptık," diyor. "Bu arada iyi numara. Hasarlı bir arabayı rekor bir sürede bozulmamış bir arabayla değiştirmek. Yardım almış olmalısınız."

Avukatıma bakıyorum ama o bana bakmıyor. Gözlerini Jazinski'ye dikmiş, endişeyle kaşlarını çatıyor.

"Size kim yardım etti, Bay Davis?"

Hedman elini kaldırır. "Yeter. Müvekkilim sizin teorileriniz üzerine spekülasyon yapmayacak. Kanıtlarınızı sunun, yoksa işimiz biter."

"Ve sonra," diye devam ediyor Jazinski, sesi şimdi daha soğuk, "gittin ve gerçekten aptalca bir şey yaptın."

"Evet," diye ekliyor Eckhart kıkırdayarak. "Cehennem kadar aptal."

"Sen neden bahsediyorsun?" Sabrım tükeniyor.

Jazinski klasörden bir fotoğraf çıkarıyor ve masanın diğer tarafına doğru kaydırıyor. Yüzü hemen tanıdım. Bu Foster. Paslanmaz çelik bir masanın üzerinde yüzüstü yatıyor, şişmiş, kafası ezilmiş, çenesine kadar bir çarşaf örtülmüş.

Oda da benimle birlikte dönmeye başlıyor; önce yavaşça, sonra daha hızlı. Midemin kazındığını, bir sonraki nefesimle birlikte boşalacağını hissediyorum. Kendimi sabitlemek için masanın kenarlarına tutunuyorum, bir yandan da zihnimde çığlık atıyorum.

Foster öldü mü? Bu nasıl oldu?

Hedman bana uzun uzun bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Dudakları sıkı, ince bir çizgi halinde bastırılmış.

"Bu adamı tanıyorsun, değil mi?" Jazinski diyor ki. "Malik Foster, nam-ı diğer Fast Lane Foster. Parçacınız. Arabanı mükemmel bir şekilde tamir eden ve hatta GPS geçmişini senin için temizleyen adam."

Düşüncelerim hızla akarken bir an duraksıyor. Foster'ın cinayetini benim üzerime yıkmaya çalışıyorlar.

Jazinski sandalyesine yaslanarak, "Yalan söylemeyin Bay Davis," diyor. "Ortağım onu geçen hafta evinizden çıkarken görmüş. Tamirciniz olduğunu söylemiştiniz." Gözlerimin içine baktı. "Onu neden öldürdünüz? Açgözlülük mü yapıyordunuz?"

"Bu saçmalık," diyorum, sesim yükseliyor. "Onu ben öldürmedim!"

Gülüyorlar. Gerçekten *gülerler*. Bu öyle bir kahkaha ki, komik olması gerekmiyor; derinizin altına işlemesi gerekiyor. Sizi delirtmek için.

"Anında karma, dostum," diyor Eckhart, hâlâ sırtarak. "Bir pisliği çalışıyorsun ve bir başkası seni kışkırtıyor."

"Onu ben öldürmedim!" Şimdi elimi masaya vurarak bağırıyorum.

Hedman hafifçe irkildi ve fısıldadı, "Bay Davis, konuşmayı kesin artık." Ona ters ters bakıyorum. Onun tavsiyesine uymayı göze alamam. Uyarsam cinayetten yargılanırım.

"Yemin ederim, ben yapmadım! Ona parasını ödedim, tamam mı? Yetmiş beş bin, nakit. Hepsi bu kadar. Neden ona ödeme yapıp sonra da öldüreyim ki?"

Oda sessizleşiyor, sözlerimin ağırlığı içime çöküyor. Çok fazla şey söylediğimin farkındayım ama artık çok geç.

Vur-kaç olayını itiraf ettim.

Jazinski bir kaşını kaldırır. "Yetmiş beş bin mi? Sözde arka bahçenizi yapan bir adam için çok para."

"Bay Davis," diyor Hedman, manikürlü elini ön koluma koyarak. "Size ısrar ediyorum, konuşmayı kesin."

Polisler birbirlerine bakıyor, sonra ayağa kalkıp gidiyorlar. Kapı kapanmadan önce Jazinski'nin Eckhart'a, "Davis'i birinci cinayetle suçla. Burada işimiz bitti."

Ayağa fırlayıp kapıya koşuyorum. Kolu sıkıp çekiyorum ama yerinden oynamıyor.

"Hey!" diye bağıriyorum iki yumruğumla metale vururken. "Hey! Onu ben öldürmedim, Tanrı aşkına! Geri gel buraya!"

"Bay Davis, lütfen oturun!" diye tısladı avukatım bana. "Az önce ne yaptığınız hakkında bir fikriniz var mı?"

Onu görmezden geliyorum ve çift yönlü aynaya doğru ilerliyorum. Diğer odadan izlediklerini biliyorum. Cama vurup bağıriyorum, "Hey! Beni duyuyor musun? Onu ben öldürmedim, ama kimin öldürdüğünü biliyorum!"

Nefes nefese kalmış ve korkudan aklımı kaçırmış bir halde kendimi o berbat sandalyeye bıraktım. Ağır ağır nefes alıyorum, paniklemiş ve çaresizim. Hayatım bu şekilde sona eremez. Böyle bir şey olamaz.

Kapı açılır ve Jazinski geri döner. Duvarın yanında durur, ellerini kalçalarına dayar.

"Tamam, dikkatimi çektin," diyor, bana bir çöp parçasıymışım gibi bakarak. "Sana neden inanmam gerektiğini söyle."

O gün Foster'a ödeme yaptığımı söylediğimde Chapelle'in sesinin nasıl çıktığını hatırlıyorum. Kararlıydı. Sanki onu öldüreceğini ve beni bir daha asla rahatsız etmeyeceğini biliyordu. Hatta işin bittiğini ve paranın ödendiğini ona teyit etmemi istedi. Böylece tam olarak ne zaman saldıracağını bilecekti.

Hâlâ nefes nefese kalıyorum ve konuşmaya çalıştığım da öksürmeye başlıyorum. Bir süre sonra boğazımı temizleyip tekrar nefes alabiliyorum. "Birisi o gün ona yetmiş beş bin dolar ödediğimi biliyordu."

"Kim?"

Hedman'a kısa bir süre bakıyorum, o da başını sallıyor ama ben devam ediyorum. Bu benim tek şansım.

"Boktan bir avukat, Larry Chapelle. O bir . Sahte engelliler adına davalar açarak bir uzlaşma fabrikası işletiyor."

Jazinski gözlerini devirir. "Örnek bir vatandaş! Chapelle'i nereden tanıyorsun?"

Hedman aniden ayağa kalkar ve sandalyesini geriye doğru gönderir. Yere . "Bay Davis-"

Tereddüt ediyorum, nabzım kulaklarımda atıyor. "Chapelle her şeyi biliyordu," diye devam ediyorum, sesim artık sabit. "Araba parçaları için anlaşmayı o ayarladı. Onunla konuşmalısın, benimle değil."

Naomi başını kaldırdı, gözleri şaşkınlıkla irileşmişti. "Bay Davis!" diyor sertçe, ama ben onu duymazdan geliyorum.

Jazinski yavaşça başını sallıyor ve gözlerinde bir memnuniyet parıltısıyla bana bakıyor. "Pekâlâ Bay Davis, sizinle irtibata geçeceğiz." Gitmeye hazır bir şekilde kapının kolunu sıkıyor ve sonra bana dönüp bakarken kıkırdıyor. "Eminim programınızdaki röportajdan bu kadar kısa bir süre sonra tekrar aynı odada olmamızı beklemiyordunuz, değil mi Bay Davis?"

Yaptığı yorum beni şaşkına çevirdi. Bu kişisel bir şeydi. Her şeyiyle.

O gün, *The Final Question*'daki röportaj sırasında, Aidan'ın notlarının olduğu not defterini düşürdüm. Jazinski'nin karısının alkollü araç kullanması, örtbas etmesi. Yazılanları gördüğünden emin değildim. Ta ki şimdiye kadar.

Karısının sorunlarından ve örtbas ettiklerinden haberdar olduğumu biliyordu. Bir sonraki örtbas, hapse girmemek için yapması gereken temizlik benim.

Beni gömecek.

Kapı arkasından çarparak kapandığında, göğsüm sandalyeye yığılıyorum. Hedman yakınımaya eğildi, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Az önce kendini bir duruşmaya ikna ettin," diye tıslıyor. "Ve bir mucizeye ihtiyacımız olacak."

AMANDA DAVIS

Dört ay sonra

Mahkeme salonunda hava kesiftir. İnce toz parçacıkları yargıç kürsüsündeki lambadan gelen ışık huzmesinde dans ediyor. En az altmış yaşında, kambur, kilolu ve muhtemelen sırt ağrısı çeken korkutucu bir adam. Yönünden hafif bir Ben Gay kokusu geliyor. Birkaç dakikada bir koltuğunu değiştiriyor, gözle görülür bir şekilde rahatsız. Tanık kürsüsünden bunu açıkça görebiliyorum.

Bu çile yakında sona erecek. Kürsüye çıkacak son tanıklar arasındayım.

Tristan'ın babasının yanında oturduğu halka açık oturma alanına doğru bakıyorum. Küçük oğlum solgun ve bitkin görünüyor ve bütün gece ağladığını biliyorum. Babam kulağına fısıldayıp dursa da benimle konuşmuyor, muhtemelen ben onun yaşlarındayken ve annemin vefatından dolayı kalbim kırıkken bana söylediğini hatırladığım cesaretlendirici sözleri söylüyor. Ama oğlum hala bana bakmıyor. Gözlerinde parıldayan yaşlarla babasına bakmaya devam ediyor. Onun için orada, benim için değil.

Paul sanık masasında oturuyor, üzerinde kömür rengi takım elbiselerinden biri var. Neredeyse onu tanıyamayacaktım. Kefaletle serbest bırakıldığından beri evinde yaşamıyor. Avukatının tavsiyesine uyup benden uzak durdu ve ben de bu konuda gözyaşı dökmedim. Birkaç kez Tristan'ın okuluna uğradı ama olay çıkarmadı. Avukatı onun tasmaını kısa tutuyor.

Gözlerimiz buluşuyor. Sanki bir yabancının gözlerine bakıyor gibiyim. Ne nefret dolu ne de her zamanki gibi kibirli. Korkuyor ve bunu saklamaya çalışıyor. Tek kelime etmeden bana yalvarıyor.

Tokmak mahkeme salonunu düzene sokarken düşüncelerim ilişkimizin ilk günlerine kayıyor. Birbirimize o kadar aşık ki her şey mümkün görünüyordu, buna kendi özel sonsuzluk markamız da dahildi. Ve şimdi, ona karşı tanıklık etmeye hazırlanırken, gerçeği, tüm gerçeği ve sadece gerçeği söyleyeceğime dair yemin ettim ve bunu yapabileceğimi umuyorum. Soracakları sorulara bağlı.

Savcı, Pergament gibi bir cilde ve omuz hizasında keskin bir şekilde kesilmiş saman sarısı saçlara sahip, uzun boylu, kemikli bir kadın. Vücudunu saran takımıyla birlikte topuklu ayakkabı giyiyor. Bana yaklaştığında yerde yüksek sesle takırdıyorlar. Ellerimi kucağında birleştirerek kendimi destekliyorum. Neler yapabileceğine dair söylentiler duymuştum.

"Bayan Davis, lütfen kaza gecesi neler olduğunu kendi kelimelerinizle anlatın."

Sertçe yutkunuyorum. Boğazım zımpara kağıdı gibi hissediyor, göğsüm beni delip geçen yüzlerce gözün ağırlığı altında sıkışıyor. Paul'ün savunma masasındaki bakışları yoğunlaşıyor. Doğru şeyleri söylememi istediğini hissedebiliyorum... beraat etmesini sağlayacak şeyleri.

"Bağış toplantısından sonra eve gidiyorduk," diye başlıyorum, sesim hafifçe titreyerek. "Geç olmuştu, gece yarısını geçmişti. Yol karanlık ve virajlıydı. Yağmur çiselemeye başlamıştı - sadece hafif bir sis, gerçekten." Gözlerim kısa bir süreliğine Paul'e kaydı. Yüz ifadesi okunmuyor, çenesi gergin. "O... o arabanın önüne çıktı."

"O' derken kimi kastediyorsunuz Bayan Davis?"

"Kurban," diyorum, sesim çatlayarak. "Esperanza Sosa."

"Mahkeme için neler olduğunu anlatın."

"Birdenbire ortaya çıktı," diyorum, kelimelerim çok hızlı dökülüyor. "Yola adım attı... sanki bir şey bekliyormuş gibiydi. Bu... kasıtlıydı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Araba ona çarpmadan hemen önce önüne çıkmış. Arabanın çarpışmayı önleme sisteminin tepki verecek zamanı yoktu."

Savcı kaşlarını kaldırarak, "Bir araba beklediğini mi düşünüyorsunuz?" diye soruyor.

"Evet," diye fısıldadım. "Hız yapan

bir araba." "Arabayı kim

kullanıyordu, Bayan Davis?"

"Kocam, Paul Davis."

"Sanık mı?" diye soruyor, Paul'ü göstererek. Bu tiyatrodan nefret ediyorum. Ama insanlar bayılıyor. Bir iğnenin düşüşünü duyabilirsiniz. Jüri üyeleri de dahil olmak üzere herkes nefesini tutuyor.

"Evet."

"Kocanız hız mı yapıyordu, Bayan Davis?"

"Emin değilim. Yorgundum ve gözlerimi kilometre sayacından ayırmıyordum. Asla yapmam."

"Hızlı mı gidiyordu?"

Bir an tereddüt ettim. "Evet."

"O yol şeridinde limit saatte elli beş mil. Yetmişle gidiyor olması mümkün mü?"

"Tekrar , emin değilim." İkinci sıradan Dedektif Jazinski kaşlarını çatarak bana bakıyor.

Savcı yavaş adımlarla yürüyor, topukları yere vuruyor. "Karanlıkta, virajlı bir yolda saatte 70 mil mi?"

Omuz silkiyorum. "Emin değilim."

Savunma avukatı "İtiraz ediyorum" dedi. "Soruldu ve cevaplandı."

"Kabul edildi," diye karar verdi yargıç, koltuğunda kıpırdanarak ve acı içinde yüzünü buruşturarak. "Devam edin, Avukat Bey."

Savcının keskin bakışları beni delip geçiyor. "Onu olay yerinde tanıdınız mı?"

"Hayır," diyorum başımı sertçe sallayarak. "O..." Kelimelerim boc alıyor. Jüriye bakıyorum, yüzlerinde acıma ve inceleme karışımı bir ifade var. "Tanınmaz haldeydi."

"Bir hemşire olarak, hayati değerlerini kontrol ettiniz mi ya da yardım çağırmaya çalıştınız mı?"

"Evet. O anda ölmüştü. Geriye dönüp baktığımda, o hızda ve üç tur kemoterapi ve agresif, son evre kanserden sonra vücudunun durumu hakkında şimdi bildiklerimi bildiğimde, bu hiç de sürpriz değil."

"Kocanız o gece sarhoş muydu?"

Gözlerim Paul'unkilerle buluştu. Doğrulayıcı bir ifade olmadan sarhoşluk seviyesini tespit edemeyeceklerini bildiğim için tereddüt ediyorum. Avukatım da öyle demişti. Doğruyu söylemek istiyorum ama Tristan'ın gözlerini görünce tereddüt ediyorum. "Hayır."

"Bugün burada Paul Davis'in etkinlikte birkaç kadeh içki içtiğine dair ifadeler duyduk. Bu doğru mu?"

"Duymadığım bir ifadeyi doğrulayamam. Size kocamın benim yanımda birkaç kadeh içtiğini söyleyebilirim. Konuşabileceğim tek şey bu."

Jasinski'nin sinirli iniltisini tanık kürsüsünden duyabiliyorum. Bu beni korkutmuyor.

Savcının gözleri kısılır. "Açıklığa kavuşturalım. Tanıklardan duyduklarımıza ve video kanıtlarına göre Bay Davis akşam boyunca en az beş kadeh içki ve iki bira içmiş. Bu doğru mu?"

Naomi Hedman, "İtiraz ediyorum," diye tepki gösteriyor. "Zaten cevaplandı."

"Geri çekildi." Savcı bir an için yavaş adımlarla ilerler. "Bayan Davis, Bayan Sosa'yı şahsen tanıyor muydunuz?"

Bu soru içimde bir sarsıntı yarattı. Göğsüm sıkışıyor ve sehpanın korkuluklarını kavırıyorum. "Hayır," diyorum çok hızlı bir şekilde. "Ben yapmadım."

"Kurbanın kızı Marisol Sosa'nın sizin gözetiminizde öldüğünü biliyor musunuz?"

Mahkeme salonu hep birlikte soluk soluğa kaldı. Jüri üyeleri bana bakmak için boyunlarını bükerken, ben yeterince hava alamadığımı hissediyorum.

"İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç!" Naomi Hedman'ın sesi de en az benim hissettiğim şaşkındı. "Alaka mı?"

"Başka bir şekilde ifade edeyim," diyor savcı hemen. Yaklaşıyor, bakışları amansız. "Özellikle kocanızın arabasının önüne çıkmasının tesadüf olup olmadığı hakkında bir fikriniz var mı? Sizin bakımınızdayken ölen eski bir hastanızın annesi?"

"Hayır," diyorum başımı sertçe sallayarak. "Hayır. Bu sadece bir tesadüf. Marisol Sosa Acil Servis'e geldikten iki saat sonra yaralarına yenik düştü. O gecedan birkaç hafta önce oldu. Sadece ben değil, bütün bir doktor ve hemşire ekibi onun vakasında çalıştı."

"Peki annesi Esperanza Sosa ile tanıştığınızı hatırlamıyor musunuz?" "Hayır, üzgünüm," diyorum, sesimin çatallaştığının farkındayım. "

Savcı bana uzun, gergin bir an bakıyor, sonra geri çekiliyor. Notlarına göz gezdiriyor, kasıtlı olarak bir sayfa çeviriyor. "Bir soru daha, Bayan Davis." Sesi yumuşuyor, neredeyse nazikleşiyor ama buna güvenmemem gerektiğini biliyorum. "Kazadan sonra... kocanız Esperanza Sosa'nın ölümünden dolayı pişmanlık ya da vicdan azabı duyduğunu ifade etti mi?"

Gözlerim bir an için Paul'ünkilere kilitleniyor ve sonra Paul gözlerini kapatarak kendini benden, dile getirilmemiş sorumdan soyutluyor. Nefesim kesilirken kalbim göğsümde güm güm atıyor. Anılar zihnimi dolduruyor, düşüncelerimi hızlandırıyor. Kaza gecesi, Esperanza'nın cesedini arabanın içine yuvarladığı zaman.

ve onu durdurmam için bana meydan okudu. Yüzünde saf bir küçümseme ifadesiyle onun bedenine . Onu uçurumun kenarına ittikten sonra ellerini birbirine sürtməsi. Ona birden fazla kez aptal ve sürük demesi.

Bu adam için yemin altında yalan söylemek için hiçbir nedenim yok. Yine de kendi şeytanlarımla ve suçluluk duygularımla savaşıarak bunu düşünüyorum. Ve Tristan'ın gözyaşı dolu, yalvaran bakışlarıyla.

"Bayan Davis?" Savcı bastırıyor, sesi bir kademe yükseliyor. "Kocanız Esperanza Sosa'yı öldürdüğü için hiç pişmanlık ya da vicdan azabı duydu mu?"

"Hayır," diye fısıldıyorum sonunda, uzun ve acılı bir nefesle. Onun için yalan söylemeye değmez. "Söylemedi."

"Başka sorum yok, Sayın Yargıç."

OceanofPDF.com

"Jürinin bayanları ve bayları, bir karara vardınız mı?"

Yargıcın sorusu midemi gergin bir düğüme dönüştürüyor. Neredeyse tüm gün boyunca mahkeme koridorlarında müzakerenin bitmesini bekledim. Naomi bunun iyiye işaret olduğunu düşünüyor gibi görünüyor, ancak jürilerin ne yapacağı belli olmaz diye de ekliyor. Biraz güvence.

Eski köpekbalıklarından biriyle gitmeliydim, bu kadınla değil. Karıma daha sert davranabilirdi. Onu kürsüde çarmıha germeliydi. Onu lime lime etmeliydi. Ivy Leaguers'dan biri bunu yapabilirdi. Bunun yerine, usule uygun, ağırbaşlı ve neredeyse zarif bir şekilde davayı ve kapanış argümanını sundu. Bir duruşmayı kaybetmek için mükemmel bir yol.

Sikeyim.

Ama eminim ki jüri her şeyi görmüştür ve suçsuz olduğuna karar verecektir. Eğer birisi aracınızın önüne çıkmaya karar verirse, bunun için hapse girmek zorunda kalmamalısınız.

Ne boktan bir durum.

Mübaşir jüri başkanından katlanmış bir kâğıt parçasını hâkime götürürken nefesimi tutuyorum. Jüri üyelerinin yüzlerinde gördüğüm şey hoşuma gitmiyor. Küçümseme, merak, hatta alay. Empati ya da yoldaşlık umuyordum, ama beni beraat ettirecek kadar yıldız çarpmış gibi davranacaklarını ummuyordum.

Hastalık derecesinde obez bir kadın olan jüri başkanı güçlkle ayakta duruyor ve korkuluklara tutunarak kendini sabitliyor. "Bulduk, Sayın Yargıç."

Hâkim kâğıdı açar ve gözlükleri burnunun ucuna takılı halde hızlıca okur.

"Sanık Paul Davis'i nasıl buluyorsunuz?"

Gözlerini biraz kısarak not defterine bakıyor. Muhtemelen gözlük takmayacak kadar kibirli. Aksi takdirde çok çekici olduğunu düşünüyor olmalı.

"Paul Davis'e karşı Kaliforniya Eyaleti Halkı davasında, biz jüri olarak aşağıdaki şekilde karar verdik." Bir an duraksıyor ve halka bakıyor. "Araçla adam öldürme suçundan sanığı suçsuz buluyoruz."

Keskin bir nefes ciğerlerimi terk ediyor. Bu iyiye işaret ama henüz paçayı kurtaramadım.

"Alkollü araç kullanma suçlamasıyla ilgili olarak sanığı suçsuz buluyoruz."

Hızlı, özgürleştirici bir nefes daha, ama ellerim soğuk ve nemli ve sırtımdan aşağı damlayan teri hissedebiliyorum. Bu kısmı bekliyordum. Naomi muhtemelen sadece ifadeye dayanarak sarhoşluk seviyesini belirleyemeyeceklerini söyledi. Ona hızlıca bir bakış attım ve eğer beni suçsuz çıkarırsa, onu bir hafta sonu Bahamalar'a götürmeye ve artık düz yürüyemez hale gelene kadar sikmeye karar verdim. Bunu istediğini biliyorum.

Mahkeme başkanı beni ürperten hızlı bir bakış attı. "Delilleri gizlemek ve soruşturmayı engellemek için araçla oynamak suretiyle adaleti engelleme suçundan sanığı suçlu buluyoruz."

Nefesim kesildi. "Ne?" Anlayamadığım için soruyorum. Avukatım elini koluma koydu.

"Sessiz olun, Bay Davis."

Mahkeme başkanı bana bir kez daha ürpertici bir bakış attıktan sonra devam etti. "Ölüme sebebiyet veren vur-kaç suçundan sanığı suçlu buluyoruz."

Yargıç, "Jüri üyeleri, hizmetiniz ve bu davadaki kanıtları dikkatle değerlendirdiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Bay Davis, jüri kararını verdi. Bu davanın karar duruşması 14 Ekim'de yapılacak ve bu tarihte mahkeme yasada öngörülen uygun cezaları belirleyecektir. Bu arada, gözaltında tutulmaya devam edeceksiniz."

Tokmak düşüyor, yüksek sesle çatırdıyor. Başım dönüyor. Böyle bir şey olamaz. Nefes nefese, avukatıma bakmak için döndüm.

" oluyor?"

"Temyize başvuracağız," dedi ve cesaretlendirmek için omzumu okşadı. "Merak etmeyin Bay Davis, bunu düzelteceğiz. Araçla adam öldürme ve alkollü araç kullanma suçlarından kurtulduk. Bu da bir şeydir. Cezanın hafifletilmesi için bastıracağız ve temyiz başvurusunda bulunacağız."

Ona bakıyorum, hâlâ şaşkınım. Buna inanamıyorum. İki mahkeme memuru bana yaklaşıyor ve içinden bir an kaçmak geliyor. Yerin öbür ucundan,

Dedektif Jazinski bana bakıyor, ağzının kenarı bir gülümsemeyle seğiriyor.

Siktir... Oh, orospu çocuğu... Hapse giremem. Gidemem işte.

Mahkeme memurlarından biri dirseğimi sıkıca tutuyor. "Hadi gidelim."

Başka seçeneğim yok. Çıkışa doğru giderken, kamera flaşları beni kör ediyor.

Yarınki assolist ben olacağım.

Amanda bana doğru koşarak, "Bir saniye lütfen," diyor. Mahkeme memurlarına bakıyor, gözleri kuru ve sabit. "Veda etmek için birkaç saniyenizi alabilir miyim?"

Benden ne istiyor? Yeterince şey yapmadı mı?

İki adam birbirlerine bakar ve sonra içlerinden biri "Çabuk olun" der.

Kollarını boynuma dolayacak ve kulağıma zar zor duyabildiğim sözler fısıldayacak kadar cüretkâr.

"Çok üzgünüm Paul..."

OceanofPDF.com

"Çok üzgünüm Paul..."

Bir süreliğine ayrılmak üzere olduğumuz şu anda sana anlatmak istediğim kadar çok şey var ki. Keşke bize o günün hikayesini anlatmak için ihtiyacım olan zamanı tanısalar.

Marisol Sosa'nın öldüğü gün.

O gece keder, çaresizlik ve suçluluk duygusuyla eve geldiğimde onun hakkında bir şey duymak istemedim. Tartışmamızdan sonra hala somurtkan ve sessizdin.

O sabah işe gitmeden önce senden bir kez daha boşanmak istediğimi söyledim ve sen de her zamanki tehditlerini hızlı ve acımasızca savurdun. "Kimse oğlumu benden alamaz" demiştin, seni Tristan'dan koparmak gibi bir niyetim olmasa bile. Oğlumu babasız büyümesini göremeyecek kadar çok seviyorum.

O gece bana sineye çekmemi ve boktan bir gün geçiren herkesin yaptığı gibi sert bir içki içmemi söyledin. Bunlar senin sözlerindi. Benim dramımdan, hastanedeki acıklı hikayelerimi eve taşımaktan bıktığını söylemiştin. Sen "Kapa şu lanet çeneni!" diye bağırana kadar döktüğüm acı gözyaşlarını hala hatırlıyorum.

Ben de öyle yaptım. Sana bir daha Marisol Sosa'dan bahsetmedim. Ama şimdi, bahsetmem gerektiğini hissediyorum.

On yedi yaşındaydı, alışveriş merkezinde arkadaşlarıyla buluşmak için yanlış günü seçen ve çıkarken bir iskelenin altından geçen bir kızdı. Gülümsediğinde yanaklarında gamzeler beliren, uzun, dalgalı kahverengi saçları olan güzel bir kızdı. Hırslı bir bale dansçısı ve mükemmel bir öğrenciydi. Annesi bana Marisol'un eskiden nasıl görüldüğünü, kim olduğunu gösterdi.

Onu sedyeye getirilirken ilk gördüğümde hiç de öyle görünmüyordu. Ambulansın tiz sesi duyulduktan birkaç dakika sonraydı.

kulaklarımı tırmaladı ve sabah rutinim olan kaza arabalarını yeniden yerleştirme işimi yarıda kesti. Sedyeye acil servisin kapısından içeri girdiğinde Dr. Grant'in yanında duruyordum. Sağlık görevlileri hızlı hareket ediyor, gergin ve acil ses tonlarıyla birbirlerine bağıyorlardı.

"Marisol Sosa, on yedi yaşında, alışveriş merkezinden çıkarken bir inşaat alanında iskele çökmesi. Boyun travması, şüpheli kordon yaralanması-tüm ekstremitelerde felç. Vücudunun %40'ından fazlasında ikinci ve üçüncü derece yanıklar."

Dr. Grant sertçe başını sallayarak onu değerlendirdi. "KAN BASINCI?"

"70'e 40. Zar zor," diye yanıtladı sağlık görevlisi. "Nabız Thready 130'da. Satürasyon %84. Nefes almakta zorlanıyor. Yolda kısa bir süre oksijen verdik ama kendi başına biraz daha iyi oksijen alıyordu."

Dr. Grant'in yanında yerimi alıp sedyeyi Travma Üç'e doğru iterken eldivenlerimi takıp hareket etmeye başlamıştım bile.

"Yaralanma mekanizması nedir?" diye sordu.

Sağlık görevlisi "Boya tineri dökülmüş," diye cevap verdi. "Düşen iskelenin açıkta kalan elektrik kabloları tarafından tutuşturulmuş. Yangın yayılırken bir metal parçasının altında sıkışmış."

"Marisol," diye seslendi Dr. Grant, ona doğru eğilerek. "Beni duyabiliyor musun?"

Göz kapakları titreyerek açıldı ama gözlerindeki dehşet açıkça görülüyordu. Dudakları konuşacakmış gibi aralandı ama hiç ses çıkmadı, sadece belli belirsiz bir hırıltı duyuldu. Nefesleri sık, hızlı ve hırıltılıydı.

"Seni yakaladık," dedim usulca, kulağına yaklaşarak. "Artık güvendesin. Sana yardım edeceğiz."

Onu sedyeden travma yatağına naklettik. Vücudu şok edici bir şekilde hareketsizdi, fırlayan, çaresiz gözleri ve açık ağzı dışında. Derisi benekli ve hamdı; boynunda, kollarında ve gövdesinde kömürleşmiş doku parçaları vardı. Yanık et kokusu havada ağır ağır asılı duruyordu, keskin ve metalik, burnuma doluyor ve gitmeyi reddediyordu.

"Yaka yerinde," diye seslendi biri.

Dr. Grant, "Onu yuvarlayalım," diye emretti. "Omurga önlemleri-bir, iki, üç." Onu dikkatlice döndürdük ve yanıkların tüm boyutlarını ortaya çıkardık. Ekip sersemlemiş bir halde yarım saniye durakladı. Sonra tekrar harekete geçtik.

Dr. Grant serum düzeneğine uzanarak, "Bana bir merkezi damar yolu açın," dedi. Sesi bir an dalgalandı ama devam etti. "Hemen sıvıya ihtiyacımız var - halkalar, tamamen açık."

"Hayati değerler düşüyor," diye uyardı bir hemşire, ses tonu acildi. "Kan basıncı düşüyor. 60'ın üzerinde."

Dr. Grant, "İki epi verin," diye emretti. "Ve hemen röntgen çekelim - boyun omurgası ve göğüs. Tomografi isteyin ama oraya gidecek kadar stabil olacağından şüpheliyim."

Oda kontrollü bir kaos senfonisine dönüşürken monitörler çılgınca bip sesi çıkarıyordu. Alnımda boncuk boncuk ter serumu çalıştıran ellerime odaklandım.

İğneyi batırır batırmaz, rahatsız edici bir düşünceden kurtulmaya çalışarak bir adım geri çekildim.

O birinin çocuğu. Ve hiçbir şekilde-

"Sunny, birinden annesinin yerini bulmasını . Ne kadar zamandır bilmiyorum. -" Sözlerim boğazımda düğümlenirken, Dr. Grant bana hızlı bir bakış attı ve ardından başını salladı.

Birisi "Yanık ekibi yolda," dedi ama bu pek duyulmadı. Dr. Grant sesi titreyerek, "O felçli," diye mırıldandı. "Bununla birlikte fonksiyonlarını geri kazanma şansı yok. Entübe etmek zorundayız."

Başka bir hemşire, "Perfüzyonu zar zor sağlanıyor," diye uyardı. "Uzuvları soğuk."

Yüzüne baktığımda boğazım düğümlendi. Gözleri kapalıydı, kirpikleri is ve terle birbirine yapışmıştı. Gençti, hem de çok genç. Yüz hatları şişmiş ve morarmış olsa da narindi, neredeyse oyuncak bebek gibiydi. Tüm bunlardan önce nasıl görüldüğünü merak etmeden duramıyordum. Nasıl bir hayatı vardı. Ne tür hayallerin peşindeydi.

Hemşirelerden biri sessizce, "Anneyi bulduk," dedi. "Şu anda yolda. Her an burada olabilir."

Bu hızlıydı. Çok hızlıydı. "geliyor?"

Hemşire bana acımasız bir bakış attı. "Üçüncü kat. Onkoloji koğuşu."

Oh, Tanrım.

Dr. Grant'e baktım ve o da başını salladı. "Onu elimizden geldiğince stabilize edelim. Amanda, hemen bir ABG daha çekelim."

"Evet, Doktor." Sesim hissettiğimden daha kararlıydı, gözyaşlarımla savaşıyordum. Ellerim otomatik olarak hareket ediyor, kan alıyor, çizgileri kontrol ediyor, ayarları yapıyordu. Ama zihnim dönüyordu.

Dakikalar saatler gibi geçti. Tüm müdahalelere rağmen Marisol'un hayati değerleri düşmeye devam etti. Röntgen, servikal kırığı doğruladı-C5-C6, ile

kordon sıkışması ve olası bir kısmi transeksiyon. Yaşayamayacaktı.

Annesi geldiğinde yatağın başucunda duruyordum. Marisol'u gördüğü anda kadının yüzü buruştu. Dizleri büküldü ve göğsünü tutarak bir sandalyeye yığıldı. Zayıf ve solgundu, saçsız başı derme çatma bir türbanla sarılmıştı.

"Hayır," diye fısıldadı, sesi kırılmıştı. "Hayır, hayır, hayır. Mi niña... Dios mio..."

"Bayan Sosa," dedi Dr. Grant nazikçe, ama o başını salladı, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Yaklaştım, onun hizasına kadar çömeldim. "Bayan Sosa," dedim usulca. "Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz ama yaraları çok ağır."

Bana boş gözlerle baktı. "Acı çekiyor mu?" diye sordu, sesi titriyordu.

"Hayır," diye güvence verdim. "Sakinleştirici ve ağrı kesici alıyor. Hiçbir şey hissetmiyor. Ama-"

Kelimeler yalan olmasa da yalan gibi geliyordu. Marisol'un boynundaki ve yanaklarındaki, omurilik yaralanmasının üstündeki bölgelerdeki yanıkları düşündüm. En azından birkaç acı verici dakika boyunca bunları hissetmiş olmalıydı. Ama bunu annesine söyleyemezdim.

Dr. Grant Esperanza'ya kızının başına gelenleri anlatırken neredeyse orada değildim. Dinledi, sonra kızının alnından öptü, ince, solgun dudakları bir an kızın teninde kaldı. Titreyen bir eliyle kızının saçlarını okşadı. Sonra doğrudan bana baktı.

"Bırakın onu." Ağlamaklı gözlerini Dr. Grant'e çevirdi. "Por favor, bırakın onu. Ona daha fazla acı çektirmeyin."

Dr. Grant'in gözleri onunkileri aradı. "Kızınızın tedavisi için verdiğiniz onayı geri mi çekiyorsunuz?" diye sordu nazikçe. "Hayatı uzatan önlemleri durdurmamızı mı istiyorsunuz?"

"Bebeğimin acısız bir şekilde ölmesi için her ne deniyorsa." Sertçe hıçkırdı, nefes nefese kaldı, zayıf, bir deri bir kemik kalmış omuzları çöktü. "Bu hayat değil."

Makineler kapatıldığında, vantilatör son nefesini verdiği ben de odadaydım. Marisol'un göğsü bir kez daha inip kalkarken Bayan Sosa'nın elini tuttum.

Saniyeler içinde bitti. Çok hızlı, ama acı verecek kadar da yavaş.

Daha sonra, derinden sarsılmış bir halde, odanın temizlenmesine yardım ettim; kan, kül ve umutsuzluk izlerini sildim. Çalışırken ellerim titriyordu,

ama . .

O gece eve enkaz halinde geldim, sana ihtiyacım vardı Paul, artık bunu kendime bile itiraf etmek istemesem de. Bana karşı acımasızdın, kalpsiz, gaddar ve zalim. Uyuyana kadar ağladım, Marisol'un yanık etinin kokusu hala aklımdan çıkmıyordu.

Ertesi gün Esperanza Sosa beni görmeye geldi. Sakindi, gözleri kuru, yüzü hareketsizdi... İnsanların kararlarını verdiklerinde sahip oldukları türden bir hareketsizlik.

"Bir dakikanızı alabilir miyim?" diye kibarca sordu.

Kafeteryada biraz vakit geçirdik. Bana kızının büyürken çekilmiş fotoğraflarını gösterdi, eskiden ne kadar güzeldi, ne kadar mutlu ve huzurluydu. On yaşında Kuğu Gölü'nde dans ederken. On ikinci yaş günü pastasındaki mumları üflerken. Sırık gibi bir oğlanla el ele tutuşmuş, prenses gibi giyinmiş, kazadan sadece birkaç ay önce baloya gitmiş.

Zihnimde onu hâlâ nefes nefese, sessiz çığlıklar atarken, gözleri şok içinde açılmış, saçları ter ve kan içinde hastane yastığının üzerinde toplanırken görüyorum. Sanki bu gerçeklik onun daha önce olduğu her şeyin yerini almış, onu gerçeklikten silmişti.

Esperanza telefonu cebine geri koyarken, "Yardıma ihtiyacım var," diye fısıldadı. Masanın üzerinden uzandı ve zayıf, soğuk parmaklarıyla elimi sıktı.

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Ne istersen."

Bir süre sessiz kaldı, etrafımızdaki kafeterya sesleri sanki başka bir yere taşınyormuşuz gibi uzaklarda kayboluyordu. Sonunda "Ölmek istiyorum," dedi. "Acısız olması için bana yardım edebilir misin?" Gözlerimin içine baktı. "Bu hayatta yeterince acı çektim."

"Bayan Sosa, ben-"

"Ben kızıma aidim," diye fısıldadı. "Sen anne misin?" Cevap vermeye çalışırken boğazım kurudu. Tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

"O zaman anlıyorsun." Bir an durakladı ve pencereden dışarı, yoğun trafiğe baktı. "Bana nasıl öleceğimi öğretmeni istiyorum. Nereye gitmeliyim? Bir arabanın önüne çıkabilirim." Elim sıkı, unutulmaz bakışlarıyla yalvardı. "Her şey yoluna girecek. Nasıl olsa öleceğim ve ninem çoktan gitti. O beni bekliyor."

İşte o an şöyle bir mesaj gönderdiniz: "Eğer kendinizi günlük insan sefaleti çamurundan kurtarmaya zahmet edebiliyorsanız, bu gece bağış organizatörleriyle birlikte çalışmanız gerekiyor. Bunu gerçekleştir."

Mesajını fiziksel bir darbe gibi hissettim. Son zamanlarda, senden boşanmak istediğimden beri bana karşı olduğun gibi kalpsiz ve acımasızdın. Mesajın bana seninle birlikte ev sahipliği yapmak için tekrar anlaştığımız bağış toplama etkinliğini hatırlattı. Malibu Kanyon Yolu'nda, saatte yetmiş mil hızla ve büyük ihtimalle sarhoş bir şekilde araba kullanıyor olacaktın.

Ve ben de o kederli, kalbi kırık anneye sanki bir rüyadaymış gibi sordum: "Sana bir aracın çok hızlı bir şekilde sana doğru geleceği bir zaman ve yer söylesem nasıl olur? Senin için orada olacağım yeri?"

Bana teşekkür ederken gözlerinden dökülen minnettarlık gözyaşlarını hala hatırlıyorum.

Şunu açıklığa kavuşturalım, sevgili Paul, hapse girmeni istemedim. Tristan'ın sensiz büyümesini istemedim. Bunun alçaltacağını düşündüm. Gitmeme izin vermen için seni yeterince zayıflatacaktı. O gece eve geldiğimde her şeyi iptal etmek üzereydim, eğer bana sarılsaydın. Marisol ve ölümünün nasıl harap ettiği hakkında konuşmamı dinleseydin.

Sen .

Sonra, bağış gecesinde senden defalarca arabayı benim kullanmama izin vermeni istedim. Eğer verseydin, her şey çok daha farklı olurdu. Ama sen her zamanki gibi inatçı ve umursamazdın.

Mekândan ayrıldıktan birkaç dakika sonra Esperanza'ya kullan-at telefondan mesaj attım. Hala yapıp yapmayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek yaptığım ona son anlarında yanında olacağıma ve acı çekmemesini sağlayacağıma söz vermektir. Gerisi ona kalmıştı.

Ve senin

üzerinde.

Neden?

Çünkü çok tahmin edilebilirsin Paul. O gece içeceğini ve araba kullanmama izin vermeyeceğini biliyordum. Ormandaki yolun o bölümünden her zaman hızlı geçtiğini biliyordum. Ve gecenin o saatinde ıssız olacağını da biliyordum. Tek istediğim senin alçakgönüllülük dersi alman ve aynı zamanda Esperanza'nın sonunda huzura kavuşması, çektiği acılardan kurtulmasıydı.

Doğru olanı yapıp polisleri arayabilirdiniz. Hatalarını kabullenip hapse girmeden acı bir ders alabilirdin. Esperanza intihara meyilliydi. Kızı birkaç gün önce ölmüştü ve kanser onu yavaş yavaş öldürüyordu, sisteminizde biraz alkol olsa bile kancadan kurtulmuş olurdunuz. O gece, yanıma bir şeyler aldım.

Alkol emilimini azaltmak için, eğer bu aramayı yaptıysanız. Muhtemelen sizi yasal sınırlar içine sokardı.

Onun yerine bana, karına, çocuğunun annesine düşman oldun. Esperanza'nın cesedi ayaklarımızın dibinde yatarken, yağmurun ıslattığı ormanda hayatımı tehdit ettin. Ben de kendini gömmene yardım etmeye karar verdim. Tecavüzcü kaderin bir cilvesiydi ve bana bir ders verdi. Ama sen, benim sevgili müstakbel eski sevgilim, kendi dersini yavaş ve zor yoldan öğreneceksin.

Keşke tüm bunları size anlatabilseydim ama bana sadece birkaç kelime için zaman veriyorlar. Onları değerlendireceğim.

Kulağına yaklaşıp fısıldıyorum: "Çok üzgünüm Paul... Ama kimse oğlumu benden alamaz tatlım. Bunu kafana sok."

OceanofPDF.com

AMANDA DAVIS

Yaklaşık üç yıl sonra

Bu erken Cumartesi sabahında Pasadena'ya giden yol alışılmadık derecede sessiz ve hızlı. Ve benim acelem yok. Babam ve ben Tristan'ı yaz kampına götürüyoruz. Orada bir hafta kalacak. Bir macera kampı. -Ateş yakmayı, barınak inşa etmeyi ve içme suyunu arıtmayı öğrendikleri türden. Yine de maceranın yılanla başa çıkma kısmıyla daha çok ilgilenmesinden biraz endişeliyim.

Kampa gitmesine izin vermem için bana yalvarırdı ama bu Paul'den önceydi. Duruşma.

Ve boşanmamız.

Babasının ölümünü yavaş atlatıyor ya da beni affediyor. tanıklık ettiğim ve onu boşadığım için. İlk yıl en kötüsüydü. Bana bağırıp çağırmaya devam etti. Ben bir aile hainiydim, kalleştim ve sadakatin ne olduğunu bilmiyordum. Babasını derinden yaralayan bir sürtük, bir yalancıydım ve beni asla affetmeyecekti. Benimle bir daha asla konuşmayacaktı. Tabii ki babası haksız yere suçlanmış bir azizdi.

Sessiz muamele duruşmadan sonra yaklaşık iki ay sürdü. Soğuk algınlığı virüsünün, yas tutan on yaşındaki bir çocuğun annesiyle tekrar konuşmasını sağlamada büyük bir etken olduğu ortaya çıktı. Sonra, okul için bir bilim projesi başka bir buz kırıcı oldu. Zamana ihtiyacı olduğunu biliyordum ama affetmekte bu kadar yavaş olacağını hiç düşünmemiştim.

Paul'ün mahkûmiyetinden yaklaşık altı ay sonra Tristan onu babasını görmeye götürmemi istedi. Oğlumun bir hapishaneye ayak basacağı düşüncesi beni dehşete düşürdü ama yine de onu götürdüm. Şaşırtıcı bir şekilde, Paul ona karşı oldukça soğuktu, küçük oğlumu şaşırtan bir güç ve normallik görüntüsü sergiliyordu.

En son gittiğimiz zamandı.

Paul'ün şartlı tahliye duruşması iki ay sonra ve ben hala oğluma söyleyip söylememe ya da tanıklık edip etmeme konusunda kararsızım. Paul'ün şartlı tahliye edilmesini istiyor muyum?

Gerçekten bilmiyorum. Daha , umurumda değil.

Suçluluk duygusu hâlâ peşimi bırakmıyor, uykumu kaçırıyor ve düşüncelerimi istila ediyor, tıpkı Marisol'un işkence görmüş yüzünün bazen yaptığı gibi. Bunu düşünmemeye çalışıyorum.

Babam neşeli bir sesle, "Neredeyse geldik," diye anons ediyor. Tristan gözlerini telefonundan zar zor kaldırıyor. Onu dikiz aynasından görebiliyorum, başı hep eğik, doğanın tüm güzelliğini kaçırıyor. Bazen tüm bu cihazları pencereden atıp bir daha arkama bakmamayı düşünüyorum.

En az bir düzine arabanın yanındaki otoparka girip Subaru'dan indim. Bagajı açıyorum ve babam Tristan'ın sırt çantasını çıkarıp ona kocaman sarılıyor.

"Kendine iyi bak denizci," diyor babam. Saçları neredeyse tamamen beyazlamış, hafif esintide dalgalanıyor.

"Emredersiniz Kaptan," diye yanıtlıyor Tristan, babasının sırtını iki kez sıvazlayarak bırakmasını işaret ediyor. Sonra okulundan başka çocuklara el sallıyor. Kızıl saçlı, çilli Dylan'ı tanıyorum, en iyi arkadaşı.

Vedalaşma sırası bende ve birden utandım, tereddüt ettim. Ya mahkemedeki o günden beri yaptığı gibi beni reddederse? Oğlumu kucağıma almak için can atıyorum.

Saçlarını düzeltmek için uzanıyorum, ama o geri çekiyor-çok fazla değil, sadece bana mesaj verecek kadar. Giderek daha çok Paul'e benziyor; onun daha genç, masum ve biraz daha tatlı bir versiyonu. Aynı çarpıcı mavi gözler. Aynı tonda kahverengi saçlar, ipek gibi pürüzsüz.

Kollarımı açıp bir adım daha yaklaşıyorum, sonra ona sıkıca sarılıyorum, gözlerimi kapatıp onu içime çekiyorum.

O da hemen karşılık veriyor. "Hadi ama anne, beni utandırırıyorsun," diyor sesini alçaltarak. "Dylanın annesi ona altı yaşındaymış gibi sarılmadı."

Karışık saçlarını okşuyorum. "İyi vakit geçir, beni duyuyor musun?" Gitmek için dönüyor ve ben hala beni duyabiliyorken "Seni seviyorum" diyorum.

Olduğu yerde durur, yarıya kadar döner, el sallar ve gülümser. "Ben de seni seviyorum anne."

**Eğer *Güzel Bir Çift* sizi tamamen büyülediye ve ters köşeler karşısında
nefesiniz kesildiye,
o zaman Leslie Wolfe'un kaçırılmayacak kitaplarını okumalısınız!**

Önizlemeler için okumaya devam edin:

Öldürdüğün Kız

**Şok edici ama gizemli bir suç. Sıkı sıkıya bağlı bir banliyö topluluğunu
kutuplaştıran bir cinayet davası. Sırlar, yalanlar ve hilelerle örülü bir ağ.**

*** ve ***

Şafak Kızı

**Korkunç bir sır saklayan, kısa süreli bir FBI ajanı. Geldiğini
göremeyeceğiniz bir seri katil. Onu yakalamak için kalp durduran bir
yarış.**

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER!

Kitabımı okumayı seçtiğiniz için **size yürekten teşekkür ederim**. Eğer hoşunuza gittiyse, lütfen bir dakikanızı ayırıp bana dört ya da beş yıldızlı bir yorum bırakın; çok minnettar olurum. kelimedenden fazla olması gerekmez ve büyük bir fark yaratır.

Review

Özel teklifler, özel bonus içerikler ve yaklaşan yeni sürümler hakkında haberler almak için **posta listeme katılın**. Aşağıdaki düğmeyi kullanın, kaydolmak için www.LeslieWolfe.com adresini ziyaret edin veya bana e-posta gönderin
LW@WolfeNovels.com.

Sign Up

Güzel Bir Çift'i beğendiniz mi? Düşünceleriniz ve geri bildirimleriniz benim için çok değerli. Lütfen aşağıda listelenen kanallardan biri aracılığıyla benimle doğrudan iletişime geçin. E-posta en iyisidir:
LW@WolfeNovels.com.

Email Leslie

OceanofPDF.com

Özel Bir Not

Psikolojik Gerilim Okurları Grubu üyelerine:

Sevgili dostlar,

Detaylara gösterdiğiniz özen ve keskin eleştirileriniz gözden kaçmadı. Görüşlerinizi göz önünde bulundurarak, bu kitabın kazara nefes tutma, bilinçsiz göz kapama veya mantığa meydan okuyabilecek diğer açıklanamayan bedensel eylemleri içermediğinden emin olmak için çok çalıştım.

Sizin etkiniz sayesinde, bu kitabın kasıtsız nefes tutma, göz kapağı kapama veya bilinçli farkındalığa meydan okuyan diğer haydut eylemlerden arınmış olduğunu söylemekten gurur duyuyorum. İçiniz rahat olsun, bu hikayedeki tüm karakterler kapsamlı bir şekilde bilgilendirildi ve her zaman hareketlerinin tamamen bilincinde kalacaklarına dair yemin ettiler.

Bunu resmi sözüm olarak kabul edin: Bu kitaptaki hiç kimse farkında olmadan hiçbir şey yapmıyor. #IYKYK

Okuduğunuz ve yazarları tetikte tuttuğunuz için teşekkür ederim - beni daha iyi, karakterlerimi daha dikkatli yaptınız.

Minnettarlıkla (ve alınan derin bir nefesle), Leslie

OceanofPDF.com

KO NNEKT WITH BEN!

Amazon mağazası:

[Amazon.com/LeslieWolfe](https://www.amazon.com/LeslieWolfe) E-posta:

LW@WolfeNovels.com

Amazon Yazar Sayfası: [Leslie Wolfe'un Yazar Sayfası](#)

Web Sitesi: [LeslieWolfe.com](https://www.LeslieWolfe.com)

Facebook: [Facebook.com/WolfeNovels](https://www.facebook.com/WolfeNovels)

Instagram: [Instagram.com/Wolfe.Leslie](https://www.instagram.com/Wolfe.Leslie)

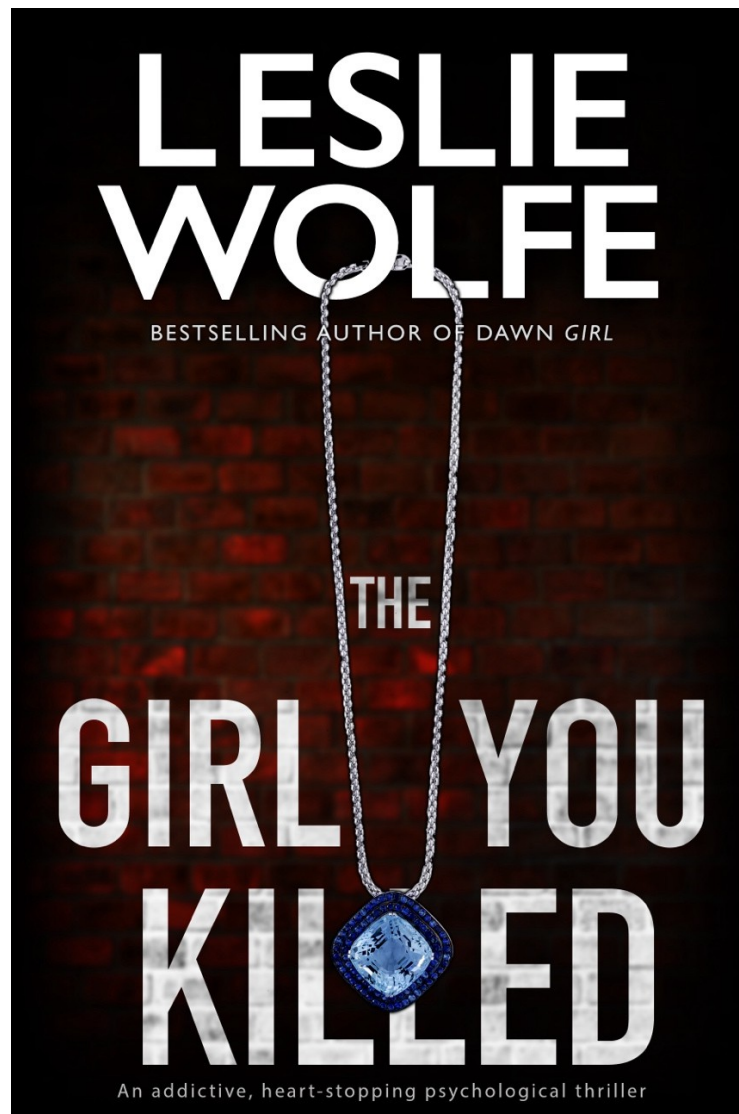
Tiktok: [Tiktok.com/@Leslie.Wolfe](https://www.tiktok.com/@Leslie.Wolfe)

Leslie'yi BookBub'da takip edin: [Leslie Bookbub'da](#)

[OceanofPDF.com](https://www.OceanofPDF.com)

PREVIEW: *GIRL YOU KILLED*

OceanofPDF.com

Chapter 1

BİR MEKTUP

Ondan her şeyini almışlardı.

Birkaç gün içinde Craig Brafford'un tüm dünyası paramparça olmuş, içi dışına çıkmış, kâbus tonlarında tanınmaz parçalara ayrılmıştı.

Yaklaşık yarım düzine polis kim bilir ne aramak için evini didik didik etmiş, hiçbir şeyi esirgememiş ve inadına eşyaları kırmıştı. Şimdi ev boştu, ön kapı kilitlenmemişti, tutuklanması akşam haberlerine çıkar çıkmaz yerel haydutların yağmalaması ve işgal etmesi için bir davetiye gibiydi. Çok başarılı olan avukatı Lamar Goodridge'e uğrayıp kapıyı kilitlemesi, belki de alarm sistemini çalıştırması için yalvarmıştı.

"Benim işim değil," diye sakince cevap verdi adam, sesi alçak, donuk ve aşağılama doluydu. Bileğini süsleyen altın saate bakarak, "Zaten hizmetlerimi zar zor karşılayabiliyorsunuz," diye ekledi. Adam suçladı. Saati 900 dolardı ve harcadığı zaman için memnuniyetle ödeme yapardı ama Bay Goodridge müşterilerinden birini umursarken ya da onlar için ayak işlerini yaparken yakalanmasına izin veremezdi.

Aşağılanmış bir halde başını öne eğmiş ve bir daha bundan hiç bahsetmemiş, güzel evinin sokak pisliği orduları tarafından ele geçirildiği düşüncesiyle güçsüz bir şekilde sinmişti. Goodridge onun davasını Craig'in hesaplarını temizleyen bir avansla almıştı. Ne olursa olsun, Goodridge ona bakarken hâlâ kaşlarını çatıyordu, sanki turuncu bir tulum giymiş mahkûmun görüntüsü bir şekilde rahatsız ediciydi, sanki daha önce hiç mahkûm görmemiş gibiydi. Belki de Goodridge, bu çile sona erdiğinde Craig'in yasal faturalarını ödeyip ödeyemeyeceğini merak ediyordu. Ya da belki de müvekkilinin bunu yapıp yapmadığını tahmin etmeye çalışıyordu, oysa Goodridge ilk görüşmelerine şöyle başlamıştı: "Masum olup olmaman umurunda değil. Her iki durumda da paranın satın alabileceği en iyi savunmayı hak ediyorsun. Yani *senin* paran. Aksi takdirde..." Omuz silkme ve el hareketiyle birlikte kelimenin sessizliğe gömülmesine izin verdi; bu hareket, iyi bir hukuki temsili karşılayamayan ve sırf bu nedenle özgürlüklerini kaybedecek olan potansiyel olarak masum insanlara karşı kayıtsızlığını ifade ediyordu: yeterince zengin olmamak. Masum olsalar bile.

Kendini beğenmiş bir avukattı. Nadiren karşılıksız davalarda çalışırdı ve çalıştığında da kendi deyimiyle "atalarına bir övgü" olarak sadece siyah sanıkları temsil ederdi. Meraklı gözleri karşısında oturan kişinin dokusunu delip geçerdi ve görmediği çok az şey vardı. Muhtemelen bu yüzden bu kadar çok ücret alabiliyordu ya da bu yüzden nadiren dava kaybediyordu.

Avukatı kefalet için para bırakmamıştı; Craig'in parası bitmişti. Beş yüz bin dolarlık kefalet beş milyon dolar da olabilirdi. Tanıdığı varlıklı insanlardan yardım isteyemeyecek kadar gururlu ve utangaç olan Craig, kendini haftalar sürecektir bir hapis cezasına hazırladı. Yargıcın tokmağını hızlıca indirmesiyle, avukatı parmaklıklar ardında duruşmayı beklerken geçireceği süreye dair endişelerini bir kenara bırakarak tutukluluk halinin devamına karar verdi.

Daha sonra Houston Güneydoğu Hapishanesi'ne götürüldü ve burada genel nüfusla birlikte kilit altına alındı.

Suçluluğu kanıtlanana kadar masum olduğunun bir şekilde hapishanede geçirdiği süre için de geçerli olacağını düşünmüştü. Fena halde yanılmıştı. Sistem, bir konveyör bandının çabukluğu ve verimliliğiyle onu kalan haysiyetinden de mahrum bırakmış, dürtmüş, yoklamış, hizaya gelmediğinde fiziksel acı çektirmiş ve masum olduğu varsayımını bir an bile düşünmeden üzerine bir numara yapıştırmıştı.

Artık beş-üç-yedi-bir-dokuz numaralı mahkûmdu.

Bu sayı zihninde yankılanıyordu; zihninden atamadığı yazılmamış bir şarkının saplantılı nakaratı, kaybolan haysiyetinin, kaybolan kimliğinin ve haczedilen özgürlüğünün özeti. Solgunlaşmış ve içinin sürekli bir ısırap ve korku düğümüyle bağlandığını hissederek, başını öne eğmiş ve her gün bekleyerek, umut ederek, asi beynini tuzağa düşüren isteksiz mantrayı tekrarlayarak katlanmıştı.

Beş-üç-üç-yedi-bir-dokuz.

O artık buydu. İstemedi beş-üç-yedi-bir-dokuz olmuştu ve bunun karşı koymaktan, yeni gerçekliğini ve onun pek çok hakaretini ve yarasını reddetmekten çok daha iyi olduğunu çabucak fark etmişti, hepsi de sadece filmlerde değer taşıyormuş gibi görünen bir ilke adına. Suçluluğu kanıtlanana kadar masumiyet diye bir şey yoktu. Hapishanede suçluydu. Başka bir şey değildi. O cehennem çukurunda çürürken, herkes tarafından unutulurken, öfkesi ve utancıyla boğulurken kimsenin umurunda değildi.

O, orada olmak... Bunun olmaması gerekiyordu. Onun için değil. Olmamalıydı. Hiç.

"Yedi-bir-dokuz" ya da "mahkûm" denildiğinde cevap vermeyi öğrenirken üç hafta bir şekilde yavaş yavaş geçmişti. Bazı gardiyanların hayatlarını kazanan sıradan insanlar olduğunu, diğerlerinin ise kontrolleri altındaki mahkumlara acı çektirmekten zevk aldıklarını öğrenmişti. E. Mellor gibi, gözlerinde sadist bir parıltı ve dudaklarını yırtıcı bir hayvanın hırıltısı gibi gıcırdayan dişlerinin üzerine geren bir sırıtışa sahip, altı ayak dört, üç yüz kiloluk ıslah memuru. Mellor bazen elini kauçuk sopasının ucunda müstehcen bir hareketle gezdirir, gözlerini yere indirmeyen ve ona para vermeyen mahkuma iyi bir şey vaat etmezdi. Yaka kartındaki E'nin ne anlama geldiğini bilen Memur E. Mellor, Craig'in tutuklandığı gün üzerindeki son birkaç doları da almış ve zaten kurumuş olan çeşmeden daha fazlasını talep etmeye devam etmişti.

O gece en azından Mellor ortalıkta görünmüyordu, koridorlarda dolaşan gardiyan yaşlı bir Latin'di, yaka kartı N. Chavez'di. Yıllarca en ucuzundan sigara içtiği için teni kararmıştı ve gömleğinin düğmelerini karpuz çekirdeği gibi kopma noktasına kadar geren göbeği, adamın yakın geleceğinde bir noktada siroz olacağını gösteriyordu. Gözlerinin altındaki koyu halkalar ve lekeli, kırılmış bıyığı, oraya geldiğinden beri ona elini sürmemiş tek gardiyanın portresini tamamlıyordu. Diğerleri, Mellor hepsinden daha fazla, en azından onu duvara yaslamış ya da sırf işlerin nasıl yürüdüğünü göstermek için lastik sopalarını böbreklerine indirmişlerdi. Sırf eğlence olsun diye.

Chavez'in yakasından bozuk bir telsiz sinyali geldi ve Chavez hemen sayısal bir kodla yanıt verdi, ardından bir inilti ve yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesiyle doğruca Craig'in hücreğine yöneldi.

Craig ayağa kalktı ve parmaklıklara yaklaşarak soğuk, terli ve titreyen parmaklarıyla onları kavradı.

"Eller," dedi Chavez, onun arkasını dönmesini ve ellerini parmaklıklardaki bir açıklıktan geçirmesini bekledi. Sonra Craig'in bileklerine bir çift kelepçe taktı, soğuk metalin dokunuşu Craig'in tüylerini diken diken etti. Chavez, "Avukatın seni görmek için burada," diye ekledi.

Craig'in kaşları havaya kalktı. "Şimdi mi?" Goodridge o sabah oradaydı, onu yarınki mahkeme gününe hazırlıyordu, davasının ilk gününe.

Chavez omuz silkti. Kolundan tutarak onu hücreden çıkardı ve koridordan geçerek görüşme odalarından birine götürdü. "Ne için buradasın?"

"Ben bir şey yapmadım, yemin ederim," diye cevap verdi, sesi üzgün ve yenikti.

Tam önünden geçtikleri hücreden bir kahkaha tufanı koptu. Kalın Guatemala aksanlı gırtlaktan gelen bir ses, "Bir masum adam daha hapse atıldı," diye anons etti ve kısa süre içinde tüm bölüm bağırmaya, küfürler savurmaya ve onun aleyhine gülmeye başladı.

"Buradaki hiç kimse suçlu değil," dedi Chavez, sesinde ağır bir alaycılık vardı. "Savunma anlaşması yapanlar bile." Ona hızlıca bir bakış fırlattı, sonra sanki artık onu umursamamaya karar vermiş gibi omuz silkti.

"Cinayet," dedi sesini alçaltarak. "söylüyorlar-" "Tamam, içeri gir," dedi Chavez, onu yavaşça odaya iterek. İçeri girdiğinde özel dikim takım elbise ve pahalı ayakkabılar giymiş bir adam ayağa kalktı.

Craig Chavez'e döndü. "Bu benim avukatım değil." Chavez ona karşı çıktı, sonra telsizini aldı.

Avukat elini kaldırdı. "Arthur Flanagan, emlak avukatı," dedi ve bir kartvizitlikten bir kartvizit çıkarıp ona uzattı. Sonra evrak çantasının kilitlerini açıp içeri açtı. "Sizin için bir mektubum var." Kalın, balonlu bir zarf çıkardı ve Craig'e uzattı.

Onun yerine Chavez aldı, hareketi hızlı ve kararlıydı. "Siz görmeden önce bunu kontrol etmem gerekiyor. Prosedür."

Avukat ayakta bekledi, burnuna pahalı tıraş losyonunun taze kokusu geliyordu ve Craig'e eskiden sahip olduğu ve kaybettiği şeyleri hatırlatıyordu. Emlak avukatı mı? Ne mülkü? Ailesinden biri mi ölmüştü?

Chavez etiketi çekti ve zarfı açtı. "Bu kimden?" diye sordu mahkûm.

Avukatın gözleri açık evrak çantasına doğru kaydı. Belki orada bir not defteri saklıyordu. "Andrea Wilmore Brafford'dan," diye cevap verdi sakince. "Ölümü halinde size verilecekti."

Nefesi kesildi. Konuşmaya, mektubu ona ne zaman verdiğini sormaya çalıştı ama boğazı kurumuştı ve ağzından sadece boğuk, hırıltılı bir inilti çıktı. Öne doğru bir adım attı ve avukatın koluna uzandı ama adam geri adım attı. Chavez onun dirseğini yakaladı ve adam olduğu yerde donup kaldı, yüzündeki kanın çekildiğini hissetti.

"Sakin ol, tamam mı?" Chavez onun kolunu bıraktı ve katlanmış, düzgünce daktilo edilmiş birkaç sayfa çıkardı. Onları çabucak inceledi, sonra mektubu ona uzattı. Craig okumaya başlamadan önce gardiyan mektubun içine baktı

zarfı uzattı. "Burada başka bir şey daha var," dedi Chavez, zarfı elinin üzerinde ters çevirip hafifçe sallayarak.

Gümüş zincirli bir kolye ucu zarftan düşüp muhafızın eline yerleşirken sessizce şingirdadı. Mavi taşları fark ettiğinde, oda onunla birlikte dönmeye başlarken midesinin çukuruna sert bir mide bulantısı dalgası çarptı. *Hayır. Böyle bir şey olamazdı,* diye düşündü. *Böyle bir şey olamazdı. Ne yaptığımı hâlâ hatırlıyorum. Ne yapmadığımı biliyorum.*

"Güzel," dedi gardiyan, yumruğunu kolyenin etrafına kapatarak. "Ama bunu alamazsın; kuralları biliyorsun."

"Hayır... hayır... lütfen, bir dakika dokunmama izin ver," diye yalvardı, kekeleyerek, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülerek. "Emin olmama izin ver-"

Chavez isteksizce avucunu açıp hardal, soğan ve ucuz tütün kokan ağır bir iç çekerek, "Tamam, bir an için, o kadar," dedi.

Şaşkınlıktan titreyen parmaklarıyla zincire dokundu, sonra başparmağını geçmişte pek çok kez yaptığı gibi kolyenin ortasındaki taşın üzerinde gezdirdi. Sertçe yutkundu, hâlâ muhafızın tombul avucunda kıvrılan küçük nesneye bakıyordu. Bu gerçektir. Kâbus gerçektir.

Ter saç diplerinden koptu ve alnından aşağı süzölmeye başladı. Alnını silmek için kelepçeli ellerini kaldırdı ve hâlâ dalgın dalgın tuttuğu mektubu fark etti.

Nefesi göğsünde sıkışarak sayfaları taradı, her şeyi anlamlandırarak, sorularını cevaplayacak bir şey arıyordu. Son sayfaya kadar hiçbir şey yoktu, son paragraf onun için her şeyi birkaç basit, felç edici kelimeyle açıklığa kavuşturuyordu.

Öldürdüğün kız cennetten seni izliyor, elinde bir Margarita ile dokuz numaralı buluta uzanmış, o gittikten sonra bu hayatta hak ettiğin her şeye sahip olmanı umuyor. Hoşça kal, aşkım. Aradığım kişi sendin.

Bir öfke dalgasıyla kan beynine hücum etti, kalbi küt küt atmaya başladı, yumruklarını öyle sert sıktı ki parmak eklemleri çatladı, mektubun son sayfası buruştu ve yere düşerken ter içinde kaldı. "Hayır, Andi... hayır..." diye fısıldadı. Yaralı, paniklemiş bir hayvan gibi boşluğa bakan gözlerle parmaklıkları kapıya koştu ve iki yumruğuyla kirli, telli cama vurmaya başladı, çelik kelepçeler etini kesiyordu.

"Çıkarın beni buradan," diye bağırdı. "Onu ben öldürmedim, yemin ederim ben öldürmedim..." Bu cümleyi defalarca tekrarladı, sesi kırılıyor, öfke, güçsüzlük ve umutsuzluk gözyaşlarıyla tehdit ediliyordu. Aldığı tek yanıt, kapalı kapının boğduğu ritmik, gerçeküstü bir yankıyla çelik parmaklıklara vuran diğer mahkumlardı.

"Hey, kes şunu," diye bağırdı Chavez ama Craig onu duymadı. Kapıya vurmaya, tekmelemeye, parmak eklemlerini çizik metale sürterek kanatmaya, yalvarmaya ve yardım istemeye devam etti. Sağlıklı düşünemediği için lekeli yüzünden akan gözyaşlarını fark etmedi.

Chavez göğsündeki telsiz düğmesine dokundu. "Burada biraz yardıma ihtiyacım var." Sonra mektubun yere saçılmış sayfalarını topladı, tekrar zarfın içine yerleştirdi ve zarfı katlayıp göğüs cebine sokmadan önce kolyeyi de içine yerleştirdi. "Savcının bunu görmesi gerekecek. Bu bir kanıt."

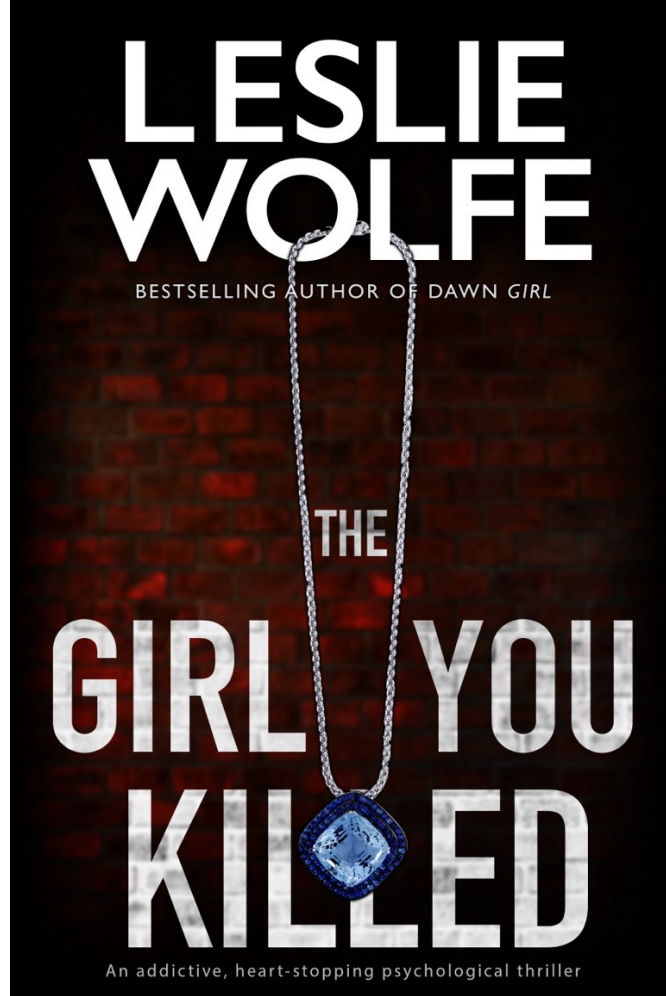
Gardiyanın sözleri göğsüne bir yumruk gibi indi ama Chavez'in hayal kırıklığına uğramış bakışları ve avukatın tiksiniş bakışları altında var gücüyle kapıya vurmaya devam etti, ta ki dizlerinin üzerine çöküp tükenene ve nefes alamayacak kadar hıçkırana kadar. "Ben yapmadım, yemin ederim," diye bocaladı, nefesi kesildi, soluk soluğa kaldı. "Ben yapmadım..."

Chavez ona doğru yürüdü ve kolundan tuttu. "Kendini topla artık. Yarın mahkemen var."

Gözyaşlarının bulanıklığı arasından muhafıza baktı. "Anlamıyorsun," diye yalvararak adamın kolunu tuttu. "Kolye, o -" Ne söylemek üzere olduğunu fark ederek tam zamanında durdu.

Kapı açıldı ve Memur Mellor gözlerinde heyecanlı bir beklenti ışıltısıyla içeri girdi. "Yedi-bir-dokuz, benimle geliyorsun."

Öldürdüğün Kız gibi mi?

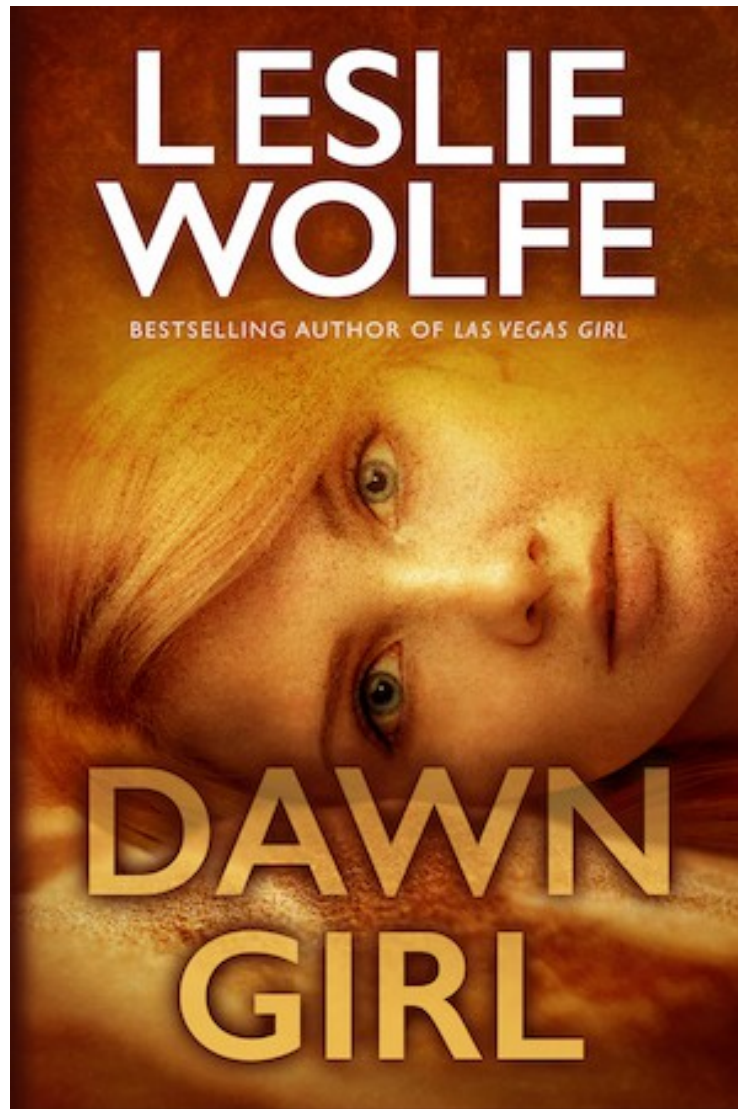

Read Now

OceanofPDF.com

PREVIEW: *DAWN GIRL*

OceanofPDF.com

Chapter 1

HAZIR

Gözlerini açmak için çaba sarf etti, ağır göz kapaklarını itaat etmeye zorladı. Bulantı dalgasını yatıştırmaya çalışırken sertçe yutkundu, boğazı çiğ ve kuruydu. Baş dönüyor ve kafası karışıyordu, farkındalık kazanmak için mücadele etti. Neredeydi acaba? Derin bir uykudan ya da komadan uyanır gibi uyuşmuş ve titrek hissediyor, hareket edemiyordu. Kollarını hareket ettirmeye çalıştı ama yapamadı. Bir şey onu hareketsiz tutuyordu ama canını yakmıyordu. Ya da belki de artık acıyı hissedemiyordu.

Gözleri, odada sessizce hareket eden adamı ayırt edebilecek kadar karanlığa alışmaya başladı. Adamın silueti sisli beynini bir anı dalgasıyla doldurdu. Nefes nefese kaldı, boğazının daraldığını ve şişmiş yanaklarından aşağı yanan gözyaşlarının yuvarlandığını hissetti.

Artan farkındalığı vücuduna adrenalin dalgaları gönderdi ve umutsuzca kendini bağlarından kurtarmaya çalıştı. Her faydasız çabada daha çok nefes nefese kalıyor, soluk soluğa ciğerlerine hava çekiyordu. Korku boğazına güçlü bir şekilde sarılmıştı ve her saniye daha da zayıflayarak çaresizce bağlarını salladıkça zemin kazanıyordu. Bir karanlık dalgasının onu yuttuğunu hissetti, bu kez karanlık yorgun beyninin içinden geliyordu. Bu karanlığa karşı savaştı ve kendi ihanet eden bedeniyle mücadele etti.

Çıkardığı sesler adamın dikkatini çekti.

"Uyandığınızı görüyorum. Mükemmel," dedi adam dönmeden.

Adamın küçük, metalik bir tepsiye bir şırınga yerleştirmesini izledi. Sapının şingirtisini bir başka ses izledi; bu kez cam bir şişenin boynunu kesen bir eğenin tiz ve anlamlı sesi duyuluyordu. Sonra adam şişeyi açtığında bir patlama sesi duyuldu. Şırıngayı kaptı ve şişedeki sıvıyı doldurdu, sonra dikkatlice havayı boşalttı ve birkaç damla sıvı çıkana kadar pistonu itti.

Baş dönmesi onu ele geçirdi ve bir saniyeliğine gözlerini kapattı.

"Kahretsin," diye mırıldandı adam, sonra bir çekmece açtı ve aceleyle karıştırdı.

İğnenin kalçasının derinliklerine battığını hissetti, sanki başka birinin başına geliyormuş gibi. Bunu hissetti ama uzaktan. Adamın sıvıyı kaslarına ittiği yerde hafif bir yanma hissi algıladı, sonra iğneyi çıkardığında bu his kayboldu. Yorgun gözlerini tekrar kapattı, bağlarına karşı halsizdi.

Adam burnunun dibinde amonyak tuzlarını kırdı ve kadın bir şimşek hızıyla gerçekliğe geri döndü, farkında, uyanık ve öfkeliydi. Bir an için kendini kurtarmak için mücadele etti ama gözleri önündeki adama odaklanınca dondu kaldı.

Yüzüne yakın bir yerde bir neşter tutuyordu. Bu küçük, parlak, gümüş nesne kendi başına hem müthiş bir şifa hem de muazzam bir acı verme kapasitesine sahipti. Aradaki fark onu kullanan eldeydi. Kendisine doğru gelen şeyin şifa olmadığını biliyordu; sadece acı.

"Hayır, hayır, lütfen..." diye yalvardı, gözyaşları şiş gözlerinden serbestçe akıyor, yanaklarından aşağı yuvarlanırken yanıyordu. "Lütfen, hayır. Ben... Ben her şeyi yaparım."

"Ben hazırım," dedi adam. Sakin, soğukkanlı ve kayıtsız görünüyordu. "Hazır mısın?"

"Hayır, hayır, lütfen..." diye inledi.

"Evet," dedi usulca, neredeyse fısıldayarak, yüzüne birkaç santim uzakta. "Lütfen bana hayır de. Bunu seviyorum."

Aklını kaçırarak kadar korkmuş bir halde sessizliğe gömüldü. Bu sefer farklıydı. O farklıydı.

Chapter 2

ŞAFAK

"Peki ya yakalanırsak?" diye fısıldadı kız, adamın arkasından giderken. Oğlum.

Küçük bir yerleşim yeri olan sokakta hızlı adımlarla yürüyorlardı. Karanlıkta, yolun ortasından gidiyorduk. Kaldırım yoktu. Her iki tarafta da yüksek kaliteli evler sıralanmıştı ve büyük olasılıkla takılmak istemedikleri sensörlü projektörlerle donatılmışlardı.

Elini çekiştirdi ama Carl durmadı. "Sen böyle şeyleri hiç umursamazsın Carl, ama ben umursuyorum. Eğer yakalanırsak, sonsuza kadar cezalı olurum!"

Çocuk devam etti, eli onun elini sıkıca kavramıştı.

"Carl!" diye fısıldarken ses tonunu yükselterek endişesini daha fazla belli etti.

Durdu ve dönüp ona baktı. Onun ıstırabını görünce biraz kaşlarını çattı ama sonra gülümseyerek eşofmanının kapüşonunun altından isyan eden bir tutam saçı okşadı.

"Kimse yok, Kris. Kimse bizi görmeyecek. Gördünüz mü? Ne ışıklar yanıyor, ne de başka bir şey. Herkes uyuyor. Zee-zee-zee. Saat sabahın beşi."

"Biliyorum," diye iç geçirdi, "ama-"

Onun dudaklarını hafifçe öptü, hareketinde biraz çocuksu bir tereddüt ve beceriksizlik vardı.

"İyi olacağız, söz veriyorum," dedi ve sonra tekrar elini tuttu. "Neredeyse geldik, hadi. Çok seveceksin."

Birkaç adım daha attıktan sonra küçük cadde, ileride belki de bir alışveriş merkezi olarak inşa edilecek bir binanın asfalt otoparkında son buluyordu. Oradan da 1. Otoyol'u geçmeleri gerekiyordu. Yolun kenarına çömelip trafiğin tamamen açılmasını beklediler. Uzaktan bile görülmeyi göze alamazlardı. Doğru zamanda, el ele otoyolu geçtiler ve sahile doğru tarlayı kestiler. Sırada Ocean Drive'ı geçmek vardı, ardından birkaç metrelik çalılık ve ağaçların arasından geçerek kumsala ulaşacaklardı.

"Tanrım, Carl," diye itiraz etti Kris, ağaçların hizasında olduğu yerde durarak. "Burada hangi yaratıkların yaşadığını kim bilebilir? Yılanlar olabilir. Kertenkeleler. Gah..."

Carl kendinden emin bir tavırla, "Olabilir ama yok," diye cevap verdi. "Güven bana."

Nefesini tuttu ve başını eğdi, sonra Carl'ın elini sıkıca kavradı. Telefonundaki feneri açtı ve tereddüt etmeden yolu gösterdi. Birkaç saniye sonra sahile ulaştılar ve Kris gergin, uzun bir nefes verdi.

Küçülen gibbous Ay'ın ışığı sakin okyanus dalgalarına yansıyor, her yere ışık titreşimleri gönderiyor ve sahili gümüş gölgelerle kaplıyordu. Tamamen yalnızdılar. Onlara eşlik eden tek canlı, Kris ve Carl etraflarındaki kumu kıkırdayarak ezdiklerinde kavgacı tavırlar takınan solgun yengeçlerdi.

"Gördün mü? Sana söylemiştim," dedi Carl, "bizi burada kimse görmeyecek. Ne istersek yapabiliriz," dedi şakacı bir şekilde.

Kris ciyakladı ve cankurtaran kulesine doğru koştu. Kule gün ışığında parlak sarı ve turuncu renkleriyle turistlerin bolca bulunduğu kumların üzerinde neşeli bir renk cümbüşü oluşturunuyordu. Geceleri ise yapı kasvetli görünüyor, uzun, böceğe benzeyen bacakları üzerinde tehditkâr bir yarattığı andırıyordu.

Kris, "*Dünyalar Savaşı*'ndaki uzaylılardan birine benziyor," dedi ve hemen koşmaya başladı, kollarını havada sallayarak uçuyormuş gibi yaptı.

Carl Kris'i kovalıyor, onunla birlikte gülüyor ve ciyaklıyor, kulenin etrafında daireler çizerek koşuyor ve masif ahşap direkler arasında ayak izlerini örüyordu.

"Vay be," dedi Carl, kovalamayı bırakıp biraz uzaklaşarak. "Sidik kokuyor. Hadi gidelim buradan."

"Eww..." Kris onu takip ederek cevap verdi. "Erkekler bunu neden yapar?" "Ne için? İşemek mi?"

"Herkes işer, dahi çocuk," diye cevap verdi Kris, koşudan dolayı hâlâ nefes nefese kalmıştı. "Koktuğu ve insanları rahatsız ettiği yere işemek, kastettiğim buydu. Kadınlar çalılıklara işer. Erkekler çalıları sevmiyorsa suya işemeli."

"Gerçekten mi? Bu iğrenç."

"Sence balıklar nereye işer? En azından dalgalar çişini yıkar ve kokmaz, gün doğumumuzu mahvetmez."

"Balık çişini mi?" Carl inanamayarak geri itti.

"Öyle değil mi?"

El ele tutuşarak yürüdüler ve kuleyle aralarına birkaç metre daha mesafe koydular. Sonra Carl aniden yere düştü ve Kris'i de beraberinde sürükledi. Kris yine ciyakladı ve güldü.

"Buraya oturalım," dedi. "Gösteri başladı. Bakalım iyi bir tane yakalayabilecek miyiz?"

Gökyüzü doğuya doğru aydınlanmaya başlamıştı. Mavi ve grinin koyu tonlarının yavaş yavaş koyu kırmızılar ve turuncu tonlarla karışarak alevlenmesini sessizce, el ele izlediler. Ufuk çizgisi netti, keskin bir kenar okyanusun gökyüzüyle buluştuğu yeri işaretliyordu.

"Harika olacak," dedi Carl. "Bulut yok, pus yok." Onun dudaklarını çabucak öptü ve sonra dikkatini tekrar göksel ışık gösterisine çevirdi.

"Tuhaf bir çocuksun, Carl."

"Öyle mi? Neden?"

"Diğer erkekler gecenin yarısı gizlice dışarı çıkıp sevişmemi isterdi. Seninle gün doğuyor, nokta. Endişelenmeli miyim?"

Carl genişçe gülümsedi, sonra Kris nefes nefese kalıp kontrol edilemeyen kahkaha nöbetleri arasında merhamet dileyene kadar gıdıkladı.

"Dur! Kes şunu artık. Nefes alamıyorum!"

"Şu sevişmeye devam etmek isteyebilirim, biliyorsun," dedi Carl. Güldü.

"Hayır, hava aydınlanıyor. Biri bizi görebilir," diye verdi Kris, ikna olmamış. "Biri gelebilir."

Carl omuz silkti ve dikkatini güneşin doğuşuna verdi. Kızın elini tuttu ve parmaklarıyla oynayarak nazikçe kavradı.

Gökyüzünün neredeyse yarısı alev almış, ay ışığına meydan okumuş ve yansıyan ışığın çoğunu mutlu, sakın okyanus dalgalarına karşı yok etmişti.

Carl telefonundan saati kontrol etti.

"Çıkmasına birkaç dakika daha var," diye duyurdu, sanki nadir ve önemli bir olayı tahmin ediyormuş gibi ciddi bir ses tonuyla. Gökyüzünün birkaç fotoğrafını çekti, sonra aniden Kris'in bir fotoğrafını çekti.

"Ah... hayır," diye tepki verdi, "onu bana hemen şimdi ver, Carl." Telefonu Carl'ın elinden aldı ve çektiği fotoğrafa baktı. Görüntüde, dağınık, altın sarısı kahverengi saçları olan, kaşlarında derin çıkıntılar bulunan gergin bir yüzü kısmen örten genç bir kız . Genç kızın

Kris'in işaret parmağının tırnağını ısırıldığı, bu işleme kendini tamamen kaptırdığı ve bu sırada kol manşetine salyalarını akıttığı görüldü.

"Berbat," diye tepki verdi ve ardından silme seçeneğine bastı.

"Hayır!" Carl telefonu onun elinden çekip aldı. "Ben beğendim!"

"Beğenilecek bir şey yok. İşte," dedi, biraz rahatlayarak ve Uzun, ince parmaklarıyla saçlarını kısa bir süre düzenledi. "Senin için poz vereceğim." Gülümsedi.

Carl birkaç fotoğraf çekti. Kızgın gökyüzü, pembe kum ve turkuaz su fonunda muhteşem görünüyordu. Kız kendini kaptırıp yüzünü buruştururken, dans ederken ve önünde dönüp gülerken Carl fotoğraf üstüne fotoğraf çekti.

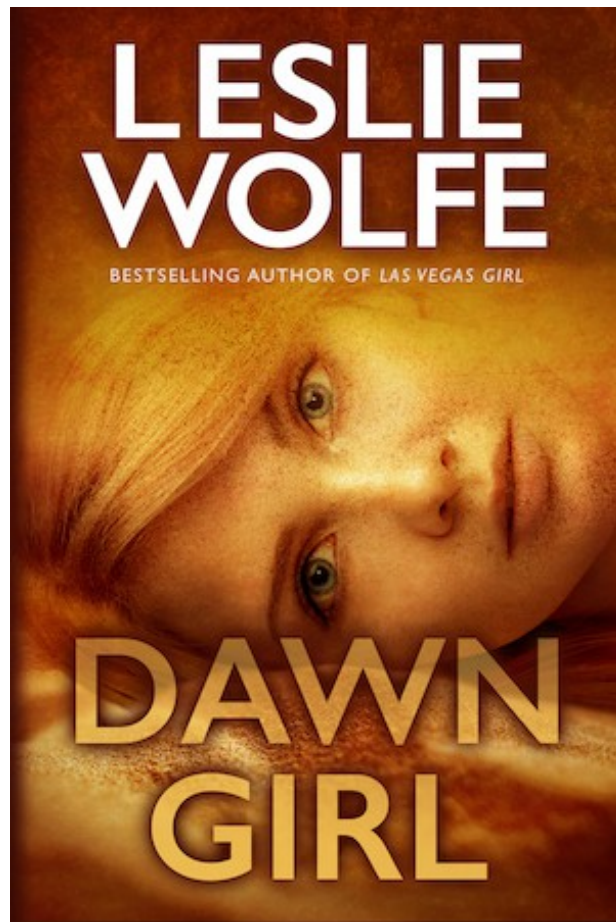
Güneşin ilk delici ışını denizden fırladı, tam o sırada Kris çığlık attı, Carl'ın ayağa fırlayıp ona doğru koşmasına neden olan kan dondurucu bir çığlık.

Kris nutku tutulmuş bir halde titreyen eliyle cankurtaran kulesini işaret etti. Kulenin altında, yüksek yapıyı destekleyen ahşap direklerin arasında genç bir kadının çıplak bedeni duruyordu. Diz çökmüş, sanki doğan güneşe dua ediyormuş gibi görünüyordu. Ellerini önünde birleştirmiş, sessiz bir yalvarışın evrensel, kusursuz jestini yapıyordu.

Nefeslerini tutarak dikkatle yaklaştılar, keşfedecekleri şeyi merak ediyor ama bir yandan da korkuyorlardı. Yeni sabahın büyüyen ışığı, atıkları her adımda daha fazla ayrıntıyı ortaya çıkarıyordu. Çürükler ve küçük kesiklerle kaplı sırtı, lekeli, kurumuş kanla boyanmıştı. Mavi gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Uzun, koyu kirpiklerine birkaç kum tanesi yapışmıştı. Hareketsiz duran güzel yüzü parıldayan kum zerrecikleriyle kaplıydı. Dudakları son nefesini vermek istercesine hafifçe aralanmıştı. Deniz spreyinden ıslanmış uzun, sarı saçları boynundaki derin kesiği neredeyse gizlemeyi başarıyordu.

Yaradan kan damlamıyordu; kalbi bir süredir atmıyordu. Yine de dua eder gibi dik duruyordu, dizleri ayak izleriyle kaplı kuma sıkıca yapışmıştı ve gözleri tadını çıkarmaya geldikleri güzel gün doğumuna sabitlenmişti.

Şafak Kızı gibi mi?

Read Now

OceanofPDF.com

HER YERDE AU T H O R

Dünya çapında bir milyondan fazla okuyucunun kalbini kazanan sürükleyici gerilim romanlarının arkasındaki beyin ve çok satan yazar Leslie Wolfe ile tanışın. Gerilim türüne taze ve canlandırıcı bir dokunuş getiren yazar, unutulmaz, güçlü kadınlar etrafında ilgi çekici anlatılar hazırlıyor.

Kitapları sadece adrenalin dolu bir yolculuk değil, aynı zamanda okuyuculara geleneksel gerilimin ötesine geçen sürükleyici, otantik bir deneyim sunan psikolojik içgörülerle serpiştirilmiş.

Onu Dedektif Kay Sharp serisinden tanıyor ya da Tess Winnett'in amansız adalet arayışına kapılmış olabilirsiniz. Belki de dinamik ikili Baxter & Holt'u Las Vegas'ın cesur sokaklarında takip etmiş ya da Alex Hoffmann ile siyasi entrikalara dalmışsınızdır.

Leslie kısa bir süre önce *A Beautiful Couple (Güzel Bir Çift)* adlı psikolojik gerilim romanını yayımladı. Bu bağımsız roman, *The Undoing*, *The Silent Patient* ve *Little Fires Everywhere* hayranlarını koltuklarının ucuna oturtacak.

İster Criminal Minds'ın akıl oyunlarını seviyor olun, ister James Patterson'inki gibi suç gerilimlerini seviyor olun, ister Kendra Elliot ve Robert Dugoni'nin gizemlerindeki kalp atışlarını hızlandıran gerilimin tadını çıkarın, Leslie'nin sizin için bir gerilim serisi var. Tom Clancy veya Lee Child gibi aksiyon dolu yazarların hayranları Alex Hoffmann serisinde sevecek çok şey bulacaklar.

Wolfe'un son psikolojik gerilim romanlarından biri olan *Cerrah*, *Gone Girl* ve Trendeki *Kız* hayranlarını memnun edecek, dudak uçuklatan son düğüme kadar nefes nefese sayfalar arasında koşturmanızı sağlayacak.

Leslie'nin tüm eserlerini **Amazon.com/LeslieWolfe** adresinde keşfedin. Sırada ne olduğuna bir göz atmak ister misiniz? Her biri kaçırmak istemeyeceğiniz heyecan verici bir yolculuk olan yeni romanlarının önizlemelerine erken erişim için içeriden biri olun.

Amazon mağazası:

[Amazon.com/LeslieWolfe](https://www.amazon.com/LeslieWolfe) E-posta:

LW@WolfeNovels.com

Amazon Sayfası: [Leslie Wolfe'un Yazar](https://www.amazon.com/LeslieWolfe)

[Sayfası](https://www.LeslieWolfe.com) Web Sitesi: [LeslieWolfe.com](https://www.LeslieWolfe.com)

Facebook: [Facebook.com/WolfeNovels](https://www.facebook.com/WolfeNovels)

Instagram: [Instagram.com/Wolfe.Leslie](https://www.instagram.com/Wolfe.Leslie)

Tiktok: [Tiktok.com/@Leslie.Wolfe](https://www.tiktok.com/@Leslie.Wolfe)

Leslie'yi BookBub'da takip edin: [Leslie Bookbub'da](#)

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

İŞLER BY LESLIE WOLFE

BAĞIMSIZ BAŞLIKLAR

Güzel Çift Cerrah
Hastanede
Öldürdüğü Kız
Eğer Kaybolursam
Anlatılmamış
Hikayeler
Aşk, Yalanlar ve Cinayet

TESS WINNETT SERİSİ

Safak Kızı
Watson Kız
Ölüme Alan
Gerçekte Ölü Bir
Bakış Hayatları
Olmayan Güllü
Kız Mile High
Death
Kız Avcısını
KızGötürdükleri

BAXTER & HOLT SERİSİ

Las Vegas Kızı
Kumarhane Kızı
Las Vegas Suçları

DEDEKTİF KAY SHARP SERİSİ

Sessiz Göl'den Gelen Kız
Blackwater Nehri'nin Altında
Angel Creek Kızları
Orman Yangını Tepesindeki
Kız Donmuş Şelalelerdeki
Kayıp Kız

ALEX HOFFMANN SERİSİ

Yönetici
Şeytan'ın
Hamlesi

Yedek Varlık
Hayalet Modeli
Gün Batımı
Operasyonu

Mevcut tüm formatlardaki kitapların tam listesi için adresi ziyaret edin:
[Amazon.com/LeslieWolfe](https://www.amazon.com/LeslieWolfe)

[JC1] Sanırım mahkeme salonunda olması konusu üzerinde anlaşılamayacağımız bir nokta ama bu notu sonraya saklamak isteyeceksiniz. Sanki babasını mahkemede görmesi ve onun yanında olması hakkında konuşmuşlar gibi görünüyor, ancak Tristan henüz polisler tarafından alındıklarını bile bilmediği için bunun için bir fırsat olmadı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.